821(73)
J69

ĂRUL 1 ÎN TOPUL NEW YORK TIMES

IRIS JOHANSEN

LEGENDA DANSATORULUI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

JOHANSEN, IRIS
Legenda dansatorului / Iris Johansen ; trad.: Nicoleta Ştefănescu Popescu Inoteşti. - Bucureşti : Orizonturi, 2009
Index
ISBN 978-973-736-106-6

I. Ştefănescu Popescu Inoteşti, Nicoleta (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactor: AURORA CIOCÂRLAN
Tehnoredactor: ADRIANA FLEANCU
Bun de tipar: CORINA DUMITRIU

THE WIND DANCER
Copyright ©1991 by Iris Johansen
Toate drepturile acestei ediţii în limba română
aparţin Editurii ORIZONTURI

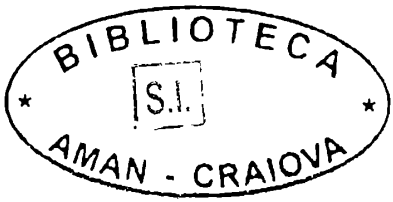
Tel: 0744531333; 317.76.75 Fax : 317.76.78
E-mail : orizonturi@editura-orizonturi.ro

IRIS JOHANSEN

LEGENDA DANSATORULUI

Traducere
NICOLETA ŞTEFĂNESCU POPESCU INOTEŞTI

651475

Editura ORIZONTURI

TRILOGIA DANSATORULUI

cuprinde:

- **Legenda dansatorului**
- **Pe urmele dansatorului**
- **Fascinația dansatorului**

Dansatorul Vântului s-a născut
dintr-un fulger fierbinte de lumină
Aşa spune legenda.

Dansatorul Vântului este nepreţuit,
frumuseţea lui, de necrezut.
Aşa spune legenda.

Dansatorul Vântului poate pedepsi toate relele,
poate răsplăti binele.
Aşa spune legenda.

Dansatorul Vântului avea puterea
de a schimba destinele oamenilor şi ale naţiilor.
Aşa spune legenda.

Dar legenda, ca şi istoria, poate fi distorsionată de timp,
dezbrăcată de adevăr prin cinism –
şi totuşi copleşită de splendori prin imaginaţie.

1

3 Martie, 1503
Florența, Italia

Stai, hoții! Opriți-o! Am fost jefuit!

Sanchia își făcu loc de-a lungul lui Mercato Vecchio, trecu în goană de biserică și continuă în josul străzii, sărind peste o potaie emaciată, maro cu alb, care devora gunoiul împrăștiat peste caldarâm. Se aplecă pe sub brațul întins al unul cizmar cu șorț de piele, dar mâna lui lată îi prinse șalul din lână aspră care îi acoperea capul. Ea i-l trase din mână și continuă să fugă.

Negustorul care o urmărea era plinuț și totuși reușise să micșoreze distanța dintre ei, iar inima Sanchiei se zbătea cu putere sub coastele ei într-o panică delirantă.

Avea să fie prinsă.

Mâinile aveau să-i fie tăiate de la încheieturi.

Va fi aruncată în Stinche ca să fie mâncată de șobolani.

O durere fierbinte, agonizantă, îi străbătu partea stângă. Un cârcel. Trebuia să-și continue fuga.

Ce s-o face Piero? se întrebă ea disperată. Ceilalți erau mai mari, își puteau găsi o cale de supraviețuire. Dar Piero avea numai șase ani. Atâtea lucruri se puteau întâmpla unui copil atât de mic...

– Prindeți-o, proștilor. Curva aia mi-a furat punga!

Dio, gândi Sanchia, îl auzise foarte aproape. Cum de putea să alerge atât de repede cu toți colacii ăia de grăsime care îi atârnau în jurul taliei? Ocoli o roabă plină cu pește, dădu colțul în Canto di Vaccherecia, apoi se aventură pe o alee alei care se deschidea între prăvălia unui aurar și o spițerie.

Întuneric. Seara se lăsase peste oraș, și un întuneric total domnea în alee.

Nişte ochi strălucitori sclipiră în umbrele adânci de la baza clădirii mici.

Șobolani. Zeci de șobolani!

Se opri brusc, trăgându-se înapoi involuntar.

Pietrele de sub tălpile subțiri ale pantofilor ei erau unsuroase de la gunoiul aruncat acolo de negustori. Totuși, nu trebuia să se teamă de șobolani atâta timp cât aceștia se îndopau cu gunoi.

Mirosul de mâncare stricată din aleea îngustă era copleșitor. Înghiți în sec, încercând să își potolească greața provocată atât de teroare, cât și de miasmă.

– Încotro s-a dus?

Vocea negustorului era hârâită și părea să se fi îndepărtat. Scăpase de el când intrase în alee? Se înghesui înapoi în umbrele dense ale prăvăliei aurarului, cu palmele lipite de zidul din piatră. Respirația îi era sacadată, aspră. O putea auzi? Încercă să își țină respirația, dar simți că nu mai are aer. *Cristo,* dacă o auzise?

Zidul rece, acoperit de noroi umed, îi răcori spatele, trecând prin lâna rochiei. Își simțea mușchii ca de plumb, cu sângele înghețat în vene. Deveni brusc foarte conștientă de asprimea zidului de piatră pe care le atinse, dar senzația era în mod curios aproape plăcută. Binecuvântată încă odată în minte capacitatea atingerii. Ce se va face fără mâini? Cum avea să mai trăiască? Cum aveau ei toți să trăiască?

– Pe aici, idioată neîndemânatică.

Înțepeni. Vocea nu era a negustorului gras, ci una dureros de familiară. Inima îi tresări cu speranță. Ușa din alee a spițeriei se deschisese și chiar și în întuneric recunoscu silueta subțire și sclivisit îmbrăcată a lui Caprino.

Alergă cei câțiva metri care îi separau și aproape că se prăvăli prin ușă înăuntru. Privi către partea din față a prăvăliei, dar ucenicul din spatele tejghelei micuțe evita cu scrupulozitate să se uite în direcția ei.

– E sigur, zise Caprino. Face chestii pentru mine.

Trebuie să fie otravă, gândi Sanchia cu un tremur, sau poate că sunt prafurile acelea albe, ciudate, pe care Caprino le dădea curvelor sale. Caprino trânti ușa și întinse mâna.

– Punga.

Scotoci pe sub șal după punga din piele moale, apoi îi dădu drumul în palma lui. Se sprijini de ușă, genunchii îi tremurau atât de rău, încât abia se mai putea ține pe picioare.

– Ai fost neîndemânatică, zise Caprino aspru. Ar fi trebuit să-l las pe prostul ăla gras să te prindă. Așa am să fac data viitoare.

Ea trebui să aștepte până ce reuși să vorbească fără să gâfâie.

– Nu va mai fi o dată viitoare. N-o s-o mai fac niciodată.

– O vei face, zise Caprino cu răceală. Acum ești speriată, dar o să-ți treacă. O să uiți frica și-ți vei aminti doar de banii care îți cumpără pâinea. De obicei, nu ești așa de neîndemânatică. Poate că nu vei ajunge atât de aproape de a fi prinsă în următoarele zece dăți.

– O să găsesc o altă cale. Mâinile Sanchiei se încleștară. Trebuie să fie o altă cale.

– Nu credeai așa ceva când ai venit la mine. Caprino deschise ușa. Nu mai am timp pentru tine. Am afaceri importante la

Giulia. Stai câteva minute aici înainte să te duci la Giovanni. Uşa se închise în urma lui.

Nu-i dăduse Sanchiei partea ei din pungă, realiză ea deprimată. Caprino era genul care încerca să fure chiar şi cea mai mică pungă, dacă avea ocazia. Va trebui să vorbească mâine cu el şi să îşi ceară porţia. Avea guri de hrănit, iar Caprino avea dreptate când spunea că foamea este un pumnal ascuţit care ar determina şi un sfânt să fure.

Dar merita ca din cauza foamei să rişte să-i fie tăiate mâinile?

O nouă senzaţie de panică o cuprinse, amintindu-şi cele petrecute. Cu două luni în urmă văzuse cum un hoţ era aruncat din închisoarea Stinche în stradă, cu braţele doar nişte cioturi sângerânde. De atunci, groaza acelei pedepse o însoţea şi zi şi noapte. Încercase să se gândească la un alt mod de a câştiga bani ca să-şi hrănească familia, temându-se tot timpul că planurile ei nu vor ajunge la niciun rezultat. Nu exista o altă cale.

Aşa cum nu va exista o altă cale data viitoare sau cea de după ea. Va trebui să fure din nou, exact aşa cum prezisese Caprino. Un lucru asupra căruia Caprino se înşelase însă era referitor la teroarea care departe de a o părăsi, o ţinea constant prizonieră.

Ştia că frica nu o va părăsi niciodată.

– Bună seara, nobili domni, am onoarea de vă prezenta urările mele de bine. Mă numesc Guido Caprino.

Caprino stătea în uşă şi zâmbea linguşitor celor doi bărbaţi aşezaţi la masa lustruită din cealaltă parte a camerei.

– Încântătoarea Madonna Giulia m-a asigurat că vă pot face un mic serviciu.

Îşi păstra cu grijă o expresie prietenoasă pe faţă în timp ce îi cântărea pe cei doi bărbaţi. Cel mai în vârstă trebuia să fie

Lorenzo Vasaro, decise el. Pomeții înalți și ochii înfundați în orbite se potriveau descrierii pe care i-o făcuse Giulia – pe deasupra, instinctele lui Caprino răspunseră la aura întunecată de amenințare care îl înconjura pe bărbat. Omul era subțire, elegant, fără cusur în haina neagră cu tăieturi moderne și evident mult mai periculos decât companionul lui. Se uită la celălalt bărbat și simți un val de neplăcere. Era atât de *masculin*. Lionello Andreas era probabil mai înalt de șase picioare, aprecie Caprino, și avea oasele prea mari ca să poată fi elegant, indiferent cât de bogat îmbrăcat era. Acum, îmbrăcat doar în pantaloni gri, strâmți, și o cămașă largă, părea să fie exact așa cum se așteptase Caprino: un războinic barbar cu mai mulți mușchi decât creier, nu purta nicio armă, nici măcar un pumnal. Poate că Andreas era stăpânul Mandarei, dar Caprino putea paria că Vasaro era puterea inteligentă din spatele scenei.

– Intră, Messer Caprino. Andreas luă pocalul de argint de pe masa din fața lui și făcu semn cu el spre un scaun tapițat de lângă fereastră, apoi îl duse la gură. Așază-te.

Bastardul arogant nici măcar nu se deranjase să se ridice în picioare ca să-l întâmpine cum se cuvine, gândi Caprino în timp ce zâmbea politicos și traversa camera ca să ocupe locul ce-i fusese indicat. Cu siguranță că Andreas nu îl considera demn de respect. Curând avea să afle adevărul.

Lorenzo Vasaro se ridică și merse cu o grație disimulată să se sprijine de zidul din stânga ferestrei. Își încrucișă brațele pe piept și privi afabil către Caprino.

O mișcare bună. Respectul lui Caprino pentru Vasaro crescu și mai mult. Acțiunea lui îl plasase pe Caprino între Vasaro și Andreas. Caprino era tentat să i se adreseze lui Vasaro ca fiind cel mai merituos dintre cei doi, dar se întoarse spre Andreas.

– Sunt întotdeauna bucuros să-i ajut pe prietenii Madonnei Giulia. Care vă este dorința?

BIBLIOTE

– Am nevoie de un hoț. Andreas se rezemă de spătarul scaunului și îl studie pe Caprino cu ochii îngustați.

Caprino îi susținu privirea și continuă să zâmbească politicos.

– Va fi plăcerea mea să vă pun la dispoziție cel mai bun hoț din Florența, Magnificul domn. Aveți nevoie de un simplu hoț sau trebuie acesta să mai aibă și alte calități? Poate un asasin? Am câțiva asociați care au talente în direcția asta, dar niciunul cu îndemânarea lui Messer Vasaro.

Andreas încremeni.

– Știi despre Vasaro?

– Cum aș putea să nu știu? Caprino rămase în scaun ușor aplecat în față, cu mână grațioas și aparent întâmplător așezată pe plăseaua împodobită cu pietre prețioase a pumnalului său. Vasaro strălucea orbitor, asemenea unei stele. E de mirare că îl recunosc?

– Deloc. Andreas aruncă o privire amuzată către Vasaro, care continua să îl privească pe Caprino fără nicio expresie. Ai auzit, Lorenzo? O stea? Pe toate lucrurile sfinte! N-ai de gând să-i mulțumești bunului domn?

Lorenzo înclină capul în semn de mulțumire.

– Nu-i nevoie de mulțumiri, zise Caprino repede. Doar mi-am adus omagiul cuiva care merită asta. A fost prostesc din partea mea să sugerez că ai putea avea nevoie de un asasin, când Messer Vasaro se află în serviciul tău. De ce ai avea nevoie de...

– Cum spuneai, n-am nevoie de niciun asasin, îl întrerupse Andreas cu o nerăbdare bruscă. Am nevoie de un hoț cu mâini sigure și rapide ca o săgeată trasă de un maestru al arcului și în același timp delicate ca sărutul unui fluture.

– Sunt mulți hoți în Florența, zise Caprino gânditor. Eu însumi i-am antrenat și onorat pe câțiva.

– Așa mi s-a spus. Buzele lui Andreas se răsuciră într-un

zâmbet cinic. Nu e niciun dubiu că ai dăscălit şi mulţi indivizi în fosta profesiune a lui Lorenzo.

Caprino ridică din umeri.

– Unul sau doi. Dar meseria de asasin cere o anumită tărie de caracter care nu se găseşte la oricine. Cu un hoţ e altfel. Mai uşor. Nu la fel de profitabil, dar... Nu îşi termină fraza. Cât timp vei avea nevoie de acest hoţ, stăpâne Andreas?

Andreas rămase nemişcat.

– Mă cunoşti şi pe mine? Vocea lui deveni periculos de moale. Şi numele meu străluceşte pe firmament?

Mâna lui Caprino se strânse pe plăseaua pumnalului. Simţea cum transpiraţia îi umezea tâmplele în timp ce realiza greşeala făcută. Crezuse că Vasaro era ameninţarea. O greşeală stupidă. În experienţa lui, cei mai mulţi soldaţi, fie şi condotieri, nu aveau niciunul dintre talentele şi subtilitatea pe care le admira Caprino. Dar nu ar fi trebuit să îşi lase disprețul pentru meserie să îi întunece felul în care îl judecase pe om. Nu, nu era pe de-a întregul adevărat, admise Caprino fără tragere de inimă. Repulsia lui instinctivă la virilitatea copleşitoare a lui Andreas contribuise de asemenea la greşeala pe care o făcuse, pentru că nu îi dăduse voie să îl studieze pe acest bărbat cu seriozitate. Acum recunoscu inteligenţa, ca şi cinismul, în ochii strălucitor de întunecaţi ai lui Andreas, care erau la fel de nemiloşi precum cei ai lui Vasaro. Caprino îşi trecu limba peste buza de jos.

– Faima ta s-a întins în toată Italia, stăpâne. Un condotier ilustru ca tine trebuie să se aştepte să fie recunoscut şi... Caprino se opri. N-am ştiut că vizita voastră în oraşul nostru este un secret. Dacă nu doreşti să fii recunoscut, atunci se înţelege de la sine că nu ţi-am văzut niciodată faţa, nu ţi-am auzit niciodată vocea, nici măcar nu ţi-am auzit numele pronunţat de cineva.

– Şi cine a pronunţat numele meu? întrebă Andreas cu multă

artă. Şi în legătură cu ce subiect: i-am cerut Giuliei să nu spună nimănui că sunt în Florenţa.

– Ştii cât de neglijente pot fi femeile, *Magnifico*. Când am fost chemat de Madonna Giulia aici, a pomenit numele tău, dar nimic altceva. Jur, stăpâne Andreas. M-ar fi chemat Madonna dacă nu aş fi fost un om discret şi de onoare?

– Lorenzo? Privirea lui Andreas nu părăsi nicio clipă faţa lui Caprino.

Vocea lui Vasaro era răguşită şi aspră ca un coşciug de lemn tras peste dale de piatră.

– Te va trăda pentru o sumă destul de mare. Să scap de el? întrebă Lorenzo indiferent, ca şi cum ar fi întrebat dacă să arunce drojdia rămasă în cupa lui Andreas.

Caprino se aplecă în faţă, gata să sară, cu pumnalul pregătit pentru...

– Nu cred, zise Andreas. Nu ştie destule ca să-mi poată face rău, şi ar fi neconvenabil să caut un alt procurator.

– O decizie înţeleaptă. Mâna lui Caprino care ţinea pumnalul se relaxă. Un bărbat trebuie să aibă întotdeauna o vedere largă asupra lucrurilor. Acum, să vorbim despre hoţ.

– Chiar în momentul ăsta m-am gândit la o calitate pe care trebuie să o aibă, zise Andreas privind în jos spre mănuşile lui grele din piele aflate pe masă. Trebuie să fie al meu.

– Să fie al tău?

Arătătorul lung şi lat al lui Andreas frecă nitul de alamă al mănuşii.

– Trebuie să fie al meu trup şi suflet. Nu vreau să se întoarcă la tine cu poveşti pe care să le vinzi celui care oferă mai mult. Andreas zâmbi. Desigur, aş putea să scap de el după ce îşi termină treaba, dar îmi displace să răsplătesc în felul ăsta o treabă făcută bine. Nu este un mod inteligent de a proceda.

– Înțeleg asta. Privirea încordată a lui Caprino se întoarse spre Vasaro. Se zvonea că Vasaro intrase în serviciul lui Andreas când condotierul era un băiat de șaptesprezece ani. Cum de reușise Andreas să păstreze un asasin atât de talentat atâția ani? Avea trupul și sufletul *lui* așa cum dorea să aibă hoțul? Era ceva la care trebuia să se gândească, pentru că cine, în afară de Satana, era capabil să posede un demon?

– Asemenea oameni nu sunt ușor de găsit. Cum aș putea...

– Trebuie să știi tu o metodă. Andreas scoase o pungă de la cingătoare și o aruncă pe masă pentru Caprino. Lăcomia, răzbunarea, o femeie. Amândoi cunoaștem instrumentele cu care să legăm un om. Folosește-le.

Caprino deschise punga și numără ducații.

– Un preț cinstit.

– O sumă princiară pentru un hoț neînsemnat, ca și pentru tine, dar un preț mic pentru sufletul unui om.

Caprino zâmbi.

– Cred că o să descoperi în curând dacă ai sau nu dreptate. Făcu o pauză. Trebuie să păstrez asta? întrebă el în timp ce îndesa punga la cingătoare. Mă onorează încrederea ta.

– Nu pot să-mi permit să am încredere în tine, Caprino. Știu unde să te găsesc dacă mă dezamăgești. Când îmi vei trimite hoțul pentru care am plătit?

– Nu sunt sigur. Caprino se ridică și se trase către ușă. Trebuie să mă gândesc și...

– Mâine. Tonul lui Andreas nu se schimbase, dar zâmbetul lui avea sclipirea unui animal feroce. Nu mai târziu de ora trei. Sunt un om fără răbdare. Privirea lui cercetă fața lui Caprino. Te gândești deja la cineva. Adu-l.

Caprino rămase surprins.

– Dar, Magnifico, trebuie să studiez și să mă gândesc la...

Se opri. Cum de reuşise blestemul ăsta de, Andreas, să-l citească atât de uşor? Mă gândesc la cineva care îndeplineşte condiţiile tale, dar există nişte dificultăţi.

– Rezolvă-le.

– S-ar putea să am nevoie de mult mai mulţi ducaţi decât sunt în punga asta, ca să o fac.

Buzele lui Andreas se strânseră.

– Am o aversiune asupra celor care vor să mă prădeze din cauza lăcomiei. Ar fi înţelept să ţii minte asta.

Caprino îşi lăsă pleoapele în jos ca să îşi acopere privirea.

– Nu voi cerşi ca să obţin ceea ce doreşti. Îmi merit banii.

– Dacă vâr un pumnal între coastele lui în noaptea asta, mâine va fi un alt Caprino pe străzile Florenţei, zise Vasaro cu o voce inflexibilă. Poate chiar unul mai puţin lacom cu care să ne înţelegem, Lion.

Caprino simţi un fior trecând prin el, dar se controlă cu grijă. Dădu din cap.

– Mâine, sau poimâine, sau răspoimâine. Nu sunt atât de prost, încât să-mi închipui că sunt de neînlocuit. Dar Tu, Magnifico, eşti nerăbdător, iar eu sunt omul care să te ajute azi.

Andreas păstră tăcerea pentru un moment, timp în care Caprino simţi acreala fricii.

Apoi Andreas făcu un gest de nerăbdare.

– Trebuie să văd talentul răufăcătorului tău. Făcu o pauză. Mâine.

– Dar e prea curând. Nu pot... Caprino se opri. Câştigase prin această concesie o bătălie importantă şi, în acest moment, trebuia să nu forţeze lucrurile. Cum doreşte Excelenţa Voastră. O să mut cerul şi pământul ca să fac aşa cum doreşti.

– Voi fi în Piata San Michele mâine la două cu încă o pungă, conţinând acelaşi număr de ducaţi ca prima, zise Andreas. Dacă

hoțul tău mi-o poate fura, punga este a ta. Dacă nu... Ridică din umeri. Voi fi foarte nefericit de munca ta. Atât de nefericit, încât s-ar putea să fii pescuit din râul Arno. Își flutură mâna, invitându-l nepăsător să plece. Noapte bună, Caprino. De ce nu-l conduci până acasă pe domnul, Lorenzo?

– Nu-i departe. Am o casă lângă piață. Caprino se duse repede la ușă. Bună seara, domniilor voastre. Pe mâine.

Andreas zâmbi batjocoritor.

– Mergi cu el, Lorenzo. Străzile sunt periculoase pentru un om cu o pungă plină de ducați.

Andreas se juca cu el, realiză Caprino cuprins de furie. Se întoarse la ușă și zâmbi cu dinții încleștați.

– Vrei să vezi dacă mi-e frică de Messer Lorenzo? Ei bine, îmi este frică de el. Nu sunt un om curajos, dar nu curajul m-a făcut ceea ce sunt. Ar trebui să te gândești cine a câștigat în seara asta. Degetul lui arătător bătu în tâmpla stângă. Sus aici. Asta-i ce contează. Făcu o plecăciune. Așa cum vei vedea mâine.

Ușa se închise în urma lui și respirația ieși șuierând moale din plămânii lui Caprino pe măsură ce tensiunea îi scădea în intensitate. Își îndreptă pelerina roșie și scurtă, își aranjă meticulos pălăria de catifea așa cum îi plăcea lui și porni în josul scărilor. Privi apreciativ la tabloul reprezentând-o pe Venus în toată glorioasa ei goliciune de pe peretele de lângă scară. Pictura era nouă și executată excepțional, dar Venus nu era foarte frumoasă, un lucru care nu îl surprinse. Giulia nu ar fi permis nimic și nimănui să o pună în umbră pe ea în propria ei *casa*.

– Bună seara, Caprino. Giulia Marzo îl întâmpină la piciorul scărilor. Zâmbea dulce. Toate bune?

Caprino își trase pelerina, lăsând să se vadă punga de la brâu. Ea întinse mâna cu palma în sus.

– Întotdeauna e o plăcere să lucrez cu tine, Caprino.

– Mâine, zise el încercând să treacă pe lângă ea.

– Acum. Zâmbetul nu-i părăsi fața. Sau îi spun stăpânului Andreas că nu ai nicio intenție să-ți îndeplinești promisiunea de a găsi un hoț și chiar în acest moment te îndrepți în grabă spre porțile orașului. Mă îndoiesc că vei ajunge vreodată la casa aceea splendidă pe care ai plătit-o cu ducații furați de la curvele și hoții tăi.

El se opri brusc și se întoarse să o privească. Ar fi trebuit să știe că Giulia va asculta la tot ce se discutase în camera lui Andreas. Curva asta reușise să se ridice dintr-unul dintre bordelurile lui și să aibă această fină *casa* nu numai datorită frumuseții ei blonde. Deschise punga fără tragere de inimă și îi puse în palmă cinci ducați.

– Într-o zi, când o să-mi pierd răbdarea cu tine, voi trimite să fii adusă înapoi la mine, zise el încet. Și te voi dezbrăca la pielea goală și te voi pune în alee ca să vând pielea aia a ta frumos mirositoare tuturor bărbaților care trec pe-acolo. Cum crezi că se vor uita la tine lorzii tăi subțiri după câteva săptămâni de astfel de tratament?

– Nu mă sperii. Ridică din umeri. Nu mă poți atinge, Caprino. Am protecția multor bărbați puternici de aici, din Florența.

– Ca bastardul de sus? Caprino indică cu capul ușa de la capătul de sus al scărilor. Andreas nu are puterea aici, în Florența. El dictează numai în Mandara.

– Deocamdată. Privirea Giuliei se ridică spre ușa indicată de el. Lion poate dicta oriunde. Oamenii ca el sunt rari.

Privirea lui Caprino se fixă pe fața ei.

– Detectez o urmă de dorință, *madonna mia*? Ai grijă, altfel îți vei pierde singura armă în bătălia lui Cupidon. O curvă nu trebuie să dorească niciodată; trebuie doar să fie dorită.

– El mă *doreşte* pe mine, zise ea cu convingere. De doi ani vine la mine în *casa.* N-a cerut niciodată niciuna dintre celelalte femei, numai pe mine. Apoi, văzând privirea satisfăcută a lui Caprino, încercă să ridice din umeri cu nonşalanţă. Nu că ar conta.

– Cred că contează pentru tine. O studie. Mă întreb de ce. Ai nişte gusturi ciudate. Le găsesc detestabile.

– Cum ai putea tu să ştii? Ţi-am adus prea mulţi băieţei frumoşi şi bărbaţi slăbănogi ca să nu ştiu cât de ciudate sunt gusturile *tale*, Caprino.

El îşi vârî punga la brâu şi zise batjocoritor.

– E prea necioplit pentru gusturile mele. Soldaţii pot fi atât de bădărani. Dar am încă cinci ducaţi pentru tine dacă afli de ce are nevoie de serviciile unui hoţ bravul nostru condotier.

Privirea Giuliei se întoarse spre uşa din capătul scărilor.

– O să mă gândesc. Dar nu este genul de bărbat care să trăncănească cu o femeie.

– Nici măcar cu *la bella* Giulia? Se întoarse cu spatele la ea. Şapte ducaţi.

Deschise uşa şi păşi în stradă. Fusese o seară bună. Ceea ce spera Andreas să câştige trebuie că era ceva foarte scump dacă îl făcuse să răspundă cerinţelor lui Caprino fără să stea prea mult pe gânduri. Dacă era deştept, ar putea să profite de situaţia asta până când îi aducea şi mai mult aur în cufere.

Dădu colţul şi, în loc să se îndrepte spre casa lui de lângă piaţă, plecă spre Via Calimala şi tiparniţa lui Giovanni Ballano.

– Ai acceptat prea uşor, zise Lorenzo după ce uşa se închise în spatele lui Caprino. L-aş fi putut convinge să primească mai puţin.

Lion ridică cupa la gură.

– Dacă Caprino îmi aduce ceea ce vreau eu, merită prețul.

Lorenzo ridică din umeri.

– Dacă așa crezi tu.

– Așa cred. Lion își puse picioarele pe masă, încrucișându-le la glezne. Plecăm poimâine spre Solinari.

– Dacă hoțul lui Caprino reușește să treacă de încercarea ta.

– Ar fi bine să o facă, altfel te las pe tine să-l convingi pe Caprino așa cum crezi tu de cuviință.

Un zâmbet șters ridică ușor colțurile gurii lui Lorenzo.

– Nu, n-o s-o faci.

Lion ridică o sprânceană neagră.

– Crezi că sunt prea bun ca să-l condamn pe Caprino la grija ta delicată?

– Cred că ți-ar face plăcere să-l pedepsești tu însuți pe Caprino, dar nu l-ai lăsa pe mâna mea. Privirea lui o întâlni pe a lui Lion. De ce insiști să-mi salvezi sufletul, când l-am pierdut cu mult timp în urmă? Când eram un copil de unsprezece ani, ca să fiu mai precis. Atunci am omorât primul om. Tu ce făceai când aveai unsprezece ani, Lion?

– Urmam steagul tatălui meu, priveam cum oamenii lui jefuiau și violau orașe. Am omorât primul om când aveam treisprezece ani. Făcu o pauză. Și nu consider că mi-am pierdut sufletul.

– Ah, dar omorurile comise de tine erau îmbrăcate în glorie și onoare, zise Lorenzo încet. Nu există glorie în lumea unui asasin.

– Omorul este omor.

– Dacă credeai că este adevărat, m-ai fi lăsat să plec după Caprino.

Lion zâmbi.

– Poate că am s-o fac.

– Nu, n-ai s-o faci. Ca s-o faci, ar trebui să trăiești în lumea lui Caprino. În lumea mea.

– Nu e lumea ta. Lumea ta este acum Mandara.

– Pentru că spui tu că este?

– Pentru că ți-ai câștigat un loc acolo acum treisprezece ani.

– Folosind cuțitul de asasin.

– Care mi-a salvat viața și l-a răzbunat pe tatăl meu.

– Glorie și onoare. Vocea gravă a lui Lorenzo era ironică. Vezi cum lucrează mintea ta? Mi-e teamă că ai o trăsătură supărătoare, Lion. Ai reușit cumva să-ți însușești instinctele unei ere de mult apuse. Cavalerismul nu va domina niciodată într-o lume în care oameni ca mine pot ajunge bogați.

– Cavalerism? Dumnezeule, ești nebun, Lorenzo. Nimeni nu-i mai realist decât mine. Dacă vrei cavalerism, mi-e teamă că va trebui să apelezi la Marco.

– Sunt de acord că fratele tău este bolnăvicios de pur și onorabil, dar cred că tu ești infectat cu o formă mai puțin virulentă a aceleași boli. Fiindcă Lion încercă să spună ceva, Lorenzo își ridică mâna. Probabil că nu accepți filosofia, prietene, dar cu siguranță că instinctul este acolo. Uită-te cum ai încercat insistent să mă păstrezi lângă tine ca să nu mă întorc la tăiatul beregăților iluștrilor nobili din Napoli.

– Cei mai mulți dintre ei trebuiau să fie omorâți.

– Dar nu i-am întrebat niciodată dacă voiau sau nu asta. Lorenzo zâmbi șters. Un omor e un omor.

– Pe toate lucrurile sfinte, Lorenzo, vrei să nu îmi mai întorci propriile mele cuvinte împotriva mea? De ce nu accepți că nu mai ești ceea ce ai fost?

– Pentru că sunt ceea ce sunt și ceea ce am fost și ceea ce voi fi.

– *Cristo*! Lion inhală exasperat. Și atunci ce ești, blestemat să-ți fie sufletul ascuns?

Un zâmbet brusc lumină fața îngustă a lui Lorenzo.

– Ți-am spus că nu am suflet. Sunt multe lucruri. Dar mă pot gândi la unul singur care să aibă vreun merit.

– Și care-i ăla?

– Sunt un prieten al lui Lionello Andreas, zise sfios Lorenzo.

Lion îl privi suspicios.

– Am stânjenitorul sentiment că râzi de mine din nou.

Lorenzo își ridică sprâncenele.

– Dar bineînțeles, zise el fără umor. Cum ar putea cunoaște prietenia un om fără suflet? Mă bucur că ești atât de atent. Se cunoaște că te-am antrenat bine în toți acești treisprezece ani.

Lion înjură încet în barbă.

– Lorenzo, într-o zi voi...

– Stăpâne, este târziu. Giulia Marzo stătea în ușă, zâmbindu-le. Dacă dorești, îl voi conduce pe Messer Vasaro în camera lui. Dorește companie? Am o siciliană mică și dulce care i-ar putea oferi multă plăcere.

– Lorenzo? Lion privi către Vasaro.

Lorenzo clătină din cap.

– Nu în seara asta.

– În nicio seară în ultima vreme. Lion îl privi cercetător. Mi-e teamă că ai început să ai gusturi de călugăr. N-ai fost întotdeauna așa.

– Sunt un bărbat bătrân de patruzeci și patru de ani. Poate că mi-am pierdut virilitatea, zise încet Lorenzo, în timp ce se întorcea și se îndrepta spre ușă. Cărțile mele îmi par mult mai stimulative în acest moment decât frumoasele flori. Dar nu mă lăsa să te opresc pe tine de la bucuria distracțiilor în grădina lui Venus.

– N-am s-o fac. Privirea lungă a lui Lion alergă peste umerii goi ai Giuliei, apoi în jos, peste plinătatea sânilor ei. Îți promit.

Când Giulia se întoarse câteva minute mai târziu, Lion era în aceeași poziție, cu picioarele pe masă și privirea gânditoare fixată pe cupa cu vin.

– Vasaro e un om ciudat. Giulia închise uşa şi se sprijini de ea. Nu ţi-e teamă să-l numeşti prieten? Caprino spune că Vasaro este...

– Cu nimic mai rău decât oricare dintre noi, o întrerupse Lion. Trăim în vremuri violente şi un bărbat trebuie să fie violent ca să poată supravieţui şi păstra ceea ce e al lui.

– Sau ca să ia ceea ce aparţine altcuiva? întrebă Giulia amuzată.

Privirea lui scrută faţa ei.

– Nu-mi plac întrebările, Giulia. Zâmbi. De fapt, consider efortul vorbirii o pierdere de timp păcătoasă pentru nişte buze atât de talentate în alte activităţi. Dezbracă-te, *cara*.

Giulia simţi cum i se încordează muşchii stomacului în timp ce îl privea. Rămăsese fără respiraţie şi tremura – dar nu era surprinsă pentru că aşa fusese cu Lion de la prima lui vizită în urmă cu doi ani. Caprino avea dreptate să nu îl considere frumos pe Lion. Unii l-ar considera chiar urât, aşa cum o făcuse Caprino. Trăsăturile lui păreau cioplite în piatră cu lovitura îndrăzneaţă a unui târnăcop şi nu cea delicată a daltei unui artist. Pomeţii lui erau prea laţi, sprâncenele negre - două linii deasupra ochilor întunecaţi ca noaptea şi care arareori oglindeau vreo altă emoţie în afară de prudenţă şi cinism. Buzele erau bine conturate, dar şi ele erau marcate de o uşoară senzualitate amestecată cu cruzime. Părul lui negru era la fel de scurt tăiat ca în zilele în care purtase coiful de soldat, iar corpul lui, deşi subţire, nu avea nimic din graţia unui curtean. Chiar relaxat în acea poziţie neglijentă, cămaşa lui largă şi albă îi accentua puterea umerilor masivi, iar pantalonul gri i se mula pe coapsele ca trunchiul de copac şi gambele musculoase.

Putere, realiză Giulia cu o tresărire de surpriză. Lion Andreas nu avea doar tărie fizică, şi o putere interioară mai mare decât ale celorlalţi bărbaţi... Curiozitatea lui despre viaţă, despre ceea

ce se întâmpla în jurul lui, era mai intensă, potențialul lui de a distinge binele de rău era mai mare iar poftele mai puternice decât ale oricărui cunoscut al ei.

– Devin nerăbdător, *cara*. Trebuie să cerșesc?

– Tu nu cerșești niciodată. Traversă camera către el desfăcându-și șiragul de perle care îi strângea părul.

– Tu iei. Dădu drumul perlelor pe masă, lângă el. Și iar iei. Palma ei îi mângâie coapsa și simți cum mușchiul se întărește sub atingerea ei. Până când nu mai pot ridica nici măcar un deget.

– Ce cruzime. El îi luă mâna de pe coapse și o duse la buze. Mă mir că mă mai primești după ce te abuzez într-atât. Limba lui îi mângâie pielea sensibilă a palmei. Întotdeauna miroși a trandafiri. Când sunt departe de tine, întotdeauna îmi amintesc aroma...

– Când ești între coapsele uneia dintre celelalte curve ale tale? Vii la Florența numai de două sau trei ori pe an. Cine îți oferă plăcere după ce pleci de la mine?

El își ridică privirea spre ea, ochii întunecați sclipind.

– Poate asemenea lui Lorenzo, găsesc și eu mângâiere în Plutarh și Aristotel.

Ea zâmbi reticentă.

– Nu tu. E prea multă sete de viață în tine. Sunt sigură că nu ai rezista nici măcar o săptămână fără o femeie. Ții o târfă la Mandara ca să te satisfacă? Știu că – se opri brusc simțindu-i dinții ascuțiți în palmă apăsând doar cât să-i răspândească dorință în tot corpul, nu durere.

Mâna mare a lui Lion se întinse să îi mângâie gâtul.

– Chiar contează că mai sunt și alte femei? Degetele lui se prelinseră către adâncitura în care inima ei bătea sălbatic. De ce? Eu nu te întreb niciodată câți bărbați servești tu când nu sunt aici. Trase în jos de decolteul pătrat al rochiei ca să îi dezgolească

sânii, palma bătătorită mutându-se pe cel stâng. Îşi răsfiră degetele peste sânul ei privind cum sfârcul se întăreşte în răspuns. Mă preocupă numai momentul în care suntem împreună. Se aplecă şi atinse cu buzele sfârcul care se destinsese, iar ea îi simţi limba caldă alunecând peste el.

– Lion... Se aplecă peste el încâlcindu-şi degetele în părul lui. Aş putea veni cu tine la Mandara.

El îşi ridică repede capul, iar privirea lui deveni de nepătruns.

– Nu.

Ce prostie să facă o asemenea propunere. Îi ieşise pe gură înainte de a se gândi şi, ştia, fusese generată de gelozia pură pentru acele alte femei din viaţa lui. Lion nu ar duce-o niciodată la Mandara. Nici măcar nu vorbea cu ea despre viaţa lui de acolo.

– Glumeam doar, zise ea repede frecându-şi sânul umflat de buzele lui. De ce aş renunţa la viaţa mea frumoasă din Florenţa? Am tot ce-mi doresc. Bani, bijuterii frumoase, iar un bărbat este la fel ca oricare altul.

– Adevărat. Tensiunea din Lion scăzu. Dar este doar o singură Giulia, zise el uşor. Giulia divina. Se ridică şi o trase către patul din cealaltă parte a camerei. Giulia cea generoasă.

Putea vedea dorinţa ridicându-se în el, bărbăţia împingând tare şi îndrăzneţ în materialul pantalonilor. Dorinţa o cuprinse.

– Generoasă?

– Simt nevoia să-ţi testez bunătatea în noaptea asta. Zâmbi în timp ce se aşeza pe pat, cu picioarele desfăcute, şi o trase în genunchi în faţa lui. Îi luă palma şi şi-o duse la buze înainte de a o pune peste bărbăţia lui rigidă. Şi vei fi generoasă cu mine în noaptea asta, nu-i aşa, *cara*?

În noaptea asta, mâine, şi poate pentru încă vreo două trei zile. Nu va fi niciodată mai mult cu Lion. Dar ce conta? Mâna ei se mişcă încet, excitant peste trupul lui în timp ce îl privea

printre gene. Era excitat, simțind cu intensitate care o ameţea puterea pe care ea o avea asupra lui. Era stăpânită de un extaz care îi tăia respirația. Lion o să fie sălbatic, puternic şi plin de dorință ca un satir, nesățios aşa cum era întotdeauna când era excitat. *Mai mult.*

– Da, şopti ea. Voi fi foarte generoasă, *amo mio.*

– Nu pari să înțelegi, încântătoarea mea Sanchia, zise Caprino moale. Nu ai de ales. O să te duci în piață şi o să-l uşurezi pe acel domn de pungă. Apoi vei aduce punga la mine, iar eu voi avea grijă să fii recompensată aşa cum trebuie. Faci asta sau nu vei mai fura niciodată vreo pungă în Florența.

– De ce eu? întrebă Sanchia cu ferocitate. Ți-am spus mai devreme că nu mai vreau...

– Asta este o treabă specială.

– E prea curând. Nu pot – se opri când realiză că ridicase tonul. Aruncă o privire neliniştită către uşa prăvăliei aflată într-un intrând din spatele ei. Giovanni nu trebuia să ştie că se afla aici cu Caprino. Îndrăznise să se furişeze afară când Caprino apăruse cu câteva minute în urmă, numai pentru că Giovanni începuse cel de al treilea ulcior de vin din acea seară şi nu avea cum să-i observe absența.

– Ştii că nu pot pleca de la prăvălie în mijlocul zilei. Giovanni o să mă ia la întrebări.

– Şi o să minți. Caprino ridică din umeri. Nu e ca şi cum nu l-ai mai fi mințit până acum.

– Nu prea des. Minciunile erau necesare supraviețuirii, dar Sanchia observase că o minciună ocazională îmbrăcată în iluzia unui adevăr avea mai multe şanse să fie crezută. Şi numai dacă era ceva important.

– Dar asta este ceva important. Tu ai venit la mine acum trei ani şi mi-ai cerut să te învăț meseria asta. Din bunătatea inimii

mele te-am făcut unul dintre cei mai buni hoți din întreaga Florență, și ce am cerut în schimb? Nimic.

– Două treimi din fiecare pungă pe care o fur nu înseamnă nimic.

– Puteam să iau tot și să-ți las doar câțiva ducați.

Și ai și luat, gândi Sanchia obosită. Nu ar fi avut de ales, trebuia să cedeze pretențiilor lui. Caprino își primea dreptul sau nu ar fi existat furturi, prostituție sau asasinate în Florența.

– N-am încercat niciodată să te păcălesc și să nu îți dau dreptul, Caprino.

– Știu. Un copil atât de virtuos. Îmi încălzește sufletul. Mai făcu un pas către ea. Ce mai fac cei trei prieteni micuți ai tăi? Aud că Bartolomeo devine la fel de priceput ca tine ca ajutor al lui Giovanni la prăvălie. Câți ani are?

– Zece, zise ea prudentă.

– Și Elizabet? Am văzut-o acum câteva zile. Ce fată frumoasă, cu păr auriu și piele moale și albă. Trebuie să aibă cincisprezece ani.

Sanchia înțepeni.

– Paisprezece.

– Destul de matură, zise Caprino. Când ai de gând să o trimiți la mine? Există căi mai ușoare pentru o puicuță frumoasă ca ea să reușească în viață decât cea pe care i-ai ales-o tu.

Panica inițială care o cuprinsese pe Sanchia fu înlocuită de mânie.

– Să nu te apropii de ea, Caprino.

– Ah, asta voiam să văd. Un pic de pasiune. O studie pe Sanchia obiectiv. Nu arăți prea rău. Puțină culoare în obraji și ceva carne pe oasele astea subțiri și aș putea să te folosesc chiar și pe tine. Își duse la nas batista tivită cu dantelă. După mai multe băi și o mulțime de parfum.

– Mă folosești deja. Genele i se lăsară în jos ca să-i acopere ochii. Fur pentru tine.

– Numai cât să-ți hrănești haita aia care ți-e atât de dragă.

– Va trebui să te mulțumești cu atât.

– Dar eu nu sunt niciodată satisfăcut. Sunt un om foarte lacom. Nu ți-ai dat seama de asta până acum, Sanchia? Zâmbi ușor. Dă-mi-o pe Elizabet și împărțim ducații pe care îi voi primi pentru ea. Poate reușesc s-o conving pe Giulia Marzo să o primească. Elizabet a ta poate deveni curtezana unui stăpân bogat și puternic. Mâncare bună, rochii frumoase...

– Nu! Sanchia văzu încruntătura formându-se pe fața lui Caprino și imediat încercă să-l înduplece. Nu încă. Poate peste un an.

– De ce nu acum? Vocea lui Caprino coborî până ce deveni o amenințare mătăsoasă. Sunt dezamăgit că nu îmi arăți aceeași bunătate pe care ți-am arătat-o eu. Nerecunoștința mă face foarte nefericit. Întâi refuzi să-mi faci un mic serviciu mâine în piață, iar acum o ții pe copila aceea dulce departe de mine și îmi spui...

– O să fur punga, îl întrerupse Sanchia. Apoi, văzând urma de satisfacție din privirea lui, realiză plină de frustrare că primise de la ea exact ceea ce voia. Se folosise de amenințarea asupra lui Elizabet ca să o forțeze să fure din nou. Caprino obținea întotdeauna ceea ce voia prin înșelăciune, viclenie sau forță. Totuși, fusese doar o amenințare de data asta, gândi ea ușurată.

– De ce vrei neapărat punga aia? Dacă văd o țintă mai ușoară... Se opri.

Caprino își scutură capul.

– Trebuie să fie bărbatul pe care ți-l voi arăta eu. Și de ce vreau asta, nu este treaba ta. Se răsuci dând să plece. În piață, la două. Să nu întârzii. Privi înapoi peste umăr. Dacă nu am punga aia, va trebui să caut... compensație. Înțelegi, Sanchia?

– Înțeleg. Un tremur o străpunse când îi întâlni privirea. O să-ți primești punga.

– Bine. Un copil atât de dulce nu ar merita să pățească ceva de genul ăsta.

Un moment mai târziu se pierdu în întuneric, iar Sanchia dădu drumul respirației pe care abia acum realiză că și-o ținuse.

Dio, fusese înspăimântată. Știuse că era doar o problemă de timp până când Caprino va realiza valoarea potențială a lui Elizabet pentru el. Nimeni și nimic nu scăpa pentru mult timp ochiului atent al lui Caprino mai ales dacă obiectul vizat nu putea aduce profit. Dar chiar dacă doar temporar, poate că reușise să îl îndepărteze.

Rămase privind în întunericul în care dispăruse Caprino. Trebuia să facă ceva cu Elizabet cât mai curând, pentru că devenea prea atractivă pentru ca Sanchia să o mai poată proteja. Văzuse în ultima vreme cum Giovanni se uita adesea la Elizabet. În privirea lui era aceeași dorință pe care o avusese pentru mama lui Sanchia. În curând se va da la Elizabet, dacă până atunci Caprino nu avea deja să o forțeze într-unul din bordelurile lui. Sanchia se gândise la o soluție, dar era nevoie de mult mai mulți ducați decât cei pe care reușea ea să îi economisească din partea ei, din pungile pe care le fura pentru Caprino. Poate dacă ar reuși să plece de la magazin mai des...

Sări, când auzi zgomotul de lut spart care venea dinspre prăvălia din spatele ei. Sunetul fu urmat imediat de înjurăturile zgomotoase ale lui Giovanni.

– Sanchia, unde dracu ești?

Se pregăti sufletește și se întoarse să deschidă ușa.

– Ieșisem să iau puțin aer. E atât de... Privi oripilată la dezastrul din încăpere. Un ulcior de lut zăcea spart peste masa de scris, iar Giovanni încerca zadarnic să șteargă cu o cârpă vinul roșu, bogat, care se întinsese peste cele două foi de pergament din fața lui.

– Nu! Sanchia traversă încăperea în grabă și se opri privind prima foaie. Era distrusă, cerneala se răspândise peste pergament. Îl ridică cu grijă ca să-l vadă pe cel de sub el. A

doua pagină era încă lizibilă, dar lichidul se îmbibase în el şi trebuia şi acesta recopiat.

– L-ai stricat.

– Poţi să-l repari tu, mormăi Giovanni scuturându-şi capul acoperit de păr lung şi argintiu. Nu trebuie să le predau decât mâine, înainte de prânz. Se întoarse şi păşi nesigur spre camera din spatele prăvăliei.

– Mi-e somn... Poţi să-l repari tu.

Da, putea să îl repare ea, gândi Sanchia exasperată, dar îi va lua toată noaptea şi o parte din ziua de mâine. Mulţumi sfinţilor că Bartolomeo pusese cu grijă restul paginilor în dulap, imediat ce terminase de aranjat tiparul pentru fiecare foaie, altfel accidentul ăsta ar fi fost o adevărată catastrofă. Lăsase afară aceste două foi ca să le aibă gata mâine-dimineaţă, devreme, ca să pregătească tiparul. Dezastrul era cu siguranţă destul de grav, Messer Rudolfo avea în ciuda meseriei de negustor, pretenţii de savant şi ar fi fost furios dacă originalul *Convivio* ar fi fost distrus. Deşi cedase în faţa ultimei mode de a avea exemplare de cărţi în biblioteca lui tipărite la minunea de presă modernă, încă era legat de frumuseţea originalelor, apreciindu-le ca orice alt bun negustor, valoarea materială. Ar fi trebuit nu numai să înlocuiască cele două foi originale ale lui Rudolfo cu două scrise la fel de fin, dar să şi pregătească tiparniţa. Socotise împreună cu Bartolomeo că ar trebui să lucreze amândoi din zori şi până la lăsarea serii ca să tipărească ultimele două foi şi să termine la timp. Acum că Bartolomeo era forţat să tipărească singur în timp ce ea copia de mână, o parte din pregătirea tiparului trebuia făcută în seara asta.

– O să curăţ masa.

Sanchia se întoarse şi îl văzu pe Piero stând în uşa care ducea într-o magazie mică. Îşi freca ochii cu dosul palmelor şi arăta delicios de ciufulit şi cald, chiar mai tânăr decât cei şase ani pe

care îi avea. Se simți cuprinsă de dragoste pentru el și, brusc, lumea nu i se mai păru un loc atât de trist. Viața avea petele ei urâte, dar nu era urâtă în întregime. Atâta timp cât existau copii ca Piero și cuvinte frumoase pe pergament și, probabil, sute de alte lucruri minunate pe care nu și le putea aminti sau despre care nu aflase.

– Du-te înapoi pe saltea, zise ea blând. Mă descurc și singură.

El își scutură capul venind spre masă și începu să adune cioburile de lut. Trupul lui mic și tare se legăna puțin și aproape că dormea în picioare, gândi ea cu tandrețe. Și totuși știa că o să continue să o ajute cu încăpățânare. Da, existau multe lucruri minunate pe care oamenii ca Giovanni și Caprino nu le puteau mânji, iar dragostea și familia erau două dintre ele.

– Mă duc să-l trezesc pe Bartolomeo. Piero aruncă cioburile de lut în coșul de pai din celălalt capăt al încăperii. Poate să pregătească tiparul.

Sanchia scutură din cap.

– Bartolomeo s-a dus la culcare abia acum o oră.

– Tu n-ai dormit deloc, răspunse Piero. Îl trezesc pe Bartolomeo. Dispăru în camera în care dormeau ei patru.

Un moment mai târziu, Sanchia auzi mormăitul de protest al unui Bartolomeo adormit, apoi vocea lui Piero.

– Nu, nu te las să dormi. Sanchia are nevoie de noi.

Sanchia zâmbi. Chiar dacă era atât de tânăr, Piero nu putea fi oprit atunci când decidea că ceva trebuia făcut. Zâmbetul îi pieri când își aminti că numai încăpățânarea lui îl ținuse în viață atunci când fusese abandonat pe stradă de mama lui ca să se ducă într-unul din bordelurile lui Caprino. Piero fusese ca un mic animal feroce timp de câteva săptămâni înainte ca Sanchia să îl găsească pe o alee din Piața della Signoria, în urmă cu doi ani.

Bartolomeo căsca în momentul când apăru în ușă.

– Sanchia, nu – se opri, brusc foarte treaz, şi zbieră, *Dio*! Poţi să salvezi ceva?

Sanchia scutură capul.

– Trebuie recopiate amândouă.

Bartolomeo se încruntă la uşa care ducea către încăperea în care sforăia Giovanni.

– E a treia oară luna asta. Curând n-o să mai vină nimeni la el. Messer Arcolo face o treabă mult mai bună şi nu bea ca un porc lacom. Privirea i se îndreptă plină de mândrie spre presa de tipărit, aşezată ca o imensă lăcustă din lemn într-un colţ al încăperii. Giovanni nu merită un instrument atât de bun. Este o iroseală.

– Dar nu şi pentru tine, zise Sanchia cu afecţiune. Nu ştiu dacă eşti mamă pentru presa aia sau ea e mamă pentru tine.

Piero îl trase pe Bartolomeo de cămaşa din lână.

– Pregăteşte tiparul.

– *Dio*, lasă-mă un minut. Bartolomeo se încruntă la Piero. Mă laşi măcar să mă spăl pe ochi, să-mi treacă somnul ?

Piero scutură din cap.

– Sanchia are nevoie de tine. E obosită şi vrea să doarmă.

Sanchia se strâmbă.

– N-o să am parte de somn în noaptea asta. Îi dădu lui Bartolomeo foaia care putea fi încă citită. Dacă poţi să o faci pe asta acum, o să încerc să o termin pe cealaltă de copiat până mâine-dimineaţă.

Bartolomeo dădu scurt din cap şi privi pagina. Somnul îi pierise, iar Sanchia văzu familiara nerăbdare luminându-i faţa, în timp ce îşi imagina cum va schimba scrierea pe blocul lui de tipărit.

– Pot s-o fac. Tonul lui era deja abstract, în timp ce traversa camera. Îmi va lua doar... nu mai continuă, dar degetele lui începură să sorteze literele.

Piero termină de curăţat masa, apoi se mişcă prin cameră punând lucrurile la locul lor.

Sanchia se duse la dulap, scoase o foaie din pergamentul cel mai bun al lui Giovanni, se întoarse la masa de scris şi se aşeză. Privi la documentul distrus şi îl dădu repede la o parte. Nu îi era de niciun ajutor; literele se amestecaseră, până ce deveniseră de nedistins. Mulţumi sfinţilor că citise întreaga lucrare la începutul săptămânii, aşa cum făcea aproape întotdeauna când Giovanni primea o lucrare nouă. Era al treilea *Convivo* pe care îl tipăreau în acel an, dar erau câteva mici diferenţe pe care le observase în acest exemplar. Manuscrisul lui Rudolfo fusese obţinut de la călugării unei mănăstiri franciscane, iar omul sfânt care copiase lucrarea lui Dante ştersese în mod arogant nişte propoziţii şi adăugase altele. Ar fi fost inutil să spere că un învăţat ca Messer Rudolfo nu citise aceste foi până când le memorase până în cel mai mic detaliu.

Piero se aşeză pe podea lângă scaun şi îşi sprijini capul de genunchiul ei. Ea îi mângâie părul absentă, în timp ce încerca să îşi limpezească mintea de oboseală.

Simţi un brusc val de panică. Dacă de data asta n-ar fi reuşit să o facă? Dacă nu îşi va putea aminti? Inspiră adânc şi încercă să se calmeze. Nu exista niciun motiv să nu îşi amintească. Încă de când era mică putuse să îşi amintească tot ceea ce văzuse, până la cel mai mic detaliu. Cu siguranţă că nu îşi pierduse abilitatea acum, când avea nevoie disperată de ea. Dumnezeu nu era întotdeauna bun, dar nu putea fi atât de crud încât să-şi ia darul înapoi.

Îşi închise ochii şi încercă să se relaxeze, îndemnându-şi memoria să îşi amintească.

Şi îşi aminti.

Foaia îi apăru brusc în faţa ochilor, cu toate inexactităţile intenţionat comise. Sfântă Marie, fii lăudată, gândi Sanchia cu uşurare.

Pleoapele ei se deschiseră şi întinse mâna repede după o pană.

2

Ai întârziat, zise Caprino trăgând-o pe Sanchia în umbra arcadei care înconjura piața. Ți-am zis ora două.

– N-am avut ce face, zise Sanchia cu respirația tăiată. A fost un accident... şi nu am terminat decât acum o oră ...şi pe urmă a trebuit să aştept să plece Giovanni ca să ducă...

Caprino opri revărsarea de vorbe cu o mişcare nerăbdătoare a mâinii.

– Uite-l. Arătă cu capul spre piața aglomerată. Bărbatul ăla mare, cu pelerina din catifea de culoarea vinului care ascultă la vorbele povestitorului.

Sanchia urmări privirea lui Caprino către bărbatul care stătea în fața platformei. Era mai mult decât mare, era uriaş, gândi ea posomorâtă. Aroganța pe care o emana atitudinea lui îi trăda încrederea în abilitatea de a se descurca în orice circumstanțe şi, dacă o prindea, şi-ar fi folosit mâinile puternice ca să-i strivească capul ca pe o nucă. Ei bine, era prea obosită ca să-şi facă griji despre asta acum. Trecuseră mai bine de treizeci de ore de când dormise ultima dată. Poate că era mai bine că era prea obosită ca să-i mai pese de ceea ce se va întâmpla cu ea. Frica nu trebuia să o facă neîndemânatică, aşa cum se întâmplase ieri. Era bucuroasă că uriaşul cel puțin arăta ca unul care îşi putea permite să piardă câțiva ducați. Bogăția hainelor lui indica faptul că era fie un mare stăpân, fie un negustor bogat.

– Du-te. Caprino o împinse uşor către piață. Acum.

Îşi trase şalul pe cap ca să îşi ascundă faţa şi se grăbi spre platforma unde Luca Brezal îşi spunea povestea acompaniindu-se cu lira. Îl mai auzise pe Luca de multe ori şi nu-l considera prea talentat. Şi-ar fi dorit ca povestitorul să fie Pico Fallone. Pico putea să îşi vrăjească audienţa şi i-ar fi fost mult mai uşor să se apropie de uriaş, destul încât să-i tragă punga.

O picătură de ploaie îi atinse faţa şi privi în sus spre cerul brusc înnorat. Nu încă, gândi ea exasperată. Dacă începea să plouă sănătos, oamenii care se înghesuiau în piaţă ar fi început să alerge ca să se adăpostească, iar ea ar fi trebuit să-l urmeze pe uriaşul îmbrăcat în catifea până când el avea să ajungă în situaţia care i-ar fi permis să fure punga.

O altă picătură îi căzu pe mână, iar privirea ei nerăbdătoare se îndreptă spre uriaş. Atenţia lui era încă îndreptată spre povestitor, dar numai sfinţii puteau şti cât timp avea să rămână aşa. Grăbi pasul în timp ce intra ca o umbră în mulţimea din jurul platformei.

Usturoi, gândi Lion când mirosul îi asaltă nările. Usturoi, peşte stricat şi o altă miasmă, mult mai grea. Privi mulţimea din jurul lui, încercând să identifice sursa mirosului. Oamenii din jurul platformei erau aceiaşi pe care îi studiase cu câteva momente mai înainte, încercând să-l depisteze pe hoţul lui Caprino. Singura nou sosită era o femeie subţire, îmbrăcată într-o rochie gri, ponosită şi cu un şal de lână la fel de zdrenţăros tras pe cap. Ea se mută din marginea mulţimii şi se grăbi să traverseze piaţa. Mirosul se pierdu pe măsură ce ea se îndepărta, iar Lion inspiră adânc. *Dio*, norocul era de partea lui de data asta. Nu-i făcea deloc plăcere să stea în ploaie, aşteptându-l pe Caprino să apară cu hoţul lui cel mai bun.

– S-a făcut, murmură Lorenzo, apărând brusc lângă Lion. Urmărise totul din marginea îndepărtată a mulţimii. Acum vorbea mai tare: Un furt de o subtilitate rară.

– Ce? Lion îl privi încruntat. N-a fost... Se întrerupse când îşi privi centura. Punga dispăruse; doar băierile tăiate rămăseseră legate de curea. Iisuse Sfânt! Privirea îi înconjură piaţa. Cine?

– Madonna cea dulce care arăta ca o tânără cerşetoare şi puţea ca un cadavru în descompunere. Lorenzo arătă cu capul înspre arcadă. A dispărut în spatele acelei coloane şi pariez că-l vei găsi pe Caprino acolo împreună cu ea, numărând ducaţii.

Lion privi către coloană.

– O femeie, şopti el. Nu mă aşteptam la o femeie. Cât este de bună?

Lorenzo îşi potrivi paşii după ai lui.

– Foarte bună.

– O femeie... oferă posibilităţi interesante. Gărzile de la palat nu se vor aştepta la o femeie.

– Mai ales când femeia miroase ca un păstrăv stricat. Cred că nici măcar un vânzător de peşte nu ar găsi-o atractivă.

– Problema asta pare destul de uşor de rezolvat... Lion se întrerupse când îl văzu pe Caprino apărând de după coloană şi pornind către ei.

Cu un zâmbet arogant, Caprino ţinea ridicată punga lui Lion.

– Eşti satisfăcut? Un furt graţios şi complet imprevizibil.

– Unde e femeia? Lion se căzni să vadă prin întunericul arcadei.

– A plecat. Am lăsat-o pe Sanchia să se întoarcă la prăvălie până când aveam să aflu decizia ta. Nu exista niciun motiv să o implic mai mult dacă ţi se părea că o femeie nu este bună pentru treburile tale.

– S-ar putea să fie bună, zise Lion rar. Dacă se dovedeşte maleabilă.

Pleoapele lui Caprino coborâră ca să-i ascundă sclipirea bruscă din ochi.

– O femeie care să fie a ta este întotdeauna maleabilă. Credeai că am uitat cea de-a doua cerere a ta? Sanchia este o sclavă, aşa cum a fost şi mama ei. Poţi să o cumperi şi să-i comanzi să facă tot ceea ce vrei tu să facă. Zâmbi discret. Şi nu ar îndrăzni niciodată să te trădeze şi să fugă ca să-mi spună mie sau altcuiva lucruri care te privesc numai pe tine.

– O sclavă, repetă Lion. Sclavia nu era permisă în Mandara, propriul lui oraş-stat, dar erau mulţi sclavi în alte părţi ale Italiei, aduşi din Turcia, Spania şi din Balcani. E în serviciul tău?

Caprino îşi scutură capul.

– Aparţine lui Giovanni Ballano care are o imprimerie pe Via Calimala.

– Şi o trimite să fure pentru el?

Caprino scutură din cap.

– El nu ştie nimic despre asta. Giovanni este un beţiv şi un prost şi curând îşi va pierde prăvălia şi tot ce are. Are nevoie de ajutorul lui Sanchia, dar, dacă îi dai un ulcior de vin bun şi câţiva ducaţi, poţi să-l determini să renunţe la ea în favoarea ta.

– Mai mult aur? întrebă Lion sever. Hoţul ăsta mă costă foarte mult.

– Am găsit ceea ce doreai, protestă Caprino. Nu te poţi aştepta ca eu să sărăcesc cumpărând-o pentru tine. O încruntătură gânditoare îi strânse brusc fruntea. Dar, pentru că sunt un suflet bun, îţi dau înapoi jumătate din punga asta dacă te decizi să o cumperi pe Sanchia.

– Nu mai spune! Dar de ce eşti atât de nerăbdător ca eu să-ţi accept mica sclavă?

– Îmi convine ca ea să plece din Florenţa. Am şi eu micile mele secrete, stăpâne. Eşti de acord?

Lion îl privi lung, înainte de a da din cap încet.

– Dacă Ballano poate fi convins să o vândă, o accept pe

hoața ta. Luă punga din mâna lui Caprino. Vino mâine dimineață la Giulia şi îți voi da înapoi jumătate din aurul din pungă.

– Nu ai încredere în mine?

Buzele lui Lion se răsuciră într-un zâmbet lipsit de umor.

– Încredere? Se întoarse şi plecă spre piață.

Lorenzo mergea alături de el.

– Ai de gând să te vezi cu Ballano acum?

Lion dădu din cap.

– Am pierdut prea mult timp. Vreau să fiu în Solinari până joi.

– Crezi că Damari va muta statuia?

– Cine ştie ce va face fiul ăla de curvă? Rareori face ceva fără un motiv.

– Te urăşte, observă Lorenzo. Nelăsându-te să obții ceea ce vrei poate fi un motiv bun pentru el.

– Ei bine, n-o să reuşească. Gura lui Lion se încleştă. Dansatorul Vântului este al meu şi n-am să las pe nimeni să ia ceva ce-mi aparține.

Lorenzo se opri când ajunseră în dreptul unei mese de lângă uşa unei *trattoria* aflată sub arcada de la sud de piață.

– Te aştept aici. Se aşeză pe un scaun la masă şi scoase o carte subțire de sub pelerină. Eşti deprimant de îndârjit cu chestia asta şi nu am niciun interes în tocmeala ta meschină.

– Desigur, îi răspunse Lion cu ironie. Doamne fereşte să te plictiseşti.

– Aşa gândeam şi eu. Lorenzo deschise cartea. Deşi Dumnezeu a renunțat la legătură cu mult timp în urmă. Fugi şi vezi-ți de treabă.

Lion îşi scutură capul, un zâmbet uşor fluturându-i pe buze.

– La ordinul tău. Se întoarse şi plecă spre Via Calimala.

Ploaia cădea cu putere când Sanchia ajunse la imprimerie.

O încruntătură îngrijorată strica frumusețea serenă a feței lui Elizabet când o întâmpină pe Sanchia la ușă.

– Giovanni nu s-a întors încă. O trase pe Sanchia în prăvălie. Ești udă leoarcă. O să răcești. Vino să bei niște vin ca să te încălzești.

Sanchia scutură din cap.

– Nu acum. Trebuie să dorm. Merse cu greutate de-a lungul prăvăliei spre magazie și căzu în genunchi pe salteaua din paie. Oftând obosită, se întinse și își trase cuvertura ponosită până la bărbie. Trezește-mă când se întoarce Giovanni. Piero și Bartolomeo unde sunt?

– Giovani i-a trimis la vinărie să-i ia un ulcior de vin proaspăt. Elizabet se aplecă să o învelească mai bine. Dormi. O să încerc să-l împiedic pe Giovanni să te trezească.

Pleoapele lui Sanchia păreau trase în jos de greutăți și nu își putea ține ochii deschiși. Trebuia să doarmă, fie și numai puțin. Probabil că avea să fie pentru doar câteva momente prețioase. Știa că Elizabet va încerca să o protejeze, dar fata era prea blândă și lipsită de șiretenie ca să nu îl lase pe Giovanni să facă ce voia el. Dacă Messer Rudolfo era mulțumit cu lucrarea, probabil că Giovanni va aduce acasă alta și va vrea ca ei să se apuce imediat de lucru.

Iar Messer Rudolfo va fi mulțumit, gândi ea cu o sclipire de mândrie. Ea și Bartolomeo făcuseră o treabă excelentă cu *Convivio*. O treabă cu adevărat excelentă...

– Nu, nu poți să o trezești! Ce vrei de la Sanchia? Unda de panică din vocea lui Elizabet trecu prin norii grei ai somnului care începuseră să o înconjoare pe Sanchia. Ceva nu era în ordine, gândi ea amețită. Trebuia să încerce să-și deschidă ochii. Nu, era prea dificil. Reuși într-un târziu să se trezească îndeajuns, încât să-l privească pe bărbatul care stătea în ușă.

Ochii negri, strălucitori o priveau de pe fața dură ca statuia lui Lorenzo de Medici din piață. Piața! Șocul îi șterse din minte și ultimele vestigii ale somnului. Ăsta era bărbatul din piață!

Se ridică brusc, cu inima bătându-i nebunește în timp ce îl privea. Corpul masiv al uriașului umplea complet cadrul ușii, iar mica magazie părea să devină din ce în ce mai mică de parcă el i-ar fi redus dimensiunea prin magie, asemenea lui Zeus care își trăgea puterea din ceruri ca să arunce fulgerul, gândi ea uimită.

El zâmbi întunecat.

– Văd că mă recunoști. Se pare că furtul pungii mele nu îți apasă conștiința. Dormeai dusă ca un copil în brațele mamei. Dormi întotdeauna după ce comiți un furt?

Elizabet, aflată undeva în spatele uriașului, își trase respirația cu putere. Sanchia era prea speriată ca să o facă, prea speriată ca să vorbească, prea speriată ca să facă altceva în afară de a-l privi.

El se încruntă.

– Răspunde-mi.

– Nu... Se opri și înghiți cu greutate. Ai de gând să mă trimiți la închisoare?

– Nu asta ar trebui să se întâmple cu hoții?

Elizabet începu să plângă.

– Sanchia, i-am spus să nu intre. I-am spus...

Bărbatul o ignora pe Elizabet, privirea lui rămânând fixată pe fața Sanchiei.

– Nu este locul tău în Stinche? repetă el.

– Da, acolo este locul hoților. Se forță să îl privească în ochi. Dar nu mai am punga și dacă mă trimiți la închisoare, n-o să-ți primești niciodată aurul înapoi. Or să-mi taie mâinile și – trebui să se oprească pentru că teroarea îi usca gâtul. Viziunea însângerată îi dansa în fața ochilor și îi trebui un moment înainte de a putea continua.

– Dacă îmi dai drumul, voi găsi o cale să-ți dau banii înapoi, stăpâne.

– Promisiunea unui hoațe.

– Îmi țin cuvântul.

– Hoață, dar nu mincinoasă?

– Ba mint, zise ea cinstită. Dar... numai când nu am încotro. Câteodată e mai bine să minți, decât să li se întâmple ceva rău oamenilor apropiați ție. Dar nu-mi încalc promisiunile.

– Să nu-i faci rău, plânse Elizabet. Te rog, nu-i face rău.

– Nu mai plânge, zise el peste umăr. Ea este cea care ar trebui să plângă.

– Sanchia nu plânge niciodată, zise Elizabet.

– Sanchia şi mai cum? Se întoarse din nou spre Sanchia. Care ți-e numele întreg?

– Doar Sanchia. Îşi trecu limba peste buze. Nu am alt nume.

El se înclină batjocoritor.

– Lionello Andreas, ilustra mea doamnă hoață. Cred că ne este hărăzit să ne cunoaştem bine unul pe celălalt. Ridică-te şi lasă-mă să mă uit la tine.

Ea se ridică cu greutate în picioare, ținându-şi şalul bine înfăşurat pe corp, şi încercând să îşi oprească tremuratul care îi intrase în oase.

– Vino aici.

Ea făcu un pas ezitant către el, apoi încă unul.

– Stop. El îşi ridică mâna şi se strâmbă cu greață. Tu nu te speli niciodată?

– Mă spăl, stăpâne. Ochii ei erau enormi pe fața subțire atunci când îl privi. Te rog, stăpâne, ai încredere în mine. Îți voi da banii înapoi.

– În lumea asta am încredere doar în foarte puțini oameni, şi niciunul dintre ei nu este hoț. O cercetă cu privirea. Se încruntă.

Dio, eşti slabă ca o pisică leşinată de foame. Ballano nu-ţi dă să mănânci?

Ea încremeni.

– Îl cunoşti pe Giovanni?

– Încă n-am avut plăcerea. Unde este?

– O să se întoarcă curând, se văită Elizabet. N-ai putea să pleci înainte să vină el?

– Elizabet... Sanchia inspiră adânc şi încercă să-şi potolească nerăbdarea. De ce nu te duci să stai la uşă ca să vezi când vine Giovanni, în timp ce eu discut cu Excelenţa sa?

– Da, Sanchia. Elizabet îl privi nesigură pe Andreas şi ieşi grăbită din cameră.

– Are un creier de găină, zise Lion brutal. Doamne, urăsc femeile plângăcioase.

– Are numai paisprezece ani, zise Sanchia luându-i apărarea. Şi nu e proastă. Ai speriat-o.

Privirea lui Lion se îngustă pe faţa ei.

– Dar nu şi pe tine?

Ea dădu din cap.

– Şi pe mine. Înghiţi în sec. Dar faptul că sunt speriată nu o să mă salveze. Aşa cum mi-ai dat de înţeles, plânsul şi văicărelile îi fac mânioşi pe bărbaţi.

– Ştii asta din experienţă? întrebă el cu expresia feţei concentrată.

– Bărbaţilor nu le plac lacrimile. Îi fac nervoşi, ca pe tine, stăpâne. Rămase foarte dreaptă în faţa lui, privindu-l. Ce pot să fac ca să nu mă duci la închisoare?

– Ce ai face? întrebă el curios.

– Orice, şopti ea. Nu-i pot părăsi. Nu mă au decât pe mine.

– Cine sunt ei? Cuvintele lui erau absente, în timp ce cu privirea o măsura din cap până în picioare. Pe toţi sfinţii, femeia

asta semăna cu o felină leşinată, aşa cum o numise, gândi el cu o străfulgerare de iritare absolută. Sanchia părea doar cu puțin mai în vârstă decât copila care plângea în cealaltă parte a camerei; era mică şi cu oasele subțiri ca ale unui pisoi. Şi fața ei triunghiulară semăna ciudat de mult cu a unei pisici, cu pomeții înalți, pielea măslinie şi ochii uşor oblici. Ochii ăştia erau ciudați – de culoare auriu-chihlimbarie şi foarte atrăgători, chiar şi atunci când erau plini de teroare, aşa cum erau acum. Părul ei castaniu arăta de parcă fusese tăiat la întâmplare şi ciuntit până când ajunsese chiar mai scurt decât al pajului său Nicolo. Acum era ud de la ploaie şi îi atârna în bucle murdare în jurul feței.

– Pentru cine îți faci atâtea griji?

– Piero şi Bartolomeo şi Eliza...

– Vine, strigă Elizabet agitată, Sanchia, fă ceva.

Sanchia păli.

– Pleacă, te rog. Te implor, stăpâne.

– Ți-e frică de acest Giovanni?

– Nu pentru mine. De mine are nevoie, aşa că probabil că doar o să mă bată. Dar dacă devine prea mânios, s-ar putea să-i arunce pe toți în stradă şi nu trebuie să facă asta. N-aş putea ...

– O mie de scuze că te-am făcut să aştepți, stăpâne. Vocea lui Giovanni răsună din uşă. Cum pot să-ți fiu de folos?

Sanchia îşi ținu respirația, privirea ei îndreptându-se disperată spre cea a lui Lion. Nu întrezărea niciun fel de îmblânzire a expresiei lui, numai acea ciudată privire primejdios de analitică.

Apoi Andreas îi întoarse spatele brusc şi se îndreptă spre Giovanni.

– Signor Ballano, sunt Lionello Andreas şi am venit să-ți fac o ofertă.

– O lucrare? Giovanni o atinse în trecere pe Elizabet şi intră în prăvălie. Fac copii de mână sau tipărite. Lucrările mele sunt

cunoscute în toată Florența. Giovanni arătă cu mâna spre tiparnița din celălalt capăt al camerei. E cea mai bună mașină din toată Italia și...

– Nu vreau nimic de copiat, îl întrerupse Lion. Am nevoie de un servitor și am aflat că ai o sclavă care s-ar putea să îndeplinească cerințele mele. Se dădu într-o parte și o arătă pe Sanchia, care rămăsese imobilizată de șoc în spatele lui. Îți dau douăzeci și cinci de ducați pe ea.

– Sanchia? Ochii roșii ai lui Giovanni se lărgiră din cauza surprizei. Vrei s-o cumperi pe Sanchia?

– De ce nu? E tânără și pare puternică și sănătoasă. Mai are ani buni de muncă în ea. De aceea îți fac o ofertă atât de generoasă. Vei putea să o înlocuiești fără probleme.

– Douăzeci și cinci de ducați, repetă Giovanni. Își scutură capul încercând să înțeleagă. Pentru Sanchia?

– Facem târgul? întrebă Lion. Ai hârtiile ei?

– În dulapul meu din cealaltă cameră. Brusc, expresia uimită a lui Giovanni fu înlocuită de viclenie. Nu e de ajuns. Cum o să-mi mai fac treaba? Mi-am pierdut mulți ani ca să o învăț arta de a copia și de a opera o tiparniță. Acum te gândești să mi-o iei doar pentru douăzeci și cinci de ducați?

Cristo, omul era la fel de lacom ca și Caprino, gândi Lion cu dezgust.

– Douăzeci și cinci de ducați este un preț mai mult decât cinstit.

– Pentru un sclav obișnuit, poate, dar Sanchia nu este numai pricepută, are și un talent. Giovanni făcu o pauză ca să impresioneze. Își amintește totul. Nu trebuie decât să se uite la o foaie și poate să o recite pe dinafară.

– O șmecherie drăguță, dar fără valoare pentru mine, zise Lion nerăbdător. O vinzi sau nu?

Giovanni se gândi repede.

– E destul de tânără ca să-ți facă copii. Asta ar trebui să merite ceva.

– Nu o cumpăr ca să-mi umplu patul. Nu este atât de atrăgătoare încât să mă intereseze în felul ăsta.

Giovanni se uită la Sanchia şi, cu greutate, fu de acord.

– Adevărat, dar o femeie e o femeie atunci când sângele unui bărbat începe să clocotească. Poate că ai putea să...

– Am obosit de târguiala asta. Lion duse mâna la centură şi scoase o pungă. Cincizeci de ducați. Nimic mai mult. De acord?

Privirea lui Giovanni se lipi lacomă de pungă.

– Tot e prea puțin. Munceşte din greu şi... Se opri când întâlni privirea lui Lion şi făcu involuntar un pas înapoi. De acord, stăpâne.

– Nu! Sanchia fusese prinsă într-un coşmar de şoc şi uimire, neputând să creadă că toate astea se întâmplau, până când ultimele cuvinte de accept ale lui Giovanni o deşurubară din stupoare. Alergă spre Giovanni.

– Nu poți să faci asta. Nu pot să plec...

– Linişte! Ai idee cât timp mi-ar trebui ca să câştig cincizeci de ducați?

– Nu vreau să-i părăsesc. Se agață de brațele lui. Nu poți să faci asta. Cum vor...

Se opri când mâna lui Giovanni o plesni peste obraz împingând-o din fața lui.

– Sanchia. Elizabet porni către ea cu lacrimile curgându-i pe obraji. Oh, Sanchia.

Giovanni se întoarse repede spre Lion.

– Nu este aşa neascultătoare de obicei. O bătaie bună din când în când o ține disciplinată.

Fața lui Lion împietri când văzu vânătaia care apărea pe obrazul lui Sanchia.

– Să n-o mai atingi vreodată. Este a mea şi o voi disciplina aşa cum cred eu de cuviinţă.

– Nu *plec* cu el. Te-am servit bine, prostule idiot ce eşti.

Giovanni făcu trei paşi spre ea.

– Să taci din gură sau voi...

– Să n-o atingi. Vocea lui Lion era ca de oţel. Sau pe toţi sfinţii că o să regreţi, Ballano.

Giovanni se opri şi inspiră adânc.

– O să fie mai supusă când n-o să mai fie în preajma vagabonţilor ăstora trei. N-ar fi trebuit să o las să mă convingă să-i primesc aici.

– Nu te costă nimic. Vocea Sanchiei era feroce. Am avut grijă să fie hrăniţi. Eu am avut grijă de ei.

– Sanchia, nu, şopti Elizabet.

– De ce nu? Ochii lui Sanchia sclipiră cu o nepăsare născută din disperare. Ce mi-ar putea face din ceea ce nu mi-a făcut până acum? E un prost lacom căruia nu-i pasă decât de băutură.

– Hârtiile ei şi o factură de vânzare, zise Lion repede. Pisicuţa speriată scosese brusc ghearele, observă el cu exasperare. Într-un minut îl va enerva pe Ballano în aşa hal încât va refuza să o vândă doar pentru a avea plăcerea de a o bate măr.

– Nu mai am timp de pierdut.

Giovanni aruncă o privire furioasă către Sanchia, apoi se duse la masa de scris şi mâzgăli câteva linii pe pergamentul aşezat acolo.

– Asta este factura de vânzare. Acum e a ta. Se întoarse şi merse către uşa care ducea în camera lui. Îi aduc hârtiile din dulap.

Elizabet plângea încet, iar Sanchia se întoarse instinctiv să o mângâie.

– O să fie bine. Voi găsi o cale să am grijă de voi.

– Dar, Sanchia, ce poţi face?

Lion o studie pe Sanchia. Furia care luminase fața Sanchiei dispăruse brusc şi asta îl puse pe gânduri. Dacă ar fi lăsat-o să continue să-l sfideze pe Ballano, vânzarea probabil că nu ar mai fi avut loc. Oare mânia fetei fusese doar o prefăcătorie care avea acest scop?

– Da, Sanchia, ce poți face? întrebă el moale. Încep să mă întreb cine a fost sclavul în toți acești ani de când eşti la Ballano.

Se întoarse şi îl privi.

– Nu se pune întrebarea cine a fost sclavul, zise ea cu amărăciune.

– Dar nu negi că te-ai prefăcut mânioasă adineauri ca să obții ceea ce voiai.

Ea scutură din cap.

– N-a fost prefăcătorie. Eram mânioasă, dar nu aş fi lăsat mânia să mă copleşească dacă nu m-aş fi gândit că l-ar fi convins pe Giovanni să nu mă vândă.

– O încercare periculoasă. Ar fi putut să te rănească grav.

– M-aş fi vindecat. Nu m-ar fi omorât atâta timp cât am o valoare pentru el. E un om prost, nu nebun.

– Se pare că îl cunoşti destul de bine. Dar pe mine nu mă cunoşti deloc. Eu nu sunt un prost, Sanchia.

Sanchia tremură.

– Nu te-am crezut prost. N-aş face o asemenea greşeală.

– Iată-le. Giovanni se grăbi spre ei, ținând în mână un dosar din piele roasă. Îi dădu dosarul lui Lion şi primi în schimbul lui punga cu ducați. Le-am cumpărat pe amândouă de la un spaniol care m-a asigurat că veneau dintr-un neam bun, puternic. Ai făcut o achiziție de calitate.

– Una interesantă, cel puțin. Lion se simți brusc plin de dezgust şi de nevoia presantă de a termina cu acest om. Ia-ți lucrurile, Sanchia. Plecăm de aici.

Giovanni zise repede.

– Nu are ce lua. Sclavii nu posedă nimic, stăpâne.

Sanchia îşi duse palmele la tâmplele care îi zvâcneau, încercând să gândească.

– Nu pot să plec încă. Mai e Elizabet.

Ochii lui Giovanni se întoarseră spre Elizabet.

– Elizabet nu mai este grija ta. Dar, s-ar putea să o folosesc la ceva. Ţine prăvălia curată şi o să am nevoie de cineva să...

– Nu, zise Sanchia pe un ton egal. Nu va rămâne aici.

– Şi unde să se ducă? întrebă Giovanni. Îi dau un acoperiş deasupra capului şi mâncare de vârât în burtă. Nu poate pretinde mai mult. S-ar putea să-l iau şi pe Bartolomeo, dar Piero trebuie să plece. E prea mic ca să-mi fie de vreun ajutor.

– N-o să-i ţii pe niciunul dintre ei. Sanchia se întoarse spre Elizabet. Du-te şi găseşte-i pe Bartolomeo şi Piero şi aşteptaţi-mă în piaţă.

Elizabet o privi confuză.

– Grăbeşte-te! Sanchia o împinse uşor. O să fie bine.

– Opreşte-te! comandă Giovanni. Supune-mi-te, Elizabet.

Elizabet îi aruncă o privire speriată şi fugi din prăvălie. Giovanni începu să înjure vehement şi obscen, întorcându-se spre Sanchia.

– Or să moară de foame pe stradă. O să vezi, căţea arogantă.

– Nu, nu vor muri. N-o să-i las să moară de foame. Îi aruncă o privire peste umăr în timp ce se îndrepta spre uşă. Şi nici n-o să-i las să te foloseşti tu de ei. Ştiu ce le-ai face dacă nu sunt aici. Bartolomeo ar deveni sclavul tău la fel ca mine, iar Elizabet curva ta. Mai curând te-aş vedea arzând în iad, decât să te las să faci asta. Se întoarse spre Lion. Acum putem să mergem.

– Mulţumesc. O ironie grea sublinia tonul lui Lion. Îmi dai

voie să-ți amintesc că tu îmi aparții mie și nu eu ție? O urmă din prăvălie în stradă.

– Nu e nevoie să-mi aminteşti. Se înfăşură mai bine în şal ca să se apere de răceala care venea atât din ea, de pe urma emoțiilor, cât şi din frigul care urmase ploii. Trebuia să facă un plan, gândi ea, dar era atât de obosită şi ameţită, încât era dificil să gândească. De ce m-ai cumpărat?

– Pentru că îmi convine, poate dintr-o toană.

Ea îşi scutură capul.

– Nu eşti un om impulsiv. Nu cred că faci ceva fără motiv.

– Găseşti că sunt atât de uşor de citit? întrebă Lion moale. Ai fi mai isteață dacă ai ascunde această abilitate.

– *Trebuie* să te înțeleg. Se întoarse să îl privească, disperarea făcându-şi loc în vocea ei. Trebuie să încerc să înțeleg ce eşti şi ce vrei, ca să-ți pot da ceea ce vrei. Ca să găsesc o cale... Se opri şi suspină. Eşti mânios că ți-am furat punga? M-ai cumpărat ca să mă poți tortura după bunul plac?

Gura lui se încordă.

– Nu mă amuz torturând copii.

– Nu sunt copil. Am împlinit şaisprezece ani.

O sclipire bruscă de umor apăru în ochii lui.

– În cazul ăsta, poate că o să mă răzgândesc. O să încerc să adun nişte instrumente în donjon, cu care să te torturez când ajungem la Mandara.

– Plecăm din Florența? se încruntă ea. Asta s-ar putea să fie o problemă.

– Scuzele mele profunde. Te rog să te asiguri că mă informezi dacă planurile mele viitoare nu sunt convenabile pentru tine. Expresia lui sarcastică fu repede înlocuită de o privire dură de avertizare. Plecăm mâine din Florența şi te sfătuiesc să nu mă sfidezi aşa cum făceai cu fostul tău stăpân.

– Nu eşti ca Giovanni. Răspunsul ei era la fel de distrat ca şi privirea. Dar trebuie să ştiu ce vrei de la mine.

– E foarte simplu. Vreau o sclavă care să se supună tuturor cererilor mele fără tăgadă. Pentru ce altceva te-aş fi cumpărat?

– N-o să omor pentru tine.

El ridică o sprânceană.

– Dacă asta este singura ta condiţie, cred că pot să o accept.

Ea îşi făcu curaj şi zise repede.

– Fac un târg cu tine.

– Se pare că toată lumea din Florenţa vrea să facă un târg cu mine, zise el sec. Înţeleg acum de ce e cunoscut ca un oraş al negustorilor. Dar simt nevoia să-ţi atrag atenţia asupra faptului că nu am nicio nevoie să fac vreun târg cu tine. Tocmai am plătit cincizeci de ducaţi pentru privilegiul îndoielnic de a-ţi fi stăpân.

– Şi n-ai vrea să-ţi pierzi banii, nu-i aşa? îşi umezi buzele cu limba. Dacă îmi dai şaptezeci şi cinci de ducaţi, îţi promit că nu voi fugi de la tine şi te voi servi aşa cum crezi tu de cuviinţă, cu totală loialitate. Indiferent ce-mi ceri.

Lion încremeni.

– O ameninţare? Ştii care e pedeapsa pentru un sclav fugar?

– Da. Vocea îi era spartă. Dar tot va trebui s-o fac. Nu o pot lăsa pe Elizabet şi pe ceilalţi neprotejaţi. Sunt ai mei.

El o privi lung, iar ea simţi cum i se adună transpiraţia pe ceafă. *Dio*, risca enorm. Ştiuse de când îl văzuse în piaţă că era un om periculos.

– Ce vrei să faci cu banii? întrebă el.

– Zece ducaţi pentru Bartolomeo ca să poată ucenici pentru Messer Arcolo la imprimeria lui. Arcolo e cinstit şi nu are fii care să ducă afacerea mai departe. Îi va oferi lui Bartolomeo şansa de a fi mai mult decât un ucenic atunci când va înţelege ce lucrător bun este. Cincizeci de ducaţi pentru Elizabet. Alessandro

Benedetto, fiul brutarului, ar lua-o de nevastă, dar tatăl lui nu-i va permite dacă ea nu are măcar o zestre simbolică.

– Ea ține la băiatul ăsta?

Sanchia ridică din umeri.

– Elizabet este o fire foarte blândă. Îl place pe Alessandro destul ca să ajungă să-l iubească cu timpul. Cel puțin va fi ferită de Giovanni şi Caprino.

Privirea lui Lion se aprinse.

– Caprino?

– Caprino vrea să o folosească într-unul din bordelurile lui, şi n-o să las să se întâmple asta. Dar Caprino o va lua dacă eu nu sunt aici ca să-l împiedic.

– Înțeleg. Buzele lui Lion se încordară. Un Caprino foarte viclean.

– Îl cunoşti?

– Încep să-l cunosc mai bine pe măsură ce trece timpul.

– Nu trebuie să o ia pe Elizabet. N-ar putea trăi mai mult de un an într-un bordel. E prea... Se opri apoi continuă. Cinsprezece ducați pentru Piero. Elizabet va avea grijă de el, dar nu m-aş aştepta ca familia lui Alessandro să-l accepte fără o compensație.

– O zestre şi pentru Piero? murmură Lion. Încep să mă simt ca un codoş.

– Nu sunt bani mulți pentru un om bogat, zise ea repede. Şi pentru ei ar însemna să fie în siguranță.

– Iar tu nu ai mai avea motiv să te întorci aici.

Ea dădu din cap cu toată convingerea.

– Ți-am spus că-mi țin promisiunile. Voi fi ceea ce vrei tu să fiu, dacă îi ajuți.

El o privi cercetător.

– Obedientă completă, fără tăgadă?

Ea dădu din cap.

– Absolut leală mie atâta timp cât sunt proprietarul tău?

– Da.

Un zâmbet strâmb îi atinse buzele.

– Şaptezeci şi cinci de ducaţi. Deci ăsta e preţul unui suflet în ziua de azi.

Ea era uimită.

– Ce?

– Nu contează. Îşi mută privirea de la ea către piaţă. O să ai cei şaptezeci şi cinci de ducaţi.

Sanchia simţi că ameţeşte de uşurare.

– Acum?

– De ce nu? Făcu semn cu capul spre un bărbat subţire, elegant, care stătea la o masă sub arcadă. Sunt sigur că prietenul meu Lorenzo va fi foarte încântat să meargă cu tine ca să-ţi aranjezi turma în adăposturile noi. Este o fire atât de blândă.

Ochii Sanchiei se măriră.

– Glumeşti. Era sigură că nu exista nimic blând în bărbatul care stătea jos, privind într-o carte aşezată pe masa din faţa lui. Nici temperament blând şi nici trăsături frumoase, gândi ea privindu-l. Părul lui de un castaniu închis era nins cu argint la tâmple, nasul era prea lung şi pielea oacheşă. Faţa trasă şi ochii adânciţi în orbite îi aminteau vag de Fra Savonarola care fusese ars în Piaţa della Signoria când ea era copil. Apoi, brusc, el ridică privirea, iar Sanchia deveni încordată. Ochii gri ai bărbatului nu ardeau cu fervoare fanatică aşa cum ardeau cei ai călugărului, dar erau la fel de departe de emoţiile umane ca stelele pe un cer de iarnă.

El închise cartea şi, în timp ce ei se apropiau, privirea lui o măsură rece pe Sanchia.

– E mai tânără decât am crezut. Va fi corespunzătoare?

– Ar face bine să fie. Lion se strâmbă. Începe să devină o achiziţie foarte scumpă. Dacă nu plecăm curând din Florenţa, s-ar putea să trebuiască să vând Mandara ca să pot plăti pentru ea.

Lorenzo se ridică în picioare şi făcu o plecăciune ironică.

– Lorenzo Vasaro, în serviciul tău, Madonna Sanchia.

O umbră de maliţie trecu peste faţa lui Lion.

– De fapt, poţi să-i faci un serviciu. Eşti atât de bun că te-ai oferit.

– Uite-i acolo. Sanchia îi observase pe Elizabet, Bartolomeo şi Piero în celălalt capăt al pieţei. Mă duc să-i aduc şi să le explic... Cuvintele ei se pierdură în momentul în care începu să alerge către cei trei copii.

Privirea lui Lorenzo o urmă pe Sanchia peste piaţa largă. Ea ajunse la copii şi începu să le vorbească în mare grabă.

– N-ai cumpărat, din întâmplare, şi plozii ăştia?

– Nu chiar. Dar se pare că Sanchia noastră are o fire mămoasă şi doreşte ca progeniturile ei să fie aranjate înainte de a pleca din oraş. Mergi cu ea şi cheltuieşte ce trebuie ca să fii sigur că toţi acei copii sunt în siguranţă. Se încruntă. Şi ia-i ceva de mâncare. Pare pe jumătate moartă de foame.

– Sanchia *noastră*?

Lion ridică din umeri.

– Sanchia mea, atunci. Mi se pare rezonabil să o liniştesc înainte de a o duce la Solinari.

– Foarte rezonabil, zise Lorenzo solemn. Înţeleg că nu vrei ca sclava ta să sufere de îngrijorare.

– Găseşti că e amuzant? întrebă Lion. Aurul nu cumpără întotdeauna ceea ce dorim, iar eu am nevoie de loialitatea ei.

– Şi crezi că, dacă îi aranjezi pe aceşti trei copii vei reuşi să cumperi ceea ce vrei de la ea?

Privirea lui Lion se îndreptă spre Sanchia. Stătea în genunchi pe dalele de piatră lângă cel mai mic dintre copii, vorbind convingător, cu faţa luminată de o dragoste atât de radiantă încât Lion nu fu în stare să îşi întoarcă privirea de la ea.

– Asta o să-mi cumpere ceea ce doresc.

3

Unde mă duci? întrebă Sanchia în timp ce se grăbea să țină pasul cu Lorenzo.

– La *casa* Giuliei Marzo, răspunse Lorenzo. Acolo stăm când suntem în Florența.

– Am auzit de ea. E o curtezană faimoasă şi are mulți amanți bogați. Este stăpânul meu Andreas bogat? Gândesc că trebuie să fie, altfel n-ar putea să plătească atât de mult pentru mine. A zis ceva de un loc numit Mandara. Acolo mergem când plecăm din Florența? N-am mai plecat niciodată din Florența de când am venit aici, iar eu aveam trei ani. Atunci am fost vândută lui Giovanni şi...

– Destul! oftă Lorenzo. Nu te opreşti niciodată din vorbit? Trăncăneşti într-una de când am plecat de la casa brutarului.

– Vorbesc întotdeauna când sunt speriată. Sanchia zâmbi tremurător. Iar acum sunt foarte speriată. Mă simt... ciudat.

– Nu păreai speriată când te târguiai cu brutarul ăla despre zestrea lui Elizabet.

– Aia era altceva. Trebuia să-l fac pe Messer Benedetto să înțeleagă ce târg bun făcea. Are o prăvălie foarte prosperă şi ar putea face o căsătorie mult mai bună pentru Alessandro. Mi-era teamă că, dacă nu era satisfăcut pe de-a-ntregul cu Elizabet, nu l-ar fi acceptat pe Piero. Se întoarse să îl privească. Mulțumesc sfinților că ai fost acolo. M-ai ajutat să închei târgul mult mai repede decât speram.

– Eu? ridică el o sprânceană. Nu am zis nimic.

– Ştiu, dar nu a contat. L-ai făcut să se simtă stânjenit şi voia să te vadă plecat. Cred că îi faci pe majoritatea oamenilor să se simtă stânjeniți.

– Se pare că pe tine nu te intimidez, zise el sec. Ție nu ți-a spus nimeni, niciodată, că nu este înțelept să vorbeşti atât de cinstit? Multor bărbați nu le-ar plăcea să li se spună că prezența lor îi face pe alții să se simtă stânjeniți.

Ea îl privi surprinsă.

– Dar pe tine nu te deranjează. Trăieşti cu gândul acesta de atât de mult timp, încât a devenit parte din tine.

– Eşti foarte perspicace. Îi studie fața. Citeşti bine oamenii. Am observat asta cu Messer Arcolo şi apoi cu Benedetto. Le-ai căutat dorințele şi motivațiile, apoi le-ai folosit în interesul tău.

– A fost necesar, zise ea simplu. Uneori, inteligența este singura armă pe care o avem. Nu crezi că este adevărat, Messer Lorenzo?

– Da. El tăcu un moment. Dar nu aş încerca să-l manipulez pe Lion aşa cum ai făcut tu cu brutarul. Ar putea fi periculos.

– N-aş face asta. I-am jurat. Încercă să zâmbească. Dar m-aş simți mai bine dacă mi-ai spune ceva despre Lordul Andreas. Nu am aparținut nimănui altcuiva decât lui Giovanni şi asta nu a fost ca şi cum aş fi fost sclavă.

– Nu mai spune? Pentru că era bun cu tine?

Ea scutură din cap.

– Oh, nu, Giovanni e prea egoist ca să fie bun cu cineva. E prea greu pentru el. Când eram copil nu-l puteam suferi, dar când am început să înțeleg ce om prost este, mi-a fost mai uşor. Ridică din umeri. Nu trebuia să-i dau decât ceea ce îl făcea să se simtă confortabil şi mă lăsa în pace.

– Din nou manipulare, murmură Vasaro. A adunat de pe străzi trei copii, mie nu mi se pare că e acțiunea unui om egoist.

– A trebuit să-l conving că ar fi un act de egoism pur, zise Sanchia. Bartolomeo şi Elizabet sunt frate şi soră şi locuiau alături de Giovanni. Când părinţii lor au murit de febră acum trei ani, nu aveau nicio rudă care să îi ajute şi nu puteam să-i las să fie aruncaţi în stradă. Aşa că i-am spus lui Giovanni că toată lumea l-ar crede foarte inteligent dacă i-ar lua la el în prăvălie. Ar fi fost ca şi cum ar fi avut trei sclavi în loc de unul – şi fără să trebuiască să plătească pentru ei. I-am promis că o să am eu grijă să nu îi facă probleme şi că o să-mi împart mâncarea cu ei.

– Evident că te-ai ţinut de cuvânt. Eşti numai piele şi os.

Ea se strâmbă.

– N-a mers. Nu era niciodată mâncare de ajuns pentru toţi. Apoi când Piero a venit să stea cu noi, am ştiut că trebuie făcut ceva. Eram sclavă, aşa că nu puteam munci decât pentru Giovanni, iar când îi ceream bani în plus, ameninţa că aruncă copiii afară.

– Aşa că ai început să furi. Tonul lui Vasaro nu avea nicio expresie. Caritatea asta te-ar fi putut costa mâinile.

Ea tresări.

– Ştiu, dar nu era caritate. Trecură peste Ponte Vecchio care era flancat aproape exclusiv de prăvăliile prosperilor negustori de mătăsuri şi ale aurarilor. Sanchia nu văzu niciuna dintre prăvălii, deoarece se uita în apele râului Arno.

– Ei erau familia mea. Eram speriată, dar cu siguranţă într-o situaţie similară, aş face-o din nou. Eram atât de singură înainte să vină ei.

– Şi acum eşti din nou singură.

– Nimic nu durează o veşnicie, adăugă ea pe un ton filosofic. Curând ar fi trebuit să fac ceva ca să o protejez pe Elizabet. E prea frumoasă şi asta e periculos pentru o femeie. Iar Giovanni bea din ce în ce mai mult şi afacerea se prăbuşea, iar asta însemna că Bartolomeo ar fi trebuit să-şi găsească de lucru în altă parte.

– Şi Piero?

– Piero... Expresia ei deveni melancolică. Speram să-l mai pot ţine pe Piero pentru un timp. Îşi scutură capul şi clipi ca să-şi oprească lacrimile care îi ardeau ochii. Ce prostie să plângă acum, după ce reuşise să se abţină cât timp îşi luase rămas-bun. Elizabet plângea de câte ori era confruntată cu o schimbare, iar Sanchia văzuse lacrimi în ochii lui Bartolomeo atunci când îl lăsaseră cu Messer Arcolo. Dar Piero nu plânsese. Doar o privise cu ochii lui albaştri şi o strânsese de mână atât de tare încât o durüse câteva minute după ce Sanchia şi Lorenzo plecaseră de la prăvălia brutarului.

– Dar Piero o să fie în siguranţă cu Elizabet. Ea e foarte iubitoare şi... vocea i se frânse şi inspiră adânc. Toţi vor fi mult mai bine decât erau cu Giovanni.

– Şi tu? Privirea lui Lorenzo îi cercetă faţa. Crezi că şi tu eşti mult mai bine?

– Nu ştiu. Se uită la el direct. Sunt?

– Nici eu nu ştiu răspunsul. Un zâmbet discret îi trecu peste buze. Lion n-a mai avut niciodată un sclav. O să fie interesant de urmărit reacţia lui la situaţia asta.

– Iar ţie o să-ţi placă asta, nu-i aşa? Cred că tu întotdeauna stai deoparte şi analizezi spectacolul vieţii de parcă noi toţi am fi, actori care joacă în numele distracţiei tale personale. Rămase tăcută un timp, apoi întrebă. Dacă nu mai are alţi sclavi, de ce m-a cumpărat?

– Cred că o să-l las pe el să-ţi spună ce planuri are pentru tine.

Ea rânji convingător.

– Nu vrei să vezi şi reacţia mea? Dacă-mi spui, îţi promit că reacţia mea va fi foarte satisfăcătoare.

Lorenzo zâmbi cu adevărat amuzat.

– Încerci să mă manipulezi şi pe mine? Văd că îţi place să mergi pe marginea prăpastiei.

– Îmi cer iertare. Vitalitatea de pe faţa ei se stinse şi brusc arătă ca un copil obosit. Presupun că a devenit a doua mea natură. Nu că aş vrea – se opri, apoi continuă cu intermitenţă. Sunt înspăimântată. *El* mă înspăimântă.

– Lion? Cu siguranţă că nu păreai înspăimântată când l-ai convins să dea o zestre substanţială pentru micii tăi prieteni. Dimpotrivă, erai excepţional de curajoasă.

– Numai pentru că era un lucru pe care trebuia să-l fac. Îşi umezi buzele. Mă face să mă simt... Se opri, căutându-şi cuvintele. Mă face să mă simt ca atunci când mă aflu în ultimul minut înainte de a fura o pungă. Speriată şi tremurândă, dar şi curajoasă în acelaşi timp.

– Hmm. Interesant.

– Ajută-mă. Mâna i se încleştă pe şalul de lână de pe piept. Nu m-am simţit neputincioasă cu Giovanni, dar mă simt cu Lordul Andreas.

– De ce să te ajut? Lion este prietenul meu, iar tu nu eşti nimic pentru mine. Vorbi cu o detaşare completă.

Speranţele lui Sanchia se prăbuşiră.

– Nu pot să mă gândesc la niciun motiv pentru care m-ai ajuta. Se opri, gândindu-se. Numai dacă nu ţi se pare mai amuzant să faci lucrurile puţin mai uşoare pentru mine. Un şoarece speriat alergând în jurul Lordului Andreas n-ar fi nici pe departe amuzant.

El începu să râdă.

– Eşti orice, dar nu un şoarece speriat. Făcu o pauză. Lion e cinstit. Serveşte-l bine şi nu te va trata rău.

Sanchia simţi o mare uşurare când se gândi că recunoscuse o spărtură uşoară în zidul de care Lorenzo Vasaro se folosea ca să se distanţeze de toţi cei din jurul lui.

– Are comportamentul unui mare lord. Este foarte bogat?

El rămase tăcut un timp, iar ea începu să creadă că nu-i va răspunde.

– Este lordul oraşului-cetate Mandara. Este foarte bogat, dar are doar un fief. Tatăl lui a fost condotier şi l-a crescut pe Lion ca să-i urmeze. Lorenzo de Medici i-a dat Mandara tatălui lui Lion, ca plată pentru faptul că a purtat un război cu unul dintre vecinii lui mai puțin prietenoşi.

– Unde e Mandara?

– Către sud. Între Florența şi Pisa.

– Şi acum Lord Andreas este lordul oraşului?

Vasaro dădu din cap.

– De când a murit tatăl lui, acum treisprezece ani. Lion a continuat ca şi condotier şi a ținut armata tatălui său până acum doi ani, când a decis să o desființeze şi să se întoarcă la Mandara. Vasaro o privi întrebător. Ei, m-ai descusut destul ca să-ți liniştești teama?

– Nu, oftă ea. Presupun că nu te vei răzgândi şi să-mi spui de ce m-a cumpărat Lordul Andreas?

Vasaro nu răspunse.

– Nu credeam asta.

– Atunci n-ar fi trebuit să-ți pierzi... se întrerupse şi se opri brusc. *Santa Maria*. Ce-i asta?

Tocmai traversau Mercato Novo, acolo unde bancherii cu catastife şi pungi grase stăteau la mesele lor acoperite în verde. Dar Vasaro nu se holba la bancheri, ci la un om gras înconjurat de o mulțime de gură cască care râdeau.

– Greşesc eu, sau personajul acela obez îşi trage pantalonii în jos?

– Oh, ăla-i doar un falit, zise Sanchia indiferentă. Ca să fie eliberat, trebuie să se lovească cu fundul gol de trei ori de cercul

ăla de marmură albă cu negru care marchează locul Carului simbolic al Florenței.

– Ce lipsit de demnitate. Buzele lui Vasaro începură să tremure brusc, de amuzament, în timp ce continuă să meargă prin piață. Lion era îngrijorat că l-ai putea sărăci. Trebuie să-l avertizez că, dacă ajunge falit, cu siguranță că nu trebuie să se întâmple în acest ilustru oraş.

– Nu am cerut atât de mult. Era necesar să...

– Pace. Lorenzo îşi ridică mâna. Nu mă interesează protestele şi explicațiile tale. Lasă-mă să mă bucur de binecuvântarea liniştii.

Merseră în liniște pentru un timp, până când Lorenzo zise, în sfârşit.

– Mă întreb dacă te va lăsa să intri. Găsesc că Madona Giulia este foarte scrupuloasă cu toate lucrurile din casa ei.

Ea se încruntă.

– N-o să fur nimic.

– Nu mă refeream la proastele tale obiceiuri. Îşi încreți nasul. Ai o nevoie enormă şi profundă de o baie.

– Sunt curată. M-am spălat de dimineață. E de la... Se opri după ce dădură colțul, cu ochii măriți de plăcere când văzu casa impresionantă cu două nivele.

– O *casa* cu adevărat splendidă. Arată la fel de grandioasă ca un palat. N-ai crede că o curvă ar putea să ajungă atât de bine, nu-i aşa? E ciudat că bărbații sunt atât de stupizi încât să plătească atât de mult ca să păcătuiască cu o femeie, când plăcerea durează atât de puțin.

Buzele lui se strâmbară.

– Mie nu mi se pare ciudat. Mai ales că, şi eu sunt unul dintre aceşti bărbați stupizi.

Ea se întoarse şi îl privi meditativ. Comportamentul lui era atât de rece, de detaşat, încât îi era greu să şi-l imagineze

împerechindu-se cu una dintre prostituatele din această casă splendidă.

– Chiar păcat...

– Cred că ai pus destule întrebări pentru moment, o întrerupse el, luând-o de cot şi împingând-o către uşa elaborat sculptată. Nu o privi pe Sanchia în timp ce deschidea murmurând.

– Şi da, ocazional, o fac.

– Dacă vrei ca micuţei tale sclave să i se permită să stea în noaptea asta aici, cred că ar fi bine să vii şi să intervii pe lângă Giulia. Lorenzo stătea sprijinit de tocul uşii de la camera lui Lion. Îşi acoperi un căscat delicat cu mâna lui lungă şi subţire.

– Am aranjat stolul Sanchiei în noile lor cuiburi, dar refuz să mă implic între două femei care se ceartă.

– Unde e? Lion se ridică şi se îndreptă repede către uşă. Luminiţa poznaş-maliţioasă care se ascundea în pretinsa plictiseală a lui Lorenzo însemna întodeauna probleme. *Cristo*, ce se mai întâmplase acum? Nimic nu mersese aşa cum plănuise, din momentul în care pusese ochii pe Sanchia în piaţă în acea după-amiază.

– În camera Giuliei. Lorenzo îl urmă de-a lungul holului. Chiar când am trecut pragul, Giulia a apărut în hol şi s-a simţit ofensată de... se opri şi continuă eufemistic, parfumul neobişnuit al micuţei tale Sanchia. A insistat să îşi cheme servitorii, care au târât-o pe copilă în camera ei pentru a-i face baie.

– Un lucru de care Sanchia are clar nevoie.

– Dar pe care Sanchia e clar că nu-l vrea. Când am văzut-o ultima oară, era ţinută cu forţa de către două dintre servitoarele Giuliei, în timp ce Giulia însăşi o dezbrăca. Lorenzo deschise uşa de la camera Giuliei. Ah, văd că au reuşit să o vâre în cadă. Ce progres minunat.

– De ce nu mă *asculţi*, femeie stupidă ce eşti? Nu am nevoie

de baie. Era vocea lui Sanchia, iar tonul era la fel de aprig ca atunci când vorbise cu Giovanni.

Lion intră în cameră şi se opri brusc.

– Dumnezeule, ce se întâmplă aici?

Camera era plină de haine aruncate peste tot de parcă ar fi trecut prin ele o furtună, părul auriu al Giuliei Marzo atârna desfăcut peste umerii ei, şiragul de perle cu care îl ţinea de obicei strâns se rupsese, iar perlele erau împrăştiate pe podea. Pieptul rochiei de un albastru ca marea avea o ruptură în trei colţuri şi torente de apă erau împrăştiate pe jos, pe Giulia şi pe cele două servitoare care o ţineau pe Sanchia, în timp ce Giulia încerca să o spele.

Privirea Sanchiei zbură către Lion şi ea se opri brusc din luptă.

– Nu vor să mă asculte. Am încercat să le spun că nu ar folosi la nimic.

– Pute, zise Giulia printre dinţi. Lorenzo mi-a spus că drăcoaica asta este a ta, dar n-am s-o primesc în casa mea cu mirosul ăsta îngrozitor. Giulia înmuie o cârpă în apă şi începu să o frece viguros pe gât pe Sanchia.

– Mă doare, ochii chihlimbarii ai Sanchiei o săgetară pe Giulia. Şi n-o să folosească la nimic. Sunt curată.

Părea curată, cu siguranţă, observă Lion uimit. Pielea aurie de pe umerii Sanchiei lucea la suprafaţa apei, şi nu era nicidecum atât de subţire cum crezuse el când o văzuse în rochia aia largă.

– Spune-i să asculte... Sanchia se opri când văzu privirea lui Lion. Ochii ei se măriră şi se uită la el ca şi cum ar fi fost hipnotizată, în timp ce o roşeaţă uşoară colora auriul obrajilor ei. Apoi înghiţi în sec şi respiră cu greutate.

– Te rog, stăpâne, spune-i să se oprească.

Lion o privi fără să vorbească.

– *Te rog*, Stăpâne. Ochii chihlimbarii ai Sanchiei erau enormi pe fața ei triunghiulară.

– Îmi plac femeile care spun: Te rog.

În vocea lui era o intensitate care o făcu pe Giulia să îl privească sever peste umăr.

– Lion, nu te băga. E un lucru necesar.

– Corpul ei îmi pare destul de curat. Se așeză pe scaunul tapițat aflat la câțiva metri de cadă și își întinse picioarele. Privirea lui intensă se întoarse spre sânii cu vârfuri roz ai Sanchiei pe care îi putea zări chiar sub suprafața apei. Zeul Eros nu ar fi putut crea niște sâni mai ascuțit de excitanți și uimitor de senzuali.

– Nu văd de ce să zgârii și să înroșești pielea aia superbă dacă nu e nevoie, Giulia.

– Da mirosul e...

– E de la păr, zise Sanchia exasperată. Dacă m-ai fi ascultat, ți-aș fi spus. În fiecare dimineață, după ce fac baie, îmi dau pe păr cu un amestec. Părul meu este cel care pute și are nevoie să fie spălat.

Giulia se propti în călcâie și o privi pe Sanchia fără expresie.

– Îți dai pe păr cu o chestie atât de îngrozitor de mirositoare?

Sanchia dădu din cap.

– De când aveam doisprezece ani. Usturoi, ulei de pește și...

Giulia își ridică mâna grăbită.

– Oprește-te. Nu vreau să știu.

– Eu vreau, zise Lorenzo din ușă. Fascinant!

Privirea lui Lion se îngustă pe fața ei.

– Eu nu sunt interesat de amestec, ci de motivul pentru care o faci.

– Giovanni are un simț al mirosului foarte dezvoltat, zise Sanchia simplu. Când trăia mama, în fiecare dimineață o punea

să se spele şi să se parfumeze. Apoi o punea să îngenuncheze pe podeaua din prăvălie şi o obliga să facă sex cu el. După ce a murit mama, am ştiut că în curând voi ajunge la vârsta la care Giovanni va încerca să mă folosească şi pe mine în acelaşi fel.

Lorenzo râse.

– Un mod excepţional de puternic de a-l face să renunţe.

Lion nu simţi acelaşi amuzament. Realiză că trecea printr-o multitudinde de emoţii sălbatice care îl prinseseră cu garda jos. Mânia şi mila se băteau cu un ciudat sentiment de vinovăţie la imaginea mentală care îi apărea cu insistenţă în faţa ochilor. Imaginea Sanchiei îngenuncheată goală pe podea, privind peste umăr cu ochii ăia mari de culoarea chihlimbarului, înmuindu-şi speriată buzele cu limba ei roz.

Dorinţa trecu prin el arzându-l, răsucindu-se prin vintrele lui ca un val fierbinte când realiză că bărbatul din închipuirea lui pe care ea se pregătea să-l primească în trupul ei nu era Giovanni Ballano. Era el însuşi.

Se ridică brusc în picioare.

– Spală-i părul, murmură el. Apoi adu-o în camera mea.

Lorenzo îl urmă pe Lion din camera Giuliei, prin hol, până în camera lui. Se duse la masă şi turnă vin roşu dintr-un ulcior în două cupe.

– Bea puţin vin. Se întoarse să îi dea lui Lion una dintre cupe, privind ironic spre partea de jos a corpului lui Lion. Cred că ai nevoie să te răcoreşti.

– De asta m-ai dus să mă „implic"? Lion se aşeză în fotoliul mare de lângă fereastră. Ce joc joci acum, Lorenzo?

– Nu ştiu ce vrei să spui. Lorenzo îl privi cu o inocenţă clară. Mica ta golancă părea foarte interesată să afle ce şi cine eşti, şi m-am gândit că ar fi bine să vă pun pe amândoi într-o

situație în care revelațiile apar în mod natural. Zâmbi. Ceea ce s-a și întâmplat. N-am avut idee că Sanchia este atât de atrăgătoare. Are niște sâni cu adevărat superbi.

– Da. Mâna lui Lion se strânse pe piciorul cupei când amintirea Sanchiei îmbrăcată doar în câțiva norișori de abur și apă tulbure îi reveni în minte. Dar nu am cumpărat-o ca să-mi ocupe patul.

– Știu. Ceea ce face ca posibilitățile să fie din ce în ce mai interesante. Lorenzo se așeză pe perna frumos brodată a scaunului de lângă masă și ridică cupa la gură. Aștept cu multă nerăbdare să văd cum vor evolua lucrurile între voi doi.

– Vrei să spui că abia aștepți să vezi cum ne vom zbate în tumultul de aventuri în care ne-ai băgat pe amândoi, zise Lion sec. Mă îndoiesc că îți vom oferi plăcerea pe care o aștepți. Nu știu de ce vezi tu împerecherea mea cu Sanchia ca fiind neobișnuită, când am avut mai multe femei în ultimi ani decât pot să număr.

– Ah, dar există o diferență aici. Tu ești proprietarul Sanchiei. Îți aparține. Privirea lui Lorenzo se îngustă de satisfacție privindu-l pe Lion. Și nimeni pe lumea asta nu-i mai posesiv decât tine, Lion. Nu suporți să-ți fie luat nimic din ceea ce este al tău. Uite cum muți cerul și pământul ca să-ți iei înapoi Dansatorul Vântului, și e doar o statuie.

Degetele lui Lion se încleștară pe piciorul cupei.

– E mai mult decât o statuie.

– Poate pentru familia ta, ridică din umeri Lorenzo. Pentru tine este un fel de relicvă sfântă pe care o păzești și o protejezi. Pentru mine este mai mult o frumoasă sirenă care atrage bărbații pe calea pierzaniei.

– Sanchia nu este Dansatorul Vântului.

– Nu, dar fiind proprietatea ta, o să-ți trezească aceleași

instincte. Lorenzo sorbi din vin, zâmbindu-i lui Lion pe deasupra cupei. Ce crezi că o să se întâmple când o vei duce la Mandara?

– N-o duc la Mandara.

Lorenzo ridică o sprânceană.

– Zicea că i-ai spus că o duci acolo.

– Asta a fost înainte de a... Lion se opri, sprâncenele lui adunându-se într-o încruntătură feroce în timp ce sorbea din vin.

– Înainte de a decide să o aduci în patul tău?

Lion îi întâlni privirea.

– Da. Intenția care începuse să se formeze de când o văzuse pe Sanchia în cadă se transformă brusc în decizie.

– De ce nu? Aşa cum ziceai, îmi aparține

– Nu există niciun motiv să nu o faci. Lorenzo privi în jos în adâncurile rubinii ale vinului. Sunt total de acord.

– Ceea ce ar trebui să mă facă imediat precaut. De ce vrei ca Sanchia să devină amanta mea?

– O admir.

Lion îl privi uimit. Nu își putea aminti ultima dată când Lorenzo arătase că simțea ceva pozitiv pentru un necunoscut. E adevărat, faptul că o admira nu însemna că o place, dar confesiunea lui tot era ceva neobișnuit.

Lorenzo îi observă surprinderea.

– Nu, e adevărat. Îmi aminteşte de mine însumi când copilăream pe străzile din Napoli. Luptă cu toate armele pe care le are ca să supraviețuiască şi inventează altele noi când cele vechi nu reuşesc. Ridică din umeri. E păcat că are o inimă atât de blândă. E o slăbiciune care probabil o va distruge.

– Şi pentru că o admiri, vrei să o aduci în patul meu.

– I-ar da o armă. Nu are niciuna împotriva ta. Copila are credința ridicolă că promisiunile trebuie ținute. Ai crede că ar trebui să ştie mai bine, având în vedere viața pe care a dus-o.

– Nu are nevoie de arme, zise Lion pierzându-şi răbdarea. Nu intenționez să fiu crud cu ea.

– Oh, da, va avea nevoie de arme. Degetul arătător al lui Lorenzo se plimbă pe marginea cupei. Când o vei duce la Mandara.

Lion înțepeni.

– Nu-mi duc amantele la Mandara.

– Pe Sanchia o s-o duci. Pentru că îți aparține.

– Nu, *per Dio*, ştii că niciodată nu aş...

– De data asta o vei face. Lorenzo îl întrerupse, ridicându-şi privirea de pe cupă. Abia aştept să văd ce se va întâmpla.

– Pentru că îți place să vezi cum viețile noastre sunt răvăşite pentru plăcerea ta.

Pentru prima dată ironia dispăru de pe fața lui Lorenzo.

– Nu, pentru că nebunia aia de la Mandara durează de prea mult timp. E momentul ca cineva să schimbe cursul evenimentelor.

– Nu te băga, Lorenzo. E alegerea mea.

Ironia se întoarse imediat pe fața lui Lorenzo.

– Nu cred că aş putea face asta. Ultima noastră şedere la Mandara nu mi-a oferit niciun fel de amuzament. Toată pudoarea aia şi abstinența cavalerească... aproape că m-au îmbolnăvit.

– Cât de regretabil. Mi-e teamă că va trebui să te resemnezi. Nu duc amante la Mandara.

– Vom vedea. Lorenzo bău ultima picătură de vin, puse cupa pe masă şi se ridică de pe scaun. Acum îți urez noapte bună. Să-mi spui mâine dimineață cât de mult ți-a plăcut micuța ta Sanchia. Se îndreptă spre uşă. Crezi că e virgină? Nu m-am gândit la posibilitatea asta până când ne-a povestit de ingeniosul ei parfum. Ochii lui gri sclipiră argintii în lumina lumânărilor atunci când privi peste umăr. Cât de splendid pentru tine dacă este virgină. Gândeşte-te cât de strâmtă va fi şi ce bucurie să auzi

micile țipete de minunare la aflarea noilor plăceri, adăugă încet în timp ce deschidea ușa, Și asta ar face-o și mai mult a ta, nu-i așa? Începu să închidă ușa, dar se opri. Ah, Sanchia, ce drăguț arăți... Încercă să o miroasă. Și miroși frumos. Mergi înăuntru, Lion te așteaptă. Deschise ușa larg și se dădu la o parte. *Buona sera*, doamnelor.

Sanchia și Giulia intrară în cameră și se opriră lângă ușă. Cu o mișcare a capului, Giulia arătă spre Sanchia.

– Ei, ești mulțumit?

Privirea lui Lion se plimbă pe silueta mică a Sanchiei. Era clar pentru Lion că Giulia nu era mulțumită de intrusă și, cu atât mai puțin de reacția lui Lion la vederea ei, și probabil că îi dăduse cea mai umilă rochie dintre toate hainele din casă. Rochia simplă din catifea pe care o purta Sanchia era de un maro bogat, dar nu era împodobită în niciun fel. Mânecile înguste îi coborau până la încheieturi, iar linia rochiei era dreaptă și cădea grațios din decolteul pătrat. Dar întunecimea rochiei făcea ca pielea Sanchiei să strălucească aurie, iar decolteul adânc îi arăta linia frumoasă a gâtului și umflăturile sânilor care împungeau catifeaua.

Privirea lui Lion întârzie pe pielea catifelată de deasupra sânilor ei și simți o tensiune aproape dureroasă în vintre.

– Da, sunt mulțumit.

– A fost nevoie de trei spălări ca să scot mirosul din părul ei. Gura Giuliei se încordă când observă că privirea lui Lion rămăsese asupra Sanchiei. Presupun că nu mă vrei în noaptea asta?

– Nu.

Giulia se răsuci pe călcâie, cu poalele rochiei zburând în jurul ei.

– Ești nebun. Dacă vrei o schimbare, pot să-ți ofer femei care sunt mult mai frumoase decât această... această... copilă!

Ușa se trânti în urma ei.

– Nu-mi place de ea, zise Sanchia pe un ton implacabil.

– Atunci sunt sigur că nu te va deranja să afli că sentimentele ei pentru tine sunt aceleaşi. Privirea lui Lion se ridică de pe linia delicată a gâtului ei. Ai părul încă ud.

– Nu ştiu de ce. Ea şi cu femeile alea două mi-au frecat părul cu prosoape de credeam că au să mă sufoce.

Culoarea părului ei nu era maro-roşcat, aşa cum crezuse el prima dată, realiză Lion. Amestecul pe care şi-l pusese pe păr probabil că îi schimba culoarea şi îi lua strălucirea. Acum, deşi era încă închis la culoare de umezeală, lumina lumânărilor scotea în evidenţă o sclipire intensă de roşcat închis.

– Vino aici şi lasă-mă să mă uit la tine.

Ea ezită, apoi merse încet către el. Se mişca cu graţie, cu umerii traşi înapoi, spatele drept. Era puţin rigidă în poziţia ei, amintindu-i de un soldat care mărşăluia către bătălie, gândi el brusc.

Se opri în faţa lui.

– Are dreptate, ştii. Vocea ei era pierdută. Nu sunt frumoasă. Sunt prea slabă şi nu am pielea albă şi frumoasă ca a lui Elizabet şi a Giuliei Marzo. Nu o să fii mulţumit de mine.

Lion se sprijini de spătarul scaunului.

– Greşeşti. Aşa cum i-am spus Giuliei, sunt foarte mulţumit de tine. Privirea lui se îndreptă din nou către carnea mătăsoasă a umerilor ei. Şi îmi place culoarea pielii tale. Îmi aminteşte de auriul... Se opri. Fusese pe cale să o compare cu Dansatorul Vântului, realiză el şocat. Probabil din cauza discuţiei cu Lorenzo făcuse legătura. Posesiune. Dansatorul Vântului. Sanchia.

Ridică cupa la gură.

– Ştii de ce te afli aici?

– Da. Îşi umezi buzele cu limba. Am ştiut când am văzut cum mă priveai când eram în cadă. Aşa se uita şi Giovanni la mama mea. Vrei să îmi foloseşti corpul.

Comparația îl irită.

– Eu nu sunt Ballano, zise Lion aspru.

– Ai pus să mi se facă baie. Ai pus să fiu parfumată. Inspiră tremurat. Vrei să scot rochia asta de pe mine şi să îngenunchez pe podea acum?

– Nu! Respingerea lui explozivă îl surprinse la fel de mult ca pe ea. Sunt moduri mai plăcute de a avea o femeie, decât ca pe o cățea în călduri.

– Şi totuşi ideea te excită, zise Sanchia. Am văzut ce...

– Vezi prea multe. Un gând îl lovi brusc. Încerci să mă faci să mă răzgândesc, comparându-mă cu Ballano? Lorenzo zicea că foloseşti fiecare armă pe care o ai.

– Dar aici nu am arme, zise ea simplu. Ți-am promis că mă voi supune ție.

– Nicio armă. Lorenzo zisese şi asta, îşi aminti Lion frustrat. Era a lui. Era dreptul lui să-i folosească trupul aşa cum voia, cu tandrețe sau cu brutalitate. Ea ştia asta şi acceptase. Atunci de ce simțea nevoia să găsească motive pentru a se culca cu ea?

– Nu trebuie să fie aşa cum era cu Ballano. Îți voi da plăcere şi...

– Nu. Ochii ei se măriră uimiți. De ce mă minți? Întotdeauna bărbatul este cel care are plăcere. Femeile sunt doar vase care îi acceptă în corpul lor şi le iau sămânța. Mama mea n-a avut niciodată plăcere din asta.

– Pentru că era tratată ca un animal. Lion puse cupa pe pervazul ferestrei cu o forță care făcu să sară pe lemnul lustruit vinul care mai rămăsese. O să-ți arăt felurile în care... Se opri când văzu că ea îl privea fără niciun pic de încredere.

Zâmbi cu o nepăsare subită.

– Ah, o provocare. Să îți fac o promisiune, neîncrezătoarea mea Sanchia? Să presupunem că îți spun că nu te voi folosi ca

pe un vas până când nu mă vei implora tu să o fac. Până când vei voi tu să îngenunchezi şi să mă laşi să te folosesc ca Giovanni pe mama ta, pentru că vei dori să mă ai înăuntrul tău.

Ea îl privi uimită.

– De ce să-mi faci o promisiune? Nu trebuie să îţi pese de ce simt eu. Îţi aparţin. Nu contează dacă nu simt nimic când...

– Contează pentru mine. În tonul lui era exasperare şi o violenţă abia ascunse. Dumnezeu ştie de ce, dar contează. Îi luă mâna şi o trase în genunchi în faţa scaunului său. Şi probabil că o să regret de o mie de ori promisiunea asta înaintea ca toată povestea să se termine. Acum ridică-ţi capul şi uită-te la mine.

Ea îşi dădu capul pe spate ascultătoare şi îşi ţinu respiraţia la ceea ce văzu pe faţa lui.

Ochii lui erau plin de mistere întunecate, exotice, linia buzelor lui era ostentativ senzuală.

– Ce vezi?

– Mă vrei.

– Da. Mâinile lui mari erau grele pe umerii ei subţiri. Şi de câte ori mă voi uita la tine de acum încolo, o să mă gândesc la ce mi-ar plăcea să-ţi fac. Una dintre mâinile lui bătătorite se desprinse de pe umărul ei şi începu să-i mângâie gâtul. Pielea ei era moale ca o catifea şi caldă, atât de caldă... Simţi dorinţa fierbinte măcinându-l pe dinăuntru, adăugându-se bărbăţiei lui. Te voi atinge de câte ori o să vreau. Îi trase rochia de pe umeri. De câte ori o să-mi facă plăcere, voi dezgoli carnea asta frumoasă şi te voi pipăi. Indiferent unde vom fi. Indiferent cine se uită la noi.

Ea îl privea fascinată, pulsul zbătându-i-se sălbatic în adâncitura gâtului.

– Eşti fecioară?

Ea îşi umezi buzele cu limba.

– Da

– Bine. Simți o satisfacție primitivă atât de profundă, încât aproape că îl făcu să uite vorbele lui Lorenzo. Mulțumi sfinților pentru amestecul ăla puturos din părul ei, indiferent ce era.

– Era ulei de pește și usturoi și găin... Se opri pe când mâna lui alunecă sub corsajul rochiei și o palmă aspră îi atinse un sfârc. Putea să îi simtă bătăile puternice ale inimii sub degete. Ea închise ochii.

– Îmi amintesc acum. Ai spus că nu vrei să știi.

– Aș vrea să știu mai degrabă de ce sânul tău se umflă atât de dulce în palma mea.

– Așa face? Nu știu de ce. Poate că sunt bolnavă. Mă simt destul de ciudat.

– Nu ești bolnavă. Palma i se mișcă pe sânul ei, mângâindu-l de parcă ar fi fost un pisoi. Întotdeauna vei răspunde așa când te voi atinge. O strânse ușor de sân.

Ochii Sanchiei se deschiseră repede, cu obrajii colorați violent. Privi în jos spre mâna lui mare care îi acoperea sânul

– Asta îți face plăcere?

– Oh, da, la fel de multă ca și ție.

– Mie nu-mi face plăcere. Mă face să mă simt fierbinte și mă doare...

Lion îi strânse din nou sânul, trecând cu degetul mare peste vârful roz.

– Și pe mine. Așa începe plăcerea. Degetul lui mare și arătătorul începură să tragă în joacă de sfârcul ei. Ce gust va avea când o să înceapă să-l sugă și să-l muște? se întrebă el. Gândul îl făcu să își strângă degetele în jurul lui cu o cruzime inconștientă.

Un tremur trecu prin ea și privirea i se duse spre fața lui.

Degetele lui îi dădură drumul imediat.

– A fost o greșeală. N-am vrut să te rănesc.

– Nu m-ai rănit. Doar că am simțit ceva... ciudat.

Lion se uită în jos la ea. Ştia că mersese destul de departe deocamdată. Nu destul şi pentru el, gândi el trist, dar, dacă nu o lăsa singură în momentul ăsta, nu ar fi lăsat-o toată noaptea.

Cristo, de ce o lăsa, când era tare ca o piatră şi ardea să intre în dulceaţa ei strâmtă? Nu era pregătită pentru el, dar ar fi fost delicat şi – gura i se încleştă când înţelese că se mintea pe sine. Era prea hămesit după ea şi nu şi-ar fi putut controla o asemenea dorinţă dacă ar fi fost între coapsele ei. S-ar fi purtat ca un sălbatic, intrând în ea cu o dorinţă turbată, până ce l-ar fi crezut acelaşi câine în călduri ca Ballano.

Comparaţia cu Ballano îl făcu să dea drumul sânului cu regret şi îşi trase mâna de sub corsajul de catifea.

– Ridică-te, zise el răguşit.

Pete mari de culoare ardeau în obrajii ei când îl privi confuză.

– Ridică-te. Am terminat. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet. Deocamdată.

Ea se ridică în picioare şi se trase un pas înapoi.

– Nu vrei să mă mai atingi?

El se ridică de scaun şi porni către uşă.

– Dezbracă-te şi du-te la culcare.

– Unde?

El făcu un gest către patul din celălalt capăt al camerei.

– Credeai că o să te trimit să dormi pe o pătură pe podea, aşa cum făcea Ballano?

– Dar ăla-i patul tău, se bâlbâi ea.

– Un motiv în plus ca să-l ocupi. Patul meu, sclava mea. Lorenzo spune că am o fire foarte posesivă. Dacă este adevărat, înseamnă că o să-mi facă plăcere să te văd în patul meu când mă voi întoarce.

– Unde te duci?

– În camera Giuliei. Zâmbetul lui Lion avea o uşoară urmă de cruzime. Am nevoie de o femeie, iar Giulia este întotdeauna

primitoare. Spre deosebire de tine, ea ştie cum să-şi ia plăcerea şi cum să o dea. Ei nu-i pasă ce mă excită, atâta timp cât o satisfac pe ea. O să-ţi fie recunoscătoare.

– Nu cred. Sanchia se încruntă. Şi poate că doar pretinde că-i face plăcere. Am auzit că asta fac curvele.

El o privi fără nicio expresie. Nici măcar nu se gândise la o asemenea posibilitate. Oare Giulia ar putea să...

Sanchia începu să râdă.

Cristo, diavoliţa îl ironiza, realiză el cu uimire. La început, îi arătase cea mai abjectă supunere, iar acum faţa îi era luminată de un râs poznaş. Un râs atât de infecţios, încât un zâmbet reţinut apăru şi pe buzele lui.

– O s-o întreb. Privirea lui o întâlni pe a ei. Dacă te vei întreba şi tu dacă te-ai prefăcut.

Râsul ei pieri, iar genele lungi coborâră repede ca să-i acopere ochii.

– Ţi-am spus...

– Că n-a fost plăcere, termină el fraza pentru ea. Gândeşte-te la asta când vei sta întinsă în pat, iar eu voi fi plecat. Cred că vei descoperi că în seara asta ai simţit plăcere. Vocea lui deveni senzuală. Şi în timp ce stai în pat, gândeşte-te că-i dau Giuliei mai multă plăcere, plăcerea pe care ai fi putut să o ai tu. Se răsuci ca să plece. Somn uşor, Sanchia.

Uşa se închise cu un zgomot ferm în urma lui.

Sanchia privi întrebătoare uşa. Ce om ciudat era. Vrusese să o ia în acelaşi fel animalic în care Giovanni avea obiceiul să o ia pe maică-sa. Nimic nu fusese mai clar pentru ea, atunci când el stătea acolo privind-o în timp ce ea era în baie. De ce nu o făcuse? Femeile erau întotdeauna o pradă uşoară pentru un bărbat, indiferent dacă erau sclave sau femei libere. Câteodată

se gândea că fiind sclavă îi era chiar puțin mai bine. Cel puțin sclavii, ca proprietate, trebuiau hrăniți și aveau măcar o pătură cu care să se acopere. O femeie liberă, dacă era frumoasă, de cele mai multe ori ajungea într-unul dintre bordelurile lui Caprino. Dacă era urâtă, murea de foame pe străzi.

Când se trezise și îl văzuse pe Lordul Andreas stând în ușa magaziei, fusese cuprinsă de cea mai mare teroare pe care o cunoscuse vreodată. Nu numai din cauza pedepsei, dar și pentru că nu îl putea citi. Simțise o putere enormă și nu putea ghici în ce direcție urma să fie îndreptată. Motivele și faptele lui erau o enigmă, și asta o înspăimânta. Întodeauna crezuse că a înțelege înseamnă a cuceri sau cel puțin a supraviețui, dar fără cunoaștere, era neajutorată.

Începu să își desfacă încet rochia pe care o pusese pe ea abia de curând, cu privirea încă fixată pe ușă. Ce va face când se va întoarce? se întrebă ea. Vorbele lui fuseseră atât de stranii. Nu intenționase să-l provoace, dar se părea că el așa credea. Oare din cauză că era virgină? Ce ciudat, mai ales că asta însemna foarte puțin pentru ea.

Știuse că era inevitabil să își piardă virginitatea fie cu Giovanni, fie cu un alt bărbat care ar fi prins-o nepregătită pe stradă. Aproape că se întâmplase cu câteva luni în urmă când fusese trasă într-o alee de un marinar care era într-o nevoie prea mare de o femeie ca să-i simtă mirosul. Știuse că nu trebuie să-și piardă timpul țipând. Violurile se întâmplau atât de des pe aleile astea dosnice, încât nu provocau mai mult decât ridicarea unei sprâncene și grăbirea pasului de la locul faptei. Numai norocul și o lovitură în zona intimă a nenorocitului reușiseră să o scape de el.

Pierderea virginității nu ar fi fost așa de importantă pentru ea, ci nedreptatea de a se întâmpla fără consimțământul ei. Întotdeauna i se păruse că virginitatea unei femei era supraapreciată. Înțelegea că era importantă atunci când trebuia

să se decidă dacă fiul unui bărbat era al lui prin puritatea nevestei sale, dar acolo unde nu era vorba de căsătorie, era stupid ca un bărbat să obțină atâta plăcere din a fi primul cu o femeie.

Totuşi Lionello Andreas nu era stupid, iar fața lui, când aflase că este virgină, exprimase o satisfacție primitivă intensă, care îi provocase ei o senzație ciudată în stomac. Mâinile lui pe trupul ei evocaseră aceeaşi senzație situată între durere şi poftă.

Poftă? Îşi scutură capul în timp ce îşi scotea rochia şi cămaşa şi le întindea cu grijă pe un scaun de lângă masă. De ce se gândise la cuvântul ăsta?

Pofta era pentru mâncare şi pentru odihnă şi pentru cuvintele frumoase din cărți, nu pentru mâinile unui bărbat pe trupul ei. Probabil că oboseala o făcea atât de înceată şi toantă.

Trase la o parte cuvertura de catifea şi se vârâ sub ea. Păcat că era atât de obosită, încât nu putea aprecia pe de-a-ntregul salteaua moale şi mirosul curat de răşină de brad şi frunze de dafin care venea din cerceafurile de in. Nu mai dormise niciodată într-un pat adevărat şi îşi dorea să savureze luxul de moment. Era de părerea că momentele de plăcere trebuiau trăite întotdeauna în întregime, pentru că următorul putea să nu mai vină niciodată. În perioadele grele, îşi putea aminti de momentele frumoase şi dintr-o dată situația nu mai părea atât de teribilă încât să nu poată trece prin ea.

Somnul o atrăgea irezistibil. Ar trebui să se ridice şi să stingă lumânările, ca Lordul Andreas să nu creadă că era neglijentă şi risipitoare...

4

Cristo, ce se întâmpla cu el?

Lion privi în jos, spre Sanchia, fierbând cu o frustrare care aproape că întrecea dorința care îi încorda fiecare mușchi al corpului.

Lumina lumânării clipi peste părul roșcat al Sanchiei și îi mângâie umerii mătăsoși care ieșeau de sub cuvertură. Era răsucită pe o parte, cu obrazul îngropat în pernă și cu buzele roz întredeschise. De ce nu o trezea să-i spună că trebuie să-l primească în trupul ei și să-l lase să o folosească pentru a scăpa de această nevoie teribilă? Era proprietatea lui. Ea îi promisese că i se va supune în toate lucrurile. Își va ceda trupul fără niciun protest.

Ceda. Ar fi vrut să nu îi fi venit în minte acest cuvânt, pentru că evoca amintirea prea multor orașe care cedaseră în fața spadei sale. Violuri și jafuri urmau întotdeauna acestei predări. Erau răsplata pe care armata victorioasă o aștepta, îl învățase tatăl lui, iar Lion crescuse obișnuit cu amândouă de-a lungul anilor. În ciuda acuzației ironice a lui Lorenzo, știa foarte bine că a fi cavaler era doar pentru proști.

Totuși nu voia ca Sanchia să-i cedeze pentru că era proprietatea lui și nu avea de ales.

Santa Maria, ce se întâmpla cu el? Nu reușise să adune niciun fel de dorință pentru Giulia după ce plecase de lângă Sanchia, iar eșecul îl șocase și îl făcu să se simtă ultragiat. Ieșise

din cameră cu dorința clară de a-şi satisface pofta pe care Giulia nu fusese în stare să o satisfacă. Un bărbat era prost să îşi facă griji despre provocări atunci când avea nevoie de trupul unei femei ca să stingă focul ce-l mistuia. Din moment ce corpul lui o cerea în mod specific numai pe Sanchia, era normal să-i dea ceea ce cerea.

Întinse mâna şi trase cuvertura ca să o poată vedea pe Sanchia din vârful capului ei strălucitor până la picioarele ei mici. Era un fluture strălucitor aşezat pe inul alb al cearşafului, cu pielea ca o catifea aurie şi părul mătăsos de culoarea vinului. De ce oare găsea frumusețea ei încântătoare de o mie de ori mai excitantă decât frumusețea mai voluptoasă a Giuliei? Preferase întotdeauna femeile mai pline...

Ah, asta era mai bine. Sângele îi lovea în vene şi tensiunea din vintre devenea de o intensitate aproape insuportabilă. Încă un moment şi nimic nu-l va opri de la o încăleca pe Sanchia.

Se aplecă mai aproape, cu privirea pe sfârcurile ei roz destinse. Sânii ei erau magnifici. Doar gândul că ar putea să-i atingă îi făcea inima să-i bată cu putere în piept. Va trebui să pună să i se facă rochii care să-i arate frumusețea sânilor şi...

Sanchia se mişcă, oftă, şi se răsuci pe spate.

Dio, ce mică era! Arăta ca un copil, cu excepția sânilor şi a fuiorului de păr care îi acoperea feminitatea.

Dar nu era copil, îşi aminti el repede. Spusese că avea şaisprezece ani; multe femei se măritau şi se culcau cu bărbați cu cel puțin doi ani înainte de vârsta asta. Mama lui îl avusese pe el când avea doar cincisprezece ani. N-ar trebui să simtă nicio vină față de vârsta Sanchiei şi niciun fel de reținere pentru că nu avea nicio putere să i se opună.

Sanchia murmură în somn ceva inarticulat.

Privirea lui Lion se îndreptă spre fața ei. Genele ei lungi

aruncau umbre peste curbura obrajilor. Dar observă brusc că mai era o umbră sus, pe obrazul drept. Apoi înțelese că nu era o umbră, ci o ușoară vânătaie, acolo unde o lovise Giovanni. Își aminti cum capul Sanchiei fusese împins spre spate de forța loviturii și de mânia cumplită care îl cuprinsese. Vruse să îl omoare pe blestematul ăla. Cum de îndrăznise nenorocitul să se atingă de proprietatea lui? Nu vedea cât de mică și neputincioasă era Sanchia, cât de ușor se învinețea și putea fi rănită? Dacă lovitura aia ar fi fost puțin mai tare, ar fi putut să o omoare sau cel puțin...

Nu, Dumnezeule, nu trebuie să se gândească la cât de vulnerabilă era, ci numai la cât o dorea. Rechemă intenționat imaginea și senzațiile care îl asaltaseră atunci când dăduse cuvertura la o parte ca să-i vadă trupul gol.

Un fluture strălucitor. Tot numai culoare și atingere de catifea.

Dar fluturii erau cele mai fragile creaturi. Fluturii pot fi striviți sau distruși doar cu un gest nepăsător al mâinii unui bărbat.

Iar el nu era Giovanni.

El putea aștepta să își revină din oboseală și să se simtă mai în siguranță sub dominația lui.

De fapt, femeia era vitală pentru el ca hoață. Ea îi va aduce lucrul de care avea nevoie și orice altă plăcere devenea secundară. Își îndreptă spatele și puse fără tragere de inimă cuvertura peste Sanchia, până la bărbie. Da, putea să aștepte.

Poate.

Se întoarse și suflă în lumânare. Dar nu va putea să se abțină dacă rămânea în patul ăsta... sau chiar în camera asta. Merse fără zgomot către ușă în timp ce își evalua opțiunile. Putea să se întoarcă în camera Giuliei. Fusese mânioasă când o lăsase. O singură soluție îi veni în minte, luând în considerare ora înaintată.

Se strâmbă când realiză că va trebui să se ducă în camera lui Lorenzo și să dea ochii cu sprâncenele lui ridicate și amuzamentul ușor malițios.

Oh, da, Lorenzo se va bucura nespus de situația dificilă în care se afla Lion.

– Trezește-te. Mâna Giuliei pe umărul Sanchiei nu era deloc blândă atunci când se apucă să o scuture. Scoală-te. Te așteaptă jos.

Sanchia deschise ochii amețită și văzu fața înroșită a Giuliei Marzo deasupra ei. Giulia era din nou mânioasă, realiză ea ca prin ceață, aproape la fel de mânioasă ca noaptea trecută când o lăsase singură cu Lion.

– Sunt trează. Se ridică în fund și clipi din ochi când lumina dimineții o asaltă cu strălucirea ei. Cât este ceasul?

– Aproape opt.

Opt! Sanchia nu își putea aminti când mai dormise până după răsăritul soarelui. Se dădu jos din pat, căutându-și disperată hainele pe care le pusese pe un scaun noaptea trecută.

– N-am vrut să dorm atât de târziu. Lordul Andreas este nemulțumit de mine?

– Va trebui să-l întrebi pe el. Giulia se îndreptă spre ușă. Nu e un bărbat căruia să-i placă să aștepte. Privi înapoi peste umăr în timp ce deschidea ușa. Ai vin și fructe pe masă. Mănâncă repede și du-te la Lordul Andreas în zece minute.

– Cinci. Sanchia se îmbrăca în grabă. N-am nevoie să mănânc. Messer Lorenzo mi-a cumpărat ieri pâine și fructe la brutar. Pot să...

– Mănâncă. Trăsăturile frumoase ale Giuliei erau încremenite într-o duritate deloc atractivă. Lion mi-a spus să fiu sigură că mănânci înainte de a pleca la drum. N-o să fie mai nemulțumit acum decât va fi peste cinci minute. Giulia zâmbi cu o urmă de răutate. Sau poate vrei să i te faci plăcută după noaptea trecută? I-am spus lui Lion că n-o să găsească plăcere cu tine.

Sanchia o privi uimită pe Giulia. Femeia asta era o viespe care încerca să o înțepe cu cuvinte rele, dar cum ar fi putut să o rănească, când nu aveau niciun înțeles pentru ea? Doar Lion își petrecuse noaptea în patul Giuliei.

– Asta i-am spus și eu. N-a părut să mă creadă.

Mâna Giuliei se încordă pe clanță.

– Insolență.

– Nu, n-am vrut să spun...

– Poate că o să-l mulțumești pentru câteva săptămâni, dar se va plictisi să se culce cu un copil cu mai puțină carne pe oase decât o pasăre slabă. Ochii albaștri ai Giuliei ardeau. Apoi se va întoarce la Florența și la mine. N-ai să poți să-l ții niciodată.

– Problema asta nu va apărea niciodată, zise Sanchia încet. Uiți că îi aparțin. *El* mă ține pe *mine*.

Dintr-un motiv necunoscut, răspunsul ei păru s-o mânie și mai mult pe Giulia. Ea bombăni o obscenitate și trânti ușa.

Sanchia tresări, apoi își vârî picioarele în papuci și termină de încheiat rochia. Aruncă o privire pofticioasă către feliile de măr și cupa de vin de pe tava aflată pe masă. Un măr adevărat. Gustase unul cu câțiva ani în urmă, dar ăsta părea mai copt și mai zemos. Poate că ar putea să-ia doar o înghițitură...

Oftă și porni spre ușă. Lion era pentru ea o cantitate necunoscută mult prea mare ca să riște să îl supere. Nu putea avea încredere în asigurarea Giuliei că nu va fi iritat dacă îl făcea să aștepte mai mult, deoarece femeia asta era evident că îi dorea răul.

Sanchia ezită în capătul scărilor când auzi voci. Caprino stătea în holul de dedesubt vorbind cu Lion. Mâna i se încordă pe balustrada din marmură. Dar uimirea și prudența ei fură repede acoperite de o satisfacție profundă. Nu avea niciun motiv să se teamă de Caprino. N-o putea atinge; n-o putea răni pe Elizabet. Liniștită, porni în josul scărilor.

Caprino privi în sus când ea ajunse aproape de ultima treaptă.

– Ah, Sanchia, ce încântător arăți. Privirea lui trecu apreciativă peste ea. Nu mi-am închipuit că arăți atât de bine, altfel aș fi ezitat să te ofer cadou pentru *magnifico*. Ridică o pungă din piele și zâmbi arogant. Mă tem că va trebui să mă mulțumesc cu Elizabet. Cred că îi voi face o vizită lui Giovanni după ce îți voi ura călătorie plăcută.

Sanchia zâmbi și ea.

– Sunt sigură că Giovanni va fi fericit să te vadă. Întotdeauna am fost de părere că aveți multe calități în comun. Dar Elizabet nu mai este cu Giovanni.

Caprino încremeni, cu privirea îngustându-se pe fața ei.

– Și unde e?

– Cu Messer Benedetto și buna lui soție. Din moment ce am fost forțată să o părăsesc pe Elizabet, am crezut că ar fi înțelept să-i aranjez viitorul. Zâmbetul i se accentuă plin de batjocură. Sunt sigură că poți înțelege o asemenea decizie. Îmi amintesc că tu însuți erai foarte decis să o vezi aranjată. Se va căsători cu Alessandro în mai puțin de o lună.

– Căsătorie! Dar nu poate să... Caprino se răsuci spre Lion. Am fost păcălit. Banii pe care i-ai plătit pentru Sanchia nu sunt destui.

– Erau destui acum două minute. Tonul lui Lion era de gheață. Aranjamentul rămâne în picioare, Caprino.

– Dar asta a fost când am crezut... Caprino se opri când întâlni privirea lui Lion. Rămase tăcut, încercând să își potolească mânia. Într-un sfârșit se întoarse spre Sanchia. Crezi că m-ai păcălit.

– N-am încercat să te păcălesc. Am vrut doar să o protejez pe Elizabet.

– De mine, se încruntă el.

– De toate şi de toţi. Îl privi direct. Şi da, de tine cel mai mult.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. Elizabet a ta nu mai este importantă pentru mine. Vocea lui Caprino era atât de moale încât răutatea din ea abia putea fi percepută. Dar tu şi viitorul tău vor fi de un mare interes pentru mine, Sanchia. Nu-mi place să fiu păcălit şi să nu obţin ceea ce vreau.

Un deget rece de teamă îi atinse şira spinării. N-o putea răni pe ea şi nici pe Elizabet, se îmbărbătă ea, dar tot simţea ameninţarea.

– Nu-mi vei afla viitorul. Plec din Florenţa.

– Pot să aştept. Mă pricep să aştept.

– Pleacă, Caprino. Lion arătă spre uşă. Afacerea noastră s-a încheiat.

– Bună ziua, *Magnifico*. Vocea lui era plină de politeţe acum. Îţi doresc să ai numai bucurie cu achiziţia ta. Fie ca Sanchia să îţi aducă ceea ce-ţi doreşti. Deschise uşa şi le aruncă un zâmbet palid peste umăr. Dar ar fi bine să te grăbeşti şi să o foloseşti. Tinerele ca ea sunt flori fragile care uneori se usucă şi mor peste noapte. Nu le dădu nicio şansă să răspundă, închizând uşa în urma lui.

Tensiunea se risipi din muşchii rigizi ai Sanchiei şi se forţă să dea drumul balustradei.

– Iertare că am dormit prea mult, stăpâne. Sunt gata de plecare.

Lion îşi mută privirea de la uşă la ea.

– Tu înţelegi că tocmai ţi-a ameninţat viaţa?

Ea dădu din cap în timp ce cobora ultimele trepte.

– E un om rău.

– Şi totuşi nu-i dai mai multă importanţă, de parcă tocmai ţi-ar fi spus că îţi va aduce un cadou.

– Ce pot să fac? Va încerca să mă rănească şi probabil că va reuşi. Se uită cu o privire gravă la Lion. Dar m-ar răni mai mult dacă l-aş lăsa să-mi otrăvească zilele şi nopţile cu griji şi teamă.

– O filosofie interesantă. O privi cu o intensitate ciudată. Eşti adeptă a experienţelor trăite în prezent şi nu în viitor?

– Prezentul este tot ce am. Un sclav are doar viitorul pe care stăpânul i-l defineşte.

Intensitatea privirii lui o făcea să nu se simtă în largul ei, provocându-i o încordare în piept. Era atât de *mare*. Se ridica mult deasupra ei, iar hainele lui simple, compuse din pantaloni negri de piele şi cizme şi jachetă fără mâneci din piele întoarsă de culoare roşcată, nu făceau decât să sublinieze tăria corpului său masiv.

– Atunci sunt de acord că trebuie să profităm de fiecare minut, zise Lion moale trăgându-şi pe mâini mănuşile grele din piele. Spune-mi, ţi-am lipsit noaptea trecută în pat?

Încordarea crescu până ce îi făcu imposibilă respiraţia.

– Cum ai fi putut să-mi lipseşti dacă nici măcar nu m-am culcat cu tine? Am adormit imediat şi nu m-am mai mişcat până când m-a trezit Giulia.

– Aminteşte-mi să te învăţ virtuţile măgulirii. Un bărbat are nevoie uneori de minciuni drăguţe. Umorul sclipi în ochii lui întunecaţi. Este o artă pe care o cer de la toţi sclavii mei.

– Dar Messer Lorenzo a spus că sunt singura ta sclavă.

El dădu din mâna înmănuşată.

– Neimportant. E de-ajuns unul singur pentru a stabili un standard.

Glumea cu ea, realiză Sanchia uimită. Îl văzuse trecând prin multe stări sufleteşti de ieri după amiază, dar toate fuseseră grele – mânie, suspiciune, apreciere, dorinţă. Acum părea fără griji, plin de energie şi umor.

– Astăzi eşti fericit.

– Recunosc că sunt foarte bucuros că plecăm. Detest să aştept orice. O atinse pe obraz. Să ţii minte asta, Sanchia.

Pielea tare a mănuşii era aspră pe obrazul ei mătăsos. Îşi imagină căldura degetului lui în pielea mănuşii şi îi provocă un tremur care se întinse de la obraz până la gât. Făcu involuntar un pas înapoi.

– Voi ţine minte. Îşi umezi buzele cu limba. Ce te-a ţinut aici, în Florenţa? Ce anume ai aşteptat?

– Pe tine, Sanchia. Se întoarse spre uşă. Te-am aşteptat pe tine.

Ea îl privi uimită.

– Pe mine? Dar – se opri în momentul în care semnificaţia prezenţei lui Caprino de mai devreme i se făcu înţeleasă. Caprino a zis că m-a vândut ţie. Piaţa...

– Un examen asupra talentului tău, care s-a dovedit a fi foarte impresionant. Lion deschise uşa. Vino. Lorenzo aşteaptă afară cu caii. Am cumpărat nişte haine pentru tine de la una din femeile de aici; sunt legate pe spatele calului tău. Se încruntă. Am reuşit să obţin pentru tine o iapă foarte blândă. Presupun că nu ai călărit niciodată.

– Nu. Veni către el, cercetându-i faţa cu privirea. Un hoţ. De-asta mă vrei. Acum măcar ştia de ce o cumpărase şi simţea că nu mai bâjbâie prin întuneric.

– Când te-am cumpărat de la Giovanni credeam cu siguranţă că am cumpărat un hoţ. Se uită la ea studiind-o. Pari mulţumită. Am avut impresia că furtul de pungi nu îţi este pe plac.

– Nu-mi este; furtul mă înspăimântă. Dar acum când ştiu ce valoare am pentru tine, mă simt mai bine.

– Ca să poţi să mă manevrezi după bunul tău plac, aşa cum făceai cu Giovanni?

Ochii ei se lărgiră, în timp ce îl privea neputincioasă.

– Pentru Dumnezeu, nu te uita aşa la mine. N-am de gând să te bat. Ridică din umeri obosit. Iisuse, de ce n-ai încerca să mă manipulezi? Eu voi face tot ce voi putea ca să te folosesc aşa cum cred eu de cuviinţă.

– Dar ţi-am promis că mă voi supune în toate.

Nicio armă, zisese Lorenzo, şi părea evident fără apărare în momentul ăsta, gândi Lion. Cum o fi fost să fii la fel de neputincios ca Sanchia şi să trebuiască să te lupţi să conservi măcar puţină demnitate şi independenţă într-o lume nesigură? Gândul îl umplu de uimire. De unde venea furia lui pentru situaţia ei? De unde nevoia asta inexplicabilă de a consola?

– Un singur furt, zise el tăios. Asta-i tot ce vei avea de făcut. După ce terminăm la Solinari nu va trebui să mai furi vreodată. Voi găsi o altă...

– Lion, *caro mio*. Giulia cobora scările cu un zâmbet strălucitor pe faţă. Nu veneai să-mi spui la revedere?

– Am crezut că ne-am luat la revedere aseară, răspunse Lion. Parcă îmi amintesc că mi-ai urat drum bun spre... Se opri şi se înclină spre ea pe jumătate ironic. Un loc cu un climat extrem de cald, dar neplăcut.

Giulia ridică din umeri.

– Eram mânioasă. Ştii că temperamentul meu se aprinde repede. Iartă-mă că te-am atacat aşa agresiv. *Caro*, îmi pare rău de vorbele mele veninoase. Vino, trebuie să ne despărţim prieteni. Privi spre Sanchia cu nepăsare. N-am avut probleme până să vină ea. N-o mai aduce aici şi toate vor fi bune.

– Nu mă interesează ultimatumurile, Giulia. Lion o apucă pe Giulia de încheietura mâinii şi o trase către uşă. Şi nu mă interesează nici femeile abuzive. Nu cred că mă voi mai întoarce la *casa* ta.

– Dar Lion, nu am vrut să... Giulia se opri. Uşa se închisese în urma lor.

Încet, mâinile Giuliei se strânseră în pumni. N-ar fi trebuit să-l enerveze, gândi ea. Ştiuse că era o greşeală să îşi arate mânia noaptea trecută, dar nu fusese în stare să îşi potolească cuvintele otrăvitoare. Gelozie. *Dio,* era geloasă pe copilul ăla scheletic. Era mai bine că nebunia asta cu Lion ajunsese la capăt. Caprino avea dreptate; o femeie în profesiunea ei trebuia să deţină controlul. Banii erau importanţi, nu plăcerea... şi cu siguranţă nu plăcerea pe care o primise de la Lion.

Plecă de la uşă, ridicându-şi fustele ca să urce scările. Totuşi avea o mică datorie faţă de Lion pentru toate orele de servicii de alcov. Îi va plăti aşteptând până noaptea târziu ca să îl cheme pe Caprino şi să-i spună ce auzise când trecuse prin hol. Caprino putea să întârzie şi o zi întreagă înainte de a începe ce voia să facă cu informaţia pe care avea să i-o vândă. Îi promisese şapte ducaţi ca să afle ce voia Lion ca Sanchia să fure pentru el. Asta nu reuşise să afle, dar numele locului unde avea să se întâmple furtul merita cel puţin cinci, gândi Giulia vicleană.

Solinari. Numele îi suna vag familiar, gândi ea. În legătură cu ce auzise numele ăsta?

– Unde e Solinari? întrebă Sanchia în timp ce Lion o ridica în şaua unei iepe castanii. Strânse hăţurile cu putere, încercând să nu se gândească cât de sus era faţă de pământ.

– Este un palat chiar în afara oraşului Pisa.

– Ce trebuie să fur acolo?

– O cheie.

– O cheie care descuie ce?

– O uşă. Lion încălecă propriul lui cal.

– Oh! Sanchia rămase tăcută un moment. Ce este în spatele uşii?

Auzi un râs înfundat din partea lui Lorenzo, care era deja pe cal în spatele ei.

– Eşti foarte iscoditoare. Era puţină iritare în tonul lui Lion.

– Va trebui să ştiu la un moment dat, nu? întrebă ea anxioasă. Nu-ţi plac întrebările?

– *Cristo*, ce-mi pasă mie? Întreabă cât vrei.

Lorenzo râse din nou.

– Sunt sigur că o va face.

Lion se încruntă la el peste umăr.

– Nu trebuie să-mi fac niciodată griji despre ce vei spune, Lorenzo.

– Asta trebuie să fie o mare mângâiere pentru tine.

– Trebuie să-mi spui cum pot să-ţi fiu pe plac, zise Sanchia repede. Toate astea sunt noi pentru mine. N-am avut alt stăpân decât Giovanni, iar el...

– Nu vreau să mai aud nimic despre omul ăla, zise Lion răspicat întorcându-şi armăsarul, Tabron, către sud. Găsesc că orice comparaţie între mine şi el nu este flatantă.

– Şi sunt sigur că Lion îţi va spune ce îi place, murmură Lorenzo, atunci când îşi va face curaj.

Privirea lui Lion era letală.

– S-ar putea să-mi facă plăcere să îţi dau cu o ghioagă în cap în viitorul foarte apropiat.

Lorenzo plescăi dezaprobator.

– Atâta violenţă. Cum poţi să dai un exemplu bun celor tineri, când este clar că eşti un barbar?

– Lorenzo, voi... Lion se opri brusc. Sanchia, poţi să întrebi atunci când ne vom opri la hanul celor Două Săbii în seara asta. Acum mă grăbesc. Îşi forţă armăsarul să o ia la trap.

– Adu-o şi pe ea. Un moment mai târziu era deja la jumătatea străzii.

Sanchia se încruntă.

– L-am mâniat.

Lorenzo scuturã din cap.

– Situaţia îl face mânios, dar asta o să se schimbe curând. Sunt surprins că a rezistat atât. Îşi apropie calul mai mult şi luă hăţurile din mâinile Sanchiei. Dar poate că nu ar fi trebuit să-l enerveze atâta. Cred că ne putem aştepta să avem o călătorie foarte dură şi rapidă azi. Lion a crescut pe cal şi uită că mai sunt şi alţii care preferă să călătorească pe două picioare şi nu pe patru. Se strâmbă întorcându-şi calul şi conduse iapa Sanchiei în direcţia în care o luase Lion.

– *Dio*, urăsc să călăresc bestiile astea urât-mirositoare.

Călătoria fusese istovitoare, aşa cum prezisese Lorenzo, iar Sanchia era aproape de epuizare când, în sfârşit, se opriră la apusul soarelui la hanul Două Săbii. De o sută de ori vrusese să-i ceară lui Lion să se oprească şi să-i lase să se odihnească, şi de o sută de ori îşi muşcase buza şi rămăsese tăcută. Nu era locul ei să se plângă şi, oricum, avusese puţine ocazii să vorbească cu el. Cea mai mare parte a drumului călărise la cel puţin un sfert de milă în faţa ei şi a lui Lorenzo.

Interiorul micului han părea curat şi un foc vesel ardea în vatra de piatră din camera comună. Aroma delicioasă de iepure fript ajunse de la frigarea întoarsă pe foc de o servitoare durdulie până la nările Sanchiei.

Hangiul îi întâmpină cu un zâmbet larg şi dinţos care îi lumina faţa ascuţită.

– Bine ai venit, stăpâne, e o plăcere să te am din nou sub acoperişul meu. Cât timp rămâi la noi?

– Plecăm mâine în zori, Antonio. Lion îşi scoase mănuşile din piele şi le vârî la centură. Vezi să fie îngrijiţi caii şi nişte apă să fie încălzită pentru spălat.

– Imediat, *Magnifico*. Îl chem pe fiul meu să ducă caii în grajd şi vor primi cea mai bună îngrijire. Hangiul pocni din degete

şi servitoarea lăsă mâncarea şi se grăbi spre ei, cu un zâmbet doritor pe buze.

– Încălzeşte apă şi du-o imediat Lordului Andreas şi companionilor săi, Letitia. Privirea lui se îndreptă spre Sanchia şi se încruntă.

– Îţi aminteşti că avem numai cele două camere, stăpâne. Doamna va...

– Doamna va ocupa patul meu, îl întrerupse Lion. Trimite-o pe Letitia cu vin imediat şi cu mâncare după ce ne vom fi spălat.

Sanchia prinse expresia trecătoare de dezamăgire de pe faţa servitoarei înainte de a ieşi grăbită din încăpere, urmându-l pe hangiu.

Lorenzo începuse deja să urce scările.

– Am de gând să mă întind şi să-mi odihnesc ciolanele astea care mă dor. Chemaţi-mă când fătuca asta aduce mâncarea. Se strâmbă de durere în timp ce îi privea din capătul scărilor. Nu ştiu de ce te las să mă convingi să mă urc pe bestiile astea drăcoase, Lion.

– Pentru că eşti prea leneş ca să mergi pe jos, zise Lion sec. Şi ţi-e teamă să nu pierzi ceva dacă rămâi la Mandara.

– Lucrurile erau mult mai simple şi mai confortabile înainte să te decizi să mă salvezi de la viaţa mea nelegiuită. Lorenzo deschise uşa de la capătul scărilor. Mă descurcam destul de bine în Napoli, fără să fiu nevoit să alerg dintr-un loc într-altul, fără a-mi deranja oasele şi făcându-mi mult rău propriei mele persoane. Se uită înapoi peste umăr. Apropo, ai face bine să ai grijă de ştrengăriţa ta. Dacă te-ai fi uitat la ea, ai fi văzut că ar putea leşina în orice moment.

Privirea lui Lion se întoarse spre Sanchia.

– Nu sunt obosită, zise Sanchia repede. Poate doar puţin.

Încerca să-şi ţină echilibrul. N-am mai călărit niciodată un cal şi soarele...

– *Cristo!* Mâna lui Lion o prinse de cot împingând-o în susul scărilor. De ce nu mi-ai spus că aveai nevoie să ne oprim?

– Ai zis că te grăbeşti.

– Aşa că m-ai lăsat să vă mân până când erai gata să cazi de pe cal? Nu ai niciun fel de judecată? Lion deschise uşa de lângă cea prin care dispăruse Lorenzo şi aproape că o împinse în micul dormitor.

– Întinde-te în pat până vine Letitia cu vinul.

– Nu trebuie să mă întind. Nu sunt bolnavă.

El o ridică şi o aruncă pe pat fără prea multă ceremonie.

– Şi nu te vei îmbolnăvi. N-am timp să te îngrijesc.

O urmă de zâmbet îi atinse buzele când se gândi la Lion Andreas într-o cameră pentru bolnavi. Era atât de mare, energia şi vitalitatea lui extraordinare, încât nu şi-l putea închipui bolnav.

– Voi avea grijă să nu mă îmbolnăvesc ca să nu-ţi provoc nicio inconvenienţă.

– Râzi de mine?

Închise ochii ca să-şi acopere privirea poznaşă.

– N-aş îndrăzni, stăpâne.

– Ba ai îndrăzni. Rămase în picioare să o privească încă un moment înainte de a se răsuci pe călcâie.

– Odihneşte-te. Mă duc alături să-l las pe Lorenzo să râdă de mine. Sunt mult mai obişnuit cu înţepăturile lui decât cu ale tale.

Sanchia se ridică sprijinindu-se într-un cot.

– Înţepături, stăpâne? Doar am glumit puţin. Dacă nu vrei să râd, trebuie să-mi spui şi voi...

El ridică o mână.

– Trebuie să fii chiar atât de slugarnică? Nu sunt atât de încrezut, încât să nu râd. Brusc, un zâmbet îi lumină trăsăturile aspre cu o căldură rar întâlnită. Şi întotdeauna mă răzbun, până la urmă.

Uşa se închise în urma lui înainte ca ea să-i poată răspunde. Privi uşa mult timp înainte de a-şi aşeza obrazul pe pernă şi a-şi închide ochii. Era dificil de înţeles, gândi ea obosită. Atâta duritate şi forţă brută şi totuşi mâinile lui fuseseră de o bunătate aspră când o atinseseră adineauri.

Iar zâmbetul lui fusese frumos...

5

Ei bine, dacă trebuie să mă confrunt cu oroarea de a încăleca din nou monstrul ăla repulsiv de jos, presupun că trebuie să-ți spun noapte bună. Lorenzo își împinse scaunul înapoi și se ridică. Un ușor zâmbet ironic îi flutura pe buze în timp ce o privea pe Sanchia, care stătea pe un scaun lângă vatră.

– O *foarte* bună noapte. Să-i spun Letitiei să strângă rămășițele acestei mese somptuoase ca să nu te deranjeze... mai târziu?

– Strâng eu. Sanchia sări în picioare, dorind să aibă ceva de făcut ca să împrăștie tensiunea care se ridicase în pieptul ei în timpul mesei. Nu trebuie să te deranjezi, Messer Lorenzo. Îmi face plăcere să...

– Stai jos, Sanchia. Vocea lui Lion era la fel de leneșă ca poziția corpului său așezat pe scaunul din fața lui Lorenzo. Spune-i Letitiei să vină și să strângă, Lorenzo.

– Dar pot să... Sanchia se opri când întâlni privirea lui Lion. Brusc, camera se strângea în jurul ei, nu mai avea aer. Se așeză repede înapoi pe scaun și privi reflecția flăcărilor în vinul rubiniu din cupa ei.

Lorenzo dădu din cap în timp ce mergea spre ușă.

– Ne vedem în zori.

Liniștea din cameră care se instală după ce se închise ușa era întreruptă doar de trosnetul buștenilor de măslin care ardeau în vatră. Sanchia putea simți privirea lui Lion pe fața ei, dar evită să-și ridice ochii și să-i întâlnească privirea.

Tensiunea creştea, greutatea din pieptul ei îi tăia respiraţia. De ce nu vorbea? Apoi, când el lăsă liniştea să continue, îşi dădu seama că ea trebuie să fie cea care să o întrerupă.

– Ar trebui să mă laşi să te servesc. E treaba mea.

– Nu te-am cumpărat ca să mă serveşti la masă. Timpul tău va veni.

Privirea îi fugi involuntar către patul din capătul camerei.

El râse.

– Nu te-am cumpărat nici pentru asta. Va fi doar o plăcere în plus pentru noi doi.

– Nu pentru... Se opri. Era o prostie să îl înfurie când părea să fie mai blând decât îl văzuse ea vreo dată. Existau răspunsuri pe care ea trebuia să le aibă dacă voia să-l înţeleagă.

– Ce este dincolo de uşă, stăpâne? Aceea pentru care trebuie să fur cheia care o deschide?

– Ce contează pentru tine?

– E important pentru mine să încerc să aflu ceva despre lucrurile care îmi afectează viaţa. Eşti un om bogat. De ce să furi mai mult?

Lion zâmbi cinic.

– Draga mea Sanchia, n-ai aflat că nu există niciodată destulă avere pentru unii oameni?

– Da. O încruntătură îi încreţi fruntea. Nu te cunosc foarte bine, dar nu cred că eşti unul dintre aceşti oameni.

– Nu, dar Francisco Damari este. Scaunul de lemn scârţâi când Lion se sprijini cu spatele de spătarul lui şi îşi întinse picioarele în faţă, privind focul.

– Dacă ar conduce toate oraşele-cetate din Italia, ar fi doar începutul pentru Damari. El vrea să conducă întreaga lume. Buzele lui Lion se încordară. Dar nu va folosi Dansatorul Vântului ca să-şi cumpere mai multă putere.

– Dansatorul Vântului?

– O statuie care aparține familiei mele. În lumina flăcărilor, trăsăturile aspre ale lui Lion se îmblânziseră devenind cu adevărat frumoase, în contrast cu tonul lui amar. Când eram plecat în Franța ca să negociez cumpărarea unui nou șantier naval, el l-a mituit pe unul dintre servitorii mei din Mandara, un bărbat pe nume Giuseppe, ca să fure statuia și să i-o aducă lui. El ține statuia acum în palatul lui din Solinari.

– De unde știi?

– Lorenzo și cu mine i-am luat urma lui Giuseppe și i-am pus mai multe întrebări pertinente. A fost încântat să ne răspundă... până la urmă.

Sanchia se cutremură și își luă privirea de la brutalitatea întipărită pe fața lui.

– Dacă statuia este a ta, de ce nu te duci acolo și să o iei? Lorenzo spune că ai fost condotier.

– S-ar putea să se ajungă și la asta. Oricum, mi-am desființat armatele acum doi ani și mi-ar lua mult timp să formez o altă armată. Nu vreau ca Damari sau poate chiar Borgia să atace Mandara înainte de a reuși să o fortific. Mandara este bine păzită, dar nu este atât de puternică pentru a ține piept unui atac al lui Borgia.

– Borgia? Privirea i se întoarse la fața lui.

– Oh, ai auzit de ilustrul Duce Valentino? Buzele lui Lion se strâmbară. Dar bineînțeles. Toată Italia știe de marele Cesare.

– Da, am auzit de el. Cine nu știa în Florența acest nume?

Borgia pusese ochii pe Florența cu lăcomie și speculații de mulți ani și, după recenta lui cucerire completă a Romagniei, în fiecare săptămână existase un zvon în oraș cum că ducele mărșăluia spre ei ca să-i asedieze.

– Am auzit că vrea să conducă Italia, dar cine este acest Damari?

– Damari este un condotier care serveşte acum sub steagul lui Borgia. Au aceleaşi obiective şi metode similare de a le obține.

Sanchia nu trebui să întrebe care erau aceste metode. Măcelul feroce de femei şi copii, desfigurarea victimelor de către căpitanii din serviciul lui Borgia deveniseră legendare de-a lungul anilor.

– Atunci de ce nu îl laşi să păstreze statuia? Poți cumpăra altele.

– Nu există o altă statuie ca aceea în întreaga lume. Face parte din istoria familiei mele. Vocea lui vibră cu intensitate. O păzim. Făcu o pauză. Şi ea ne păzeşte pe noi.

– Nu înțeleg.

– Nu trebuie să înțelegi. Tot ce trebuie să faci este să te duci la palat, să furi cheia de la ofițerul de gardă şi să mi-o aduci.

– Pare foarte simplu.

Mâinile lui Lion cuprinseră brațele scaunului.

– Vom face să fie aşa. Nu o să ți se întâmple nimic rău, îți promit.

– Mă mângâie promisiunea ta. Mi-e teamă că nu m-aş bucura să dau ochii cu Messer Damari. Oamenii ca el nu privesc viața unui sclav ca având mai multă valoare decât o înghițitură de apă rece. Îşi ridică umerii şi îi detensionă într-un mod foarte expresiv. Chiar mai puțin, dacă nu le este sete.

– Tu fă cum spun eu şi nici măcar nu o să-l vezi pe Damari. Ne-am presărat drumul cu aur ca să intrăm în palat şi să cumpărăm informația despre locul în care îşi ține Damari comorile.

– Şi eşti sigur că Damari ține şi Dansatorul Vântului acolo?

El zâmbi strâmb.

– Oh, da, va fi acolo. Damari consideră Dansatorul Vântului ca fiind cea mai mare comoară.

– De ce? Sanchia luă o ultimă înghițitură de vin înainte de a

aşeza cupa lângă vatră. Ai zis că e importantă pentru familia ta, dar de ce ar fi importantă pentru el?

– Pentru că îmi aparţine, zise Lion încruntat. Şi ştie că o vreau înapoi. Ştie că *trebuie* să o iau înapoi.

– Dar de ce s-ar lăsa convins Borgia de către Damari să o protejeze?

– Papa este un om lacom şi încântat de toate lucrurile vechi şi clasice. Comoara Papei Alexandru creşte zilnic cu prada pe care Cesare o aduce la Roma din cuceririle sale. Atâta timp cât Cesare continuă să îi trimită asemenea comori, Alexandru îl va proteja pe fiul lui viclean şi îi va da acces la banii papali pentru campaniile sale.

– Şi Dansatorul Vântului este vechi?

Lion zâmbi ciudat.

– Oh, da, foarte vechi. Damari speră să-i tenteze pe Cesare şi pe Alexandru cu Dansatorul Vântului ca să câştige titlul de duce de la papă.

Ochii Sanchiei se măriră.

– Dar cu siguranţă că nu-i vor da atât de mult?

– S-ar putea s-o facă. Alexandru este superstiţios şi există multe legende despre Dansatorul Vântului.

– Ce fel de legende?

Lion ridică din umeri.

– Putere. Legenda spune că Dansatorul Vântului poate aduce orice victorie celui care îl are în posesie.

– Dar tu nu crezi asta.

El rămase tăcut un moment.

– Nu ştiu. Viaţa familiei mele a fost întotdeauna mult prea legată de Dansatorul Vântului ca să putem să-l privim cu obiectivitate. Dacă statuia are într-adevăr puteri, noi n-am încercat niciodată să le folosim.

– De ce nu?

– Înrudirea, zise Lion simplu. Dansatorul Vântului este al familiei noastre. Noi, cei din familia Andreas, nu ne dăm înapoi de la a-i manipula pe alții așa cum ne convine nouă, dar ne susținem între noi. Nu ne folosim unul pe altul.

Ea își scutură capul nevenindu-i să creadă.

– Dar un ducat pentru o statuie...

– Ce înseamnă un ducat în Italia de azi? Cesare a adunat câteva state mici în coșul lui doar anul ăsta. Buzele lui se răsuciră. În aceeași ordine de idei, ce este Italia azi? Genova și Milano au dispărut, Napoli este împărțit între francezi și spaniarzi. Florența linge cizmele franceze și încă încearcă să cucerească Pisa. Toate celelalte signorii manevrează în așa fel încât să supraviețuiască și să nu fie măturate de papă și de Roma în imperiul pe care Cesare încearcă să-l creeze pentru el însuși. În timp ce Franța, Spania și Anglia au devenit, în sfârșit, unite și au armate naționale puternice, noi încă angajăm mercenari care sunt leali doar celui care plătește mai mult. Nici nu mă mir că Borgia consideră întreaga Italie ca fiind coaptă pentru a fi cucerită.

Exista o indiferență în tonul lui care o surprinse după ce vorbise cu o pasiune atât de intensă despre familia lui și Dansatorul Vântului.

– Ție nu-ți pasă? Până la urmă este țara ta. Nu este importantă pentru tine?

El își scutură capul.

– Mandara este țara mea. Nu mă interesează ce devine restul Italiei atâta timp cât mă lasă pe mine și pe familia mea în afara certurilor lor meschine. Își înclină capul ca să se uite la ea curios. Pentru tine este important?

Ea se gândi la asta.

– Un sclav nu are țară. Făcu o pauză. Dar cred că mi-ar plăcea să simt că aparțin unui loc. M-ar... încălzi.

Privirea lui rămase fixă pe fața ei.

– Accepți cu atâta umilință să fii sclavă?

– Nu-mi amintesc să fi fost vreodată altceva.

– Şi totuşi ai curaj. Aş fi crezut...

Ea îl privi întrebătoare.

– Nu aş putea *suporta*, zise el brusc violent. Aş vrea să omor pe cineva sau aş fugi spre un loc unde aş fi liber. Tu n-ai vrut niciodată să faci asta?

– Nu m-am gândit niciodată la asta. De când eram foarte mică, mama îmi spunea că trebuie să îmi accept soarta şi să iau ce pot din ea. Zâmbi tremurat. Şi nu sunt prea curajoasă cu adevărat. Uneori era greu de trăit de la o zi la alta. Am avut prea puțin timp să mă gândesc cum ar fi să fiu liberă.

– Dar ar fi trebuit să te gândeşti la asta, zise el cu forță. Giovanni nu avea niciun drept să.... *Gran Dio*, ce tot vorbesc? În curând, voi încerca să te conving să fugi de la *mine*. Se ridică. Să nu încerci. Te avertizez că te-aş găsi şi aş fi foarte mânios. Şi să nu confunzi un moment de nebunie provocat de căldura focului şi de ochii ăştia enormi care se zgâiesc la mine, cu ceva permanent. Mama ta avea dreptate. Acceptă că eşti a mea şi rămâi a mea.

Ea era uimită.

– Dar am acceptat deja. Unde te duci?

– Să văd de cai. Era deja la uşă. Fiul lui Antonio este un laş prăpădit. Când am fost aici ultima oară era prea speriat de Tabron ca să-i scoată şaua.

– Aşa că te duci tu însuți ca să vezi dacă este îngrijit?

– Pentru un bărbat, un cal poate însemna diferența dintre viață şi moarte. Nu denotă slăbiciune să te asiguri că un animal este bine îngrijit. Se încruntă. De ce zâmbeşti?

Ea şterse repede orice urmă de zâmbet.

– Nimic, stăpâne.

– Nu? Începe să mă obosească foarte tare faptul că sunt crezut un om slab, zise el cu o blândețe amenințătoare. Întâi Lorenzo, acum tu. Cred că trebuie să-i pun capăt. Făcu o pauză. Am fost prost că nu am luat ceea ce voiam la început şi nu voi mai aştepta. Când mă întorc, vreau să te văd stând pe scaunul ăla, îmbrăcată doar în lumina focului. Ai înțeles?

– Da. Atmosfera din cameră deveni brusc la fel de densă ca mai înainte. Îşi umezi buzele. Înțeleg, stăpâne.

– Bine. Ieşi trântind uşa după el.

Sanchia începu să vorbească repede din momentul în care Lion intră pe uşă.

– Letitia a venit şi a luat tăvile şi a lăsat vin proaspăt. Tabron era bine? Mâinile îi erau împreunate în poală şi îşi încordă degetele nervoasă, privind către foc.

– Mâine mergem direct către Solinari sau trebuie să ne oprim la un alt...

– Ridică-te. Vreau să mă uit la tine.

Sanchia se încordă apoi se ridică încet în picioare. Se întoarse cu fața la Lion, dar tot nu îl privi.

– M-ai văzut înainte. În cadă. Nu mai e nimic de văzut.

– Nu sunt de acord. Privirea lui trecu peste corpul ei dezbrăcat, întârziind peste fuiorul moale care îi păzea feminitatea. Întotdeauna există ceva în plus de văzut şi de... apreciat.

Un val de căldură trecu peste Sanchia şi nu avea nimic de-a face cu focul care ardea în vatră. Unghiile îi intrară în carnea palmelor atunci când mâinile i se făcură pumni. Aprecie durerea, trecea prin rigiditatea care îi atacase fiecare mușchi.

– Să îngenunchez pe podea acum?

– Nu! Duritatea tonului său o făcu să-l privească. Respirația

i se opri în gât şi simţi că se sufocă. Ochii întunecaţi ai lui Lion erau duri, iar carnea întinsă peste maxilarul lat îi sugea obrajii de parcă ar fi fost consumat de o foame teribilă.

– Când o să înţelegi că eu nu sunt Giovanni? Făcu un pas înainte, iar ea simţi aroma curată de fân, săpun şi noapte răcoroasă de primăvară, care emana din hainele lui. Numele meu este Lion. Zi-l!

Putea să simtă căldura care radia din corpul lui, deşi nu o atinsese încă. Muşchii picioarelor ei deveniră dintr-o dată grei, slabi, neputând să-i susţină greutatea.

– Lion. Numele tremură nesigur pe buzele ei. Stăpâne.

– Doar Lion. Întinse o mână înmănuşată ca să-i mângâie gâtul delicat.

Ea inhală cu putere şi un tremur trecu prin ea. El se opri, cu mâna încă în jurul gâtului ei privind-o cercetător.

– Mănuşa e rece, zise ea repede, folosindu-se de prima scuză care îi veni în minte pentru momentul ei de slăbiciune.

– Este? Zâmbetul lui era pur senzual. Atunci trebuie să facem ceva ca s-o încălzim, pentru că nu am încredere în mine să te ating cu mâna goală. Se întoarse spre foc şi îşi întinse mâinile înmănuşate spre flăcări. Ştii la ce m-am gândit când am intrat pe uşă şi te-am văzut stând goală pe scaunul ăla?

Privirea lui era pironită într-o fascinantă neputinţă asupra mănuşilor zgâriate pe care le ţinea la căldura focului. Îi ajungeau aproape de coate, niturile de alamă luceau în lumina focului, iar fiecare deget era zugrăvit în flăcările albastru- portocalii.

– Nu, stă... Lion.

– Mă gândeam ce noroc m-a adus la prăvălia lui Giovanni.

– Nu a fost norocul, ci Caprino.

– Şi că vreau să rămâi mereu aşa. Vreau să mă gândesc la focul care luceşte pe pielea ta şi îţi străluceşte în păr în timp ce tu

BIBLIOTEC

aştepți să vin la tine. Privirea lui rămase pe buşteanul care ardea. Să vin în tine.

Inima ei tresări şi începu să bată nebuneşte. Gândurile îi erau un amestec incoerent şi era conştientă numai de vulnerabilitatea brută a nudității ei, de dominanța corpului îmbrăcat în întregime al lui Lion, de violența pe care o bănuia sub aceste haine.

Şi mai ales de puterea pielii din mâinile lui înmănuşate pe care le ținea la căldura focului...

– Eşti foarte mică. Privirea lui era încă ațintită asupra focului. O să te doară prima dată.

Ea nu răspunse. Aproape că îşi dorea ca el să o atingă şi să pună capăt tensiunii îngrozitoare dintre ei. Simțea ca şi cum următoarea gură de aer pe care o va lua îi va fărâma calmul.

– O să încerc să o fac încet dar... El se opri şi rămase tăcut un moment, înainte de a continua împiedicat. Apetitul meu e mare. Uneori este ca o turbare, o nebunie. Nu trebuie să te lupți cu mine, căci s-ar putea să te rănesc. Nu vreau să se întâmple asta.

– N-o să mă lupt cu tine.

Mâinile lui Lion se strânseră încet în pumni.

– Ştiu. Vei ceda pentru că îmi aparții. Zâmbi trist în timp ce se întorcea cu fața către ea. Şi de ce nu? Aşa e mersul lumii. Mâinile lui înmănuşate se întinseră spre ea, cuprinzându-i sânii. De ce tresari? Mănuşile nu mai sunt reci. Sunt sigur de asta, Sanchia.

Mănuşile *erau* calde, aproape fierbinți, gândi ea amețită. Pielea tare, cu cusături, era ciudat de seducătoare pe moliciunea pielii ei.

Mâinile lui îi înconjurau sânii, strângându-i uşor în timp ce privirea lui îi studia fața.

– Mâinile mele sunt şi mai calde, zise el tandru. Dar încă nu

îndrăznesc să scot mănuşile astea. Pielea ta mă excită, şi dacă îţi ating carnea, te voi dori imediat... şi te voi avea imediat. Va fi mai uşor pentru tine dacă nu o fac. Mâna lui stângă se prelinse în jos, peste abdomenul ei, către fuiorul ondulat care îi acoperea feminitatea şi începu să o plimbe înainte şi înapoi.

– Un cuib atât de frumos. Vocea lui era mai răguşită, nările îi fremătau când se uită la ea. Vreau să intru în tine şi să simt cârlionţii ăştia cum se freacă de mine. Desfă picioarele, Sanchia.

Ea tremura atât de rău, încât nu era sigură că se poate mişca. Mângâierile lui aprindeau o senzaţie ciudată, ca o arsură, între coapsele ei.

– Sanchia. Blândeţea tonului său nu reuşi să ascundă ordinul implicit.

Ea se supuse, cu privirea încremenită, fără să vadă, pe şireturile vestei lui din piele.

– Mai mult. Privirea ei se ridică mai sus, către gâtul lui puternic şi bronzat, urmărind fascinată cum pulsul lui se accelera brusc.

– Ah, aşa e bine. Acum rămâi nemişcată.

Mâna lui se mută între coapsele ei, iar ea îi simţi căldura mâinii prin mănuşă în timp ce el o mângâia. Oriunde o atingea rămânea o urmă din aceeaşi senzaţie de arsură umedă care era aproape dureroasă. Îşi închise ochii legănându-se neputincioasă în timp ce senzaţia uimitoare o rupea pe dinăuntru.

– Mă... doare.

– Nu. Palma lui cuprinse, strânse şi dădu drumul. Nu e durere, Sanchia. Dorinţă. Vocea lui era inegală. E dorinţă.

– Nu cred asta. Întinse mânile disperată, să se agaţe de braţele lui. El încremeni.

– Nu mă atinge!

Ea îşi trase mâinile repede.

– Iartă-mă, stăpâne, nu am vrut să...

– Lion, o întrerupse el printre dinții încleștați. E prea curând pentru tine ca să mă atingi. Nu am să mă pot abține dacă o faci. O luă în brațe și se îndreptă cu ea spre pat. Sunt multe feluri de dorință. O așeză pe pat. Ăsta este cel mai bun. Îi desfăcu coapsele pipăind cu degetul arătător. Și cel mai rău.

Găsi ceea ce căuta și începu să apese și să răsucească ușor. Ochii lui se măriră șocați atunci când ea scoase un țipăt ușor.

El era o umbră imensă, întunecată care se apleca deasupra ei cu o expresie concentrată, cu buzele desfăcute pentru a primi mai mult aer în timp ce pieptul lui masiv se muncea cu asprimea respirației lui. Fața lui era o mască a diavolului atârnând deasupra ei, luminată de foc doar pe o parte, lăsând-o pe cealaltă întunecată.

Întuneric. Flăcări. Dorință.

Ea își mușcă buza de jos ca să oprească un geamăt atunci când niște valuri de senzație incredibilă se răspândiră din degetul lui înmănușat către toate părțile corpului ei. *Era* dorință, realiză ea ametită, mai teribilă decât orice altceva știa ea. Nu mai putea suporta. Încercă instinctiv să își apropie coapsele.

– Nu! El o opri, desfăcându-i și mai mult coapsele, până ce se simți total vulnerabilă, total expusă. Degetul lui continuă să apese ușor în timp ce el o privea.

– Vreau să mă uit la tine. Vocea lui era aproape guturală. Frumoasă... Cealaltă mână se mișcă încet și vârî cu grijă un deget înăuntrul ei. *Dio*, ești strâmtă. Un al doilea deget se alătură primului cu ceva dificultate iar el se opri, privirea ridicându-i-se spre fața ei.

– Spune-mi ce simți, îi ceru el.

Cusăturile mănușilor apăsând-o, degetele lui care o invadau, dorința fierbinte care creștea cu fiecare secundă. Își scuturâ capul neajutorată.

– Nu... pot. Ea gâfâi şi instinctiv se arcui către el, pe când degetele lui intrau mai adânc, se retrăgeau şi se scufundau din nou.

– Te rog, stăpâne...

– Ce simţi? ceru el.

Ea îşi legănă capul pe pernă.

– Căldură. Îşi înfipse unghiile în cuvertură. Tare. Mănuşa este... Muşchii stomacului i se încordară când un al treilea deget alunecă în ea. Plenitudine.

– Şi dorinţă? El se mişcă încet, apoi repede, apoi din nou încet. Vrei asta?

– Da. Răspunsul ei era o şoaptă. Era surprinsă că putea vorbi.

– E plăcere?

– Da, aşa cred.

– Bine. Degetele lui o părăsiră, iar el se ridică şi plecă de lângă pat. Să sperăm că o să ştii curând, pentru că nu mai pot aştepta. Îşi scoase mănuşile de piele şi le aruncă într-o parte. *Santa Maria,* vreau să te *simt.* Îi atinse sânii, degetele lui lungi, uşoare şi delicate pe pielea ei. Un tremur trecu prin el.

– Ţi-am spus, murmură el. Am ştiut că aşa o să fie. Palma lui bătătorită care îi cuprindea sânii era aproape la fel de aspră ca mănuşile, dar era cu totul diferit. Pielea lui era mai caldă, vibrând de viaţă.

– Pielea ta nu seamnă cu nimic din ce-am atins până acum. Mă face... Îşi dădu capul pe spate, inspirând adânc, ca şi cum avea o mare nevoie de aer. O să-ţi arăt ce îmi face. O trase în poziţie şezândă pe pat şi începu să îşi scoată hainele.

Ea se aşeză în genunchi pe pat, cu braţele încrucişate peste sâni, încercând să-şi potolească tremuratul.

– Te dezbraci şi tu?

El nu o privi cât timp îşi scoatea cizmele.

– Cât de repede pot.

– Giovanni nu se dezbrăca niciodată când o lua pe ma... Ea se opri când el îi aruncă o privire furtunoasă. Nu pot să mă abţin să nu vă compar. Mi-a fost stăpân. Acum tu eşti stăpânul meu. Cunoştinţele mele nu sunt atât de multe încât... Se opri cu ochii măriţi când bărbăţia lui se eliberă năvalnică atunci când el îşi scoase pantalonii negri. Înghiţi şi îşi umezi buzele. Nu era deloc ca Giovanni. Dezbrăcat acum, Lion era tot numai muşchi şi putere. Triunghiul de păr negru şi des care îi acoperea pieptul se termina în V înainte de ajunge la abdomenul lui plat, dar altul îi înconjura bărbăţia. Acolo unde Giovanni era moale şi gras, Lion era tare şi musculos. Acolo unde Giovanni era mic, Lion era...

– Vezi? Întrebă Lion încet, urmărindu-i privirea. Asta-mi faci tu mie. Când mă uit la tine, când te ating...

– Văd. Nu îşi putea lua privirea de la el. N-o să încapi, declară ea convinsă.

El râse.

– O să încap foarte bine. Trupul unei femei este minunat de ajustabil. După prima dată, nici măcar nu o să mai doară.

Ea avea dubii mari că asigurările lui se vor dovedi adevărate dar, din moment ce nu putea face nimic, ar fi fost o prostie să îşi facă griji despre posibila durere până când nu se întâmpla. În afara de asta, încă simţea între coapse tremurul dorinţei, ceea ce îi potolea temerile, umplând-o de curiozitate şi excitare.

– Pari foarte... puternic.

– Am observat că nu îmi spui că sunt frumos. Îşi aruncă pantalonii într-o parte şi păşi spre ea. Ştiu bine că sunt un bastard urât. Dar, cum ziceai, sunt puternic ca un taur, şi asta poate fi de ajutor într-o asemenea activitate.

– Nu eşti urât.

El zâmbi cinic.

– Ai învățat repede arta de a flata. Oricum, cuvintele sunt neimportante când am o oglindă în care să mă uit în fiecare dimineață.

Nu o credea, realiză Sanchia.

– Nu, vorbesc adevărul, nu cred... se întrerupse când el îngenunche pe pat cu fața la ea. Era atât de aproape, încât sfârcurile îi atingeau părul de pe pieptul lui.

El îi prinse fața în palme, privind-o cu o expresie atinsă de mânie.

– Nu vreau asta. Nu-mi place să mă culc cu virgine.

– Atunci n-o face.

– Uşor de zis. Mâinile lui coborâră spre umeri şi începură să-i frământe carnea cu tandrețe.

– Trebuie s-o fac. Din momentul când te-am văzut, am ştiut că trebuie să te am aşa.

– Nu din primul moment. Doar după ce m-ai văzut în baie şi ai aflat că nu sunt atât de urâtă cum credeai.

– *Cristo*, trebuie să mă contrazici tot timpul? Mâinile lui se încordară pe umerii ei. Te plac mai mult atunci când singurele sunete pe care le scoți sunt gâfâielile şi gemetele.

Supusă, ea păstră tăcerea. Ce aştepta oare? se întrebă ea. Simțea tensiunea de nesuportat care îi încleşta corpul şi totuşi simțea şi ezitare.

– Şi nu te mai uita aşa la mine. O scutură de umeri. Fir-ar să fie, nu vreau să-ți fac rău. Nu-mi va face nicio plăcere, dar trebuie să... O împinse înapoi în pat şi intră între coapsele ei. Bărbăția lui o atingea chiar în mijlocul feminității ei, în timp ce el murmura.

– O singură mişcare şi e gata. Îi acoperi gura cu palma. O singură mişcare...

El inspiră adânc şi împinse.

Durere. Durere fierbinte. Rapidă ca fulgerul. Ţipătul ei fu oprit de mâna lui, dar ochii i se măriră de şoc şi agonie în timp ce se uita la el.

– Închide ochii, îi ordonă el aspru în timp ce intra mai adânc în ea. Nu te uita la mine.

Pleoapele ei se închiseră şi ea rămase în întuneric. Durerea începuse să dispară şi era conştientă doar de o minunată plenitudine şi senzaţia că ceva pierdut fusese găsit. Putea să simtă înţepătura moale a părului de pe coapsele lui Lion trecând peste al ei şi auzea sunetul aspru al respiraţiei lui deasupra ei.

El stătea nemişcat, umplând-o complet, dar fără să se mişte.

– S-a făcut. Palmele lui o mângâiară, lipind-o de el. *Dio*, m-ai terminat. Nu eram sigur că vei putea s-o faci. Eşti atât de îngustă... Degetul lui începu să apese şi să maseze locul acela uimitor pe care îl mângâiase şi mai înainte. Un tremur fierbinte trecu prin ea şi îşi simţi muşchii stomacului încleştându-se. Mai înainte se simţise ţintuită, lipită de trupul lui Lion şi mulţumită doar să accepte, dar dintr-o dată simţi nevoia de ceva mai mult.

– Pot să mă... mişc?

El îngheţă.

– Nu pot să mă opresc. Vocea lui era plină de o frustrare sălbatică. O să încerc să mă grăbesc, dar nu pot promite.

– Nu asta am vrut să spun. Doream doar... ea se opri când el se retrase şi apoi împinse înainte. Un val de plăcere trecu prin ea. Asta vrusese Lion să spună, gândi ea ameţită în timp ce el începu să se mişte într-un ritm sălbatic. Trebuie să fie plăcerea pe care o simţeau bărbaţii atunci când se împerecheau cu o femeie. Îşi dorea ca Lion să nu o fi condamnat la întuneric. Ar fi vrut să îi privească faţa ca să vadă dacă şi el simţea aceeaşi plăcere ca şi ea.

Totuşi, probabil că se bucura de trupul ei, pentru că tremura în timp ce se mişca, respirând cu gâfâieli puternice care semănau cu suspinele. Intensitatea nevoii lui o umplu cu o excitare ameţitoare şi îi mări propria ei dorinţă de zece ori. Era ca şi cum el ar fi revărsat asupra ei dorinţa lui frustrată de întregire şi, cumva, făcând-o a ei.

O mângâia din nou, cu mâinile lui mari tremurând.

– Ia-mă, murmură el. Ajută-mă. Te vreau toată.

Vorbea ca un om în agonie, gândi ea cu o tandreţe maternală. Ce însemna să simţi dorinţa cu o intensitate atât de copleşitoare? Se încleştă în jurul lui şi îl auzi pe Lion scoţând un geamăt greu.

– Dulce... Aşa e bine. Ţine-mă strâns. Încă puţin.

Încercă să îl ţină, dar el se mişca sălbatic, fără control, aproape ridicând-o de pe pat cu forţa mişcărilor lui. Dintr-o dată deveni conştientă de ceva care creştea în ea, din ce în ce mai puternic. Ceva... ciudat, ca o fierbinţeală.

Lion o muta, o răsucea, încercând să ia cât mai mult din ea. Fierbinţeala care o cuprinsese era un fluviu de dorinţă pură. Apoi fluviul ei se întâlni cu cel al lui Lion, până ce deveniră unul singur, o entitate încercând să ajungă... să ajungă la ce?

Apoi ştiu!

Cunoaşterea o cuprinse, într-o eliberare de extaz care o lăsă gâfâind şi tremurând.

Lion ţipă cu o voce groasă, ca şi cum ar fi fost strangulat de surplusul de plăcere.

Liniştea din încăpere era întreruptă doar de trosnetul buştenilor care ardeau în vatră şi de respiraţia grea al lui Lion deasupra ei.

– Pot să deschid ochii acum?

Auzi cum i se opreşte respiraţia şi apoi cum murmură o înjurătură printre dinţi.

– *Gran Dio!* Apoi se ridică de pe ea. Sigur că poți să deschizi ochii. De ce dracu să n-o faci?

Deschise ochii şi îl văzu traversând încăperea, cu muşchii feselor încordându-se pe când se îndrepta spre ligheanul de spălat. Încet, se ridică şi oftă. Era din nou mânios. Îşi dorea să i se fi permis câteva momente în plus ca să savureze această dulce lingoare înainte să trebuiască să se adune şi să încerce să înțeleagă ce anume îl deranja.

– Pentru că mi-ai spus să nu mă uit la tine.

– Asta a fost pentru că nu voiam să-ți văd... Se opri şi îşi ținu privirea într-o parte în timp ce înmuia o cârpă în apa din lighean şi o storcea. N-am vrut să spun că trebuia să-i ții închişi. N-ai niciun pic de minte?

– Nu te cunosc prea bine ca să ştiu întotdeauna ce vrei de la mine, zise ea simplu. Am crezut că poate aveai o plăcere mai mare dacă nu te-aş fi deranjat uitându-mă la tine.

– Nu, nu era asta. El îşi feri privirea în timp ce venea către pat cu cârpa udă. Se aşeză lângă ea şi începu să o şteargă între coapse. Privirea îi rămase fixată pe cârpă atunci când o întrebă.

– Te mai doare?

– Mai e puțină durere. Ridică din umeri. Credeam că o să doară mai mult. Ai dreptate, corpul unei femei este foarte ajustabil.

– Da. Mâna lui se mişca mângâietoare şi putea să-i simtă fierbințeala pielii prin răceala cârpei. N-am întâlnit niciodată un corp atât de dulce ajustabil. Eşti atât de mică, ca un copil, şi totuşi, eşti femeie aici. Aruncă brusc cârpa, o împinse pe spate şi se ridică.

– Dormi. Nu o să te mai vreau din nou în seara asta.

Ea îl privi surprinsă.

– Nici nu credeam că o să mai vrei. Giovanni n-o lua pe mama mai mult de o dată pe zi.

– Atunci mi-e teamă că soarta ta nu va fi la fel de uşoară ca a mamei tale. Se îndreptă spre vatră ca să privească în adâncurile focului. Ţi-am spus că eu sunt altfel.

Iar ea descoperea aceste diferenţe, gândi ea somnoroasă. El dădea şi lua plăcere, iar dacă ea urma să fie amanta lui, se bucura de asta. Poate după ce va fi învăţat cum se face, va putea să îşi facă datoria asta la fel de bine ca cele pe care i le dădea Giovanni. Era important să fii mândru de munca ta.

Somnul continua să îi dea târcoale, dar se forţă să îşi ţină ochii deschişi ca să-l întrebe.

– Nu te-am nemulţumit?

El rămase tăcut un timp, privind în foc. Când vorbi, vocea îi era înăbuşită.

– Nu, nu m-ai nemulţumit.

– O să devin mai bună. Ochii ei se închiseră şi se încovrigă pe o parte. Învăţ repede. Arată-mi cum, şi voi găsi căi să-ţi fac plăcere. Arată-mi...

Adormise. Lion nu trebui să îşi întoarcă capul ca să ştie că ea nu mai era cu el. Simţurile lui erau încă profund acordate la reacţiile ei fizice, încât credea că fusese conştient de secunda în care ea trecuse de la starea de trezie la cea de somn profund. De ce, pentru Dumnezeu, ar trebui să fie aşa, când niciodată nu fusese atât de compatibil cu o altă femeie? Totuşi, în mod misterios, el *simţise* durerea ei atunci când îi răpise virginitatea, simţise cedarea şi apoi mişcarea de răspuns. Fusese ca şi cum o absorbise în el însuşi. Dulce Marie, totul era o nebunie.

Arată-mi, îi spusese ea. Buzele lui se întinseră într-un zâmbet lipsit de umor când îşi aminti rugămintea ei. Nici nu se punea problema să nu-i arate toate felurile în care un bărbat putea lua o femeie. Chiar şi acum era tare ca o piatră şi plin de dorinţa de a se întoarce în strâmtoarea care îl înconjurase şi îl făcuse să nu

mai vrea să plece de acolo niciodată. Voia cu disperare să o trezească şi să intre din nou între coapsele ei. Nu avea niciun motiv să nu o facă, îşi spuse el. Ea voia să-i facă plăcere. N-ar trebui să se plângă dacă el o va folosi de nenumărate ori în noaptea asta.

Nu se va plânge pentru că nu era liberă să se plângă.

Voia să-i facă plăcere pentru că asta însemna supravieţuire.

Se răsuci pe călcâie şi se întoarse înapoi în pat. Se întinse cu toată lungimea lui lângă Sanchia, având grijă să nu o atingă. Privea drept înainte, cu muşchii încordaţi, cu vintrele dureroase şi grele. Poate că durerea pe care o mai avea ea încă va dispărea până dimineaţă. Va sta întins lângă ea şi se va gândi la toate felurile în care o va lua mâine.

Pentru că ştia că nu avea să doarmă în noaptea asta.

– Solinari. Fruntea lui Caprino se încreţi într-o încruntătură gânditoare. Eşti sigură că a zis Solinari?

– Sunt sigură. Giulia se întoarse, ridică capacul minuţios sculptat al cutiei de fildeş de pe masă şi puse cei cinci ducaţi în interiorul căptuşit cu catifea. Rareori fac greşeli când e vorba de ducaţi.

– Ai aşteptat destul de mult ca să-mi spui. S-ar putea ca acum nici să nu mai pot folosi informaţia asta.

Ea îi evită privirea în timp ce se aşeză lângă masă.

– Am fost ocupată.

– Sau prea preocupată să fiu tandră cu el? sugeră Caprino cu o voce mătăsoasă. Poate ai vrut să-ţi iei ducaţii şi să îi dai o şansă şi lui Andreas?

– Am fost ocupată, repetă ea. Privirea i se ridică spre faţa lui. Ştii cine este lordul de Solinari?

– Da, şi ştii şi tu. Francisco Damari. Ar trebui să-ţi aminteşti numele. Am făcut nişte afaceri cu el, acum nouă luni.

– Oh, da, îmi amintesc de Damari, doar numele palazzo-ului îl uitasem. Tu te-ai ocupat de negocieri şi de transport. Se strâmbă. Dacă aş fi ştiut că e Damari, nu te-aş mai fi chemat deloc. Mi-a promis că o va trimite pe Laurette înapoi în şase săptămâni. Nu mi-a fost uşor să o înlocuiesc.

– Se mai întâmplă şi accidente. Caprino ridică din umeri. Ştiai că există un risc atunci când l-ai lăsat să o ia, dar a plătit de-ajuns pentru plăcerile lui ca să te convingă să rişti.

– Am observat că tu nu i-ai trimis una dintre curvele *tale*.

– Damari voia doar ce-i mai bun, aşa cum se întâmplă cu aceşti condotieri care se ridică din rândurile ţăranilor. Ar fi fost insultat dacă îi trimiteam una dintre femeile mele. În afară de asta, nu aveam pe nimeni atât de unic de calificată ca Laurette. Din nefericire, cele mai multe femei sunt prea gingaşe ca să suporte durerea.

– Nu avea niciun drept să o omoare. Cum ziceai, era unică. Giulia făcu un gest de nerăbdare cu mâna. Dar presupun că nu există nicio cale să-l determin să mă recompenseze acum. La Solinari ai trimis-o? Ştiam eu că am mai auzit numele ăsta.

Caprino dădu din cap.

– Solinari e palatul lui, dar are casă şi în Pisa. Întrebarea e, unde să îl caut acum. Tăcu un moment gândindu-se. O să-l trimit întâi pe Santini la palat cu o avertizare, dar dacă nu e acolo, îi spun să-l caute pe Damari în Pisa.

Ea îl privi surprinsă.

– O avertizare? De când dai tu o avertizare fără să fii plătit?

– De când nu mi-ai dat tu timp să negociez. O încruntătură sublinia tonul lui Caprino. N-am să te iert pentru asta, Giulia.

– Dacă nu ai nimic de câştigat, de ce te deranjezi să trimiţi un mesager?

– Oh, dar am ceva de câştigat. Damari îmi va fi dator, şi

este o situație valoroasă aceea când un om care se ridică în lume îți datorează favoruri.

Giulia râse.

– Ai încredere că Damari își va onora datoria?

– Poate. Zâmbi. Dar chiar dacă nu o va face, tot câștig dacă o prinde pe micuța Sanchia. Și vei câștiga și tu, Giulia. Zvonurile spun că nu ai fost încântată că huiduma ta de amant a achiziționat-o pe mica mea hoață. Ce crezi că va face Damari când o va prinde?

Giulia știa foarte bine ce-i va face un om cu gusturi perverse, ca Damari, unei femei care îl enerva. Simți pentru un moment o oarecare compasiune pentru sclava lui Lion. Mânia pe care Giulia o simțise împotriva Sanchiei dispăruse atunci când ea îndepărtase atașamentul ei pentru Lion. O emoție nu putea exista fără cealaltă, iar ea nu va lăsa niciuna dintre ele să stea de-a curmezișul lucrurilor importante pentru ea.

– O urăști chiar atât de mult?

– Urăsc? El părea uimit. Nu merită ura mea, dar trebuie stabilit un exemplu. Dacă se află că m-a păcălit, ar putea crea nenumărate probleme pe străzi. Nu sunt ca Damari, care iubește pedeapsa ca pe o valoare în sine. Pentru mine, răzbunarea trebuie să aibă un motiv, altfel nu merită. Se întoarse cu spatele la ea. Îți urez o noapte fără profituri, Giulia, și fie ca bărbatul căruia îi vei da favorurile tale în noaptea asta să aibă aceleași gusturi ca Damari. Nu sunt deloc mulțumit de întârzierea ta.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar bărbatul care îmi va ocupa patul în noaptea asta este blând ca un puști fără experiență și tremură la încruntătura mea. Ea zâmbi dulce în timp ce se ridica. Iar mâine-dimineață îmi va da o bijuterie care te va face să salivezi ca un câine vagabond în fața prăvăliei măcelarului.

– Foarte diferit de Andreas. Caprino deschise ușa. Ce noroc pe tine.

El închise uşa în urma lui, iar ea rămase acolo un moment înainte de a ridica din umeri ca şi cum ar fi încercat să scape de o povară. Caprino avea dreptate – era norocoasă că scăpase de Lion Andreas.

Merse repede către cordonul clopoţelului şi trase de el ca să o atenţioneze pe servitoare să îl trimită pe Messer Gondolfo în camera ei.

6

Nu! Sanchia se ridică brusc în pat, dând nebuneşte din braţe. *Cristo!* Nu...

– *Santa Maria*, ce se întâmplă cu tine, în numele lui Dumnezeu? Lion se ridică într-un cot, cu o încruntătură care îi întuneca faţa. Eşti bolnavă?

Sanchia privi ameţită în jurul camerei. Camera asta era luminată de foc şi curată, şi nu întunecată şi plină de şobolani. Îşi ridică braţele şi o uşurare ameţitoare se ridică în sufletul ei.

– Încă le am.

– Ai ce?

– Mâinile. Îşi ridică mâinile în faţă, flexându-şi degetele. Am crezut că nu le mai am. Am crezut că m-au prins furând şi m-au aruncat în Stinche şi mi le-au tăiat. Dar n-au făcut-o...

– Un vis. Vocea lui Lion era aspră, iar el se întinse din nou. Treci la culcare.

– Un vis, repetă ea. Ea se întinse ascultătoare, dar nu voia să renunţe la protecţia caldă a stării de trezie şi să se întoarcă la somnul bântuit de acele coşmaruri hidoase. Stătea întinsă acolo, conştientă de prezenţa lui Lion alături de ea. Ce ciudat să fie în pat cu un bărbat dezbrăcat. Presupuse că se va obişnui cu asta în timp. Dacă i se va da timp. Cine ar fi putut să ştie cât timp Lion va dori să se împerecheze cu ea? Nimic nu rămânea la fel în lumea asta.

– Visezi des că îţi sunt tăiate mâinile? întrebă Lion cu o voce joasă.

– Da, ți-am spus că nu sunt foarte curajoasă.

El rămase tăcut un timp îndelungat, iar ea crezu că adormise.

– Nu poți să-ți controlezi visele și nu înseamnă laşitate dacă îți este frică de pericol. Este chiar un gest de inteligență.

Ea râse tremurat.

– Atunci înseamnă că sunt înțeleaptă ca un prooroc. Mi-e frică aproape tot timpul. De când am văzut un hoț aruncat din Stinche, cu bietele lui cioate sângerânde fluturând de parcă ar fi implorat pe cineva să...

– Ție nu ți se va întâmpla.

– Sper că nu, şopti ea.

– Nu ți se va întâmpla. Trebuie să am cheia, dar nu ți se va întâmpla nimic.

El era mânios. Ar fi trebuit să încerce să îl îmbuneze, dar deveni brusc prea obosită ca să mai facă efortul. Se întoarse pe o parte.

– Îmi pare rău că te-am trezit, stăpâne.

– Lion.

– Am uitat. Oh, Doamne, părea fioros de iritat. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă la amenințarea incertă care o aştepta în somn decât să se confrunte cu neplăcerea lui.

– O să încerc să țin minte. Iartă-mă... Lion.

Singurul lui răspuns fu o înjurătură neclară.

Ea nu putu să adoarmă pentru mult timp, dar când, în sfârşit, adormi, realiză că Lion stătea încă rigid şi foarte treaz lângă ea.

– Ce tot zâmbeşti? se răsti Lion la Lorenzo în timp ce o ridica pe Sanchia în şa.

– De ce să nu zâmbesc? întrebă Lorenzo. Este o dimineață de primăvară senină şi luminoasă şi am dormit bine noaptea trecută. Nu trebuie să fii grosolan doar pentru faptul că nu poți

spune acelaşi lucru. Sunt sigur că te-ai bucurat de plăceri pe care eu nu le-am avut.

Lion nu răspunse, ci se ridică în şa şi îşi îndemnă armăsarul într-un galop care lăsă în urmă grajdurile hanului în câteva secunde.

Lorenzo oftă.

– Prevăd la orizont o zi ca şi cea de ieri. Speram să fie ceva mai bine după ce Lion şi-a potolit dorinţa pentru tine. Îşi împinse calul la galop. Vino, Sanchia, altfel va ajunge la jumătatea drumului spre Solinari până când vom reuşi noi să-l prindem din urmă.

Sanchia îşi îndemnă iapa la trap.

– Cum de-ai... Se opri. Probabil îl cunoşti foarte bine.

– Destul de bine ca să ştiu că ajunsese la capătul răbdării când v-am lăsat seara trecută. Lorenzo o privi obiectiv. Dorinţa este o legătură puternică pentru a lega un bărbat, şi vei avea nevoie de această legătură ca să fii în siguranţă la Mandara.

– În siguranţă? De ce nu aş fi în siguranţă?

Un zâmbet discret atinse buzele lui Lorenzo.

– Situaţia de acolo este complicată. Lady Caterina nu va fi amuzată de sosirea ta.

Sanchia se încordă.

– Caterina?

– Lady Caterina Andreas, mama lui Lion. Este o scorpie atunci când ceva nu-i place.

– Oh. Sanchia se gândi la asta. Atunci va trebui să găsesc o cale de a-i face plăcere, nu?

El râse.

– Vei afla că Lady Caterina este o adevărată provocare. Există încă poveşti despre felul cum a apărat Mandara atunci când Lion şi tatăl lui erau plecaţi să lupte în Toscana. Nicolino, un condotier care decisese că Mandara era o prună coaptă gata de a fi culeasă, a asediat oraşul. Lady Caterina şi-a adunat trupele

ca să respingă armata atacatoare, apoi a condus un raid în tabăra inamică, l-a capturat pe Nicolino şi l-a adus la Mandara. S-a aşezat pe parapet şi i-a strigat adjunctului lui Nicolino că, dacă nu va ridica asediul, îl va spânzura pe Nicolino. Din nefericire, ofiţerul nu a crezut că o va face şi şi-a reluat asediul.

– Ce s-a întâmplat?

– L-a spânzurat pe Nicolino. Apoi i-a legat corpul cu o sfoară de parapet şi l-a lăsat să atârne în văzul tuturor condotierilor lui. Armata s-a retras în zorii zilei următoare.

O senzaţie de cădere tremură în stomacul Sanchiei. Nu era de ajuns că trebuia să-l mulţumească pe Lion, acum trebuia să-şi facă griji şi de mama lui războinică.

– Se pare că e foarte puternică.

– Da. Lorenzo o admiră foarte tare. Dar şi tu ai propria ta tărie. Te va respecta dacă nu vei ceda, lăsând-o să treacă peste tine. Lorenzo zâmbi. Şi dacă cedezi, atunci meriţi să fii călcată în picioare şi Lion ar face bine să scape de tine.

– Nu voi fi călcată în picioare. Fruntea ei se încruntă în timp ce se gândea la acest element nou care îi complica viaţa. Dintr-un anumit motiv, tu vrei ca eu să mă lupt cu ea, nu-i aşa? Mă vei ajuta?

– Nu. Eu doar aşez piesele pe tabla de şah, nu mă implic în joc.

– Niciodată?

El îi întâlni privirea.

– Niciodată.

Mâinile Sanchiei se strânseră cu putere pe hăţuri. Se simţea foarte singură.

– S-ar putea nici să nu mă ducă la Mandara. E furios pe mine în dimineaţa asta.

– Nu e furie. Va trebui să înveţi să-l citeşti mai bine. Privirea

lui Lorenzo se îndreptă spre spatele lat al lui Lion, aflat la câțiva metri în fața lui. Suferă de aceeași maladie care l-a atins noaptea trecută. Nu un cal vrea să călărească în momentul ăsta.

– Vrei să spui...

– Exact, draga mea Sanchia. Tonul lui Lorenzo era categoric mai vesel în timp ce își împingea calul într-o săritură. Ceea ce îmi dă speranță că ne vom opri înainte de a ajunge la Solinari, până la urmă.

Se opriră la amiază, lângă un râuleț care se răsucea printr-o poiană în pădure. La un moment dat Lion călărea la câteva sute de metri în fața lor ca, în momentul următor, să-l întoarcă pe Tabron și să galopeze înapoi la ei.

– Ne oprim aici până când soarele va deveni mai puțin fierbinte, zise el politicos.

– N-am observat că soarele e fierbinte, murmură Lorenzo. Dar voi accepta orice minciună care reușește să mă dea jos de pe animalul ăsta.

Lion îl ignoră în timp ce se dădu jos de pe cal și se duse să o ajute pe Sanchia.

– Dă-te jos. Întinse brațele, cuprinzându-i talia cu mâinile lui mari. Grăbește-te.

Graba din tonul lui o surprinse până în momentul în care îi văzu fața. Ochii ei se măriră și, brusc, i se tăie respirația. Lorenzo avusese dreptate, nu furia îl mâna. Expresia de pe fața lui Lion avea aceeași dorință intensă întipărită pe ea ca în noaptea trecută.

Aproape că o aruncă din șa înainte de a o așeza repede pe pământ. Cu mâinile pe talia ei, îi frământă carnea prin materialul moale al rochiei. Căldura trupului său ajunse la ea, cerând-o.

– Vrei să...

– Taci. Vocea lui era răgușită și o propti cu spatele de iapă. Nu vorbi. Dă-mi lucrul de care am nevoie. Îi trase rochia de pe umeri, dezgolindu-i sânii.

Ea gâfâi şi se propti de iapă când el îşi puse gura pe sfârcul ei stâng. Îl supse avid, cu putere, cu dinţii presându-i sânul în timp ce cu o mână îi prinse celălalt sân şi începu să-l strângă ritmic. Aceeaşi arsură lichidă pe care o cunoscuse noaptea trecută se zbătu între coapsele ei. Ochii i se închiseră în timp ce gâtul i se lăsă spre spate, iar capul i se aşeză pe şaua iepei.

– Aici? Dar Messer Lorenzo...

– Îşi ţine politicos privirea într-o parte, murmură Lion ridicându-şi capul. Roşeaţa îi umplea obrazii bronzaţi, iar nările îi fremătau cu fiecare respiraţie. Şi e mai mult decât mulţumit. O prinse pe Sanchia de încheietură şi o trase de lângă cai, lăsând în urmă poteca şi adâncindu-se în pădure.

– Unde mergem? Trebuia să fugă ca să poată ţine pasul cu el.

– Nu departe.

Se opri câţiva metri mai departe şi o lipi de trunchiul unui copac.

Coaja aspră împingea în catifeaua moale a rochiei, miros iute de pământ şi de frunze şi de piele de la vesta lui...

Degetele lui se munceau febrile pe sub vestă cu încheietoarea pantalonilor până când bărbăţia îi izbucni liberă în afară.

– Să nu mi te împotriveşti, îi ordonă el în timp ce îi ridica fusta şi cămaşa de dedesubt până sus în talie. Fă aşa cum îţi spun. Palmele lui îi prinseră fesele, ridicând-o, ajustându-i corpul la bărbăţia lui. Pune-ţi picioarele în jurul taliei mele.

Coapsele ei îl cuprinseră obediente.

– N-o să mă împotrivesc... se opri când el o pătrunse sălbatic şi nerăbdător. Îşi lăsă capul pe spate, proptindu-se de coaja aspră a copacului, simţind fiecare latură a lungimii lui sălbatic de fierbinte.

El ţipă şi se opri, îndoindu-se înăuntrul ei. Faţa lui era plină de o plăcere şi o uşurare aproape de nesuportat.

– *Dio!* Da... da. Apoi se mişcă, adăncindu-se în ea cu o forţă care o cutremură. Umerii îi erau ţintuiţi de scoarţa copacului în timp ce el lua, şi lua, şi lua...

Ar fi trebuit să fie speriată de violenţa poftei lui, dar nu era. Era cumva conştientă că el nu voia să-i facă rău, dar era condus de diferite pofte de care o avertizase.

– Dă-mi... murmură el. Grăbeşte-te. Dă-mi.

Voia ca ea să-i dea nu numai trupul, dar şi reacţia pe care o avusese noaptea trecută, realiză ea confuză.

El îşi vârî mâna între ei şi împinse, degetul mare şi arătător trăgeau de ea. Ea ţipă şi se arcui înspre el.

– Acum, mormăi el cu o voce guturală. Acum. Intră mai adânc.

Ea îi dădu ceea ce voia, nu avea nicio putere să i se împotrivească. Îşi muşcă buza de jos ca să nu ţipe, în timp ce valuri după valuri de plăcere se întindeau prin tot corpul ei.

– Aşa e bine, gâfâi el, lipindu-şi obrazul fierbinte de tâmpla ei. Asta am vrut.

Îl mulţumise, realiză ea ameţită. Era un noroc că mulţumindu-se pe ea însăşi îl mulţumea pe el.

Mâna lui îi mângâia stângace părul în timp ce celălalt braţ o ţinea strâns lipită de el, chiar şi acum refuzând să o lase din posesia lui.

După un timp el se trase încet înapoi şi o ridică de pe el.

– N-am vrut să fiu aspru. Am aşteptat prea mult, zise el şovăitor. Dar trebuie să te obişnuieşti cu felul meu, şi acum este un moment la fel de bun ca şi mai târziu. Îşi legă repede pantalonii, înainte de a-i îndrepta ei rochia. Când am nevoie, trebuie să mă primeşti în tine. Vor fi multe ocazii când nu voi putea aştepta până să găsim un pat.

– Înţeleg.

– Bine. Se întoarse cu spatele la ea. Spală-te în râu şi hai să plecăm mai departe. Vreau să fiu în Solinari cu mult înainte de căderea nopţii.

Lorenzo stătea întins leneş sub un copac de lângă drum şi se strâmbă când îl văzu ieşind din pădure.

– Deja? Erai mai încins decât am crezut, prietene. Speram într-o pauză mai lungă. Se ridică în picioare scuturându-şi meticulos vesta din catifea gri. Dar poate că ne vom odihni din nou mai târziu. Umbra unei sclipiri luci în ochii lui de culoare deschisă. E o zi atât de fierbinte.

– Nu ne vom opri. Nu înainte de a ajunge la Solinari. Lion sări pe cal şi porni către drum.

– *Acum* e mânios, zise Lorenzo ajutând-o pe Sanchia să se urce pe cal. Apoi, când ea îl privi alarmată, el îşi scutură capul. Nu pe tine. Pe el însuşi. Ţi-a permis să-i distragi atenţia de la căutarea Dansatorului Vântului. Nu pentru mult timp, dar tot consideră că e o slăbiciune a lui pe care nu o va tolera. Personal, cred că e un semn bun pentru viitor.

– De ce?

El o privi un moment, ca şi cum ar fi încercat să decidă dacă să răspundă sau nu.

– Pentru că simţul responsabilităţii la Lion a devenit o formă de robie. Se vede pe el însuşi nu doar în ipostaza unui gardian al Dansatorului Vântului, dar şi al tuturor lucrurilor din lumea lui. Presupun că nu este ceva surprinzător. Înţeleg că tatăl lui i-a insuflat această credinţă încă de pe vremea când era doar un copilaş. Într-un fel, statuia aia este un simbol al acestei robii.

– Robie? E un mare lord. Responsabilitatea nu e robie.

– Pentru unii oameni este. Lorenzo ridică din umeri. Aşa că ţine-l excitat ca să nu se mai poată gândi la responsabilităţi, Sanchia. Este cel mai bun lucru pentru voi doi.

– Nu ştiu cum să-l fac să mă dorească. Obrajii Sanchiei erau fierbinți. Şi nu ştiu dacă vreau să-l fac să-şi uite responsabilitățile. Sigur că e onorabil să...

Lorenzo gemu urcându-se pe cal.

– *Santa Maria*, încă o acolită care arde tămâie la templul onoarei şi gloriei. Am crezut că tu ai mai multă minte. Îşi scutură capul. În sfârşit, poate că asta îl atrage la tine. Cine se aseamănă se adună.

Sanchia îl privi cu neîncredere.

– Nu suntem deloc la fel.

– Ba da, sunteți. Dar tu, Sanchia, eşti şi ca mine. Va fi interesant de văzut ce aspect al caracterului tău va triumfa până la urmă. Se întoarse şi o privi apreciativ. Puterea poate fi foarte amețitoare. S-ar putea să te gândeşti că ar fi în avantajul tău să foloseşti pasiunea lui Lion pentru tine ca să te ridici în lume. N-am nimic împotriva ambiției, dar nu voi accepta ca Lion să fie folosit. Dacă vei da semne că vrei să faci asta, va trebui să te îndepărtez.

– N-am nicio putere asupra lui.

– Continuă să crezi asta şi vei rămâne cu o sănătate de fier.

– Îți pasă de el. Faptul că un om de o obiectivitate rece ca Lorenzo putea să țină la cineva o umplu de mirare.

– De ce?

– Cine ştie? Zâmbetul lui era autoironic. Vrei să spun nişte vorbe sentimentale despre cum Lion este bărbatul care aş fi putut eu să fiu în alte circumstanțe? Îşi scutură capul. Ce face ca un om să simtă ceva? Viața este plină de emoții ciudate, exotice, cu mari mistere. Ceea ce o face tolerabilă. Calul lui înaintă într-un ritm mai rapid când el îşi înfipse pintenii în laturile animalului.

Era după-amiaza târziu atunci când ajunseră în apropierea unei ferme mici, aşezată pe malul unui lac albastru străveziu.

– Nu mergem mai departe, zise Lion trăgând de hăturile lui Tabron. Satul este doar la o distanță mică de aici, iar Solinari este după el. Nu vreau să se afle la palat că am ajuns, așa că vom sta aici să-l așteptăm pe Marco. O să vorbesc cu proprietarul fermei să ne găzduiască în noaptea asta.

– Cine e Marco? întrebă Sanchia.

– Fratele meu. Lion descălecă, traversă curtea și intră în ferma prăpădită.

Încă o surpriză. Chiar că nu știa nimic despre Lionello Andreas, gândi ea. Era acest frate la fel de grozav ca Lion și mama care le dăduse naștere? Era mai mult decât probabil. Simți un dor brusc de binecuvântata familiaritate a Florenței, unde măcar fiecare pericol era cunoscut.

– Marco nu este deloc ca Lion. Asigurarea lui Lorenzo veni ca și cum i-ar fi citit gândurile. El descălecă și o ajută și pe ea să facă la fel. S-ar putea să-l găsești fermecător. Așa fac cele mai multe dintre femei.

– Nu e locul ei să-l găsească fermecător. Lion se întorsese și stătea pe trepte. Nu intenționez să o împart pe Sanchia cu el.

– Câtă lipsă de generozitate din partea ta, zise Lorenzo. Ca să nu mai zic că e surprinzător. De ce ești așa de zgârcit cu Sanchia când ești atât de doritor să împarți...

– Casa pare destul de curată, îl întrerupse Lion. I-am plătit fermierului adăpostul pentru o noapte, iar el și cu nevasta lui se vor duce la ferma tatălui său, care se află la câteva mile de aici, ca să doarmă la noapte. Bărbatul va merge în sat să afle vești despre Marco și să-i dea mesajul că suntem aici, în timp ce femeia o să ne pregătească apă pentru spălat.

– Excelent, zise Lorenzo. Și din moment ce ești foarte legat de aceste bestii cu patru picioare, știu că nu o să te deranjeze să ai grijă de cai în timp ce eu mă odihnesc. Prudent, nu așteptă răspunsul, ci intră în casă.

Lion zâmbi strâmb în timp ce privea în urma lui Lorenzo.

– Ar fi foarte dezamăgit să afle că nu mă deranjează. Apucă hățurile cailor și îi mână către grajd. Casa are o singură cameră, și va fi foarte puțină discreție până ajungem la Solinari. Privi peste umăr. De ce stai acolo? Vino cu mine în grajd.

Ea înțelese, în sfârșit, și se grăbi să îl urmeze.

– Dorești să dorm din nou cu tine?

– Dacă putem să găsim niște fân sau o pătură fără insecte. Deschise ușa grajdului, mână caii înăuntru și le legă hățurile de o boxă goală. Altfel va trebui să ne mulțumim doar cu niște stâlpi de care să ne sprijinim. Se opri brusc și se întoarse către ea. Nu este nicio diferență. Nimic nu contează decât asta. Mâinile lui se întinseră apucând-o de umeri în timp ce un tremur îi trecu prin tot corpul. Privirea lui trecu grăbită peste întregul grajd până când văzu o grămadă mică de fân lângă una dintre boxe.

– Te-am dorit din nou la nici zece minute după ce am plecat de la râu. M-a durut din cauza dorinței. Mă doare și acum. O conduse repede către grămada de fân și o împinse să stea în genunchi.

– Oprește durerea. Vocea lui era joasă, plină de frustrare și mânie. *Santa Maria*, fă-o să se oprească!

Îi împinse fustele în sus și o luă cu și mai multă ferocitate decât arătase în acea după-amiază și abia ajunsese la momentul sublim când o luă a doua oară, trăgând-o cu el într-un vortex de plăcere puternică.

Lion se ridică de pe ea și se întinse alături, pe fân, cu pieptul muncind din greu să poată respira. Gâfâia și ea, încă tremurând, lipsită de putere din cauza furtunii de emoții prin care o trecuse Lion.

– Urăsc asta. Lion își puse un braț peste ochi, vorbind printre dinții încleștați. N-o să dureze mult, știi.

– Nu ştiu. Nu ştiu nimic despre asta, şopti Sanchia. Dar mie mi se pare că dacă ai urî asta, n-ai mai face-o. El nu răspunse, iar ea continuă şovăelnică. Este altfel cu mine decât este cu Giulia Marzo?

Braţul i se retrase de pe faţă, descoperind ochii întunecaţi în care încă se mai zărea o urmă de resentiment. Zâmbi cu cruzime.

– Bineînţeles; se pricepe mult mai bine. Crezi că aş face-o cu tine dacă ar fi ea aici?

Simţi o durere profundă care o surprinse total.

– Îmi pare rău că mă găseşti nepotrivită. Poate dacă mi-ai spune unde greşesc...

– Unde greşeşti? Vocea lui deveni dintr-o dată sălbatică, iar el sări în picioare şi se apucă să-i scoată şaua lui Tabron. Eşti prea strâmtă în jurul meu, sfârcurile îţi sunt prea roz şi ascuţite, pielea ta e prea fină. Trase şaua de pe spatele armăsarului şi o trânti pe podeaua de pământ. Iar tu te zgâieşti la mine de parcă aş avea de gând să te devorez, până când nu mă mai pot opri şi o fac. Stătea cu spatele la ea.

– Scoate-ţi hainele!

Ea rămase uimită, cu gura căscată. Cu siguranţă că nu o voia deja din nou.

– Ridică-te şi scoate-ţi hainele!

Se ridică în picioare şi grăbită îşi scoase rochia, pantofii şi cămaşa.

– Vino aici.

Porni către el cu privirea fixă pe faţa lui ascunsă.

El îşi întoarse capul şi privirea lui trecu peste trupul ei, cercetând fiecare curbă şi depresiune, fiecare loc secret.

– A mea, zise el răguşit cu nările fremătând. Fiecare părticică din tine este a mea, atâta timp cât vreau să te păstrez. Ai înţeles?

Ea dădu repede din cap.

Mâinile lui se întinseră şi îi cuprinseră sânii.

– A mea. Nimeni nu trebuie să se atingă de tine. Nu vei lăsa pe nimeni să te atingă. Mâinile lui se mutară către cârlionții care îi protejau feminitatea. Niciodată. Nu vei da niciunui alt bărbat nimic, nici măcar un zâmbet, dacă eu nu vreau.

Vocea lui era atât de feroce încât ea nu putea face nimic decât să îl privească neajutorată.

– Zi. Îmi aparții.

– Îți... aparțin.

– Niciun bărbat nu te va atinge în afară de mine.

– Niciun bărbat nu mă va atinge în afară de tine.

Părea ciudat de chinuit în timp ce o privea în ochi. Apoi îşi luă mâinile de pe ea şi se întoarse.

– Acum poți să nu mă mai priveşti cu ochii ăia mari şi speriați şi să ieşi de aici? Pune-ți rochia pe tine şi du-te în casă.

Se îndepărtă de el împleticindu-se şi începu să se îmbrace cu repeziciune.

– Aş putea să te ajut cu caii.

– Du-te în casă.

Ea traversă podeaua de pământ şi aruncă o privire peste umăr când ajunse la uşă. Lion nu se mişcase. Spatele lui era încordat de tensiune.

– Nu îmi mai este frică de tine. Mi-a fost la început, dar nu cred că vrei să-mi faci rău.

Mâinile lui se încleştară pe coama calului.

– Trebuie să am Dansatorul Vântului.

– Ştiu că trebuie, zise ea, surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului. O să iau cheia. Ți-am promis şi mă voi ține de cuvânt. Când trebuie să merg la palat?

– În noaptea asta, dacă Marco are informația de care avem nevoie.

Şocul o cutremură.

– Aşa curând?

– Da. Se întoarse şi începu să desfacă legăturile de la şaua iepei. Du-te şi spune-i lui Lorenzo să se îngrijească să fii îmbăiată şi cu haine curate înainte să sosească Marco.

Nu îmbrăcată pentru plăcerea lui Lion de data asta, gândi ea amorţită, ci ca să meargă la palat.

– Grăbeşte-te.

Sanchia se răsuci şi traversă repede curtea spre casă.

Marco Andreas intră călare în curte în momentul în care minunatele raze roşii ale apusului de soare erau prinse şi oglindite de suprafaţa nemişcată a lacului. Se opri un moment, privind frumuseţea ce se întindea în faţa lui, iar un zâmbet încălzi trăsăturile perfect modelate ale feţei lui.

– Ei bine, ce părere ai despre el? îi şopti Lorenzo Sanchiei, în timp ce îl urmăreau pe Lion, care traversa curtea să-şi întâmpine fratele.

Sanchia se uită la frumosul bărbat care râdea spre Lion şi un zâmbet involuntar îi atinse buzele.

– Este unul dintre oamenii strălucitori.

– Oamenii strălucitori?

– Ştii, cei pe care îi vezi mergând pe stradă, care par întotdeauna că sunt fericiţi şi plini de viaţă. Poartă hainele cele mai vesele, cântă la mandolină şi le cântă serenade doamnelor. De obicei pictează sau au o pasiune pentru sculptură sau scriu poezii...

Lorenzo ridică o sprânceană.

– Şi care crezi că este pasiunea lui Marco?

Ea încercă să-l privească obiectiv pe Marco Andreas, care era adâncit în discuţie cu Lion. Obiectivitatea se dovedi a fi

dificilă, confruntată fiind cu atâta frumusețe. Marco semăna foarte puțin cu fratele lui. Era, poate, cu câțiva ani mai tânăr, iar trăsăturile lui erau de o frumusețe clasică, în genul statuii lui David a lui Michelangelo. Părul lui lung până la umeri nu era negru ca onixul, ca acela al lui Lion, ci un castaniu strălucitor ca aluna, iar ochii lui nu erau reci şi negri ca abanosul, ci un cald căprui-verzui. Într-un târziu zise.

– Pictează.

– Şi cum ai ajuns la concluzia asta?

– Privea apusul de soare şi zâmbea atunci când a intrat în curte. Pe un sculptor îl interesează, de obicei, formele solide şi probabil că nu ar fi observat apusul. Un poet s-ar fi încruntat, încercând să pună în vorbe frumusețea pe care o vedea. Messer Marco a acceptat cu bucurie ceea ce vedea, ştiind că nu trebuia decât să copieze ce era acolo.

Lorenzo izbucni în râs, iar Lion şi Marco se întoarseră să-l privească întrebători.

Lorenzo dădu din cap în direcția lui Marco, cu buzele încă frământate de amuzament.

– Bună seara, Marco.

Marco zâmbi cu uşurință.

– Pari foarte fericit să mă vezi. Am făcut ceva care să merite râsul?

– Aş îndrăzni eu să râd de unul dintre oamenii strălucitori? Lorenzo se întoarse către Sanchia. Da, pictează şi, deşi nu cântă la mandolină, are o plăcută voce de tenor. Se întoarse din nou spre Marco. Spune-mi, ai cântat vreo serenadă în ultimul timp?

Marco se strâmbă.

– Nu voi răspunde provocărilor tale, Lorenzo. Presupun că sunt subiectul uneia dintre insinuările tale mai puțin drăguțe?

– Mă mâhneşti. Verificam doar estimarea Sanchiei asupra caracterului tău. Te găseşte foarte plăcut ochiului.

– Nu mai spune! întrebă Lion încet, cu ochii îngustându-se pe fața Sanchiei.

– N-am vrut să aduc vreo ofensă, zise ea repede. Messer Lorenzo doar m-a întrebat. A fost ca un joc, o ghicitoare.

– O ghicitoare pe care vrei să o rezolvi? întrebă Lion pe un ton liniștit. În ce fel, mă întreb?

Marco aruncă repede o privire spre fratele său înainte de a se înclina cu seriozitate.

– Sunt onorat că mă găseşti interesant, Madona Sanchia. Cunoscându-l pe Lorenzo, ştiu că vorbele lui nu au nicio greutate. Îi place să se amuze dându-ne pe noi peste cap. Nu-i aşa, Lion?

– Uneori.

– De cele mai multe ori. Marco continuă repede. Lion îmi spune că ne vei ajuta să recuperăm Dansatorul Vântului. Eşti foarte bună că ți-ai oferit ajutorul. Când o să vezi cât este de frumoasă statuia, vei înțelege de ce unui om ca Damari nu îi poate fi permis niciodată să o aibă.

– Bunătatea nu are nimic de-a face cu asta. Nu are de ales. Sanchia face ce i se spune. Lion apucă hățurile calului lui Marco şi se întoarse brusc. Du-te în casă. Vin şi eu cum termin de adăpat calul tău.

– Pot să o fac eu, protestă Marco.

Lion nu răspunse, în timp ce se îndrepta cu calul spre grajd.

Marco îşi țuguie buzele într-un fluierat fără sunet.

– Lion nu pare a fi într-o stare fericită. Presupun că e de aşteptat având în vedere munca din noaptea asta. S-ar duce mai degrabă el după cheie decât să trebuiască să aştepte până ce i-o aduci tu, Madona Sanchia.

– Sanchia, îl corectă ea. Îi făcea plăcere să fie tratată cu un respect atât de neobişnuit, dar îi şi crea o stare de stânjeneală. Spune-mi Sanchia.

Marco zâmbi delicat.

– Plăcerea va fi a mea. Un nume frumos pentru o doamnă splendidă. Iar tu trebuie să îmi spui Marco. Îi făcu semn să îl urmeze în casă. Trebuie să fim siguri că nu ți se va întâmpla nimic în noaptea asta.

Cuvintele fuseseră spuse cu o asemenea căldură încât Sanchia se simți ca și cum ar fi fost atinsă brusc de lumina soarelui. Îi zâmbi, simțind cum îi crește optimismul.

– Lion spune că voi fi în siguranță.

O ușoară încruntătură deformă fruntea lui Marco.

– Așa sper. Treaba nu va fi ușoară.

– Ai informația? întrebă Lorenzo în timp ce îi urmă în casă.

Marco dădu din cap în timp ce își vârî mâna sub pelerină și scoase de la brâu un pergament îndoit.

– Am reușit să-l mituiesc pe bătrânul Vittorio să-mi deseneze harta asta. A fost grădinar la palat înainte să-l cumpere Damari și îi displace profund noul proprietar. S-a bucurat să primească suficienți ducați ca să se retragă la casa nepotului său din Genova și, foarte înțelept, a părăsit Solinari în dimineața asta în timp ce Damari era încă în Pisa.

– Damari nu este acolo? întrebă Lion din ușă.

Marco desfăcu pergamentul și îl întinse pe masa neșlefuită din mijlocul camerei.

– E în Pisa de două zile și nu este așteptat înapoi până la începutul săptămânii viitoare. Privirea lui se ridică de pe pergament pentru a o întâlni pe cea a lui Lion. Din câte zice Vittorio, căpitanul gărzii spune că s-a dus acolo ca să se întâlnească cu ducele Valentino.

– Borgia? Lion deveni tensionat. Înseamnă că avem puțin timp.

Marco ridică din umeri.

– Poate mai mult decât credem. Poate Cesare că nu are chef să asculte propunerile lui Damari. Are mâinile ocupate cu răscoalele datorate cuceririi Romagniei şi, după cum ştii şi tu, doar cu câteva luni în urmă a folosit capul prietenului său De Lorqua pentru a decora o ţepuşă din piaţa din Cesena din cauza răzvrătirilor de acolo.

– Borgia are întotdeauna chef să-şi întindă ambiţiile. Lion se apropie ca să se uite la pergament. Ce este asta?

– O hartă a terenului palatului.

– E prea întuneric ca să putem vedea. Să aprindă cineva o lumânare.

Sanchia se grăbi să se supună şi aşeză pe masă o lumânare groasă din seu.

Dansul flăcării lumină o hartă desenată grosolan care părea să cuprindă o serie complicată de linii.

– Asta nu arată ca o hartă, zise ea uimită.

Marco se strâmbă.

– Vittorio nu se pricepe la hărţi, dar sper că e precisă. Arătătorul lui subţire bătu peste linia cea mai lungă din partea de sus a hârtiei. Ăsta este palazzo. Trecu cu degetul peste un pătrat complex aflat aproape de mijlocul hârtiei. Iar ăsta este labirintul din grădină. Arătă spre pătratul aflat exact în mijlocul labirintului. Iar aici este magazia în care Damari îşi ţine comorile. Labirintul are doar două intrări, fiecare păzită de câte doi oameni.

– Foarte deşteaptă chestia. Lorenzo se opri mai aproape de masă. Chiar dacă cineva reuşeşte să-i doboare pe paznici, fără o hartă, hoţul se pierde în labirint înainte de a ajunge la magazie sau când încearcă să plece cu prada.

– Şi fără îndoială că Damari verifică santinelele la intervale frecvente, zise Lion.

– La fiecare treizeci de minute, răspunse Marco. Damari

ține cel puțin cincizeci de oameni în camera gărzilor de la palazzo, dar a luat cu el o escortă de cinsprezece oameni ca să meargă la Pisa.

– Treizeci şi cinci de oameni împotriva a trei, remarcă Lion sec. Să sperăm că ne vom putea mişca destul de repede prin labirint ca să-i putem evita.

– Acolo trebuie să merg? Sanchia atinse pătratul din mijlocul labirintului. La magazie?

Marco zâmbi încurajator.

– Nu, tu trebuie să mergi doar până la intrarea din partea sudică a labirintului. Rodrigo Estaban, ofițerul care păzeşte intrarea, are cheia de la magazie pe un inel de la curea. Îşi vârî mâna sub pelerină şi scoase o cheie mare din fier şi i-o dădu Sanchiei. Semăna foarte mult cu asta. Treaba ta este să furi cheia de la magazie şi să o înlocuieşti cu asta în aşa fel încât Estaban să nu-şi dea seama că a fost furată.

– Mai sunt şi alte chei la cureaua lui? întrebă Sanchia.

– Două. Una de la donjon şi una de la porțile gardului înalt de fier care înconjoară palazzoul şi terenul. Sunt tufişuri dese pe lângă gard şi vor fi bune pentru ascuns în ele şi nu trebuie să-ți faci probleme cu porțile. Vittorio mi-a dat cheia lui ca să le descui şi i-a mituit pe soldații care stau de obicei de pază acolo.

Sanchia privi, fără să vadă de fapt, cheia de fier din mâinile ei.

– Care-i problema? întrebă Lion aspru.

– Celelalte chei. Nu numai că trebuie să fur cheia şi să o pun pe asta în loc pe inel, dar trebuie să am grijă ca celelalte chei să nu zdrăngăne. Nu sunt sigură că pot să o fac.

– Poți să o faci, zise Lion. Trebuie să o faci.

– Lion, pentru Dumnezeu, dacă nu poate să o facă... Marco se încruntă. Nu m-am gândit la zgomot.

– Ducații zdrăngăne într-o pungă, dar mi-a furat-o pe a mea în piața fără nici măcar o șoaptă. Fața lui Lion era neînduplecată. Va trebui să aibă grijă. Poți să o faci, Sanchia.

Ea înghiți în sec, apoi dădu din cap.

– Pot s-o fac.

Un zâmbet rar văzut lumină fața lui Lion.

– Se va termina totul în câteva ore, iar tu îmi vei da cheia. Am încercat să facem lucrurile cât mai sigure pentru tine. Am angajat trei prostituate din sat ca să distragă atenția gărzilor de la intrarea în labirint și să încerce să oprească gărzile de la a-și face rundele la timp.

– Nu se vor întreba de ce prostituatele s-au decis să vină la palat?

– S-ar putea să se întrebe, dar asta nu îi va opri de la a se folosi de serviciile lor, zise Lorenzo sec. Cei mai mulți dintre bărbați nu mai gândesc cu creierul atunci când o curvă frumoasă se oferă să-și desfacă picioarele pentru ei.

Lion dădu din cap.

– Intri împreună cu femeile și te prefaci că ești una dintre ele până când reușești să iei cheia.

– Foarte bine, zise ea pierdută.

– O să fie bine, îți spun eu.

Ea încercă să zâmbească.

– Folosești cheia ca să furi statuia în noaptea asta?

– Nu, mâine noapte.

– Înțeleg. Mâna i se încleștă atât de tare în jurul cheii, încât i se îngropă în carne.

– Am putea merge imediat la palat? Nu vreau să mă gândesc la asta. Vreau doar s-o fac. Am putea merge acum... vă rog?

O multitudine de emoții trecu rapid peste fața lui Lion în timp ce o privea.

– Da. Se întoarse brusc. Putem pleca în clipa asta. Marco se poate duce în sat să ia curvele şi să se întâlnească cu noi la porţile palazzoului într-o oră. Se întoarse spre Lorenzo. Marco îmi spune că există o pădurice, la vreun sfert de milă de porţile palazzoului. Avem nevoie să vii cu noi şi să ne aştepţi acolo cu caii.

– Splendid. Întotdeauna am preferat rolurile pasive. Deşi mă pot gândi la companioni mult mai plăcuţi cu care să-mi petrec noaptea.

Lion întinse mâna spre Sanchia şi, din nou, zâmbetul care îi făcea trăsăturile puternice şi brutale să pară aproape frumoase, îi lumină faţa.

– Să mergem, *cara*.

Cara. Cuvântul de dezmierdare răsună plăcut în urechile ei. Nimeni nu mai folosise până atunci un asemenea cuvânt cu ea şi, dintr-o dată, se simţi plină de o nerăbdare strălucitoare. Făcu doi paşi înainte şi timidă îi apucă mâna întinsă.

– Vin.

Mâna lui mare se închise strâns în jurul mâinii ei mici. Era în siguranţă. Pentru că în acest moment nu exista teamă şi nici ameninţare. Lion îi spusese *cara*, jurase că va fi în siguranţă şi o ţinea de mână de parcă exista o afecţiune între ei.

Îl lăsă să o conducă afară din casă.

7

Nu mi-am dat seama că Dansatorul Vântului chiar există. Cesare Borgia ridică o cupă ornată spre buze. Privirea lui rămăsese fixată pe culorile moi ale tapiseriei de pe peretele de lângă uşa logiei, care o reprezenta pe zeiţa Diana la vânătoare. Am auzit că Dansatorul Vântului a fost adus în Italia, dar am crezut că este doar o poveste exagerată. Nu încerci să mă păcăleşti, nu-i aşa, prietene?

Tonul lui Borgia era leneş, aproape amuzat, dar Damari nu se lăsa condus într-o senzaţie de falsă securitate. Temperamentul lui Cesare era cunoscut ca trecând abrupt de la râs la violenţă.

– Există şi se află în posesia mea.

O uşoară scânteie de interes trecu peste trăsăturile lui Borgia.

– Aici, în Pisa?

Damari îşi scutură capul.

– Într-un loc sigur. Tu nu angajezi proşti care să lupte pentru tine, stăpâne.

– Adevărat. Borgia sorbi din vin, cu privirea încă asupra tapiseriei. De unde ştii că statuia este adevărată?

– Nu poate fi alta ca ea. O să-ţi dai seama, atunci când o vei vedea, că nu poate fi comparată cu nimic. Damari se aplecă în faţă, vorbind repede, persuasiv. Gândeşte-te, stăpâne. Gândeşte-te la puterea pe care ţi-o va da. Ştii legenda Dansatorului Vântului. Ai auzit poveştile...

– Oh, da, am auzit poveştile. Că Sfântul Potir pe care îl căutau Cavalerii Mesei Rotunde nu era un Potir, ci o statuie din

aur, iar Alexandru cel Mare ținea în cortul lui un Pegas cu aripi de aur, în timpul cuceririi Persiei. Cesare își mută privirea de pe tapiserie pe fața lui Damari. Sunt o sută de povești despre Dansatorul Vântului și nu cred niciuna dintre ele. Zâmbi. Și nici tu nu crezi. Noi nu ne bazăm pe talismane ca să obținem ceea ce vrem, mai ales atunci când o sabie este mult mai sigură.

– Dar tatăl tău crede în talismane, îi aminti Damari. Și la fel și Regele Ludovic al Franței. Nu trebui să crezi într-un pion ca să te folosești de el.

Borgia râse și, pentru un moment, fața lui răvășită aminti de frumusețea de dinainte de a fi atacată de sifilis.

– Așa cum intenționezi tu să mă folosești pe mine.

– Nimeni nu te folosește pe tine, stăpâne. Mintea ta e prea ageră ca să poată cădea pradă înșelătoriei.

– Cuvintele dulci nu îți vor cumpăra ceea ce vrei de la mine. Semănăm prea mult. Borgia puse cupa pe masa sculptată, venețiană, alături de mănușile sale. Dacă Andreas a avut Dansatorul Vântului, de ce nu a știut nimeni? Asta i-ar fi mărit dreptul de a avea o asemenea comoară.

Damari ridică din umeri.

– E un prost. Familia lui a adus Dansatorul Vântului din Persia acum mai bine de o sută de ani, și se considerau ca fiind gardienii statuii. Dansatorul Vântului era ținut într-o cameră din turnul castelului din Mandara. Nici măcar persoanele care erau foarte apropiate familiei nu au fost invitate să vadă Dansatorul Vântului.

– Atunci tu cum ai aflat?

– Am fost născut în Mandara și am servit ca ofițer sub Lionello și, mai înainte, sub tatăl lui. Am ascultat, am urmărit, am plănuit să-mi formez propria mea armată și am știut că atunci când voi părăsi Mandara voi lua Dansatorul Vântului de la ei.

– Simt o lipsă de afecțiune. Cesare zâmbi. Nu ți-a plăcut serviciul în armata lui Andreas?

Damari ascunse cu repeziciune amărăciunea care îl rodea pe dinăuntru. Ochii lui Borgia erau pătrunzători și ar fi folosit orice ar fi aflat, cu un talent letal.

– Lui Lionello nu i-au plăcut metodele mele când am fost în serviciul lui, după ce i-a murit tatăl. Credea că nu sunt bun decât pentru a fi un soldat de rând pentru tot restul vieții mele. Greșea. Am știut încă din copilărie că am fost destinat pentru lucruri măreț e.

– O judecată greșită, cu siguranță. Categoric că nu ești un om comun, adăugă Borgia. Deși înțeleg că nu te-ai născut într-o familie de rang înalt.

Tipic Borgia, gândi Damari: o mângâiere, apoi o ironie dureroasă. Își potoli repede mânia care creștea în el și zise:

– Un bărbat este ceea ce se face el însuși, Magnificule. Privește ce ai devenit tu de când ai renunțat la pelerina de cardinal. Cu Dansatorul Vântului în mâinile tale, nimic nu va fi prea departe de posibilitățile tale. Dacă Sfinția Sa nu-ți va da armatele de care ai nevoie pentru cuceririle tale, atunci du statuia în Franța. Ludovic te place destul. Folosește statuia ca să-i transformi favorurile în armate care să lovească Spania, sau Florența, sau Roma.

– Roma? Privirea lui Borgia se îngustă pe fața lui Damari. Vorbești de trădare. Nu poți crede că voi lovi în statele papale și pe propriul meu tată?

– Da, dacă asta ar însemna să conduci un regat la fel de mare ca al lui Charlemagne.

Fruntea lui Cesare se încruntă vizibil.

– Mergi prea departe, Damari.

– Bărbații ca noi nu pot merge niciodată prea departe, stăpâne. Este dincolo de tărâmul posibilului.

Borgia îl privi o vreme, apoi începu să râdă din nou.

– Ai dreptate, Damari. Nu există limite pentru un bărbat care are curaj să facă tot ce trebuie să facă pentru a obține ce își dorește. Se ridică și își aranjă lanțul care purta insigna bătută cu pietre prețioase a Ordinului Sf. Mihail, care atârna pe pieptul lui. Nestematele se vedeau foarte bine pe vesta lui din catifea neagră.

– O să mă gândesc la condițiile impuse de tine pentru Dansatorul Vântului.

Damari se ridică în picioare.

– Nu te gândi prea mult.

– Pe Dumnezeu, ești îndrăzneț. Zâmbetul lui Borgia dispăru. Să nu faci greșeala de a duce Dansatorul Vântului unui alt cumpărător, Damari. Nu ar fi înțelept.

Damari se înclină.

– Când să aștept un răspuns din partea ta?

– Curând. Trebuie să-i scriu tatălui meu ca să-i cer părerea despre achiziționarea Dansatorului Vântului. Cine știe? Poate că nu e atât de înnebunit să-l aibă, pe cât crezi tu că ar fi?

– Poate. Damari schimbă subiectul. Vrei să cinăm împreună și apoi să încercăm o servitoare turcă pe care am achiziționat-o de curând? E foarte frumoasă și are multe talente.

– Nu cred. Borgia începu să-și pună masca din catifea neagră fără de care era foarte rar văzut în public în ultimul timp. Se opri, buzele i se întinseră într-un zâmbet când privi în jos spre masca din mâinile sale. Poate că nu suntem atât de asemănători cum am crezut, Damari. Tu nu ești la fel de vanitos ca mine. Amândoi avem fețele găurite și departe de a fi frumoase, dar tu mergi descoperit prin lume.

– Eu sunt obișnuit cu cicatricile mele, de când am făcut vărsat, copil fiind.

– Eu încă mai am vărsatul. Vărsatul franțuzesc. Borgia își

dădu brusc capul pe spate şi începu să râdă... şi pariez că mica vagaboandă siciliană care mi l-a dat era mult mai interesantă decât turcoaica pe care mi-o oferi cu atâta bunătate. Cățeaua aia aproape că a meritat.

– Se poate spune că o cățea e legată şi de vărsatul meu, stăpâne, zise Damari. Aşa că poți să vezi că afecțiunile noastre ne fac adevărați frați în nenorocire. Eşti sigur că nu vrei să rămâi şi să o încerci pe Zaria? Are numai paisprezece ani şi e coaptă ca o prună proaspăt culeasă din copac.

– Micile tale frumuseți nu au spirit în ele şi adesea poartă semne care le strică frumusețea. O să găsesc o femeie mai pe placul meu în altă parte. Borgia îşi trase masca pe față şi se îndreptă spre uşă cu trupul suplu, bărbătesc şi plin de grație. Ar trebui să înveți să practici restricția.

– De ce? Damari zâmbi. Tocmai am fost de acord că bărbații ca noi n-ar trebui să fie legați de limite. Excesul poate fi foarte excitant.

– Aşa ți se pare ție, cu siguranță. Borgia se opri la uşă. Ține minte, nu faci nimic până nu-ți trimit eu vorbă. *Buona sera*, Damari.

Politețea cerea ca Damari să-l însoțească pe Borgia până la intrarea principală, dar el decisese deja să nu-i ofere această curtoazie. Borgia trebuia determinat să-l vadă ca pe egalul său de azi înainte, nu doar un lacheu târându-se la călcâiele lui.

– *Buona sera*, stăpâne.

Borgia ezită, apoi închise uşa după el cu un pocnet tare.

Damari zâmbi cu o satisfacție supremă în timp ce se răsuci şi merse de-a lungul logiei ca să privească cerul nopții. Toate mergeau extraordinar de bine. Borgia voia statuia şi avea să şi-o dorească şi mai mult atunci când Papa Alexandru îl va aprinde cu propriul său entuziasm. Poate că va fi posibil să stoarcă mai

mult decât un ducat de la papă. Ce triumvirat ar face împreună! Nicio armată sau țară nu va putea să le stea în drum. Desigur, un triumvirat nu putea să dureze o veşnicie, şi un singur om ieşea ca lider al unui asemenea aranjament. De ce n-ar fi fost el? Aşa cum îi spusese lui Borgia, ştiuse toată viața lui că avea un destin măreț. Unde ajunsese deja! Avea un palat superb, casa asta mică, dar elegantă, din Pisa şi o magazie plină de comori pe care le ascunsese de mâinile lacome ale papei.

Iar acum avea Dansatorul Vântului.

– Stăpâne, un mesager din Florența roagă să te vadă.

Damari se răsuci ca să se încrunte la lacheul care stătea în uşa logiei.

– Cum îl cheamă?

– Tommaso Santini.

– Nu cunosc niciun Santini.

– Mi-a spus să-ți zic că mesajul este din partea lui Guido Caprino.

– Caprino, murmură Damari. O amintire bruscă de piele albă şi moale şi ochi albaştri speriați, îi tremură în fața ochilor. Laurette. Gândul la acea curvă îl întărâtă imediat. Poate Caprino avea o altă marfă la fel de bună să-i ofere.

– Trimite-l pe Santini la mine. O să văd ce are de zis.

– Le-am trimis pe celelalte curve în grădină, şopti Marco atunci când Lion şi Sanchia ajunseră la porți. Ea e Maria. Zice că Rodrigo a venit şi înainte în sat şi a folosit-o. M-am gândit că i s-ar putea distrage mai uşor atenția de către cineva cunoscut.

Femeia cu părul negru care se rezema de porți zâmbi încrezătoare.

– Dacă primesc destul aur, pot să-i distrag atenția şi lui Satan, iar Rodrigo mă place. Ridică un ulcior cu vin pe care îl ducea cu ea. Iar asta va ajuta.

– Asigură-te că te vede ca pe Venus reîncarnată. Treaba ta este să-l ții să nu vadă ce face Sanchia, să fie atât de ocupat încât ea să poată pleca fără ca el să devină suspicios. Lion se întoarse spre Sanchia. Știi unde să te duci?

– În partea de sud a labirintului. Sanchia își umezi buzele cu limba în timp ce privea prin poarta înaltă de fier. Putea vedea clar gardul viu înalt care se ridica în depărtare ca o fortăreață. Nu se așteptase ca labirintul să fie atât de mare, întinzându-se pe cel puțin trei sute de picioare în lungime și nouăzeci în lățime, gardul viu însuși ridicându-se la o înălțime de mai mult de nouă picioare.

– Cred că ar trebui să plec. Îl privi pe Lion, dar fața lui era impasivă ca lumina lunii. Deschise poarta. O să fiți aici? N-o să mă părăsiți?

– Vom fi aici. Mâna lui Lion se încleștă pe una dintre barele de fier ale porții.

Ea respiră adânc, se întoarse și o urmă pe Maria în direcția labirintului.

Lion rămase urmărind-o până când dispăru după niște arbuști.

– Are curaj, zise Marco; privirea lui urmând-o pe cea a lui Lion.

– Da.

Marco se mișcă neliniștit.

– Nu-mi place chestia asta, Lion. Să trimitem o femeie în brațele pericolului în timp ce noi doar așteptăm...

– Crezi că mie îmi place? Tonul lui Lion era sălbatic. Dar acum ea este singura persoană care poate să-mi aducă cheia care ne va da Dansatorul Vântului.

Marco rămase tăcut, iar minutele treceau.

– Ne face un mare serviciu. Cum o vei răsplăti dacă îți va aduce cheia?

– Ce vrei să spui?

– Mi-ai spus că este sclavă. O vei elibera? Mi se pare cinstit să...

– Nu!

Surprins de violența din răspunsul lui Lion, Marco întrebă:

– De ce nu? Doar nu îți place sclavia. Refuzi să avem sclavi la Mandara. Cu siguranță că... Se opri, înțelegând dintr-o dată. O ții pentru patul tău.

– E un lucru atât de surprinzător?

– Nu. Marco își studie fratele, nervozitatea punând stăpânire pe el. Era conștient că Lion nu era celibatar atunci când pleca de la Mandara, și le cunoscuse pe multe dintre femeile cu care se culcase acesta. Fără excepție, fuseseră femei pricepute în plăcerile carnale și la fel de puțin vulnerabile și cinice ca și Lion. Curtezane, neveste plictisite care căutau o modalitate de a se distra, văduve coapte și doritoare să se bucure de plăcerile patului pe care nu le mai aveau. Niciodată nu fusese vreo femeie atât de vulnerabilă și de tânără ca Sanchia, și niciodată răspunsul lui Lion nu fusese violent la ideea de a se despărți de o femeie.

– Nu ești... Se opri. *Dio,* nu avea dreptul să întrebe asta și totuși se simțea constrâns să o facă. Începu din nou. Nu ai de gând să o duci la Mandara?

– Nu.

Marco se simți ușurat și, imediat, puțin vinovat.

– Nu este vorba că nu-ți doresc să ai tot ce vrei, Lion. Doar că...

– Știu. Privirea lui Lion se mută obosită de la labirint la fratele său. Nu-ți face griji, nu s-a schimbat nimic, Marco.

Marco avea sentimentul neplăcut că multe lucruri se schimbaseră de când Lion plecase la Florența să găsească un hoț, dar preferă să accepte cuvintele lui Lion ca fiind adevărate.

– Poate ai putea să o aşezi pe Sanchia într-o casă bună din Pisa. De când ai devenit pasionat de construcţia de nave, îţi petreci mai mult timp în Pisa decât în Mandara oricum. Ar putea fi o soluţie la...

– Ce ar fi să ne gândim la soluţii pentru alte probleme după ce recuperăm Dansatorul Vântului, îl întrerupse Lion, întorcându-şi din nou privirea către labirint. În momentul ăsta, Dansatorul Vântului este cel mai important lucru.

Cheia de la magazie fusese schimbată cu cheia falsă. Acum Sanchia trebuia doar să pună inelul cu chei la centura lui Rodrigo.

Doar? Panica trecu prin ea la gândul de a părăsi locul sigur dintre tufişurile din faţa labirintului şi a se aventura încă o dată pentru a termina treaba. Fusese deosebit de norocoasă când reuşise să ia inelul cu chei repede şi fără zgomot şi să-l ducă între tufe ca să facă schimbul. Doar din cauza faptului că Rodrigo fusese ocupat să o tragă pe Maria în labirint reuşise să-i tragă inelul de la centură, dar ar fi fost o nebunie să îşi închipuie că va fi la fel de uşor să-l pună la loc.

Un râs puternic urmat de un scâncet îi întrerupseră gândurile şi se întoarse către labirint ca să-l vadă pe celălalt soldat încălecând-o încă o dată pe curva cu părul vopsit în culoarea bronzului.

Nu avea rost să rămână în tufişuri tremurând de frică. Rodrigo era încă în labirint. Nu avea de ales, trebuia să se ducă după el. Vârî inelul cu chei la brâu şi îşi trase pelerina în jurul umerilor în timp ce ieşea cu îndrăzneală dintre tufişurile care o protejaseră.

– Hei, aici erai. Rodrigo Estaban ieşi din labirint ducând ulciorul cu vin pe care i-l dăduse Maria. N-ar fi trebuit să fugi. Am destul pentru amândouă. Sunt din Spania, acolo unde

bărbaţii cresc puternici ca nişte tauri. Făcu semn către labirint. Am lăsat-o pe prietena ta atât de ostenită încât abia putea să-şi mai mişte şoldurile.

Sanchia îşi lăsă repede pleoapele în jos ca să-şi ascundă uşurarea.

– Aşteptam. Păşi către el. Nu voiam să-ţi stau în drum.

– Vreau să-mi stai în drum. Întotdeauna mi-au plăcut roşcatele. Mai făcu un pas înainte. Arată-mi ţâţele. Vreau să văd cum te compari cu Maria. Nu aşteptă ca ea să i le arate, ci apucă de gulerul rochiei şi trase în jos, rupând-o şi dezgolindu-i sânii.

– Drăguţe. Nu la fel de mari, dar drăguţe... Capul lui negru se aplecă şi gura udă îi cuprinse sânul stâng.

Violare. Puţea a usturoi şi a vin, iar dinţii lui o răneau. Se simţea... murdară. Greaţa se ridică în gâtul Sanchiei în timp ce îşi încleşta pumnii să nu îl împingă.

Îşi blocă toate gândurile şi senzaţiile. Inelul cu chei. Trebuia să pună la loc inelul, mâinile ei se mişcară absolut automat transferând inelul înapoi în centura lui Rodrigo. El nu băgă de seamă. Gâfâia, scotea nişte sunete animalice, şoptea promisiuni vulgare. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că el era atât de distras, îşi spuse ea.

Dar nu era recunoscătoare. Ura tot ce se întâmpla.

Inelul cu chei era la loc în centura lui, trebuia să găsească un mod de a se elibera şi să se întoarcă la Lion cu cheia. Doamne, Dumnezeule, unde era Maria?

Capul bărbatului se ridică, gura lui dăduse drumul sânului.

– Vino. O prinse de încheietură şi o trase către labirint. Vreau să te aşezi lângă curva aialaltă ca să pot să intru pe rând într...

– Rodrigo, unde ai plecat? Maria ieşi din labirint, cu corsetul încă desfăcut, sânii ei mari arătându-se albi şi plini în lumina lunii.

Gura ei se ţuguiase supărată. Închid şi eu ochii un minut iar tu te cari să încaleci altă femeie. Goneşte-o.

Rodrigo rânji.

– Două-s mai bune ca una.

Maria se repezi spre el cu sânii bălăngănindu-se în timp ce se mişca.

– Greşeşti. Sunt destul de femeie pentru tine. Zâmbi în timp ce îşi puse mâna între picioarele lui şi strânse.

El inspiră adânc, eliberând încheietura Sanchiei.

– Îmi tot spui că eşti un taur. Acum vreau să-ţi văd *coglios*. Maria se trase înapoi tachinându-l.

– Aşteaptă aici. Rodrigo îşi trase umerii spre spate şi se îndreptă repede spre Maria. Mai târziu o să vă am... Restul frazei se pierdu în timp ce el intra în labirint după Maria.

Sanchia fugi!

Vântul rece îi lovea faţa în timp ce alerga peste iarbă, buzele ei mişcându-se în rugăciuni de mulţumire. Încă puţin.

Lion deschidea poarta, privirea lui îi cerceta faţa. Apoi ajunse în afara porţilor, punând cheia în mâinile lui Lion.

– Ţine, gâfâi ea. Asta e ceea ce ai vrut.

– Nicio problemă? întrebă Marco.

Sanchia îşi trase pelerina în jurul ei ca să ascundă rochia ruptă.

– Nicio problemă.

Privirea lui Lion îi cerceta nemiloas faţa, iar ea simţi că el ar putea să vadă urmele violării împuţite pe care încă o simţea pe piele. Apoi, spre uşurarea ei, el se întoarse şi se îndreptă spre pădurice în care Lorenzo păzea caii.

– Haideţi să ne întoarcem la fermă.

Pe drumul de întoarcere la fermă, Marco jubila, iar Lorenzo era el însuşi, ironic şi detaşat.

Doar Lion păstra o tăcere întunecată.

Ştia, gândi Sanchia tristă. Cumva, el ştia că ea îşi încălcase promisiunea şi se lăsase atinsă de un alt bărbat. Vedea asta în felul în care se uita la ea, în tensiunea cu care mâna lui strângea hăţurile, în buzele lui încordate.

Când ajunseră în curte, Lion descălecă şi veni şi o ridică pe Sanchia de pe şa. Privirea lui rămase ţintuită într-a ei cu o forţă nemaipomenită.

– Cine? întrebă el încet.

Simţi cum o cuprinde panica.

– Rodrigo. N-am putut să...

El se răsuci, ţinând-o strâns de încheietură cu o forţă care îi învineţea pielea şi o trase către grajd.

– Lăsaţi caii în curte, zise el peste umăr către Lorenzo şi Marco, cu o voce dură şi aspră.

Interiorul grajdului era întunecat şi plin de zgomote înspăimântătoare şi ciudate. Inima îi bătea atât de tare încât era convinsă că o auzea şi el.

Trupul lui puternic fu conturat o secundă pe întunericul mai palid al cerului de noapte înainte ca el să închidă uşa. Apoi fură înconjuraţi doar de întuneric.

– Rodrigo? Asprimea vocii lui vibră în liniştea înconjurătoare. Niciun alt bărbat?

– Nimeni altcineva. Apoi continuă grăbită. N-am avut ce face. Trebuia să pun cheile la loc, iar Maria nu era acolo, şi nu era nici un alt mod de a...

– Aşa că ţi-ai desfăcut picioarele şi l-ai primit în tine. Mâinile lui căzură grele pe umerii ei şi începură să o scuture. L-ai lăsat să te încalece şi...

– Nu, m-a atins doar cu gura şi cu mâinile. Nu a... A venit Maria şi mi-a dat drumul.

Lion rămase nemişcat.

– Îmi spui adevărul?

Sanchia dădu din cap cu putere, apoi realiză că nu putea să o vadă în întuneric.

– Jur, stăpâne.

– *Cristo*! Atunci de ce păreai atât de vinovată?

– *Eram* vinovată. Mi-ai spus să nu las vreodată pe altcineva să mă atingă. Iar el m-a atins. Se cutremură. M-am simţit mânjită. Murdară.

El era tăcut, cu mâinile încă apăsând grele pe umerii ei. Îi dădu drumul brusc şi îl auzi îndepărtându-se.

– Stăpâne?

– Aprind felinarul.

Lumânarea pâlpâi brusc, arătând duritatea întunecată a trăsăturilor lui. Aşeză felinarul pe podeaua de pământ.

– Unde te-a atins?

Ea arătă spre sâni.

Se îndreptă spre ea şi îi dădu pelerina la o parte descoperind corsajul rupt al rochiei. Faţa lui era încremenită.

– Te-a rănit?

– Doar puţin. Iartă-mă, stăpâne.

– Dumnezeule, de ce îţi ceri iertare? Din cauza mea te-ai dus acolo, unde blestematul putea ajunge la tine. Privi în sus şi zâmbi strâmb. De ce eşti atât de surprinsă? Am şi eu momentele mele rare de imparţialitate. Din nefericire, de când te-am cunoscut, se pare că simţul justiţiei a fost umbrit de poftele mele. Mâinile lui îi cuprinseră sânii delicat. Biată Sanchia, nu ai avut parte de lucruri uşoare de când l-ai părăsit pe Giovanni, nu-i aşa?

Vocea lui era aproape tandră. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând mai mult.

Dar nu veni nimic mai mult. Mâinile lui dădură drumul sânilor şi el se dădu înapoi.

– Nu eşti murdară, zise el încet. Eşti un râu limpede şi dulce care trece printre maluri noroioase. Dar acum ai ajuns la mare, iar noroiul nu te va mai atinge niciodată. O privi grav. Aşa cum nici pericolul nu te va mai atinge vreodată. Ţi-ai jucat rolul şi ne-ai ajutat, şi ţi l-ai jucat bine. N-o să-ţi mai cer să faci altceva.

– Nu mai eşti mânios pe mine?

– Nu. O privi un moment fără să zâmbească înainte de a se întoarce. Nu sunt mânios pe tine. Deschise uşa grajdului. Trebuie să mă întorc în casă. Acum că avem cheia, trebuie să facem planuri pentru noaptea următoare. Se încruntă. Va trebui să studiez din nou harta. Mâzgălelile lui Vittorio nu mi-au dat nicio idee despre cât de mare este labirintul. Ar putea apare nişte probleme. Păşi în curte. Aranjează-te şi vino în casă. Nu doresc ca Marco şi Lorenzo să caşte gura la sânii tăi frumoşi.

– Lorenzo m-a mai văzut dezbrăcată.

– Ăsta nu-i un motiv ca să o facă din nou. Se distrează destul torturându-mă pe mine, aşa că nu trebuie să-i mai dai şi tu altă răsplată. Lucrurile vor fi diferite.

– Diferite?

Dar el plecase deja, trecând repede prin curte către casă.

Sanchia încercă fără succes să îşi aranjeze rochia ruptă înainte de a renunţa şi de a-şi trage pelerina ca să o acopere. Nu putea să facă nimic ca să o repare din moment ce nu avea nici aţă şi nici ac. Poate că va găsi în casă. Privirea ei se fixă visătoare pe ferestrele strălucitoare ale casei. Diferite. Ce a vrut să spună cu lucrurile vor fi diferite? Nimic n-ar putea fi mai diferit în viaţa ei de până atunci decât orele şi zilele de când o cumpărase Lion. Totuşi, probabil că voia să spună că sunt alte schimbări la orizont.

Nu se temuse niciodată de schimbări până atunci, dar acum

simțea ceva ciudat în sufletul ei, ceva care ar putea fi teamă... sau începuturile fragile ale speranței.

– Sunt toate bune cu tine?

Sanchia se întoarse și îl văzu pe Marco stând la câțiva pași de ușa grajdului.

– Te-a trimis după mine stăpânul Andreas? Nu era nevoie. Tocmai veneam.

Marco își scutură capul.

– Lion studiază harta labirintului. M-am gândit să mă folosesc de ocazia asta ca să... Se opri, apoi adăugă: știam că era mânios pe tine.

– Nu mai e.

El păru ușurat.

– Nu eram sigur. Nu-l pot citi întotdeauna pe Lion.

Deci Marco venise la grajd ca să se asigure că nu pățise nimic, gândi Sanchia copleșită de gratitudine.

– Și totuși, se pare că există o afecțiune profundă între voi doi.

– Suntem frați. Zâmbi și își scutură capul. Nu, e mai mult de-atât. Nu gândim la fel și rar acționăm din aceleași motive, dar legătura este acolo.

– Nu mă surprinde că uneori te zăpăcește. Nu-i înțeleg felul în care gândește, zise Sanchia. Are un mister care mă nedumerește. De ce să-și riște viața pentru o statuie? Zice că Dansatorul Vântului este parte din familia lui, dar nu înțeleg cum cineva se poate gândi la o bucată de metal ca fiind din carne și sânge. Își ridică privirea întâlnind-o pe a lui. Ca și cum ar avea viață.

– Asta pentru că n-ai văzut niciodată Dansatorul Vântului, zise Marco încet. Când l-am văzut prima dată, copil fiind, am

crezut că *era* viu. Mi-a tăiat respirația și m-a umplut de uimire. Se aplecă și ridică felinarul de pe podeaua de pământ. Vino, să mergem în casă. S-ar putea ca Lion să aibă nevoie de mine.

– Cum arată?

– Dansatorul Vântului? Marco o luă pe Sanchia de cot și o îndreptă spre ușa grajdului. Nu e ușor de descris. Să vedem, e o statuie din aur cu pietre prețioase, reprezentându-l pe Pegasus, calul înaripat al zeilor. Are doar optsprezece inci în înălțime și nu mai mult de paisprezece în lățime. Iar aripile... Mâna lui stângă făcu o mișcare grațioasă ca și cum ar fi mângâiat statuia. Norii pe care aleargă Pegasus sunt...

– Aleargă, nu zboară?

Marco dădu din cap.

– Calul aleargă, aripile îi sunt strânse pe spate, vântul îi răvășește coama. Buzele îi sunt ușor desfăcute, iar ochii sunt smaralde imense în formă de migdală. Numai copita stângă din spate atinge norul de la baza statuii, așa că, dacă nu te uiți mai bine, pare că Dansatorul Vântului navighează prin aer.

– Pare a fi foarte frumoasă.

– Prea frumoasă. Te doare să o privești.

Ăsta era un lucru ciudat de spus, iar tristețea de pe fața lui era și mai ciudată.

– Lion zice că statuia este foarte veche și că se spun multe legende despre ea. Cât este de veche?

Marco ridică din umeri.

– Cine știe?

– Ei bine, de cât timp o are familia ta?

Tristețea dispăru brusc de pe fața lui Marco și ochii lui verzi-căprui sclipiră amuzați.

– Nu m-ai crede dacă ți-aș spune. Noi suntem o familie *foarte* veche.

Sanchia râse.

– La fel de veche precum grădina Edenului?

– Nu venim toți de acolo?

– Nu, spune-mi. Trebuie să ai o idee când...

– Înapoi până la vechii greci, aproape de începuturile timpului. Ai auzit de Troia?

Ea se încruntă.

– Oh, da. De la un povestitor din piață... și o dată dintr-un manuscris adus la Giov... Se opri. El nu putea fi interesat de fosta ei viață. Troia?

Marco zâmbi spre ea.

– După cum spun poveștile transmise din generație în generație în familia mea, în Troia i-a fost dată lui Andros statuia Dansatorul Vântului.

– Andros. Repetă Sanchia gânditoare. Andreas.

– Numele se schimbă de-a lungul secolelor. Nu suntem siguri dacă Andros era numele adevărat al strămoșului nostru. Se spune că era din Shardana și de aceea era foarte secretos despre el însuși.

– N-am auzit niciodată de un popor numit Shardana. Se uită la el nesigură. Glumești, nu-i așa? Este o poveste inventată de tine ca să mă pedepsești pentru faptul că pun prea multe întrebări?

El își scutură capul.

– Îți spun doar ce mi s-a spus și mie.

– Troia n-a existat niciodată. Am auzit de *Iliada*, dar am crezut că este un mit, o ficțiune.

– Alexandru cel Mare credea că Troia a existat, la fel și Iulius Cezar. Mulți învățați cred că Homer doar a repetat ceea ce secole de povestiri de dinaintea lui fuseseră transmise prin epoci.

– Tu crezi că *Iliada* este adevărată?

– N-am nicio idee. Povestirile, ca şi numele, sunt alterate de-a lungul secolelor. Povestea care mi s-a spus mie îl contrazice, în orice caz, pe Homer.

– Ce poveste ţi s-a spus?

– N-o s-o crezi nici pe asta. Se întoarse să privească oglinda nemişcată a lacului. Dar o să ţi-o spun oricum, dacă vrei. Andros era un Shardana, unul dintre oamenii mării. Erau foarte buni călăreţi şi războinici şi foarte secretoşi despre locul din care veneau. Aveau motive să fie discreţi. Secole de-a rândul jefuiseră oraşe din Grecia, Persia şi Egipt, şi apăruseră vorbe despre un oraş splendid ridicat din jafurile lor. Toate oraşele din acea vreme atacau şi jefuiau, dar Shardana aveau cel mai mare succes.

– Corsari.

Marco dădu din cap.

– Nava lui Andros eşuase, din cauza unei furtuni, pe o insulă din apropierea coastei Troiei, iar Andros şi echipajul lui au fost capturaţi. Echipajul a fost sacrificat zeului Poseidon, dar troienii l-au păstrat pe Andros ca să-l tortureze şi să încerce să afle unde se afla ţara lui. Marco se strâmbă. Sigur că Troia era ea însăşi o mare putere şi dorea să aducă acasă şi mai multe comori şi sclavi. Andros a refuzat să le dezvăluie locul de unde venea şi ar fi murit sub loviturile de bici dacă Agamemnon nu s-ar fi decis atunci să îşi înceapă atacul asupra Troiei. Troienii au fost ocupaţi cu altceva.

Ea se încruntă.

– Dar războiul Troian a durat ani şi ani de zile, nu-i aşa?

– Asta-i povestea lui Homer. În versiunea pe care o avem noi, se spune că a trecut mai puţin de un an până când Troia a căzut. Andros fusese dat lui Paradignes, fratele regelui, ca să îşi recapete puterea până când aveau din nou timp să-şi îndrepte atenţia asupra lui ca să obţină informaţia dorită. Cei doi bărbaţi

au devenit prieteni de-a lungul lunilor de asediu şi, după ce Traynor a deschis porţile, au...

– Stai. Sanchia ridică o mână. Cine-i Traynor şi de ce ar deschide el porţile?

– Traynor era un războinic troian, şi a deschis porţile pentru cel mai vechi motiv din lume. A fost mituit. Fusese capturat în afara zidurilor în timpul unui atac şi ţinut în tabăra grecească mai bine de o săptămână înainte ca el să fi scăpat, chipurile, şi să se întoarcă în Troia.

Într-o noapte, la câteva zile după ce se întorsese, a deschis poarta de vest, iar grecii s-au grăbit să intre în cetate. Au fost bătuţi într-un târziu şi respinşi, dar troienii au pierdut mulţi oameni, iar grecii au reuşit să dea foc porţii în timp ce părăseau Troia. Traynor fusese văzut când deschidea porţile şi regele a poruncit să fie tăiat în bucăţi, iar rămăşiţele să îi fie arse în piaţa oraşului. Făcu o pauză. În locuinţa lui Traynor au găsit gărzile regelui Dansatorul Vântului.

– Mita.

Marco dădu din cap.

– Regele i-a dat statuia lui Paradignes şi i-a poruncit să o ardă până când din Dansatorul Vântului nu va rămâne decât o grămadă de metal topit.

– Dar n-a făcut-o.

– Era un iubitor al frumosului şi nu a putut să distrugă statuia. Nu voia nici ca grecii să o aibă şi ştia că era doar o problemă de timp până când aveau să cucerească cetatea. Îi zâmbi Sanchiei. Poţi să ghiceşti ce a făcut?

– I-a dat statuia lui Andros?

– Şi i-a arătat o posibilitate de a ieşi din cetate. Se pare că Troia a fost distrusă şi reconstruită de multe ori şi exista un pasaj subteran care ducea la un deal departe de oraş. Paradignes i-a

arătat lui Andros intrarea în tunel şi le-a urat de bine lui şi lui Jacinthe înainte...

– Jacinthe?

– Una dintre condiţiile eliberării lui Andros a fost să ia cu el nu numai Dansatorul Vântului, dar şi o femeie din Troia. Paradignes nu voia ca ea să cadă în mâinile grecilor.

– Femeia era nevasta lui Paradignes?

– Nu avea nevastă.

Ochii Sanchiei se măriră.

– Elena... şopti ea.

– Nu se vorbeşte despre o femeie cu numele de Elena, doar Jacinthe. Marco zâmbi uşor. Dar mi se pare semnificativ şi suficient faptul că *Jacinthe* înseamnă „cea frumoasă".

– Şi amândoi au părăsit Troia în noaptea aia, o dată cu Dansatorul Vântului. Unde s-au dus?

– În sud. Către Egipt. Legenda spune că au stat amândoi pe un deal aflat la oarecare distanţă de cetate şi au privit cum ardea.

– Deci asta a fost noaptea în care troienii au adus în cetate calul de lemn al grecilor?

Marco râse şi îşi scutură capul.

– Asta este, din nou, povestea lui Homer. N-a fost niciun cal mare din lemn. Doar Dansatorul Vântului.

Doar Dansatorul Vântului. O statuie atât de frumoasă încât un om şi-a trădat casa şi poporul ca să intre în posesia ei. O lucrare de artă atât de deosebită, încât a inspirat poveşti care au rezistat peste o mie de ani.

– Crezi că este adevărat ceea ce ţi s-a spus?

– Uneori. E mult mai rezonabilă varianta conform căreia porţile Troiei au căzut din cauza mitei şi a trădării decât al unui şiretlic stupid cum ar fi calul de lemn.

– Presupun că ai dreptate, zise Sanchia rar. De unde crezi că aveau grecii Dansatorul Vântului?

– Înainte de a muri, Traynor a spus că grecii i-au zis că fusese găsit de doi ciobani pe dealurile din Micene în timpul unei furtuni teribile şi i l-au adus lui Agamemnon. Susţineau că le-a apărut în lumina unui fulger.

– Prostii.

– Legendă. Şi nu atât de lipsită de logică cum sunt alte legende care au legătură cu Dansatorul Vântului de-a lungul secolelor.

Sanchia era tentată să îl roage să îi spună aceste alte legende, dar brusc ştiu că nu voia să ştie mai multe despre statuie. Dansatorul Vântului îi bântuia imaginaţia cu un sentiment ciudat, căpătând mărime şi o viaţă proprie. Aproape că putea să vadă statuia sclipind în magazie, aşteptându-l răbdătoare pe Lion să vină după ea, nepăsătoare la pericolele prin care trecea el ca să o elibereze din închisoare.

Prostii. Nici măcăr nu văzuse vreodată statuia. Era doar nervoasă din cauza terorii şi a efortului pe care îl făcuse în seara asta.

Se forţă să zâmbească în timp ce pleca de lângă el.

– O poveste fantastică, dar cu siguranţă interesantă. Eşti de departe un povestitor mai bun decât Pico Fallone, care spune poveşti în piaţa din Florenţa. Privi înapoi peste umăr. Dar, bineînţeles, nu cred nimic din ea.

Un zâmbet blând înfrumuseţă şi mai mult trăsăturile fine ale lui Marco.

– Sigur că nu. Evident, eşti o femeie practică. De ce ai crede o legendă atât de absurdă? Ţi-am spus povestea, pentru că mi-ai cerut să o fac.

– Eram doar curioasă. Sanchia deschise repede uşa şi intră

în casă. Dar îmi dau seama că nimic din toate astea nu s-a întâmplat cu adevărat.

– Or să ne trebuiască mai mult de treizeci de minute ca să străbatem drumul prin labirint până la magazie, să găsim Dansatorul Vântului şi apoi să ne întoarcem la intrarea în labirint. Lion se încrunta către hartă. Nu există îndoială că paza va descoperi că am intrat în labirint şi va pune gărzi să ne aştepte la amândouă ieşirile.

Marco se aplecă mai mult.

– *Jesú*, ai dreptate. Va trebui să ne oprim la fiecare colţ ca să ne uităm la hartă. Se strâmbă. Ce mister. Labirintul arată ca un pasaj prin iad.

– Înseamnă că Damari se simte foarte bine acolo, zise Lion.

– Aş putea merge cu voi şi să aştept în tufişurile din faţa labirintului ca să vă scap de pază, se oferi Lorenzo.

Lion cântări sugestia.

– Nu-mi place să nu am pe nimeni care să păzească caii, şi ne-ar mai da probabil doar cinci-zece minute înainte ca altcineva să fie trimis să vadă de ce nu s-a întors paza. Mă îndoiesc că va fi de-ajuns.

Lorenzo ridică din umeri.

– Ce altceva putem face?

Nu va răspunde, gândi Sanchia, privindu-şi mâinile încleştate în poală. Nu vorbeau cu ea. Putea să stea pe scaun lângă foc şi să nu scoată niciun cuvânt. Lion îi spusese că ea nu trebuia să mai facă nimic pentru recuperarea Dansatorului Vântului. Ar fi o prostie să se întoarcă la palat când Lion spusese că nu trebuia să-i ajute.

– Nimic altceva, zise Lion.

Va rămâne tăcută. Lion spusese că nu trebuia să se mai

pună din nou în pericol. Dar îi promisese loialitate şi supunere. Era loial să nu vorbească acum?

– În cazul ăsta, tu şi Marco intraţi în labirint, iar eu stau afară şi mă îngrijesc de paznici, zise Lorenzo. Marco poate duce felinarul, iar tu vei încerca să citeşti harta.

– Şi să sperăm că nu ne pierdem prin nenorocitele astea de linii, zise Marco jalnic, altfel ne trezim că trebuie să ne croim drum cu spadele prin tufele alea.

– Tufele alea sunt groase de aproape patru picioare. În oricare parte, în afară de tufele care mărginesc perimetrul, ne-ar trebui aproape o zi întreagă ca să ne croim drumul prin ele. Lion se strâmbă. Cu condiţia să ştim în ce direcţie să tăiem. Va trebui să...

– Pot să vă conduc eu prin labirint.

Cei trei bărbaţi se întoarseră să o privească pe Sanchia.

Iisuse Sfânt, de ce se apucase să vorbească? se întrebă ea, descleştându-şi încet palmele umede şi trecându-le peste partea de jos a rochiei. Se ridică în picioare. Pot să vă duc până la magazie şi înapoi la intrare în mai puţin de treizeci de minute.

Marco clătină din cap.

– Ştiu că vrei să ajuţi, Sanchia, dar labirintul ăsta este drăcesc. Nimeni nu poate...

– Eu pot. Înaintă şi privi harta. Nu va trebui să mă opresc şi să mă uit pe hartă la fiecare câteva minute.

– Uimitor, zise Lorenzo. Şi de necrezut.

– Nu, este adevărat. Îşi închise ochii şi aduse imaginea hărţii în faţa ei. Când intri în labirint, faci la dreapta, treci de două pasaje, apoi faci stânga, treci de alte trei pasaje, apoi stânga din nou, apoi...

– Destul, zise Lion.

Ea îşi deschise ochii şi îl văzu uitându-se la ea cu un zâmbet şters.

– Se pare că Giovanni nu încerca să-ți crească prețul, așa cum am crezut eu.

Ea clătină din cap.

– Îmi amintesc totul. De când eram copil, nu trebuia să văd ceva decât o singură dată ca să-l păstrez în minte pentru totdeauna.

– O binecuvântare cu două tăișuri, cu siguranță, dar una norocoasă pentru noi. Făcu o pauză. Dacă decizi să vii cu noi.

– Să decid? Nu-mi poruncești?

– Ți-am spus că nu trebuie să mergi din nou la palazzo. Nu-mi voi încălca cuvântul.

Lorenzo își duse mâna la urechea stângă.

– Ascult, aud cumva sunetul glorios al trompetelor? Nu cred că mai suport să văd aceste stări periculos de onorabile la care insiști să mă supui, Lion.

– Taci, Lorenzo. Privirea lui Lion nu părăsi fața Sanchiei. Nu te voi forța să vii cu noi.

– Dar aveți nevoie de mine.

– Oh, da, avem nevoie de tine, Sanchia. Zâmbi, cu acel zâmbet rar și strălucitor care reușea întotdeauna să atingă o emoție misterioasă din lăuntrul ei care nu mai fusese atinsă niciodată. Zâmbetul era doar o expresie, gândi ea uimită. N-ar trebui să aibă puterea de a-i provoca această înflorire caldă de speranță. Un zâmbet nu ar trebui să o poată determina să facă ceva atât de prostesc ca întoarcerea la palat. Ar trebui să-i ignore zâmbetul și să-i spună că nu se va mai duce niciodată la palat.

– Voi merge, șopti ea. Vă voi conduce prin labirint.

8

Sanchia se cutremură când privi labirintul printre barele de fier ale porților. Când văzuse prima dată, noaptea trecută, gardul viu, înalt al labirintului, se gândise că semăna cu pereții unei fortărețe, dar nici nu visase că va trebui să treacă de ele.

– Nu cred că ar trebui să intrăm în labirint prin intrarea de la sud, șopti Marco. De ce nu încercăm prin nord, unde nu există un ofițer de gardă?

– Nu. Lion nu îl privi în timp ce deschidea poarta. Mergem prin intrarea sudică.

– Dar ar trebui...

– Îl vreau pe Rodrigo, zise Lion cu sălbăticie. Dă-mi cinci minute, apoi adu-o pe Sanchia. Dispăru în tufișurile dese care mărgineau poarta.

Cu trupul înghețat de amenințare și de teamă, Sanchia își înfășură pelerina strâns în jurul ei și continuă să privească labirintul. Moarte. Rodrigo Esteban avea să moară în câteva minute de mâna lui Lion.

– E timpul să mergem. Marco o apucă de cot și o împinse încet înainte. Repede, Sanchia.

Nu era nici urmă de Rodrigo sau de cealaltă gardă la intrarea sudică în labirint. Lion ieși din labirint și îngenunche ca să își șteargă lama sabiei de iarbă înainte de a o pune în teacă. Era sânge pe marginea tecii. Sanchia nu își putea lua ochii de la pată neagră, udă, de pe iarbă.

– I-am tras pe amândoi înăuntru, zise Lion răspicat. Aveți grijă să nu vă împiedicați de ei. Se întoarse în labirint.

Marco aprinse felinarul de cum ajunseră lângă Lion, dincolo de marginea protectoare a arbuștilor.

Rodrigo Esteban și colegul lui zăceau pe spate, ochii lor morți privind inerți cerul întunecat.

Sanchia înghiți în sec, încercând să scape de greața din stomac. Plecă repede de lângă cadavre.

– Pe aici. Își ținu ochii ațintiți în fața ei, mergând repede de-a lungul primului pasaj, și făcând dreapta.

După câteva minute de răsuciri, Marco întrebă neîncrezător.

– Ești sigură că nu ai greșit drumul, Sanchia: am impresia că mergem în cerc.

Sanchia își scutură capul.

– Încă două răsuciri și vom ajunge la magazie. Un gând teribil îi trecu brusc prin minte. Dacă harta este corectă. Dacă Vittorio desenase harta incorect? Dădu ultimul colț și răsuflă ușurată. O clădire mică din lemn, fără ferestre, apăruse în fața lor.

– Uite-o!

– Nu avem prea mult timp. Lion merse repede înainte și vârî cheia în lacăt. Cred că ne-a luat cel puțin zece minute ca să ajungem aici. Ușa se deschise. Felinarul, Marco.

Sanchia așteptă afară în timp ce Marco și Lion dispărură înăuntrul magaziei. Acum, că era singură, o cuprinse o frică atât de intensă că aproape se sufoca. Aerul părea că vibrează amenințător.

Marco ieși din magazie câteva minute mai târziu.

– L-am găsit! Ochii lui verzi luceau în lumina felinarului. Era acolo, Sanchia.

Lion îl urmă, ducând o ladă din lemn de mărime mijlocie.

– Având în vedere prin ce am trecut, aş fi fost iritat dacă n-ar fi fost aici. Scoate-ne de aici, Sanchia.

Ea dădu din cap nerăbdătoare, cu ochii pe lada din mahon. Dansatorul Vântului era în lada aia simplă din lemn. Ce ciudat că un obiect atât de mic, un obiect pe care nu-l văzuse niciodată, era atât de important pentru Lion şi familia lui încât să producă tot acest efort şi teamă. Dar curând teroarea va înceta, curând vor fi în siguranţă.

Se întoarse şi începu drumul complicat către intrarea sudică. Fusese o prostie, îşi spuse ea, că îşi lăsase propria teamă laşă să o copleşească. Făcu dreapta, apoi stânga, grăbind pasul. Totul mergea bine. Lion avea Dansatorul Vântului. Vor fi înapoi la intrare înainte să treacă paznicii.

Făcu dreapta, stânga, apoi din nou dreapta. Pereţii înalţi de verdeaţă o apăsau, gata să o sufoce. Acum aproape că alerga, pulsul îi bătea sălbatic în tâmple.

– Intrarea este direct în faţă, zise ea înapoi către Lion şi Marco. Încă o cotitură şi vom...

Săbii trase din teacă sclipeau în lumina lunii!

Se opri prin alunecare, având ochii măriţi de groază.

– Nu! Pasajul îngust din faţa ei era plin cu oameni în armuri împodobite cu aceleaşi veste galben cu alb ca ale lui Rodrigo şi ale tovărăşilor săi.

Sanchia auzi vocea lui Lion înjurând în spatele ei.

– Damari.

– Salutări, Lion. Un bărbat din fruntea soldaţilor făcu un pas înainte. Ce plăcere să te văd la mine la palat în asemenea circumstanţe interesante. Presupun că nu vrei să laşi din mînă Dansatorul Vântului şi să mi te predai?

– Nu.

– Nu credeam nici eu. Damari mai făcu un pas înainte şi

lumina aruncată de felinarul din mâna ridicată a lui Marco se revărsă asupra lui.

Sanchia era surprinsă de felul în care arăta Damari. Un om de înălțime medie, cu pieptul ca un butoi și un tors supradezvoltat, cu picioare rotunde ca trunchiul de copac și mult prea scurte. Îi părea Sanchiei grotesc de rău proporționat. Iar când își ridică privirea spre ochii lui de culoarea ceaiului, care sclipeau în lumina felinarului, înțelese că și sufletul îi era la fel de diform ca și corpul. Văzu numai răutate în el.

– Speram să nu renunți prea ușor, zise Damari vesel. Desigur că acesta a fost motivul pentru care ți-am permis să intri în labirint și să-ți recuperezi proprietatea, în loc să te fi ciopârțit de cum ai intrat pe poartă. Știam că te vei strădui mai tare dacă aveai Dansatorul Vântului în mână. E întotdeauna mai greu să renunți atunci când ai victoria la îndemână.

Expresia lui Lion era nepăsătoare.

– O capcană. Știai că vom veni.

Damari dădu din cap.

– Ce surpriză minunată când am aflat că urma să mă vizitezi. Nici nu știam că te-ai întors din Franța și că ai descoperit că am achiziționat statuia ta, până când nu am primit un mesaj noaptea trecută la Pisa că plănuiai să o iei înapoi.

– Asta înseamnă că nu i-ai permis Sanchiei să fure cheia de la Estaban?

– Oh, nu. Fie că hoața ta este extraordinar de talentată, fie Rodrigo era extraordinar de prost. Nu eram mulțumit de Rodrigo. Ridică din umeri. Așa că l-am desemnat pe el să asigure paza în noaptea asta.

– Ca să-l omor eu?

– O pedeapsă meritată pentru prostia lui, nu crezi? Privirea lui o scrută acum pe Sanchia. Și ea trebuie să fie mica hoață șireată. Prezintă-mi-o, Lion.

– Cine a trimis mesajul?

– Guido Caprino. Un zâmbet se lăți pe buzele lui Damari. Mi-a cerut doar un singur lucru la schimb: să mă folosesc de mica ta sclavă în modul în care îmi va face cea mai mare plăcere.

Marco începu să înjure încet, dar vehement.

– Asta te deranjază, Marco? întrebă Damari. Dar tu ai avut întotdeauna o inimă slabă în ceea ce privește doamnele. Eu și cu Lion suntem o rasă mai puternică. Noi nu ne ferim să folosim orice mijloace avem la îndemână ca să luăm ceea ce dorim. Privirea lui rămase fixată pe Sanchia. Nu-i așa, Lion?

– Doar protejez ceea ce îmi aparține. Lion își întări strânsoarea pe lada din lemn. Ar fi trebuit să știi că nu te-aș fi lăsat niciodată să iei Dansatorul Vântului.

– Dar l-am luat deja, așa cum, până la urmă, voi lua tot ce-ți aparține, Lion. Când voi termina joaca cu tine, s-ar putea să te las să trăiești ca să poți înțelege ce ai pierdut.

– Și acum te joci cu mine?

– Bineînțeles. Zâmbetul lui Damari se mări în timp ce își întorcea ochii palizi către Lion. Nu este clar? Când vei începe să te zbați în cârligul meu, ca să mă pot bucura și eu? Poate că ar trebui să-ți detaliez necazul în care te afli. Zece oameni blochează pasajul ăsta și încă zece sunt la intrare. Am mai trimis zece la intrarea nordică. Își ridică încet mâna înmănușată și o strânse pumn. Capcana e închisă. În consecință, fie vă predați, fie fugiți.

– Să fugim unde? întrebă Lion prudent. Vrei să ne fugărești prin labirint?

– Ce inteligent din partea ta că ai înțeles. Sigur că nu ar avea niciun rost. Cunosc labirintul ăsta și, chiar și cu harta pe care bănuiesc că ai reușit să o obții prin mită de la unul dintre oamenii mei, curând te vei rătăci fără speranță. Este imposibil să citești o

hartă atunci când eşti urmărit. Cât timp crezi că poţi evita să fii capturat, Lion? Cinsprezece minute? O oră? Şi în fiecare minut vei şti că suntem direct în spatele tău sau că te aşteptăm după următorul arbust.

Lion studie faţa lui Damari.

– Ai mai jucat jocul ăsta?

– Numai în câteva ocazii speciale. Nu vreau să mă răsfăţ prea des, ca să nu mă plictisesc de această practică. Deşi recunosc că am cumpărat acest palat din cauza labirintului. Mi-am dat seama imediat de posibilităţile lui splendide. Îşi trase sabia din teacă. Acum, ce alegi? Te predai sau preferi labirintul? Sper să alegi labirintul. Îţi voi oferi chiar şi avantajul de a pleca cu câteva minute înaintea mea.

– Atunci, nu mi-ar plăcea să te dezamăgesc. Lion mută lădiţa sub braţul drept, iar cu mâna stângă o apucă pe Sanchia de cot. Labirintul!

Se răsuci şi alergă prin pasajul prin care veniseră, trăgând-o pe Sanchia după el.

Marco era chiar în spatele lor când dădură primul cot.

– *Cristo,* Lion, la ce foloseşte să-l lăsăm să se joace cu noi când...

Vorbele lui Lion îi opriră avântul verbal.

– Damari are dreptate; o hartă este nefolositoare într-o cursă prin labirint, dar el nu ştie despre talentul Sanchiei. Îşi întoarse capul spre ea. Du-ne la perimetrul vestic, repede!

Sanchia nu pierdu timpul cu întrebări. Se întoarse şi porni în goană prin labirint.

– S-a terminat avantajul vostru. Vocea lui Damari răsună prin verdeaţă. Mă auzi, Lion? Vin după tine!

Inima Sanchiei se strânse şi începu să murmure rugăciuni. Dacă devenea prea speriată ca să-şi mai amintească drumul? Nu, latura lungă a arbuştilor era chiar în faţa ei.

– Asta e. Gâfâi. Dar nu există nicio intrare aici. De ce...

– Intrările de la sud şi nord sunt blocate. Lion puse lădiţa jos, îşi scoase spada şi începu să taie arbuştii. Dar Damari nu a zis că întregul labirint este înconjurat. Dacă reuşim să ne facem drum prin arbuştii ăştia, avem o şansă să scăpăm în tufele de lângă poartă.

Marco îşi scoase şi el sabia şi i se alătură tăind crengile.

– Poarta trebuie să fie păzită acum.

– Ne vom face griji despre asta după ce ieşim din labirint. *Dio,* parcă am tăia piatră.

Sanchia îi privea pe cei doi bărbaţi care încercau să-şi facă drum prin zidul viu. Le lua atât de *mult* timp şi putea să audă deja vocea lui Damari. Se apropia.

– Ia felinarul şi du-te la capătul pasajului, Sanchia. Lion nu o privi în timp ce lovea cu putere arbustul. Dacă vezi sau auzi vreo urmă de Damari, întoarce-te în fugă şi vom renunţa să mai ieşim pe aici şi vom încerca arbuştii de la est.

– Da, stăpâne. Apucă felinarul şi alergă distanţa scurtă până la capătul pasajului, disperat de bucuroasă că putea face ceva ca să ajute.

Sunetul săbiilor care loveau lemnul i se părea periculos. Era sigură că Damari îl va auzi dacă se apropia mai mult.

Şi era foarte aproape! Vocea lui Damari se auzi înfundat până la ea, de la o distanţă ce nu putea fi mai departe de două pasaje mai încolo.

– Te-ai pierdut deja, Lion? Începe să te sufoce frica?

Gâtul Sanchiei înţepeni în răspuns la zeflemeaua lui Damari. *Ea* era cea care se îneca de frică. Privi disperată peste umăr către Lion şi Marco. Era prea departe ca să-şi dea seama cât de mult reuşiseră să penetreze arbuştii.

– Aproape că am trecut, zise Lion încet, ca şi cum ar fi răspuns întrebării ei nerostite. Damari?

Îşi dădu seama că nu mai auzea vocea lui Damari din cauza zgomotului ciopliturilor.

– Se apropie.

Lion murmură o înjurătură şi asaltă arbuştii cu şi mai multă forţă.

– Preţiosul tău Dansator al Vântului trebuie să îţi fie o povară în fuga asta, zise Damari batjocoritor. Curând vei fi bucuros să-l abandonezi, doar ca să mai câştigi puţină putere pentru alergat.

Nu putea fi la o depărtare mai mare de un arbust, decise Sanchia. Va trebui să-i avertizeze pe Lion şi Marco.

Dar aproape că trecuseră prin arbuşti şi, dacă îşi abandonau acum încercarea, cine putea spune că Damari nu va descoperi marginea mutilată şi îşi va da seama că vor încerca acelaşi lucru pe cealaltă parte a labirintului. Trebuia să existe o altă cale.

Dacă ar putea să-l atragă pe Damari şi pe oamenii lui către o altă parte a labirintului şi apoi să se întoarcă... Închise ochii şi încercă să vizualizeze pasajele care se îndepărtau de peretele vestic. Două întoarceri la dreapta o puneau pe acelaşi drum pe care veniseră înainte de a ajunge la magazie. Apoi ar putea da ocol clădirii şi să vină direct către peretele vestic ca să se alăture lui Lion şi Marco. Ar putea să-i arate lui Damari un colţ de rochie în timp ce cotea, sau o sclipire a felinarului dispărând de-a lungul pasajului şi el ar fi crezut că sunt toţi trei încă împreună.

Putea să audă zdrăngănitul armurilor în pasajul aflat în diagonală de cel în care stătea ea. Dacă avea de gând să o facă, trebuia să o facă acum. Îşi încleştă mâna pe mânerul felinarului şi inspiră cu emoţie. O clipă mai târziu zbura de-a lungul drumului care intersecta pasajul prin care mergea Damari cu oamenii lui.

Auzi un strigăt în momentul în care una dintre gărzi o zări şi apoi râsul mulţumit al lui Damari.

Deschizătura inegală din gardul viu avea o înălțime de abia trei picioare și o lățime de două picioare, dar trebuia să fie suficientă.

Lion își vârî sabia în teacă, luă lădița care conținea Dansatorul Vântului și o împinse prin deschizătură înainte de a striga încet peste umăr.

– Sanchia! Începu să se târască printre arbuști, spunându-i lui Marco: Ai grijă de Sanchia. Trec eu primul ca să mă asigur că drumul nu e păzit și să scap de garda care ar putea fi la poartă. Trecuse deja pe jumătate prin deschizătură când adăugă: Grăbește-te!

Auzi acordul lui Marco în timp ce se strecura pe ultima porțiune, crengile rupte și frunzele spinoase rupându-i vesta și împungându-i carnea ca niște pumnale. Apoi ajunse în partea cealaltă și se ridică în picioare. Se opri, uitându-se repede de jur împrejur. Aveau noroc. Așa cum sperase, Damari își concentrase forțele la cele două intrări și, deși putea auzi vocile care veneau din partea îndepărtată a labirintului, pe latura asta nu era nimeni. Apucă lădița cu Dansatorul Vântului în ea și se mișcă repede, la adăpostul oferit de tufele care creșteau de-a lungul gardului, apoi alergă cu toată viteza către poartă. Încetini pe măsură ce se apropia de capătul tufelor, mișcându-se prudent înainte. Dacă poarta fusese refortificată, atunci ar trebui să fie semne cât de curând că sunt gărzi acolo.

– Amintește-mi să te învăț tainele furișatului printr-o pădure fără să faci zgomot cât un asin borțos. Lorenzo apăru alături de Lion ieșind dintre tufișuri.

– Gărzile? șopti Lion.

– Morți. În spatele meu, în tufișuri. Mi s-a părut că ceva nu este în ordine atunci când trei dintre oamenii lui Damari au apărut și au început să cerceteze pădurea. După ce am scăpat de ei,

m-am decis să vin şi să văd dacă pot ajuta cu ceva. Unde sunt ceilalţi?

– Vin după mine. Cred că îi aud deja. Lion privi peste umăr.

Lorenzo se strâmbă.

– Cum ai putea să nu-i auzi? Fac chiar mai mult zgomot decât tine. Totuşi, cred că va trebui să mă asigur că nu este vreuna dintre gărzile lui Damari. Se retrase în tufişuri.

Câteva secunde mai târziu, Marco împinse perdeaua de crengi şi apăru la vedere. Se ridică atunci când îl văzu pe Lion.

– *Dio*, Lion, nu era acolo. Gâfâi. Dispăruse. Am încercat să...

– Ce vrei să spui? Sanchia era la doar câţiva paşi de noi. Îl apucă pe Marco de braţ cu o forţă care i-ar fi putut rupe oasele. Ce dracu vrei să spui?

– Au prins-o.

– Nu ştii asta. Lion se răsuci pe călcâie şi porni către labirint. Ai *părăsit-o,* blestemat să fii.

Lorenzo se opri în faţa lui Lion.

– Ascultă-l, Lion.

– A lăsat-o singură în labirintul ăla, vocea lui Lion tremura de furie. Laş nenorocit ce eşti, de ce n-ai căutat-o?

– A ţipat, zise Marco simplu. Tocmai voiam să plec în căutarea ei când am auzit-o ţipând. Damari a prins-o, Lion. Trebuia să fi rămas şi să-l las pe Damari să mă prindă şi pe mine? Nu ar fi ajutat-o cu nimic dacă aş fi fost cu ea în aceeaşi cuşcă.

– Şi nu o vei ajuta pe Sanchia dacă îl laşi pe Damari să pună mâna pe tine, Lion, zise Lorenzo. La momentul ăsta nu poţi face nimic ca să o eliberezi.

Lion îl privi fioros, cu ochii strălucind sălbatic pe faţa lui albă.

– Am promis că nu i se va întâmpla nimic. Îmi spui să o abandonez?

– Îți spun că va trebui să aştepți până târziu ca să o poți ajuta, zise Lorenzo. Gândeşte, Lion. Nu eşti raţional.

Nu era deloc raţional, doar simţea. *Ea ţipase.*

– I-am promis.

– Atunci ţine-ţi promisiunea, zise Lorenzo. Dar nu ţi-o vei putea ţine dacă îl laşi pe Damari să te arunce în captivitate.

Lion ştia că are dreptate. Nu o putea ajuta pe Sanchia şi îi punea în pericol pe Marco şi Lorenzo dacă mai rămâneau mult acolo. Dar, Iisuse, ea avea nevoie de el, iar el nu o putea ajuta. Vina era a lui, nu a lui Marco.

– Damari nu o va ucide imediat. Ştim amândoi că nu aşa procedează, zise Lorenzo. Avem timp. Poţi merge la Mandara să aduci mai mulţi oameni.

– Nu, gândi Lion furios, Damari nu va renunţa la o plăcere omorând-o imediat. Va proceda încet, foarte încet, şi va stoarce orice plăcere vicioasă pentru el însuşi torturând-o pe Sanchia. Frustrarea – fierbinte ca acidul, amară ca fierea – îl măcina pe dinăuntru. Se răsuci şi porni către poartă.

– Mandara e prea departe. Ne vom îndrepta spre Pisa. Să mergem.

Sanchia ţipase.

Palma lui Damari plesni peste obrazul Sanchiei cu atâta forţă, încât ea se prăbuşi la pământ.

– Să nu mai ţipi. Încercai să-ţi avertizezi stăpânul? Damari zâmbi în jos către ea, în lumina lunii. Dar nu aşa se joacă jocul ăsta. Acum spune-mi unde este.

– Nu ştiu. Sanchia se căzni să-şi ridice capul. Am fost despărţiţi.

– Nu cred asta, zise Damari rar. Acum, dacă stau să mă gândesc, ai fost prea înceată încercând să scapi de noi. Te-am

zărit de prea multe ori înainte de a te prinde. Ne îndepărtai de el, nu-i așa? Obrajii lui plini de găuri se încrețiră pe măsură ce zâmbetul i se lățea. Câtă loialitate. El ți-a spus să ne distragi atenția? Cât de nemilos din partea lui, când trebuie că știa că te vom prinde până la urmă.

Sanchia își scutură capul, încercând să scape de teamă ca și de durerea profundă provocată de lovitura lui Damari.

– Nu, am fost despărțiți, repetă ea răgușit.

El se aplecă și o ridică în picioare fără niciun efort.

– Nu trebuie să mă minți. Vocea lui era seducător de blândă. O să-i găsesc oricum, știi. E uimitor că nu i-am găsit deja. Niciodată nu mi-a luat atât de mult timp până acum. Zâmbetul îi dispăru de pe față. Dar norocul a fost întotdeauna de partea bastardului ăla. Spune-mi unde l-ai lăsat.

– Nu știu. Am fost despărțiți și m-am rătăcit...

Agonia o copleși când Damari o lovi peste celălalt obraz.

– Spune-mi. Vocea lui era și mai blândă, aproape tandră. Se ducea spre intrarea de la nord?

Labirintul se răsucea, încețoșându-se în jurul Sanchiei.

– Nu știu.

O lovi.

Ea se clătină.

– Am fost despărțiți, iar eu m-am pierdut. Nu știu unde...

Durerea explodă din nou, iar ea se prăbuși într-un întuneric binevenit.

– Haide, trezește-te. Devin foarte nerăbdător. Ai rămas inconștientă cea mai mare parte din noapte.

Sanchia își deschise ochii încet și îl văzu pe Damari privind în jos către ea.

– Foarte bine. Mi-era teamă că ți-am provocat vreo

stricăciune fizică regretabilă. Îşi flutură o mână. Nu contează. A trebuit oricum să trimit după Fra Luis şi nu aş fi putut să încep.

– Să începi? şopti Sanchia. Încercă să se ridice înainte de a-şi da seama, panicată, că nu se poate mişca. Nu mai era în labirint, ci legată de o suprafaţă tare în dreptul genunchilor, taliei şi a umerilor. Privi cu groază în jurul ei, dar nu putu să vadă decât masa de lemn de care era legată. Cercul de lumină emanat de torţa din mâna lui Damari abia lumina faţa lui.

– Unde...

– În donjon. Damari se îndepărtă de masă şi înfipse torţa într-un suport de fier de pe perete. Acolo unde şi trebuie să fie un hoţ.

Ea deveni conştientă de întunericul rece care o înconjura, de mirosul de pământ umed al gropii şi de miasma de putreziciune.

– Sunt foarte mânios pe tine, ştii. Damari se întoarse lângă ea. L-am pierdut nu numai pe Andreas, ci şi pe Dansatorul Vântului. I-am trimis pe oamenii mei după el în toate direcţiile, dar se pare că a dispărut. Tot ce am este o sclavă care nu-mi va fi de niciun ajutor ca să recuperez pe oricare dintre ei. Se pare că lui Lion nu-i pasă dacă trăieşti sau mori, altfel nu te-ar fi trimis să-mi distragi atenţia de la evadarea lui. Se încruntă. Şi frumoşii mei arbuşti au fost stricaţi. Vor trece ani până când se va umple golul cu cei noi crescuţi.

Părea mai supărat de stricăciunea adusă arbuştilor decât de evadarea lui Lion şi Marco, gândi ea ameţită.

– Minţi. Nu m-ar fi părăsit.

– Încă loială? Te-au părăsit, cu siguranţă. Dar la ce te aşteptai? Eşti o proprietate – o proprietate mult mai puţin valoroasă decât Dansatorul Vântului. Ai observat că nu a lăsat statuia. Doar nu crezi că se va întoarce după tine?

Lion promisese că nu i se va întâmpla nimic. Jurase că nu va fi rănită în niciun fel.

Trebuia să creadă că se va întoarce după ea, altfel ar fi fost copleşită de teroarea şi disperarea care se apropiau de ea.

Damari îi aranjă grijuliu părul de pe tâmplă.

– Biata fată sclavă. Eşti speriată, nu-i aşa?

Voia să-i fie frică: vedea asta în expresia de pe faţa lui. Nu-i răspunse.

– Aşa şi trebuie să fii. Degetele lui trecură uşor peste obrazul ei, lăsând în urmă durere. Carnea ei lovită era extraordinar de sensibilă.

– Voi lua înapoi Dansatorul Vântului şi îl voi pedepsi pe Andreas. E doar o problemă de timp. Degetele îi ajunseră la linia părului şi porniră înapoi, reînnoind dureroasa mângâiere. Dar trebuie să am şi eu o satisfacţie care să mă ţină răbdător.

Privirea ei era fixată pe faţa lui într-o teroare neajutorată. Lion îi promisese că nu va fi rănită. Lion îi promisese...

– Am fost întotdeauna de părere că pedeapsa trebuie să fie pe măsura crimei. Am ţinut una dintre curvele Giuliei Marzo aici, la palazzo, timp de câteva luni. Îi plăcuse durerea la început dar, din nefericire, nu a durat. Era o vagaboandă drăguţă, deşi incapabilă să suporte mai mult de câteva înţepături de pedeapsă. Poţi să înţelegi cât a putut să mă enerveze asta când plătisem o sumă mare pentru ea. Degetul lui arătător urmă conturul buzelor ei. Aşa că am decis că aveam dreptul să fiu compensat. Ştii ce-am făcut?

Sanchia nu putea vorbi, gâtul îi era blocat de teroare în timp ce privea în ochii lui lăptoşi.

– Am dezbrăcat-o la pielea goală şi am trimis-o în labirint. Apoi am trims doisprezece bărbaţi să o găsească. Sigur că se aşteptau la o recompensă atunci când o prindeau. Recompensa unei curve. Ridică din umeri. A murit.

Era un monstru. Sanchia putea să îşi imagineze oroarea acelei

biete femei care alerga disperată, urmărită de o haită de animale sălbatice care nu voiau decât să o violeze.

– O moarte tocmai bună pentru o curvă, nu crezi? Dar tu nu eşti curvă, eşti o hoaţă. Îi ridică mâna stângă jucându-se cu degetele ei. Spune-mi, care este pedeapsa pentru hoţie, Sanchia?

Santa Maria... Nu îşi dădu seama că vorbise, până când nu îl văzu zâmbind din nou.

– Le tăiem mâinile, nu-i aşa? întrebă el blând. Cred că o să începem cu degetele. Unul câte unul. Îi dădu drumul mâinii. Şi am un tovarăş foarte priceput care ştie exact cum să o facă. L-am cunoscut pe Fra Luis în campania din Spania şi l-am convins să vină cu mine în Italia. Era bine văzut de Regina Isabela ca torţionar, dar şi-a dat seama că există mai multe oportunităţi de avansare dacă intră în serviciul meu.

Să rămână fără mâini. Cel mai mare coşmar al ei... Nu! Asta era ceva real. Oribil, odios de real.

Auzi uşa deschizându-se dincolo de câmpul ei vizual şi privirea lui Damari se ridică.

– Oh, ai venit, Fra Luis, s-a trezit. Putem începe.

Sanchia începu să se zbată instinctiv în legăturile care o ţineau lipită de masă atunci când Fra Luis veni lângă Damari. Era îmbrăcat într-o rasă călugărească de culoarea noroiului care îi sublinia paloarea nesănătoasă a pielii. Faţa lui era rotundă, cu buzele pline, iar ochii verzi plini de obiectivitate rece.

– Salutări, copila mea. Vocea profundă a lui Fra Luis sună a gol în încăpere. Stăpânul Damari îmi spune că ai păcătuit şi trebuie să fii pedepsită.

Sanchia se cutremură şi închise ochii.

Avea să se întâmple. Era singură şi nu avea cum să-i împiedice să o tortureze... şi să-i taie mâinile.

Lion o abandonase.

9

Mâna ei stângă pulsă, trezind-o. Sângera din nou? Se gândi că ar trebui să facă ceva ca să oprească sângerarea. Se răsuci încet, apoi tot încet, cu greutate, se ridică în capul oaselor.

Gâfâind, se prăbuşi cu spatele de peretele ud şi lipicios al celulei. Ce mai conta? Vor veni şi vor începe din nou. Ce mai conta?

Dar conta.

Nu era drept ca ea să sufere în felul ăsta. Furia îi îndepărtă disperarea, amorţindu-i emoţiile. Ce făcuse? Se supusese ordinelor, aşa cum trebuie să se supună un sclav. Fusese folosită, aşa cum era un folosit un sclav.

Fusese folosită.

Un gândac trecu peste gâtul ei şi îi intră în păr. Îşi scutură capul, încercând să scape de el.

Murdărie şi durere şi insecte... şi trădare.

Promisiunile făcute sclavilor nu trebuiau ţinute. Ei erau nimic, mai puţin decât nimic.

Se încordă, fiecare muşchi devenind rigid. Putea să audă zgomotul făcut de sandalele lui Fra Luis pe pietrele coridorului. O va duce în camera aia şi o va lega de masă, îi va pune mâna pe buştean. Se va uita la ea cu ochii ăia reci, fără niciun sentiment oglindit în ei, şi agonia va începe din nou.

Iar Damari va sta acolo absorbindu-i durerea, privindu-i faţa, mângâind-o pe păr şi şoptindu-i despre durerea care avea să

vină. Nu era dreptate în nimic din toate astea, gândi ea cu ferocitate. Nu merita să fie torturată. Nu era drept să se lase la voia altora care să-i provoace asemenea agonie.

Uşa se deschise şi silueta plină a lui Fra Luis se contură în lumina aurie a torţei care lumina coridorul.

Sanchia se pregăti pentru comanda de a se ridica în picioare şi de a-l urma. Ar fi trebuit să fie speriată, dar teama îi fusese arsă de furia care pusese stăpânire pe fiecare bucată din inima şi mintea ei.

– Eşti gata, copilă?

Se ridică în picioare cu greutate, folosindu-se doar de mâna dreaptă ca să se sprijine de perete, dorind să se arunce asupra lui şi să-i lovească faţa albă, ca de cadavru, cu pumnul. Făcuse asta noaptea trecută când veniseră după ea, iar ei se asiguraseră că plătise pentru îndrăzneala ei.

Dar într-o zi va găsi o cale să scape. Într-o zi va scăpa de toţi cei care o aduseseră în situaţia asta.

Până atunci nu putea decât să îndure.

Fra Luis întinse mâna.

– Vino, Lordul Damari aşteaptă. Mi-a sugerat să tăiem degetul mare în dimineaţa asta.

– *Dumnezeule!*

Era vocea lui Lion şi totuşi nu era vocea lui Lion – răguşită, ciudat de nesigură...

Dar cum putea fi vocea lui, când Lion plecase şi o lăsase pe mâna lui Damari? Sanchia încercă să-şi croiască drum prin întunericul în care se adâncise intenţionat ca să se refugieze de cei doi nebuni, dar bariera era prea solidă, prea puternică. Nu trebuia să-şi ridice pleoapele sau să-şi mişte corpul ca să nu înceapă din nou durerea. Durerea se ascundea peste tot, trăia în

întuneric cu gândacii şi şobolanii. Dar nu trebuia să deschidă ochii; era doar un vis.

– *Jesú*, zise Lorenzo. Nu sta acolo în genunchi uitându-te la ea. *Mişcă-te,* Lion. Trebuie să o scoatem de aici înainte ca Damari să se întoarcă cu întăriri.

– Uită-te la ea, şopti Lion.

– Nu e moartă, iar tu ai văzut altele şi mai rele, zise Lorenzo nerăbdător. Hai să o scoatem din mizeria asta de iad şi o să vedem ce i-au făcut.

Lucruri îngrozitoare, ar fi vrut ea să le spună. Lucruri crude şi fără simţire care arseseră cumva ceea ce fusese ea şi lăsaseră pe altcineva în locul ei. Dar nu folosea la nimic să vorbească în vis...

Simţi că era ridicată cu grijă. Ciudat. Niciunul dintre celelalte vise ale ei nu păruseră atât de reale. Şi miros. Piele şi săpun, şi mirosul acela distinctiv bărbătesc pe care şi-l amintea ca fiind mirosul lui Lion. Poate că nu era un vis.

Se mişcă şi încercă să îşi ridice capul.

– Nu te mişca. Eşti în siguranţă acum. Vocea lui Lion era groasă, cuvintele înăbuşite. Te scoatem de aici.

Va îndepărta întunericul şi va vedea dacă este Lion cu adevărat. În ultimul timp descoperise că voinţa ei triumfa atunci când corpul nu o asculta. Trebuia doar să îşi concentreze toată energia şi să o conducă spre efortul pe care urma să-l facă. Încet, pleoapele ei se ridicară, iar ochii se focalizară pe faţa de deasupra ei.

Ochii negri strălucind umed priveau în jos către ea. Ochii lui Lion.

– Tu... tu ţi-ai încălcat promisiunea.

Un muşchi tresări în maxilarul lui.

– Ştiu. Braţul lui Lion se strânse şi mai mult în jurul ei. Dar acum sunt aici şi voi avea grijă de tine.

Ea scutură din cap.

– E prea târziu.

Îl auzi inhalând aspru, strangulat, înainte ca pleoapele să i se închidă din nou.

Celula se mişca, tremura, cădea.

Alt coşmar. Sanchia gemu încet şi încercă să se vâre mai aproape de perete ca să nu cadă cu celula care se mişca.

– Nu-ţi fie teamă, zise Lorenzo. E doar o mică vijelie, n-are de ce să-ţi fie frică.

O vijelie era o furtună, nu? Cum putea să fie furtună într-o celulă?

Sanchia deschise ochii şi îl văzu pe Lorenzo întins într-un fotoliu în cealaltă parte a camerei, cu un picior încălţat cu cizmă atârnând peste braţul fotoliului şi bâţâindu-se.

– Oh, te-ai trezit. Excelent. Aveam poftă de conversaţie. Ai fost foarte plicticoasă în ultima vreme, dar Lion a insistat să stau cu tine până îţi veneai în fire. Cum te simţi?

Nu era o celulă şi nu era nici vis. Camera se *mişca* nebuneşte! Încercă să se ridice.

-Ce se întâm...

– Stai nemişcată. Tonul lui Lorenzo era poruncitor. N-am niciun chef să sar şi să vin acolo ca să te ţin să nu cazi din pat. Când marea este agitată, am obiceiul să stau într-un singur loc şi să nu mă mişc chiar dacă ar creşte scoici pe mine. Mă salvează de la pierderea demnităţii şi de umilinţă.

– Mare? ochii Sanchiei se lărgiră.

– Suntem pe nava lui Lion, *Dansatoarea*, în drum spre Genova.

– Genova, repetă ea. Poate că greşise crezând că e un vis. Dar cum – îşi scutură capul ameţită. Îi păru rău imediat pentru

că încăperea începu să se învârtească în cercuri care îi provocau greața și căzu înapoi peste perne.

– Eram în donjon.

Lorenzo dădu din cap.

– Timp de trei zile. Se încruntă. Timp în care Lion răgea ca animalul de la care își ia numele.

Trebuie să fi fost în donjonul ăla mai mult de trei zile. Gândaci, mizerie, butucul...

– Nu, a fost mai mult de-atât.

– Nu mai tremura. Lorenzo se încruntă. S-a terminat. Lion a reușit să te scoată din ghearele lui Damari.

Nu se terminase. Acum nu mai putea să se termine.

– Cum? șopti ea.

– S-a dus la Pisa și a angajat o trupă de oameni de la Contele Brelono, cu care s-a întors și a atacat palazzoul. Damari și-a dat seama că avea mai puțini oameni și a fugit împreună cu Fra Luis. Oftă. Ceea ce a fost foarte rău. Când Lion a văzut ce îți făcuse, sunt sigur că ar fi insistat să-i provoace o moarte spectaculoasă, demnă de violența lui Damari, dacă nenorocitul nu fugea. Abia așteptam asta.

Sanchia își închise ochii, încercând să înțeleagă ce îi spunea el, prin durerea surdă care îi asalta tâmplele.

– Probabil că l-ați luat prin surprindere. Nu se aștepta să vă întoarceți după mine. Mi-a spus că voi rămâne în donjon pentru totdeauna și nu puteam face nimic.

– Ce nenorocit bun la inimă este el. I-ai spus că e un mincinos?

– Nu. Sanchia deschise ochii. Pentru că spunea adevărul. Am fost acolo pentru totdeauna.

Lorenzo rămase tăcut, studiindu-i fața.

– Probabil că așa ți s-a părut, dar nu au fost cu adevărat decât trei zile.

Ea îşi coborî privirea spre pătură.

– De ce suntem pe nava asta?

– Condottierii lui Damari erau încartiruiţi la numai douăzeci de mile de palat şi Lion s-a gândit că se va duce direct acolo şi se va întoarce cu o mare forţă armată, mult mai mare decât cea pe care am reuşit noi să o angajăm de la Brelono. În consecinţă, nu puteam să mai rămânem în Solinari, dar s-a dus la Pisa că să-ţi aducă un doctor. Doctorul a spus că erai prea slăbită ca să călătoreşti pe pământ, aşa că Lion l-a trimis pe Marco acasă cu Dansatorul Vântului ca să păzească Mandara pentru cazul în care Damari s-ar decide să meargă într-acolo. Apoi noi am ridicat ancora cu direcţia Genova. Are de gând să te aşeze acolo confortabil, în siguranţă, ca Damari să nu poate ajunge la tine, înainte de a se întoarce la Mandara.

– Crede că Mandara este în pericol?

Lorenzo ridică din umeri.

– Nu chiar. Damari este prea priceput ca să atace un oraş atât de puternic ca Mandara cu condotti pe care o comandă el. Va avea nevoie de întăriri de la Borgia, iar Borgia are prea multe de făcut ca să-i poată da acum oameni. Damari probabil că va aştepta până când va avea o şansă bună de victorie, înainte de a ataca Mandara.

Condotti, atacuri, Borgia. Era prea rănită şi prea obosită ca să se gândească la toate lucrurile astea. Avea nevoie să doarmă din nou şi să stea de-o parte până când avea să fie vindecată şi va putea să dea din nou piept cu viaţa. Îşi închise din nou ochii.

– Nu ai de gând să întrebi ce face Lion?

– Nu.

– Nici despre mâna ta?

Deschise ochii şi privi la mâna stângă bandajată. În timpul acelor ultime ore de tortură încercase să pretindă că nu îi aparţine,

că durerea şi mâna însăşi nu erau ale ei. Descoperi că încă mai avea senzaţia de detaşare.

– Nu mă mai doare.

– O să te doară dacă încerci s-o mişti. Doctorul ţi-a pus atele la degetele care erau rupte şi le-a pus pe celelalte la loc. Făcu o pauză. Vrei să-mi spui ce ţi-a făcut Damari?

– Ai văzut ce mi-a făcut.

– Degetul mare şi celelalte trei degete se vor vindeca. Degetul mic a fost rupt în trei locuri, iar oasele au străpuns carnea, şi doctorul se îndoieşte că vei mai putea să-l îndoi sau să-l foloseşti vreodată.

– Ciocanul, zise ea surd. A sângerat... Îşi închise ochii cu fermitate. Acum o să dorm...

– Atunci ar fi bine să încerc să ajung pe punte şi să-i spun lui Lion că te-ai trezit într-o lume nouă şi strălucitoare. Când te trezeşti, te voi ajuta să te speli şi să te îmbraci. Lion a cumpărat câteva rochii şi şaluri de la nevasta constructorului de nave de la şantierul lui înainte de a pleca din Pisa, dar nu sunt la fel de elegante precum cele de la Giulia.

Ea auzi zgomotul pe care îl făcu scaunul pe podea în timp ce el se ridica în picioare, apoi paşii în timp ce se îndrepta cu dificultate spre uşă.

– *Este* o lume nouă şi strălucitoare, ştii, zise el încet. Ţine minte asta şi fii recunoscătoare, Sanchia.

Ea nu răspunse şi un moment mai târziu auzi uşa închizându-se în urma lui.

– S-a trezit.

Lion se întoarse repede şi îl văzu pe Lorenzo agăţându-se disperat de parapet în timp ce se căznea să meargă către teugă pe puntea alunecoasă din cauza ploii.

– Şi sper că apreciezi disconfortul extrem pe care îl sufăr ca să te informez de acest lucru.

Mâinile lui Lion se strânseră pe cârmă.

– E... bine?

– Dacă vrei să ştii dacă Damari a reuşit să o facă să înnebunească în timp ce o tortura, răspunsul este nu, nu a reuşit. Lorenzo îşi trase pelerina scurtă în jurul lui ca să-şi protejeze ceafa de frig. Nici nu am crezut că va reuşi.

Faţa lui Lion era o mască sălbatică.

– *Cristo,* a încercat din toate puterile. Ea a vorbit despre asta?

– Nu. Apoi, fiindcă Lion continua să-l privească, ridică din umeri. A zis ceva despre un ciocan.

Lion simţi ca şi cum ar fi fost lovit în stomac cu acelaşi ciocan.

– Ia cârma, zise el către marinarul care stătea în spatele lui. Se duse lângă parapet alături de Lorenzo, privind fără să vadă furtuna care mătura marea.

– Trei zile până la Pisa, convinge-l pe Brelono să le dea drumul trupelor, apoi lansarea atacului asupra palazzoului, asta miroase a miracol.

Lion întinse mâna şi se apucă de parapet cu o forţă care îi albi degetele.

– N-ar fi trebuit să aştept. Ar fi trebuit să mă gândesc la altă cale.

– Devii plictisitor de repetitiv. Nu exista altă cale.

Lion nu gândise aşa la momentul respectiv, dar asta nu-l ajuta să uite momentul când o găsise pe Sanchia încovrigată şi inconştientă pe podeaua celulei. Părea... înfrântă.

Apoi îi văzuse mâna.

– Îl voi omorî pe Damari.

– Mi-am închipuit asta. Presupun că nu vei vrea să mă laşi pe mine să o fac în locul tău?

– Nu. Lion dădu drumul parapetului şi se întoarse. Mă duc în cabină să o văd pe Sanchia.

– Probabil că a adormit din nou.

– Atunci am să aştept până când se va trezi. Simţea nevoia să o vadă, să ştie că nu mai era copilul palid, zdrobit, pe care îl adusese în braţe la bordul *Dansatoarei* cu două zile în urmă.

– Lion.

Privi înapoi peste umăr.

– Nu este nebună. Lorenzo ezită înainte de a continua. Dar e altfel.

– În ce fel?

– Nu sunt sigur.

– Pe toţi sfinţii, ce vrei să spui?

– Cred că e... Lorenzo se opri din nou, gândindu-se. Cred că e mai mult decât era. Are o tărie... Ridică din umeri. S-ar putea să greşesc. Judecă singur.

– Nu-mi dai de ales. Lion coborî treptele punţii şi traversă puntea spre cabină.

Un moment mai târziu, stătea lângă pat privind faţa palidă, trasă, a Sanchiei. Tărie? Probabil că Lorenzo era cel care înnebunise. Sanchia părea la fel de delicată ca şi cel mai fragil dintre boboci. Mânia trecu prin el ca o arsură atunci când privirea îi căzu pe mâna bandajată. Damari. Dumnezeule, îl voia pe nenorocitul ăla.

Pleoapele Sanchiei tresăriră, ca şi cum devenise conştientă că o privea cineva. Îşi deschise ochii brusc. Privirea îi era complet clară şi fără teamă.

Muşchii lui Lion se tensionară când privirea ei i se aşternu pe faţă. Îl privi fără să vorbească, iar Lion se simţi brusc stânjenit. Întinse mâna neîndemânatic şi îi atinse obrazul.

– Lorenzo îmi spune că te simţi mai bine.

– Da.

– Curând o să fii bine.

Ea nu răspunse. Mâna lui se retrase de pe fața ei.

– Ai nevoie de ceva? Ți-e sete?

– Nu. Privirea ei îl măsură indiferentă. Ești foarte ud.

– Plouă.

– Atunci faci o prostie că stai afară în ploaie.

– A trebuit s-o fac. Nu e o furtună rea, dar există întotdeauna un pericol. Mi-au trebuit doi ani ca să construiesc nava asta și nu mi-ar plăcea deloc să se scufunde pe fundul mării pentru că nu sunt eu la cârmă.

– Înțeleg. Ea rămase tăcută un moment. De ce ești aici?

Asprimea întrebării ei îl șocă la fel de mult ca și acea primă privire pătrunzătoare.

– Pentru că am vrut să mă conving singur că ești pe cale să te însănătoșești.

– Nu te vreau aici. Vrei să pleci?

Surpriza îl lăsă fără grai, apoi zâmbi.

– Și ce vei face dacă nu plec?

Ea nu îi zâmbi înapoi.

– Nimic. Își închise ochii. Sunt prea slăbită să mă lupt cu tine... acum.

Ultimul cuvânt purta în el ciudata calitate a unei amenințări, înțelese Lion. Amenințări din partea Sanchiei, care fusese întotdeauna atât de speriată? Atât de doritoare să mulțumească?

– Și mai târziu?

– Mai târziu, mă voi descurca eu cu tine. Ochii îi rămaseră închiși. Lion.

Nu i se adresase cu stăpâne, așa cum îi era obiceiul, ci cu Lion. Așa cum îi ceruse el, dar acum numele venise fără ezitare sau îndemnul lui. Nu ar fi arătat mai multă încredere în sine și

autoritate dacă ar fi fost ridicată la rangul de stăpână a unei case mari.

Se răsuci cu grijă şi se aşeză în fotoliul de lângă perete.

– O să rămân. Ai putea avea nevoie de mine.

– N-am nevoie de tine. N-o să am niciodată nevoie de tine. Se întoarse pe o parte. Dar stai dacă vrei. Prezența sau absența ta nu înseamnă nimic pentru mine.

Se detaşase de el. Plecase de lângă el într-un loc în care nu o putea urma, realiză Lion cu stomacul strângându-i-se într-un mod ciudat. Nimic nu putea fi mai clar decât răceala de cristal a felului în care se purta cu el. De ce să fie surprins că îl învinovățea pentru ceea ce i se întâmplase? Ştia că vina este a lui în întregime şi avea dreptate să fie mânioasă. Suferise şi merita răbdarea lui.

– Înseamnă ceva pentru mine, zise el blând. Voi sta alături de tine, Sanchia.

Ea nu-i răspunse şi el înțelese că se îndepărtase şi mai mult de el intrând pe tărâmul somnului.

– Am adus-o pe Sanchia pe punte ca să ia aer. Lion, nu sunt îngrijitoare de femei, adăugă Lorenzo rugător. Deşi oricine ar ajunge la concluzia asta după felul în care am spălat-o, îmbrăcat-o şi am avut grijă de ea în ultimele zile. Dacă voiai să se simtă confortabil şi fie îngrijită, ar fi trebuit să aduci o servitoare la bord înainte de a pleca din Pisa. Făcu o pauză. Sau să o fi făcut-o tu însuți. N-ai mai intrat în cabina ei din ziua când s-a trezit.

– Ştii bine că n-am avut timp să găsesc o servitoare pentru ea cu Damari pe urmele noastre.

– Observ că nu-mi răspunzi la cea de-a doua sugestie.

– Nu doreşte ca eu să fiu prezent. Lion strânse cârma cu putere. S-a exprimat foarte clar.

– Aşa că ai alergat umil să te ascunzi de ea, ca prezenţa ta ofensivă să nu o deranjeze.

– E bolnavă, blestematule.

– Nu mai este. Privirea lui Lorenzo se îndreptă spre Sanchia care stătea lângă parapet ceva mai departe. Soarele puternic al după-amiezii îi mângâia cu flăcări părul roşcat în timp ce vântul i-l răvăşea. Stătea cu faţa ridicată, ca şi cum ar fi sorbit căldura soarelui şi vigoarea vântului.

– Şi-a recăpătat puterile şi e vioaie. Damari nu i-a provocat nicio stricăciune cu adevărat, în afară de mână, şi i se vindecă frumos. E departe de a fi într-o stare delicată. Făcu semn cu capul spre Sanchia. Du-te şi vezi tu singur.

Lion o privi repede, apoi îşi întoarse privirea de la ea.

– Pentru Dumnezeu, nu mă mai tot îndemna. O vrei atât de rău în patul meu încât ai fi în stare s-o împingi în el, deşi nu este încă sănătoasă?

– Am zis eu ceva despre pat? întrebă Lorenzo inocent. Se poate ca gândurile tale să nu fie pure aşa cum ai vrea să cred eu? S-a schimbat, ştii. Amândoi am observat asta. Spune-mi, Lion, ţi-a trecut cumva prin minte că ar fi ca şi cum te-ai culca cu cineva total diferit? Acelaşi trup dulce, dar cu anumite diferenţe. Întotdeauna ai avut o minte curioasă. Nu ţi-ar plăcea să explorezi diferenţele astea?

Lion îşi feri privirea.

– Nu, nu mi-a trecut prin minte.

– Minciuni. Lorenzo râse. Va trebui să te spovedeşti când ajungi în Mandara şi să fii iertat de păcatul ăsta. Crezi că Sanchiei îi va plăcea la Mandara?

– Nu va avea ocazia să-i placă sau să-i displacă. Va rămâne în Genova, după cum bine ştii.

– Şi vom ajunge la Genova poimâine?

Buzele lui Lion se strâmbară.

– Nu e destul timp pentru tine, Lorenzo?

– Aş prefera mai mult, dar va trebui să fie suficient. Dar din moment ce arăţi mai multă rezistenţă ca de obicei, voi înceta cu subtilităţile.

– Subtilităţi?

Lorenzo ignoră sarcasmul din vocea lui Lion.

– Nu voi avea nimic de-a face cu Sanchia cât timp suntem la bordul navei. Este proprietatea ta, iar tu trebuie să te îngrijeşti de ea aşa cum crezi tu de cuviinţă. Se încruntă gânditor. Cu excepţia schimbatului de bandaje. Am destule necazuri cu sentimentele astea idioate de responsabilitate pe care le ai ca să mai trebuiască să văd cum ţi se face greaţă. S-ar putea să nu reuşesc să-ţi bag minţile în cap. Se întoarse cu spatele la el. Vezi că s-a înteţit vântul iar Sanchia nu are şalul cu ea. S-ar putea să răcească.

– Dar nu este deloc delicată, repetă Lion ironic cuvintele lui Lorenzo.

Lorenzo ridică din umeri şi se îndreptă spre parapet aşezându-şi coatele pe el.

– Poate că este mai fragilă decât am crezut. Cine sunt eu să spun asta? Nu sunt doctor.

Şi începu să privească placid marea, ignorându-i pe amândoi, pe Lion aflat pe teugă şi pe Sanchia aflată pe punte.

Lion rămase pe teugă încă un sfert de ceas înainte de a zice aspru către marinarul din spatele lui:

– Ia cârma. Trecu de Lorenzo care rânjea, coborî scara, apoi traversă puntea până la locul în care se afla Sanchia aşezată lângă parapet.

– S-a înteţit vântul. Întoarce-te în cabină, zise el răspicat.

– Curând. Nu se uită la el. Îmi place aici. Am senzaţia că aş putea vedea totul. Ce este dincolo de orizont?

Privirea lui o urmări pe a ei către punctul în care cerul se întâlnea cu marea.

– Depinde cât de departe mergi. Până de curând, cei mai mulți dintre oameni credeau că acolo sunt dragoni care așteaptă să te devoreze atunci când cazi peste marginea pământului.

– Poveşti de speriat copiii, zise ea nerăbdătoare. Am auzit povestiri depre mari exploratori care au navigat distanțe mari şi au descoperit comori neînchipuite.

– Pământuri pline de aur şi argint, păduri fără sfârşit, sălbatici odioşi. Făcu o pauză. Şi dragoni.

– Cristofor Columb nu a găsit niciun dragon. Se uită la el încruntându-se. Doar nu crezi în asemenea monştri?

– Cred că există pericole pentru cei neprecauți atunci când călătoreşti în necunoscut şi că trebuie să fii pregătit pentru ele. Zâmbi uşor. Şi că există multe feluri de dragoni.

– Dar existența dragonilor nu te-ar opri pe tine de la a vedea ce se află dincolo de orizont?

– Nu.

– Nici pe mine nu m-ar opri. Sunt atât de multe lucruri acolo... Pasiunea intensă care vibra în vocea Sanchiei era reflectată de expresia ei luminoasă şi de ochii care străluceau de nerăbdare.

Uimit, Lion se uită la ea. Se întorsese la viață, aşa cum spusese Lorenzo. Era ca şi cum fusese adormită, iar acum era complet trează.

– Nu vezi? Există atât de multe promisiuni în orizontul ăla.

Un sentiment de tandrețe trecu prin sufletul lui. Simțise şi el aceeaşi revelație în acea zi, în urmă cu doi ani, când, stând pe doc în Veneția, înțelesese că o viață întreagă de insatisfacții îl adusese acolo.

– Ba da, văd. Promisiuni fără număr.

– Vreau să văd toate ținuturile pe care le-a văzut Columb şi chiar mai mult.

El zâmbi indulgent.

– Poate că într-o zi te voi lua într-o călătorie de descoperiri şi vom găsi... Se opri când văzu că expresia ei se fărâmă. O puternică senzaţie de pierdere adusă de acea reţinere îi aprinse mânia. La ce mă gândesc şi eu? Călătoriile de descoperire nu sunt pentru femei. Făcu o pauză înainte de a adăuga cu intenţionată provocare. Dar, dacă eşti foarte bună şi supusă, s-ar putea să-ţi aduc un dar de consolare pentru ceea ce nu ai văzut.

Ea nu răspunse. Privirea ei rămase fixă pe linia orizontului.

– De ce nu vorbeşti? Tonul lui era zeflemitor. Ştii că am dreptate. Femeile nu au ce să caute în marile călătorii. Trebuie să stea acasă şi să ţească şi...

– Şi unde este locul nostru? Sanchia se răsuci spre el. În patul unui bărbat, aşteptând să-i primim sămânţa? Într-un donjon, aşteptând să-i primim pedeapsa?

El se simţi ca şi cum l-ar fi lovit, iar mânia i se risipi brusc.

– Sanchia, nu aş fi plecat din labirint dacă aş fi ştiut că eşti în pericol. Nu aveam idee că Damari era atât de aproape.

– Pentru că am decis să nu-ţi spun. Pentru că am fost destul de idioată ca să încerc să-l duc în altă direcţie ca să avem toţi o şansă.

Lion o privi cu îndoială.

– L-ai dus – întinse mâinile şi o prinse de umeri. Ai fost nebună? De ce nu mi-ai spus? Aş fi putut...

– N-ai fi putut să faci nimic. Sanchia scăpă de mâinile lui şi se trase înapoi. Şi ştiam că nu poţi face nimic, aşa că l-am dus în altă direcţie pe Damari. Aveam de gând să mă întorc pe acelaşi drum ca să vin la voi, dar Damari m-a prins. Îl privi direct în ochi. Iar tu m-ai părăsit.

– Sanchia... Lion nu ştia ce să zică. Ce putea să spună în

apărarea lui când acuzația era adevărată? Atunci nu am putut să văd nicio altă cale. Dacă ne prindeau pe toți, am fi murit cu toții.

– Crezi că sunt o proastă care nu poate gândi? Un timp am fost destul de stupidă ca să mă țin de credința oarbă că vei veni după mine dintr-un moment într-altul, pentru că, pur și simplu îmi făcusei o promisiune. Inspiră adânc și făcu un semn nerăbdător cu mâna stângă bandajată. Dar mai târziu m-am forțat să cântăresc ce este adevărat și ce nu este adevărat. Uneori am crezut că mă voi sufoca și voi fi mistuită de mânie.

Lion simți cum îl copleșește mila când privi în jos la mâna ei bandajată.

– Și eu aș fi simțit la fel.

– Da, ai fi fost mânios, dar nu ai o idee clară despre ce am simțit eu în donjonul ăla. Se întoarse cu spatele la el și privi către mare, cu spatele drept și neînduplecat. Pentru că tu nu ai fost niciodată atât de neajutorat cum am fost eu în celula aia, atât de neajutorată cum am fost toată viața. Tu m-ai abandonat, dar știam că într-o privință era vina mea pentru că decisesem să-l duc pe Damari de lângă voi fără să-ți spun. Nu ești un om care să promită ceva cu ușurință, și probabil că ai fi încercat să-ți ții promisiunea. Zâmbetul ei era dulce-amărui. Deși promisiunea fusese făcută unei sclave.

– Am avut întreaga intenție de a-mi ține promisiunea.

– Deci, într-un fel, a fost decizia mea. Nu a fost promisiunea încălcată cea care mi-a provocat mânia.

El o privi cu intensitate.

– Atunci ce?

– Că am venit cu tine în labirint.

El îngheță.

– Tu ai decis să mergi. Eu nu te-am forțat.

– Știi motivul pentru care am mers? râse ea neîncrezătoare.

Am mers pentru că mi-ai zâmbit. Pentru că eram atât de recunoscătoare că mă tratai cu bunătate şi cu un soi de camaraderie, încât aş fi mers oriunde şi aş fi făcut orice ca tu să mă tratezi în continuare în acelaşi fel. Privirea i se mută pe faţa lui. Şi cred că ştiai că, dacă eşti bun cu mine, aş fi mers cu tine iar tu nu ar fi trebuit să te simţi responsabil.

Gura lui se încordă.

– Crezi că sunt atât de lipsit de scrupule?

– Da. Ea îi susţinu privirea fără să clintească. Cred că ai fi făcut orice ca să iei Dansatorul Vântului de la Damari. În comparaţie cu el, eu nu aveam nicio valoare reală pentru tine. Eram doar sclava ta pe care să o foloseşti. Ridică din umeri. Poate că nici nu ştiai că o faci.

Ar putea ea avea dreptate? Dorise Dansatorul Vântului cu disperare şi avusese nevoie de ajutorul ei ca să-l recupereze. Încercase să o curteze cu bunătate atunci când promisiunea făcută îl oprea de la a-i ordona să vină cu el? Dacă era adevărat, atunci vina lui era mai mare decât credea el.

– Ai valoare pentru mine.

– Am? Acum că ai recuperat Dansatorul Vântului, nu mai ai nevoie de un hoţ. Intenţionezi să-mi foloseşti trupul şi să mă transformi într-o curvă pentru plăcerile tale?

Cuvintele ei îl arseră.

– O curvă este plătită, iar eu nu intenţionez să-ţi plătesc serviciile. Şi tu şi Giovanni aţi primit destul de la mine. Zâmbi caustic. Şi de ce nu te-aş folosi? Nu părea să-ţi displacă după ce ţi-am arătat despre ce e vorba. Am văzut că erai destul de nerăbdătoare să mă mulţumeşti. Plăcerea mea a fost şi plăcerea ta.

Roşeaţa îi cuprinse obrajii.

– Mi-ai oferit plăcere dar... Se opri, căutându-şi cuvintele. A fost o plăcere falsă, forţată, pentru că nu o alesesem eu. Mi-ai

luat trupul pentru că credeai că eşti proprietarul lui. Ochii ei sclipiră brusc cu o mânie rece. *Nu* eşti proprietarul lui. Nu sunt proprietatea ta.

Şocul îl cutremură, indiferent la ce se aşteptase, nu era această respingere completă.

– Am o factură de vânzare care spune altceva.

– Nu-mi pasă ce spune factura ta. Este greşit ca o persoană să poată fi proprietara alteia. N-ar trebui să se întâmple. Toată viaţa am acceptat să fiu sclavă pentru că mama mi-a spus că aşa trebuie. Mi-a spus că voi fi întotdeauna o sclavă. Spunea că Giovanni are dreptul să facă ce vrea cu noi pentru că ne cumpărase. Ei bine, n-a avut dreptate. Când eram în donjonul împuţit al lui Damari am înţeles că nimeni nu are dreptul să-mi spună să fac ceea ce eu nu vreau doar din cauza unei bucăţi de hârtie. Inspiră adânc şi continuă grăbită. Nu mai sunt sclava ta şi nu îţi mai ascult ordinele.

El rămase încremenit.

– N-ai s-o faci, pe dracu, zise Lion moale. Poate că mă vezi ca pe însuşi diavolul, dar aparţii acestui diavol şi nu voi tolera sfidarea.

– Trebuie să te sfidez.

– Ai memoria scurtă. Mi-ai dat promisiunea loialităţii tale.

– Nu pentru că m-ai cumpărat, ci pentru că ai ajutat-o pe Elizabet şi pe ceilalţi. Mi-am plătit datoria în donjonul lui Damari. Îşi ridică mâna bandajată. Tu ţi-ai recuperat Dansatorul Vântului, dar eu am fost cea care a plătit răscumpărarea. Suntem chit acum, Lion.

El îşi întoarse privirea de la mâna ei şi se uită către mare.

– Poate în ochii tăi, dar nu şi în cei ai legii.

– Şi în ochii tăi, zise ea cu forţă. Ştii că datoria mea către tine este plătită. De ce nu recunoşti?

– Recunosc. Datoria ta este plătită, zise el încet. Dar factura de vânzare rămâne.

– Atunci rupe-o. Eliberează-mă.

El scutură din cap.

– De ce te-aş elibera?

– Pentru că aşa e drept, zise ea. Dumnezeule, trebuie să existe nişte dreptate pe lumea asta, altfel nu are niciun sens.

– Tu crezi că vrei să fii liberă. Dar gândeşte-te puţin. Ca sclavă, te afli sub protecţia mea. Viaţa nu este uşoară pentru o femeie singură.

– Ştiu. A fost o vreme când credeam că o sclavă este mai norocoasă uneori decât o femeie liberă. Dar greşeam. Făcu un pas mai aproape de el. O femeie liberă poate alege. Eu nu aveam nimic de ales. Ceea ce am suferit în donjonul lui Damari s-a întâmplat doar pentru că eram sclava ta – îndeplinindu-ţi dorinţa. Dacă va trebui să mai sufăr vreodată în felul ăsta, va fi pentru că voi crede că motivul pentru care sufăr merită preţul durerii mele. Îşi scutură capul. Tu nu mi-ai dat de ales. Nu vreau să fiu sub protecţia ta.

– Ce păcat, din moment ce eşti cu siguranţă sub protecţia mea şi vei rămâne cu mine.

– Nu mă vei elibera, deşi ştii că e drept să o faci?

El îi zâmbi batjocoritor.

– Cum să ştiu ce este drept? Ce este greşit? Este drept să mă lipsesc de proprietatea mea? N-ar fi greşit să-mi retrag protecţia, când lui Damari nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să pună din nou mâna pe ea? Batjocura din vocea lui dispăru şi fu înlocută de tristeţe. Nu încerca să mă înveţi pe mine ce este drept, Sanchia. Dreptatea este de partea celui care are puterea.

– Atunci va trebui să găsesc o cale de a obţine puterea, pentru că nu te voi lăsa să mă laşi. Se uită la el fără să clipească.

Şi nu îţi voi permite să-mi foloseşti din nou nici trupul şi nici mintea. Ai putea foarte bine să mă eliberezi, pentru că nu-ţi voi oferi nici plăcere, nici serviciu.

– Nu trebuie să dai. Ca stăpân al tău am dreptul să iau. El făcu o pauză. Dacă aşa doresc. Dar, nu este nicio grabă. Îţi voi da şansa de a te obişnui din nou cu mine înainte de a te chema în patul meu.

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă.

– N-ai auzit ce-am spus? Nu te voi mai servi.

– Te-am auzit. Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre punte. Dar am decis că nu te voi lăsa să mă enervezi. Ai suferit destul pentru mine şi ai dreptul să spui câteva cuvinte aspre.

– Am dreptul la libertate.

– În cazul ăsta vei fi dezamăgită, pentru că nu o vei primi. Du-te în cabină. Nu vreau să prinzi vreo răceală şi să te îmbolnăveşti.

– Nu va trebui...

– Nu, nu va trebui să accept, repetă el peste umăr în timp ce urca scara spre teugă. Deşi te gândeşti la mine ca la un monstru la fel de mare ca Damari, am suferit din cauză că Damari te-a capturat şi te-a rănit. Şi pentru mine eşti valoroasă.

– Ca proprietate? întrebă ea disprețuitoare.

– Ca... Sanchia.

Ochii ei se lărgiră de uimire. Era surprinsă de această mărturisire. În timp ce el îl înlocuia pe marinarul de la timonă, ea îşi întoarse repede spatele şi privi către mare.

– Nu pare prea încântată de tine, observă Lorenzo aplecându-se peste parapet ca să-l privească pe Lion. Ce i-ai zis?

– Vrea să fie liberă. Zice că nu mai e sclavă şi vrea să rup hârtia.

– Hmm, nu mă surprinde. Lorenzo se încruntă. Deşi, trebuie să recunosc, sunt dezamăgit că s-a decis să-şi ceară libertatea în acest moment particular. Mi-ar fi convenit dacă ar fi continuat să se dovedească doritoare să îndeplinească orice îi cereai. Înţeleg că nu i-ai dat ce ţi-a cerut?

Mâinile lui Lion se încleştară pe timonă.

– Nu, nu i-am dat.

– Ah, mai este o speranţă pentru tine, în cazul ăsta. Nu ai căzut cu totul pradă bucuriilor negre ale corupţiei.

– E a mea, zise Lion aspru. Nu are niciun drept să mă părăsească. Ea... Îşi aminti cuvintele Sanchiei. Zisese că nu are niciun drept să o ţină, dar greşea. Chiar dacă nu ar fi existat hârtia, un bărbat avea dreptul să câştige orice premiu putea şi apoi să-l ţină. Aşa a fost întotdeauna şi aşa va fi mereu. Pe lângă asta, ei i-ar fi mai bine cu el, decât fără el. Prea multe pericole ameninţau o femeie singură într-o lume populată cu bărbaţi precum Caprino, Damari şi Borgia.

Şi Lionello Andreas.

Nu, el nu era o ameninţare pentru Sanchia. Respinse repede acest gând ridicol. Va avea grijă de ea. Îi va da daruri de o mare frumuseţe şi îi va umple viaţa cu plăceri.

Şi îi va umple corpul cu el însuşi, se va sătura cu teaca aceea strâmtă, mătăsoasă până când va scăpa de obsesia pe care o avea doar pentru Sanchia.

Şi ce era rău în asta? Învăţase toate modurile plăcerii, iar el nu putea să confunde răspunsul pe care i-l dăduse.

Plăcere falsă, o numise ea.

– Atunci înseamnă că te culci cu ea în seara asta? întrebă Lorenzo. Este destul de sănătoasă. Uită-te la ea, parcă a înflorit.

Nu trebuia să se uita la Sanchia ca să-şi amintească frumuseţea ei clară, strălucitoare în timp ce sfidarea îi înroşise

obrajii. Vintrele începură să-l doară în timp ce se gândea la ea dezbrăcată în grajd privindu-l cu ochi speriați și uimiți. O putea vedea așa din nou, să intre în ea, s-o audă țipând.

Dar se va lupta cu el de data asta. Nu va fi prea înspăimântată sau ezitantă ca să-l lovească, dacă ar fi încercat să o forțeze. Indiferent de preț, nu-i va da ceea ce voia de la ea.

Iar dacă ar fi forțat-o, ar fi putut să o rănească.

– Ei bine, ți-a oferit plăcere, nu? Erai destul de nebun după ea înainte de întâmplarea asta cu Damari.

Era încă nebun după ea. Ar trebui să simtă remușcare și milă, nu dorință. Undeva, în adâncul lui, simțea aceste două emoții, dar dorința era mai mare. Nu o va lăsa să plece, așa că va trebui să găsească o cale de a o convinge că rămânând sclava lui era cel mai bun lucru.

– Da, mi-a oferit plăcere.

Plăcere forțată.

Amintindu-și cuvintele Sanchiei, simți un cuțit trecând prin el.

Forța însemna durere, iar el nu-i putea provoca mai multă durere după ce suferise atât de mult pentru el.

– Nu o voi lua în patul meu diseară. Deși știu că vei fi dezamăgit, n-ar fi rău să dau dovadă de puțină răbdare.

Lorenzo începu să spună ceva, dar se gândi mai bine și doar comentă:

– Ai dreptate, desigur. N-ar fi rău, și ar putea face o mulțime de bine. Desigur, așteaptă cât dorești. Sunt sigur că autoreținerea va fi benefică dezvoltării caracterului tău – și amândoi știm cum te afectează abstinența, nu-i așa, Lion?

Nu așteptă răspunsul, ci coborî treptele teugii cu un zâmbet de satisfacție pe buze.

10

Visul veni din nou în noaptea aceea.

Sanchia stătea în întuneric, încercând să-şi potolească bătăile sălbatice ale inimii. Era doar un vis, îşi tot spunea ea. Nu se afla în donjon, era pe vasul lui Lion, la sute de mile depărtare de Solinari. Era doar un vis.

Nu o ajuta la nimic. Pereţii cabinei erau prea apropiaţi şi păreau să se apropie şi mai mult cu fiecare respiraţie. Trebuia să iasă *afară*.

Se ridică şi începu să se îmbrace cu o grabă frenetică. Se va duce pe punte şi va privi marea, va inhala aerul tare şi curat şi se va gândi la ce se afla dincolo de linia orizontului. Libertate şi aventură...

Şi poate binecuvântata absenţă a viselor.

Cîteva minute mai târziu stătea lângă parapet privind marea scăldată de lumina lunii. Da, de asta avea nevoie. Simţea cum curgea în ea liniştea alungând tumultul, înceţoşând amintirile pe care nu le putea uita.

– Ce cauţi aici? Îţi dai seama că e miezul nopţii? Continui să încerci să te îmbolnăveşti.

Sentimentul de linişte se destrămă când recunoscu vocea lui Lion. *Dio*, nu-l voia aici. În noaptea asta dorea linişte, iar el aducea numai turbulenţă.

– Am şalul pe mine. Se înfăşură mai strâns. Nu stau mult.

El veni alături de ea lângă parapet.

– Acum!

-Nu! Apoi încercă să-şi tempereze duritatea din voce. Nu trebuia să existe niciun conflict în momentul ăsta. Pace. Serenitate. Nu pot să dorm. Lasă-mă şi promit să mă întorc în cabină în mai puțin de o oră.

– Târguială? O notă de surpriză îi coloră tonul. Pobabil că eşti deja bolnavă. Erai mult mai sfidătoare azi după-amiază. Se încruntă brusc. De ce nu poți să dormi? Te doare mâna? Lorenzo zicea că se vindecă.

– Nu mă doare mâna. E mai bine pe zi ce trece. Sunt doar agitată.

Putea să-i simtă privirea pe față.

– Vise?

– Ce contează? Pleacă, mă tulburi.

– Şi tu mă tulburi pe mine. Vocea lui era detaşată. Acelaşi vis? Despre hoțul aruncat din Stinche?

– Nu acelaşi vis.

– Atunci ce...

– De ce nu-mi dai pace? Se răsuci cu fața la el. Visez donjonul lui Damari, nu Stinche. Visez că ciocanul este o spadă şi Fra Luis îmi taie degetele unul câte unul. Asta avea de gând să facă, ştii. Dar mai întâi voiau să mă lase să mă gândesc la asta, aşa că s-au jucat cu mine. Au adus butucul de lemn şi mi-au pus mâna pe el şi...

– Şşş! Brusc, se afla în brațele lui Lion, cu obrazul lipit de vesta lui din piele, iar vocea lui vibra încet lângă urechea ei.

– Nu vorbi despre asta. Nu te gândi la asta.

– Şi după ce terminau cu mine pentru moment, mă duceau înapoi în celulă pentru câteva ore ca să-mi revin şi să mă gândesc la următoarea dată când aveau să...

– Am spus nu! Palma lui Lion îi acoperi brusc gura. Nu vreau să mai aud nimic. Vreau să uiți.

Ea își scuturâ capul ca să scape de mâna lui.

– Nu pot să uit. Nu am puterea asta. Îmi amintesc totul și când refuz să mă gândesc în timpul zilei, visez noaptea. Zâmbi cu amărăciune. Dar nu voi mai vorbi despre asta dacă te deranjează.

– Nu mă deranjează. Eu... simt. Lion privi în jos spre ea, ochii lui negri sclipeau în noapte. Spune-mi, îi ceru el brusc. Totul. De la primul moment când ai fost capturată până când am venit și te-am eliberat. Tot ce ți-au făcut. Tot ce ai simțit.

– De ce? Ai zis că nu vrei să auzi.

– *Gran Dio,* nu vreau, dar trebuie să împart durerea cu tine. Este responsabilitatea mea că ai ajuns acolo și nu te voi lăsa singură.

– Nu va ajuta la...

– Spune-mi!

Iar ea îi spuse, cu poticneli la început, apoi cu o grabă febrilă, eliberându-și toate amintirile, dându-i-le lui.

Iar el ascultă, cu o expresie impasivă, cu privirea fixată pe privirea ei. Acceptând.

Vorbele ei se răriră, încetiniră, apoi se opriră cu totul.

– S-a terminat? Voceа lui era aspră, forțată.

Ea dădu din cap.

– Asta-i tot. Își întoarse fața de la el. Se simțea mai ușoară, realiză ea surprinsă. Ca și cum, printr-o manevră misterioasă, Lion reușise să ridice o bucată din aceste amintiri hidoase din propria ei minte și să o ducă într-a lui.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! El o trase înapoi în brațe și o ținu strâns la pieptul lui, cu degetele îngropate în părul ei. Pieptul lui se ridica și cobora ca și cum ar fi alergat, dar nu era niciun fel de pasiune în îmbrățișarea lui.

– *Nu* mi-a plăcut asta. M-a durut.

Ea se trezi râzând nesigur.

– Şi pe mine m-a durut. Râsul îi aduse şi el o uşurare şi diminuă importanţa lui Damari în amintirea ei, cum nu ar fi reuşit nimic altceva să o facă.

– Ştiu, zise el răguşit, apoi o împinse, privindu-i faţa. Înţelegi că nu trebuie să se mai întâmple vreodată? Îmi aparţii şi trebuie să te protejez...

– Nu-ţi aparţin. Dar chiar în momentul când rostea cuvintele se simţea mai legată de el în acest moment decât atunci când îl lăsase să intre în corpul ei. Nu aparţin nimănui decât mie însămi. Voi...

Mâna lui îi acoperi repede gura.

– Nu vom vorbi despre asta acum. Nu poţi sta locului?

Ea mai făcu un pas înapoi şi îşi întoarse faţa ca să scape de mâna lui.

– Nu am de ales, dacă insişti să-mi acoperi gura cu laba aia mare a ta, zise ea caustică. Dacă nu vrei să mă asculţi, atunci lasă-mă.

El rămase uitându-se la ea încruntat.

– Nu vreau să te las.

Sanchia simţi o uşurare iraţională. Aflase că nu voia să rămână singură, iar prezenţa lui Lion îi aducea un soi de confort aspru.

– Atunci trebuie să mă laşi să vorbesc, atunci când vreau să vorbesc.

Umorul alungă încruntătura de pe faţa lui Lion.

– N-am făcut altceva decât să te ascult din momentul când am venit pe punte. O apucă de cot şi o conduse de-alungul punţii. Vino.

Încercă să plece de lângă el.

– Unde mă duci?

– Aici. Se oprise în dreptul scărilor care duceau la teugă şi acum o împingea către a doua treaptă.

BIBLIOTEC

– Aşază-te. Zâmbetul lui amintea de un băiețel pus pe şotii. Credeai că vreau să te duc în patul meu? Încerc să dovedesc ce om răbdător pot fi. Eşti în siguranță deocamdată. Făcu semn cu capul spre marinarul aflat la cârmă câțiva iarzi mai incolo. Şi din moment ce nu am de gând să te împart cu nimeni, ar fi crud din partea mea să te iau aici, în fața lui.

Ea îl privi curioasă.

– Ai împărțit vreodată o femeie cu alți bărbați?

El ridică din umeri.

– De multe ori. Nu sunt niciodată destule femei care merg cu trupele.

Văzu neplăcerea din privirea ei şi propria lui expresie se înăspri când se aşeză lângă ea pe treaptă.

– Da, am curvăsărit, am ucis şi chiar am luat femei împtriva voinței lor. O văzu cum înțepeneşte la auzul vorbelor lui şi continuă. La ce te aşteptai? Nu sunt un curtean drăguț ca Marco. Sunt doar un soldat aspru. Când un oraş este cucerit, femeile fac parte din pradă.

– Asta nu înseamnă că este şi drept să fie aşa, zise ea clar. Ce simțeai atunci când o făceai?

– Te obişnuieşti. Făcu o pauză. În cea mai mare parte. Rămase tăcut un moment, amintindu-şi, înainte de a recunoaşte. Deşi o dată am luat o femeie care nu voia. Aveam paisprezece ani şi eram amețit de putere şi victorie şi doream o femeie cu disperare. Era nevasta unui negustor, pe care o găsisem ascunzându-se într-o prăvălie. M-am gândit, de ce nu? Nimeni altcineva nu ezita să ia ceea ce era al lui de drept. Îl văzusem până şi pe tata cum se uşura cu femei drăguțe, aparent fără să-i pese dacă ele voiau sau nu. Ezită un moment, apoi izbucni. Dar nu mi-a plăcut. Avea ochii goi şi a plâns... n-am putut să-i aduc plăcere. Am ținut-o cu mine până când condotti a părăsit oraşul

şi i-am dat bani când ne-am despărţit. N-am lăsat pe nimeni altcineva să o atingă, dar – se opri, apoi adăugă. Nu mi-a plăcut.

Sanchia nu zise nimic.

El se întoarse împotriva ei feroce, ca şi cum l-ar fi atacat.

– Nu încerc să mă justific. Sunt ceea ce sunt şi fac ceea ce trebuie să fac. Am puţină gentilețe, dar sunt cinstit şi dau înapoi ceea ce primesc, fie că e bun sau rău. Trebuie să mă accepți aşa cum sunt.

Ea fu surprinsă de brusca lui izbucnire intensă.

– De ce îmi spui lucrurile astea?

Emoții diferilte îi întunecau trăsăturile.

– Nu ştiu. Zâmbi strâmb. Ai un efect ciudat asupra mea. Lorenzo spune că am o mare nevoie să merg la spovedanie. Poate că vreau să mă absolvi de ceea ce nu poate fi absolvit.

Ea îşi lăsă privirea în jos şi între ei se aşternu liniştea.

– Nu ți-a plăcut să fii soldat? întrebă ea într-un târziu.

El ridică din umeri.

– N-am ştiut nimic altceva încă de când eram copil. Am făcut-o bine. Tatăl meu a fost mulțumit.

– Dar nu ți-a plăcut? insistă ea. De aceea ai renunțat la condotti şi te-ai apucat de construit corăbii?

– Marea a fost întotdeauna în sângele nostru. Abia când familia mea a venit din Persia în Italia ne-am mutat de pe coastă în interior. Se strâmbă. Nu suntem fermieri înnăscuți şi nu am prosperat. Aşa că străbunicul s-a apucat de meseria armelor. Războiul ni se potrivea mai bine decât treieratul pământului, şi ne-am îmbogățit din asta.

– Dar tu ai renunțat.

– Eram de ajuns de bogați, şi eram sătul de nobilii care într-o zi mă plăteau să lupt pentru ei, iar în următoarea angajau pe cineva care să-mi fure banii. Se sprijini cu spatele de treaptă şi privi

pânzele care fluturau în vânt. Apoi, într-o zi, eram pe docurile din Veneția și priveam cum o corabie din Madagascar intra în port. Îmi petrecusem dimineața storcând ultima jumătate din onorariul meu din cuferele signoriei și eram îngrețoșat de moarte de *Serrenissima*. Zâmbi unei amintiri. Vântul ridica pânzele și puteam să simt mirosul mării și al încărcăturii de scorțișoară care era descărcată și dintr-o dată am știut – se opri și se întoarse spre ea. Crezi că acum ai putea să dormi?

– Nu prea cred. Ea se opri, privindu-l direct în ochi. Ce ai știut?

El se ridică și o ajută și pe ea să se ridice în picioare.

– Am știut că era timpul să ne întoarcem la mare, acolo unde ne era locul.

– Dar de ce construcții de nave? De ce nu explorare sau comerț?

El își scutură capul.

– Am vorbit destul. Du-te la culcare.

Sanchia simți o dezamăgire puternică. Pentru prima dată de când îl întâlnise, Lion devenise pentru ea mult mai uman și mai puțin o enigmă puternică. Nu voia să lase ceea ce întrezărise în trecăt, de teamă să nu dispară.

– Nu mi-e somn.

– Nici mie. Apoi adăugă scurt. Dar trupul mi-e cuprins de dorință și dacă nu vrei să vii cu mine, trebuie să pleci acum. Zâmbi șters, când văzu cum ochii ei se măresc a mirare. Credeai că nu te mai doresc? Te doresc tot timpul când ești lângă mine. Trebuie să accepți și asta.

– Trebuie să accept numai ceea ce doresc să accept.

– Ceea ce alegi să accepți, zise el subliniind ușor cuvintele. Pot să te fac să „dorești" să mă accepți.

Ea privi în sus spre el, simțind o tresărire familiară între

coapse. Nu, nu se va lăsa să simtă asta. Nu mai era amanta lui şi nu trebuia să-i dea niciun fel de răspuns, ca să nu profite de el.

– Atunci aleg să nu te accept. Nu vreau... Se opri când îi întâlni privirea ştiutoare. Eliberează-mă, Lion.

– Vino în patul meu, Sanchia.

– Nu pot.

– Atunci nu o voi face.

Se simţi cuprinsă de disperare în timp ce îl privea. Expresia lui era nemiloasă, absolut implacabilă. Îşi dorea să se fi dus în cabina ei, aşa cum îi spusese el când venise pe punte. Înainte îi arătase blândeţe, înainte de a-i dezvălui puţin din brutalitatea crudă a vieţii care îi modelase firea colţuroasă şi îl făcuse ceea ce era. Acum, deşi nu putea trece cu vederea, putea înţelege şi, înţelegând, era atrasă de el.

– Nu voi sta în Genova, ştii. O să fug.

El încremeni.

– Nu te purta prosteşte. În Genova vei fi în siguranţă. Damari nu se va deranja să te caute atât de departe, iar eu o să mă asigur că eşti aşezată într-o casă confortabilă, înainte de a pleca.

– Şi când te întorci? Sanchia îşi scutură capul. Dacă vrei o curvă, întoarce-te la Giulia Marzo şi eliberează-mă pe mine.

– Nu te voi elibera.

– Atunci va trebui să trimiţi pe cineva să mă găsească. Nu voi fi aici când te vei întoarce. Se uită la el imploratoare. De ce nu mă eliberezi? Ziceai că nu ai suporta să vezi sclavie în jurul tău, că ai fugi.

El deveni aspru.

– Cunoşti pedeapsa pe care aş putea să o aplic pentru o asemenea crimă?

– Crezi că mă tem de pedeapsă? Zâmbi cu amărăciune. Am învăţat să mă descurc cu durerea; Damari a fost un profesor bun. Îşi scutură capul. Iar tu nu mă vei răni.

– Eşti foarte sigură.

– Da, aşa că nu mă ameninţa cu ceea ce nu poţi face, Lion. Nu-mi mai e teamă de tine.

Faţa lui Lion exprima şi furie şi frustrare.

– Poate că va trebui să-mi schimb felul de-a fi. Este evident că am devenit mult prea previzibil. Se răsuci pe călcâi şi traversă puntea. Eşti o femeie tare dificilă. Strigă către marinarul de la cârmă. Întoarce corabia, fir-ar să fie! Ne întoarcem la Pisa.

– Pisa! Sanchia îl privi la fel de uimită ca marinarul de la cârmă care se grăbea să execute ordinul lui Lion. Suntem doar la o zi distanţă de Genova.

– Iar tu tocmai mi-ai spus vei fugi din Genova când eu voi părăsi portul. Gura lui se încordă. Aşa că te ţin cu mine.

– În Pisa?

– Merg la Pisa doar ca să ancorez. Nu pot sta acolo. Trebuie să mă asigur că Damari nu a pornit un atac asupra Mandarei.

– Dar Lorenzo zicea că e foarte improbabil.

– Mandara este a mea. Trebuie să fiu sigur.

– Asta înseamnă că mă duci la Mandara?

– Nu-mi dai de ales.

Lumina lunii strălucea puternică şi direct pe faţa lui, iar Sanchia nu-l văzuse niciodată cu o expresie mai întunecată.

– Da, zise el. Te duc la Mandara.

– Acolo e Mandara, Sanchia. Lorenzo trase de hăţurile calului şi se aplecă în şa cu privirea aţintită asupra oraşului înconjurat de ziduri din faţa lui. O ciudată nerăbdare îi încălzi trăsăturile care de obicei erau neutre.

– Nu e atât de departe pe cât pare. Ar trebui să ajungem acolo în mai puţin de treizeci de minute.

Lion îi aruncă peste umăr o privire mai puţin decât mulţumită.

– Ceea ce ar trebui să te facă extrem de fericit.

– Da, de fapt mă simt foarte satisfăcut. De data asta nu exista nici urmă de batjocură în vocea lui Lorenzo. Deşi mă îndoiesc că există o emoţie ca fericirea. Ridică din umeri. Dar sunt multe cuvinte care nu au un înţeles pentru mine.

– E frumos. De pe mica ridicătură de la poalele dealurilor, Sanchia putea vedea atât oraşul Mandara înconjurat de ziduri, cât şi o podgorie mare aflată în vale, mai la nord. Privirea i se mută pe castelul care domina oraşul. Inconştient, mâna îi strânse hăţurile cu putere, iar iapa îşi răsuci capul în semn de protest. Sanchia făcu un efort să se relaxeze. Nu ar trebui să se simtă intimidată la gândul de a o întâlni pe mama lui Lion. Femeia nu era o ameninţare pentru ea. Lion îi spusese Sanchiei că nici nu trebuia să meargă la castel, şi că va locui într-o casă mică din oraş. Va fi evident pentru Lady Caterina că locul Sanchiei în viaţa lui Lion era unul prea mic pentru a avea importanţă pentru ea, şi fără îndoială că o va ignora.

Va găsi o cale să plece din Mandara. Un val de panică îi însoţi gândul, în timp ce privea la zidurile înalte de piatră ale oraşului. Îi fusese imposibil să scape de Lion din momentul în care ajunseseră la Pisa şi s-ar putea să fie la fel de dificil acum când intra pe domeniul lui.

– Renunţă, Sanchia.

Se întoarse şi văzu că Lion o privea fix.

– Nu vei pleca din Mandara.

– Greşeşti. Voi găsi o cale. Privirea Sanchiei se întoarse asupra castelului. Uită că sunt o hoaţă foarte bună. O să-ţi fie greu să mă ţii încuiată.

– Nu trebuie să te ţin încuiată. Aici nu este nevoie de chei. O să vezi şanţul cu apă şi podurile mobile, iar porţile oraşului sunt păzite de oamenii mei. Îi zâmbi plăcut. Şi voi avea grijă să le spun acestor gărzi că voi fi nevoit să îi emasculez dacă îţi vor permite să păşeşti în afara porţilor Mandarei.

– Cred că asta se va dovedi mai mult decât suficient, zise Lorenzo moale. Lion are dreptate. Renunță, Sanchia.

Ea nu răspunse, ci își îndemnă calul în josul potecii care ducea către orașul aflat în depărtare.

Porțile orașului se deschiseră când ei erau încă la ceva distanță, și doi călăreți ieșiră din oraș. Unul dintre călăreți era pe un cal sur, imens, și trecu rapid în fața celuilalt, apropiindu-se de ei la galop.

– Se pare că vom fi onorați cu o escortă personală, murmură Lorenzo. Lady Caterina.

Sanchia deveni încordată, cu privirea fixă pe călărețul care galopa spre ei. Nu putea distinge trăsăturile femeii de la distanța aceea, dar nu avea niciun dubiu că era o *ilustrissima*, o mare doamnă. Călărea cu spatele drept, cu ținuta îndărătnică și cu aceeași forță și pricepere ca și fiul ei, Lion. Deoarece se afla pe cal, era greu de determinat cât era de mare, dar părea înaltă și subțire, cu umerii lați acoperiți de o pelerină de catifea roșie.

– Curaj, Sanchia. Privirea lui Lorenzo nu părăsi niciun moment călărețul care se apropia. Măcar și-a lăsat buzduganul acasă.

– Sanchia nu are nevoie de curaj, zise Lion în timp ce îl îndemna pe Tabron să meargă câțiva pași mai în față. Mama nu îi va face niciun rău.

Lorenzo râse ironic, dar nu mai zise nimic.

Caterina Andreas își opri armăsarul la câțiva pași de locul în care Lion o aștepta, iar Sanchia se pregăti, fără să fie conștientă că o face. Mama lui Lion nu avea nevoie de arme ca să impresioneze și să intimideze.

Trăsăturile lady-ei Caterina erau prea puternice ca să fie considerate frumoase, maxilarul prea lung, bărbia prea fermă, sprâncenele, o versiune feminină a celor negre și drepte ale lui

Lion. Avea maniera îndrăzneață și plină de autoritate a unui bărbat, dar nu era nimic masculin în frumusețea sculpturală a pomeților ei înalți și nici în spiritul neînfricat care sclipea în ochii ei negri. Părul ei negru și lucios era înspicat cu argintiu, dar fața îi era fermă și aproape fără riduri.

Privirea ei pătrunzătoare cercetă fața lui Lion.

– Ești bine?

Lion dădu din cap.

– Damari?

– Nu a venit cu armată asupra Mandarei. Ridică din umeri. Laşul n-ar îndrăzni. Preferă să-i mituiască pe alții ca să-i îndeplinească relele. Marco a trimis iscoade la Pisa și a primit vorbă că după ce Damari a aflat că te îndreptai spre Genova, a plecat să îl caute pe Borgia. O sclipire bruscă de umor se ivi în privirea ei. Ca să se scuze, nu mă îndoiesc, că nu poate livra ceea ce promisese. Aș fi vrut să fiu acolo când încerca să-i explice stăpânului său că nu a putut să păstreze Dansatorul Vântului împotriva a trei oameni.

– Și o femeie, adăugă Lorenzo moale. Privirea Caterinei se mută pe fața lui Lorenzo și ea dădu din cap formal.

– Lorenzo.

El își înclină capul într-o plecăciune ironică.

– Doamna mea.

Apoi Caterina se întoarse spre Sanchia.

– Tu ești sclava Sanchia?

Sanchia își îndreptă spatele.

– Sunt Sanchia. Nu mai sunt sclavă.

Caterina privi către Lion.

– Ai eliberat-o? Marco spunea că nu intenționezi să o faci.

– N-am eliberat-o. Lion adăugă pe un ton uscat. Pare să gândească că dacă spune cuvintele, va deveni un adevăr.

– Datoria a fost plătită, zise Sanchia. Sunt liberă.

– Ce caută aici? îl întrebă Caterina pe Lion. Trebuia să o lași la Genova. Marco zicea...

– E aici și cu asta am încheiat, o întrerupse Lion aspru. N-o să fie nicio diferență.

Privirea Caterinei se îngustă pe fața lui.

– N-o vei aduce la castel?

Lion își scutură capul.

– Stă în oraș.

– Numai dacă nu vrei să o onorezi cu invitația de a-ți fi oaspete, zise Lorenzo. Sunt sigur că Lion va ceda cererii tale. E un fiu tare supus.

– Nu! zise Lion. Nu te băga în asta, Lorenzo. Nu este treaba ta.

– Messer Vasaro rareori lasă acest aspect să-l oprească. Caterina întrebă cu o blândețe periculoasă. Asta este opera ta, Lorenzo?

Lorenzo doar îi zâmbi.

– De ce? Caterina se întoarse din nou spre Lion. Dacă îi ești recunoscător pentru serviciile pe care ți le-a făcut, atunci elibereaz-o, dă-i bani și las-o să plece. Nu are un loc în Mandara.

– Are un loc acolo unde aleg eu să-l aibă, zise Lion. Lasă lucrurile așa, mamă.

– Nu voi... Se opri când auzi zgomot de copite care se apropiau. Mă voi ocupa de asta mai târziu. Nu am terminat încă.

– Nici noi nu credeam asta, zise Lorenzo.

Caterina îi aruncă o privire letală înainte de a-și întoarce calul ca să o întâmpine pe femeia care venea spre ei călare.

– Ai mers încet, Bianca. Trebuie să arăți mai multă nerăbdare, altfel Lion va crede că nu ești fericită să-l vezi.

– Sunt întotdeauna fericită să-l văd pe Lion, iar el știe asta

foarte bine, răspunse calmă femeia cu numele de Bianca. Uiți că nu sunt o călăreață care să îndrăznească să călărească la o viteză sinucigașă ca tine? Îi zâmbi cu căldură lui Lion. Bine te-ai întors la Mandara, stăpâne. Ne-a fost dor de tine.

Era, probabil, cea mai frumoasă femeie pe care Sanchia o văzuse vreodată. Lumina soarelui lucea printre șuvițele blonde care se amestecau prin părul castaniu al cozilor ei înfășurate în jurul capului mic și scoteau în evidență perfecțiunea trăsăturilor ei care ar fi putut fi cele ale unei statui a Afroditei. Nu, nu Afrodita, se corectă Sanchia cu siguranță. Fața acestei femei era prea inocentă ca să fie asemănată cu zeița dragostei. Strălucea cu o puritate copilărească ce îi amintea de Psyche.

– Și mie mi-a fost dor de tine, Bianca. Lion zâmbi blând. Arăți înfloritoare. Ai mai multă culoare în obraji decât ultima dată când te-am văzut.

– Oh, da. Mă simt foarte bine. Marco mă face să-mi petrec ore în șir în grădină pozându-i pentru tablourile lui. M-am înroșit foarte tare săptămâna trecută.

– Marco ar trebui să aibă grijă de tine mai bine.

– Dar nu mai trebuie să-și facă griji în privința felului în care Marco are grijă de ea din moment ce acum ești tu acasă, Lion, zise Caterina scurt. Poți să...

– Nu îi faci cunoștință Sanchiei cu Bianca, Lion? întrerupse Lorenzo. Unde îți sunt manierele?

– Ea este Sanchia? Un zâmbet lumină fața Biancăi. Marco mi-a povestit cât de curajoasă ai fost și cum i-ai ajutat să recupereze Dansatorul Vântului. Sunt mândră să te cunosc. Știu că vom deveni prietene bune.

Sanchia era copleșită de sinceritatea Biancăi; zâmbetul ei avea aceeași blândețe iubitoare pe care Sanchia se obișnuise să o vadă pe fața lui Elizabet.

– Iar eu sunt foarte încântată să te cunosc, my lady.

– Dar nu ați fost prezentate, zise Lorenzo. Presupun că eu trebuie să fiu cel care să îndeplinească această datorie fericită. Sanchia, permite-mi să ți-o prezint pe Lady Bianca. Făcu o pauză. Soția lui Lion.

De ce se simțea uluită? se întrebă Sanchia. Doar pentru că nimeni nu pomenise că Lion era însurat, nu însemna că nu exista o căsătorie. Își forță repede fața într-un zâmbet ca să-și ascundă șocul care știa că era evident și își înclină capul.

– Stăpână.

– Bianca. O îndemnă soția lui Lion zâmbind din nou. Trebuie să îmi spui Bianca.

– Bianca... Repetă Sanchia amețită. Nu îl va privi pe Lion. Nu îl va lăsa să vadă cum se răsucește durerea prin ea acum, după ce primul șoc trecuse. Se simțea trădată... mai mult chiar decât se simțise în donjon când credea că Lion o abandonase. Cât de stupidă și nerezonabilă era să se simtă așa. N-ar trebui să o deranjeze că el avea o nevastă.

– Iar eu îți voi spune Sanchia. Bianca se întoarse spre Caterina. Putem să îi dăm camera de lângă a mea? Mi-ar plăcea tare mult să...

– E o sclavă, Bianca. Îi tăie vorba Caterina cu duritate.

– Totuși? O încruntătură afectă perfecțiunea frunții Biancăi. Sunt sigură că Lion doar a uitat formalitatea eliberării ei. Nu-i place sclavia. Se întoarse spre Lion. Nu-i așa?

Fața lui Lion era lipsită de orice expresie.

– Cum spuneai, sunt formalități de îndeplinit. Dar problema statutului ei este irelevantă în acest moment. Sanchia nu va sta la castel.

Atunci când Bianca încercă să protesteze, Lion ridică o mână ca să o oprească.

– Poate mai târziu. Sanchia a suferit enorm şi are nevoie de solitudine. Am aranjat pentru ea să ocupe o casă lângă piaţă, unde să se poată odihni şi recăpăta puterea.

Încruntătura Biancăi dispăru atunci când privirea ei se îndreptă spre mâna bandajată a Sanchiei.

– Înţeleg asta, zise ea moale. Ai dreptate, my lord. Are nevoie de solitudine ca să se poată împărtăşi lui Dumnezeu şi să se roage ca să-i redea sănătatea. Dădu din cap. Mă voi ruga şi eu, Sanchia şi, curând, te vom avea la castel.

– Mulţumesc, zise Sanchia pierdută.

– Şi voi aduce perne şi aşternuturi de la castel, continuă Bianca. Poate şi o servitoare. Tu ce crezi, Lion?

– Aranjez eu pentru o servitoare, zise Lion. Iar tu nu trebuie să te deranjezi, Bianca. Sanchia este responsabilitatea mea şi voi avea grijă de confortul ei.

– Dar sunt sigur că Bianca nu consideră asta un efort, zise Lorenzo. Caritatea este voinţa lui Dumnezeu, nu-i aşa, Bianca?

– Lion are dreptate, Bianca, zise Caterina privind mânioasă spre Lorenzo. Nu este locul tău să îl sfidezi în privinţa asta.

– Să-l sfidez? Ochii Biancăi se măriră uimiţi. Nu l-aş sfida niciodată. Înţelegi asta, nu-i aşa, my lord? Credeam doar că...

– Ştiu, ştiu, zise Lion brusc nerăbdător. Cuvintele mamei au fost prea aspre. Acceptă doar voinţa mea în acest lucru.

– Cu siguranţă, my lord. Cum doreşti, zise Bianca uşurată. Pot să-i trimit mâncare de la bucătării care să o înzdrăvenească?

– Trimite-i ce vrei, zise Lion printre dinţi în timp ce îl îndemna pe Tabron la trap. Şi acum, putem încheia această trăncăneală şi să ne continuăm drumul spre oraş? Trebuie să-l întreb pe Marco depre Damari şi să vorbesc cu gărzile de la poartă.

Casa văruită spre care Lion îi conduse era mică, dar

încântătoare, cu jardiniere la ferestre din care se revărsau muşcate roşii-coral peste balconul dinspre piaţă.

– Ştiu casa asta, zise Caterina rar, ridicându-şi privirea spre uşile acoperite cu draperii care duceau la balcon. Se întoarse spre Lion.

Lion îi întâlni privirea şi faţa lui se înmuie.

– N-am avut timp să găsesc alt loc. Era casa asta sau castelul.

– Nu am nicio problemă cu alegerea ta. O găsesc foarte potrivită.

– Mamă, nu am ales eu. Aş...

– Nu am timp de pierdut pe aici. Presupun că ai cheia?

– De când casa este goală, cheia este la negustorul de alături.

– Atunci nu vei avea nicio problemă. Vino, Bianca, trebuie să ne asigurăm că este destul pentru cină. Caterina îşi îndemnă armăsarul şi porni la trap urmată de aproape de Bianca.

Lion înjură uşor printre dinţi înainte de a se întoarce spre Lorenzo.

– Vrei să iei tu cheia şi să o aranjezi pe Sanchia înainte de a veni la castel? Trebuie să vorbesc cu mama.

Lorenzo dădu din cap, cu privirea pe spatele rigid al Caterinei.

– Presupun că a fost casa tatălui tău şi era folosită pentru activitatea obişnuită?

Lion dădu din cap.

– *Cristo*, de ce a trebuit să vină să mă întâmpine? Ar fi putut să nu afle că Sanchia ocupă casa.

– Te-ai gândit să mă ascunzi? întrebă Sanchia cu o voce clară. Dacă devin deranjantă, ai soluţia.

Lion o privi mânios.

– Nu mă mânia, Sanchia. Am destule probleme şi fără ca tu să te burzuluieşti la mine.

Privirea lui Lorenzo rămăsese în continuare asupra Caterinei.

– Da, du-te după ea şi spune-i cuvinte blânde. Cred că are

nevoie de ele. Se întoarse şi-i zâmbi Sanchiei. Ne vom descurca foarte bine fără tine.

– Foarte bine, repetă Sanchia cu emfază.

Lion îi aruncă o privire întunecată, îşi îndemnă calul şi porni după lady Caterina şi Bianca.

Lorenzo descălecă şi veni să o ajute pe Sanchia să se dea jos de pe iapă şi să lege caii de stâlpul porţii gardului de fier care înconjura casa.

– Aşteaptă aici, mă duc să iau cheia.

Se întoarse în cinci minute, nu numai cu cheia ci şi cu o femeie tânără, plinuţă al cărei zâmbet senin era doar foarte puţin umbrit de prezenţa rece a lui Lorenzo.

– Ea este Rosa Lanzio. Este fata cea mică a negustorului de mătăsuri din prăvălia de alături. Te va servi.

Rosa şopti ceva ininteligibil şi făcu o reverenţă în faţa Sanchiei.

Sanchia o privi înmărmurită. Era de neînţeles pentru ea, care fusese toată viaţa o sclavă, să îi fie oferită o persoană care să o servească pe ea.

– Nu am nevoie de servitoare.

– Evident că Lion crede altceva. Lorenzo descuie uşa şi îşi încreţi nasul cu dezgust când deschise uşa.

– Vino, Rosa, întreagă casă trebuie aerisită şi curăţată.

Rosa îl privi speriată, apoi alergă în casă fără nicio vorbă.

– Măcar nu trăncăneşte, zise Lorenzo afabil. Detest femeile care dau din gură. Privi spre Sanchia. Deşi nu pot să mă plâng de tine. Abia dacă ai deschis gura de când te-am prezentat Biancăi.

– Am fost... surprinsă.

– Mi-am închipuit asta. Lorenzo zâmbi. Un copil frumos, Bianca şi bună pe cât e de frumoasă.

– Da.

– Ai observat cât de blând şi răbdător este Lion cu ea?

Sanchia simţi o durere ciudată.

– Nu este ceva ieşit din comun ca un bărbat să fie blând cu nevasta lui. Trebuie că o iubeşte foarte mult.

– Oh, da, toată lumea o iubeşte pe Bianca.

Sanchia se întoarse să-l privească.

– N-ai vrut să ştiu de ea înainte de a ajunge aici.

– Cu siguranţă că am crezut că e mai bine să rămâi ignorantă cât mai mult posibil.

– Mai bine pentru cine?

– Toţi cei implicaţi. Vei înţelege în momentul în care te vei familiariza cu situaţia. O privi cu atenţie. Dar cred că ai avut destule de aflat pe ziua de azi.

– Nu voi fi aici ca să ajung să înţeleg prea multe despre Lordul Andreas şi familia lui.

– Oh, dar eu cred că vei fi. Lion va lua toate precauţiile necesare ca să se asigure de şederea ta. Nu a trecut prin toate neplăcerile astea ca tu să fugi. Zâmbi. Aşa că de ce să nu profiţi? O casă frumoasă, cineva care să te servească, nimic de făcut decât să te odihneşti. Mâine ne vom uita la materiale şi voi comanda pentru tine rochii atât de frumoase, încât Giulia Marzo ar scrâşni din dinţi de invidie. Nu te tentează?

– Nu.

Lorenzo se încruntă, apoi faţa i se lumină.

– Am uitat că nu ai fost crescută să apreciezi plăcerile femeieşti obişnuite. Cărţi. Îţi voi aduce mai multe cărţi de la castel care să te ţină ocupată până ce vei putea să le comanzi pe ale tale. Avem aici, în Mandara, un tânăr copist talentat care lucrează repede şi frumos, şi poţi alege ce lucrări vrei ca să ţi le facă.

– Cărţi? Sanchia nu-şi putea ascunde emoţia din voce. O

carte a ei! Ce încântător ar fi să aibă magia cuvintelor nu numai în minte, dar şi pe un pergament de calitate, să-l poată atinge şi să-l aibă pentru totdeauna.

– Legat în piele fină, roşie, zise el persuasiv. Cu margini aurite.

Sanchia zâmbi brusc.

– Sunt sigură că eşti trimisul Satanei, Lorenzo.

El dădu din cap.

– Asta-i tot spun lui Lion, dar el preferă să nu creadă. Deci vei accepta cărţile şi...

– Dacă accept cărţile, nu înseamnă că nu voi încerca să fug, zise ea repede. Trebuie să fiu cinstită cu tine.

– În cazul ăsta am fost avertizat cinstit. Lorenzo ridică din umeri. Acum vino cu mine la *trattoria*, peste drum de piaţă, şi vom bea vin şi vom mânca brânză în timp ce Rosa îţi curăţă casa. Nu mai suport mirosul.

– Nu este casa mea, zise Sanchia potrivindu-şi pasul cu al lui.

– Ar putea fi, dacă nu-ţi mai faci griji despre libertate şi începi să-ţi faci griji despre cum să-l mulţumeşti pe Lion.

Sanchia îşi încordă buzele.

– Are o nevastă care să îl mulţumească.

– Adevărat. Dulcea, blânda Bianca.

Sanchia merse în linişte pentru moment înainte de a întreba brusc:

– Sunt căsătoriţi de mult timp?

Lorenzo dădu din cap.

– Dinainte de a-l întâlni pe Lion. Cred că avea şaisprezece ani şi Bianca paisprezece. Ea era Bianca Garlondo, legături în familia Baglioni, iar unirea celor două familii era considerată benefică pentru Mandara. Căsătoria a fost aranjată de tatăl lui

Lion şi, aşa cum este obiceiul, nu s-au văzut până când nu a fost semnat contractul.

– Au copii?

– Nu. Lorenzo zâmbi. Ce păcat. Nu există moştenitor pentru Mandara. Dar Bianca pare a fi aproape prea frumoasă ca să fie desacralizată de naştere, nu crezi? Privirea lui se îngustă brusc pe faţa Sanchiei. Spune-mi, care a fost prima ta impresie când ai văzut-o?

– Psyche, răspunse ea fără să gândească.

El o privi fără expresie, apoi începu să râdă.

– Mă uimeşti tot timpul. Ce comparaţie interesantă!

Ajunseră la *trattoria*, iar el trase un scaun pentru ea şi pocni din degete pentru serviciu.

– *Vino* este excelent aici, mult mai bun decât în Florenţa. Mandara devine faimoasă pentru viile ei. Se aşeză pe scaunul opus ei. Hai acum să vorbim despre subiectul care ne face plăcere amândurora. Ce cărţi vrei cel mai mult să achiziţionezi?

11

Flăcările torțelor fixate pe pereții de piatră care flancau ușa înaltă de la intrarea în Mandara aruncau o lumină stranie, roșie-portocalie, peste părul negru al lui Lion. El păși în afara cercurilor de lumină, grăbindu-se să traverseze curtea spre Lorenzo.

– *Cristo*, ți-a luat ceva timp. Lion făcu semn lacheului să ia frâiele calului lui Lorenzo în timp ce el descăleca. S-a aranjat?

– Atât cât vrea ea să fie de aranjată. Ai vorbit cu Marco?

– Da. Damari este singur cu Borgia. A mers la Cesna direct de la Pisa.

– Asta înseamnă că încă nu te poți atinge de el fără să-l tragi pe Cesare peste Mandara. Va trebui să ai răbdare.

– Nu prea mă simt în stare să am răbdare. Este posibil să nu mă pot atinge de Damari, dar pot să-l dau jos pe Caprino. Plec la Florența mâine în zori.

– Asta înseamnă că te duci în noaptea asta la Sanchia?

– Nu. Lion se întoarse brusc și începu să urce scările de piatră. Nu în noaptea asta.

– Ah, înțeleg. Dorești să-ți petreci seara în brațele dulcii tale soții.

– Lorenzo, într-o zi voi... Lion se opri. Ai ceea ce ai vrut, dar nu-ți voi da victoria întreagă.

Lorenzo îl urmă în marea sală.

– Dar victoria va fi a ta. Asta-i toată frumusețea. Începu să urce scările largi din stejar. Dar recunosc că sunt obosit de tot

acest joc al formării destinelor. Chiar şi Dumnezeu s-a odihnit în cea de-a şaptea zi. Fă ce vrei în noaptea asta. Intenţionez să-mi petrec orele de dinaintea culcării umblând cu Dante prin infernul său. Nu înţelege cu adevărat natura iadului, dar mă linişteşte faptul că cineva crede că există un Dumnezeu în afara celui pe care îl creăm noi înşine. Aduce un anumit echilibru în univers.

– Somn uşor, Lorenzo!

Lorenzo îl privi din capătul scărilor şi un zâmbet neobişnuit pentru el îi lumină faţa.

– Mulţumesc, prietene, şi fie ca somnul să-ţi fie sfetnic. Totul e atât de simplu, numai să poţi să vezi. Îşi continuă drumul spre camera pe care şi-o făcuse a lui în cei treisprezece ani de când era cu Lion.

După mai bine de două ore, uşa camerei lui Lorenzo se deschise şi Caterina Andreas intră. Purta o splendidă rochie din catifea albastră cu un decolteu adânc şi rotund, tivit cu safire în montură de argint filigranat. Piepteni ornaţi cu safire îi ţineau părul negru şi lucios într-un coc strâns la ceafă şi arăta întru-totul ca marea doamnă a castelului. Ceea ce probabil că fusese şi în intenţia ei, gândi Lorenzo amuzat în timp ce închidea cartea şi se sprijinea de spătarul scaunului.

– E lucrarea ta, nu-i aşa? ea trânti uşa în urma ei. Lion n-a adus niciodată o femeie la Mandara până acum. Nu voi accepta. Mă auzi? Nu voi accepta, Lorenzo.

– Bună seara, doamna mea. Sper că ai avut o seară plăcută? Mi-a părut rău că am fost lipsit de bucuria de a petrece la ospăţul de întoarcere acasă. Eu şi cu Sanchia a trebuit să ne mulţumim cu pâine şi brânză la *trattoria*. Sanchia a fost mulţumită, dar ea nici nu e obişnuită cu altceva. O privi cu reproş. Nu te simţi vinovată că 0 lipseşti pe biata copilă de o viaţă mai bună aici, la castel?

– Nu, nu mă simt vinovată. Las-o să-şi facă o viaţă mai bună departe de Mandara. Şi aşa Lion îşi petrece puţin timp aici şi nu voi permite să fie distras de la datoria lui.

– Datorie? Ah, impregnarea frumoasei Bianca. Ai putea crede, având în vedere apetitul lui Lion pentru sportul ăsta, că ar avea deja o duzină de copii, nu-i aşa?

– Nu te mai juca, Lorenzo. Voi *avea* un nepot, iar Mandara va avea un moştenitor. Nerozia asta ţine de prea mult timp.

– Exact cuvintele pe care i le-am spus lui Lion. Ţine de prea mult timp. Îşi scutură capul. Şi tu ştii că nu se va atinge de Bianca. O vede acum ca pe sora lui mai mică.

– Asta s-ar putea schimba. Caterina făcu doi paşi mai aproape privindu-l fix. E foarte frumoasă.

– E plictisitoare.

– E blândă şi ascultătoare.

– E un copil.

– E aproape de vârsta lui Lion, mult mai în vârstă decât vagaboanda cu părul roşu pe care l-ai convins pe Lion să o aducă aici.

– În ani, poate, dar felul în care Sanchia a fost crescută i-a dat maturitatea pe care Bianca nu o va avea niciodată. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. O privi în ochi. Şi nu l-am convins eu pe Lion să o aducă aici. Ar trebui să-ţi cunoşti fiul îndeajuns de bine ca să ştii că nu poate fi convins prin vorbe. Circumstanţele au conspirat la aducerea Sanchiei aici.

– Cu ajutorul tău?

– Am oferit, cu siguranţă, toate încurajările. Sanchia ar putea fi răspunsul la dilema lui Lion. Ea are curaj şi inteligenţă şi cred că se potrivesc...

– Dulce Marie, doar nu vrei să-mi spui că ar putea să o iubească? Caterina îl privi uimită. Doamne, Dumnezeule, ţi-ai

pierdut mințile? Pasiune, poate, dar nu e un prost ca să confunde dorința cu emoțiile răsuflate cântate de trubaduri.

– Nu, nu e prost. Lorenzo zâmbi. Şi noi doi ştim că dragostea este un cuvânt pentru proşti şi copii. Totuşi, nu i-ar fi rău să aibă o femeie care să-i ofere şi minte pe lângă trup.

– Atunci să o aibe, zise Caterina. Dar nu aici. Trebuie să am un moştenitor pentru Mandara.

– Ai putea să te măriți din nou. Eşti destul de tânără ca să mai poți avea un copil.

Ea îşi feri brusc privirea.

– Îmi place viața mea aşa cum este, fără să mai aduc un bărbat căruia să-i spun lord şi care, poate, să râvnească ceea ce este al lui Lion.

– Lion nu doreşte Mandara. O păzeşte pentru că datoria este în sângele lui, dar nu-l interesează decât prețiosul lui şantier naval din Pisa.

– Asta-i doar o toană. O să se plictisească de el şi o să se întoarcă la Mandara.

– Nu, greşeşti. A găsit acolo ceva ce-i lipsea şi de acum încolo se va întoarce la Mandara numai când va trebui. Tu vrei Mandara, nu Lion. El nu are nicio dorință să continue dinastia ta.

– Nu doresc nicio dinastie. Doresc doar să păstrez ceea ce am ridicat aici. Ochii ei negri aruncau foc în direcția lui. Cine crezi tu că a protejat şi a îngrijit Mandara când soțul meu şi cu Lion erau plecați să lupte? Carlo mi l-a luat pe Lion când era încă un bebeluş, iar Marco a fost întotdeauna pierdut în pictura şi muzica lui. Nu am... Se întrerupse, apoi continuă cu o determinare de oțel. Mandara este copilul meu. Trebuie să meargă mai departe.

– Atunci va trebui să găseşti soluția în altă parte.

– Nu mă vei ajuta?

– Îmi ceri să te ajut?

Ea își ridică mândră bărbia.

– Nu.

– Asta-i bine. Nu mi-ar plăcea să refuz o mare doamnă și o nobilă. Apropo, rochia asta e superbă. Trebuia să mă copleșească cu importanța ta?

– Da.

– Ai reușit. Rămân umilit și pedepsit.

– Minți. Îl privi un moment în tăcere. N-ai de gând să-mi ceri să o scot de pe mine și să vin în pat?

– Nu.

– Mă vrei în patul tău?

– Oh, da. Un zâmbet strălucitor îi încălzi trăsăturile reci, iar privirea o cercetă mângâietor. Da, draga mea Caterina, este dorința mea cea mai profundă.

– Tu de ce nu vii niciodată la mine? Caterina își frecă obrazul de umărul gol al lui Lorenzo cu o mulțumire ca de pisică. De ce trebuie să vin eu întotdeauna în camera ta și să-ți cer să mă primești în patul tău?

Lorenzo îi mângâie blând părul mătăsos.

– Ești o mare doamnă. Nu vreau ca numele tău să fie insultat de servitori. Degetul arătător i se mișcă leneș urmărind linia frunții ei. Și apoi egoul meu este foarte fragil. Cum ar fi dacă ți-aș cere și tu m-ai refuza? Aș fi devastat.

– Trebuia să-mi închipui că nu voi primi nicio satisfacție de pe limba ta aia răsucită. Se ridică și îl privi zâmbind. Dar e bine că îmi oferi atâta satisfacție cu o altă parte a anatomiei tale, altfel nu m-aș deranja să-mi înfrâng mândria și să vin la tine.

– Câtă indecență. Își ridică capul și o sărută pe gură. Așa trebuie să se comporte stăpâna castelului?

Ea deveni rece, apoi se îndepărtă de el.

– Nu sunt indecentă. Doar pentru că vin la tine în felul ăsta nu înseamnă că o fac cu oricine mi-o cere.

– Nu am zis că înseamnă asta, murmură Lorenzo. Glumesc. Eşti prea sensibilă în noaptea asta.

– Da. Rămase tăcută un moment privind în întuneric. Din cauza casei.

– M-am gândit eu.

– Era casa pe care Carlo o ţinea pentru amantele lui. Eu nu trebuia să ştiu despre ea. Vocea îi deveni aspră. Cum aş fi putut să nu ştiu? Întotdeauna existau cei care erau gata să mă insulte cu informaţii despre cea mai recentă femeie a lui Carlo. Făcu o pauză înainte de a continua pătimaşă. N-a existat niciodată afecţiune între noi, dar eram nevasta lui şi ar fi trebuit să-mi apere mândria.

Iar ea era atât de mândră, gândi Lorenzo, o mândrie la fel de mare ca firea splendidă care se potrivea cu un corp la fel de splendid.

– N-ai avut niciun pic de afecţiune pentru el?

Ea scutură din cap.

– A fost dorinţă, la început. Dar după ce s-au născut copiii iar el avea moştenitori, nu a mai venit în patul meu. Se plictisea uşor de o femeie şi dorea varietate.

– Un bărbat foarte stupid.

– Nu mi-a păsat. N-am fost niciodată atât de naivă încât să îmi închipui că mi-ar fi rămas credincios. Prin natura lor, bărbaţii nu sunt constanţi.

– Cât de înţelept din partea ta să ne înţelegi şi să ne accepţi defectele. Putea simţi rigiditatea muşchilor ei şi tumultul dureros pe care amintirile îl stârniseră înăuntrul ei.

– Vrei să te întorci? Ai o depresiune frumoasă între omoplaţi care mă intrigă.

Ea se întoarse pe o parte chicotind.

– Ai niște umeri minunați. Își puse buzele pe umărul ei drept. Și aș putea scrie o odă omoplaților tăi. Își trecu buzele peste umărul ei stâng. Și un sonet pentru golul acesta viclean dintre ei. Buzele lui frământară cu afecțiune acel gol. Putea simți cum încordarea se risipește din mușchii ei rigizi și își menținu intenționat tonul nepăsător.

– Continuă, îmi povesteai de idiotul ăla, Carlo. Deși nu știu de ce ne deranjăm să discutăm despre individul ăsta plicticos. Aproape că îmi pare rău că l-am ajutat pe Lion să îi termine pe ucigașii lui. Evident că a meritat cuțitul ăla vârât între coaste. Își mișcă buzele de-a lungul șirei spinării. Presupun că și tu ai fost la fel de stupidă și i-ai rămas credincioasă.

Ea se încruntă.

– De ce spui asta? De ce să-i fi rămas credincioasă când el nu-mi era mie?

– Nu ar fi trebuit, dar probabil că i-ai fost. Ești una dintre creaturile acelea rare cărora le este imposibil să-și încalce un jurământ.

Ea rămase tăcută un moment, apoi zise agitată.

– Mi-aș fi luat un amant dacă aș fi vrut. Doar că nu s-a întâmplat să găsesc pe cineva care să-mi aprindă dorința.

– Până în momentul când bărbatul tău a murit și nu mai era niciun jurământ care să fie încălcat?

Ea începu brusc să râdă fără apărare și se întoarse din nou cu fața la el.

– Da, ticălos ce ești, dar nu te lăsa păcălit să crezi că ești singurul care a venit în patul meu de când a murit Carlo.

Expresia lui deveni dintr-o dată serioasă.

– Ai fost de-ajuns de generoasă ca să mă primești în patul tău acum trei ani, iar bărbatul tău este mort de mulți ani. Mă

bucur dacă ai avut amanți care te-au mulțumit înaintea mea. Sper că ți-au adus bucurie. Degetele lui lungi îi mângâiară blând fața. Meriți bucurie, Caterina.

Ea rămase încremenită, privindu-l nesigură.

– Lorenzo?

Un moment seriozitatea rămase pe fața lui apoi zâmbi.

– Și eu la fel. Mâna lui se mută de pe față pe gâtul ei, vârfurile degetelor mișcându-se cu multă artă. Și m-am gândit la un alt mod în care ne putem bucura de ceea ce merităm.

Ea tremură anticipând.

– Nu mai spune?

Degetele lui mângâietoare se duseră în josul umerilor ei.

– Tocmai mă gândeam la acuzația ta că limba mea răsucită nu ți-a adus nicio satisfacție. Degetele lui trecură ușor peste vârfurile sânilor ei. Cred că trebuie să remediem categoric acest lucru, Caterina.

– E timpul să pleci, zise Lorenzo încet. E aproape dimineață și servitorii vor începe curând să se trezească.

– Și ce dacă? Caterina îl privi somnoroasă. Nu-mi pasă ce zic oamenii despre mine.

– Mie da. Pleacă.

Ea se strâmbă ridicându-se încet, apoi se dădu jos din pat și începu să se îmbrace.

– Știi că sunt încă mânioasă din cauza faptului că te-ai implicat în chestia asta.

– Știu.

– Și că o să fie așa cum vreau eu.

– Știu că vei încerca.

Caterina își împinse repede părul spre spate și îl prinse în pieptenii cu safire.

– De ce nu recunoşti că am dreptate? Bianca şi Lion se vor descurca foarte bine împreună. Vor avea interese comune, copii şi îşi vor ţine unul altuia companie. Nimic altceva nu este important într-o căsnicie. E mult mai mult decât oferă alte căsătorii. Îşi trecu mâinile peste catifeaua rochiei. Amândoi ştim că te încăpăţânezi doar ca să mă enervezi pe mine.

– Oare?

Caterina traversă camera şi deschise uşa.

– Nu mi te pune de-a curmezişul, Lorenzo. Îl privi peste umăr. De ce zâmbeşti?

– Pentru că îmi face o mare plăcere să privesc o doamnă atât de frumoasă. Mă vei vizita din nou mâine noapte?

Ea îl ţintui cu privirea.

– Îmi ceri să vin?

– Nu.

– Atunci nu am să vin. Îl privi războinică. Ei bine?

El rămase tăcut.

– *Poate* am să vin, zise ea. Dacă mă decid că îmi convine.

Trânti uşa în urma ei. Lorenzo închise ochii strâns imediat, încercând să păstreze acea ultimă imagine a ei. Puternica, ferocea Caterina. Mai puţin feroce şi mult mai vulnerabilă decât ar fi recunoscut ea vreodată.

Dar nu trebuia să se gândească la Caterina.

Avea întotdeauna grijă să nu se gândească la Caterina atunci când nu era cu ea, pentru că singurătatea care îl însoţea în permanenţă devenea insuportabil de intensă. Deschise ochii şi privi gânditor la flacăra lumânării din suportul de cupru de pe masă. Nu mai putea dormi acum, dar nu mai avea nici dorinţa să se scufunde în călătoria lui Dante prin infern.

Se ridică brusc, împinse la o parte pătura şi se dădu jos din pat. Se va îmbrăca şi va ieşi să se plimbe pe creasta zidului, va

privi peste regatul Caterinei. Se va plimba până când va obosi destul de mult ca să se întoarcă la el în cameră şi să doarmă.

Dar nu se va gândi la Caterina.

– Sanchia!

Sanchia sări dreaptă în pat, cu un ţipăt uşor, cercetând nebuneşte camera din priviri.

– *Dio*, sunt eu. N-am vrut să te sperii.

Vocea lui Lion. Statura înaltă a lui Lion se contură pe lumina gri-perlată care intra pe uşa ce ducea la balcon. Uşurarea ei fu urmată brusc de tensionare.

– Ce cauţi aici?

– Plec la Florenţa. Voiam să mă asigur că eşti bine. Ezitarea din tonul lui, stânjeneala din mişcări, o uimiră.

– Mă întorc într-o săptămână. Lorenzo va avea grijă de tine cât sunt plecat şi de ce nevoi ai.

– Nu am nevoie de nimeni care să aibe grijă de mine, şi tu să fii sigur că voi încerca orice ca să nu mai fiu aici când te vei întoarce.

Îşi strânse pătura în dreptul bărbiei în timp ce îi vorbea pe un ton ostil.

– De ce n-aş fi bine? M-ai aşezat în casa asta frumoasă, plină cu tapiserii fine şi ornamente din argint. Mi-ai dat o servitoare să aibă grijă de nevoile mele. Ca răsplată trebuie doar să îngenunchez pe podea şi să te las să intri în mine aşa cum făcea Giovanni cu mama. Cât sunt de norocoasă.

– În momentul ăsta gândul de a te vedea în genunchi pe podea îmi face o deosebită plăcere, zise Lion pe un ton aspru.

– Nu voi îngenunchia pentru tine. Du-te acasă la biata aia de femeie pe care o numeşti nevastă. Pare dornică să-ţi îndeplinească ordinele.

El deveni distant.

– Bianca nu are nimic de-a face cu ceea ce e între noi. E o prostie chiar şi să vorbeşti despre ea.

Sanchia simţi cum un cuţit ascuţit trece prin ea.

– De ce nu? Pare a fi o doamnă dulce şi bună. Nu îţi este ruşine că m-ai adus aici să-i provoc umilinţă?

– N-am avut de ales.

– Ai avut de ales. Ai şi acum. Vorbele i se rostogoliră de pe buze într-un şir nebun şi sălbatic. Lasă-mă să plec. Crezi că nu ştiu cum foloseau bărbaţii din familia ta casa asta? Nu sunt un copil ignorant ca Bianca ta. Am înţeles ce-a vrut să spună Lorenzo. Tatăl tău folosea casa asta ca să-şi ţină în ea curvele, iar tu o foloseşti acum ca să-ţi ţii curva ta. Ei bine, nu sunt curvă şi nu voi...

– Taci. El îngenunche brusc lângă pat. Încetează, îţi spun. Mâinile lui o apucară de umerii goi, iar căldura bruscă a palmelor lui trimise un tremur prin ea. Nu eşti curva mea. Vocea îi era răguşită, chinuită. Eşti... Se opri.

– Ce? Sclava ta?

– *Cristo*, nu ştiu, şopti el. Nu mai ştiu. Dar trebuie să te am aproape. Nu cred că te-aş fi lăsat în Genova, chiar dacă nu m-ai fi ameninţat că fugi. Mâinile lui îi frământară umerii goi cu dorinţă. Lasă-mă să te privesc. Dumnezeule, parcă a trecut o mulţime de timp de când nu te-am mai privit.

Ea îşi ţinu respiraţia când un val de căldură tremură prin ea.

– Nu.

– Da. O mână părăsi umărul pentru a da la o parte pătura de pe corpul ei, apoi se întoarse înapoi pe umăr ca să o imobilizeze în timp ce privirea îi alerga peste ea. Îţi aminteşti când eram în grajd şi am intrat în tine şi...

– O să mă lupt cu tine. Îşi simţi sânii umflându-se sub privirea

lui, rotunjundu-se, sfârcurile întărindu-se. Nu trebuie să simtă lucrurile astea. În direcția asta o aştepta o captivitate mai sigură decât factura de vânzare pe care o avea el. Eliberează-mă, Lion.

– Într-un minut. Capul lui se aplecă spre sânii ei. Uite cât de tari şi dulci sunt mugurii ăştia. Vor atenție. Gura lui îi acoperi sânul stâng şi trase uşor de el, apoi mai tare. Ea scoase un țipăt uşor, se clătină susținută doar de mâinile lui care îi țineau umerii. Buzele lui se mutară pe sânul drept şi îl tratã cu aceeaşi atenție. Îşi ridică capul eliberându-i sânul.

– A mea.

– Nu.

El îşi trecu obrazul lat peste sânii ei cu o mişcare plină de dorință.

– Da. Mâna stângă coborî peste trupul ei şi i se vârî între coapse, aşa cum făcuse în grajdul de la fermă.

– Întotdeauna.

Ea închise ochii în timp ce căldura care emana din mâna lui bătătorită îi făcu muşchii stomacului să i se încleşteze într-un spasm. Începu să maseze încet, ațâțător.

– Nu face asta. Nu doresc lucrul ăsta. Apoi adăugă poticnindu-se. Mă faci... să-mi fie... ruşine.

Mâna lui se opri. Ea auzi respirația lui aspră în liniştea camerei. Apoi mâna lui nu mai era între coapsele ei, iar el îi dădu drumul. Deschise ochii şi îl văzu ridicându-se în picioare, o umbră masivă în întunericul de dinaintea zorilor. Traversă camera rapid până la uşă şi îi aruncă peste umăr:

– Acoperă-te.

Ea trase pătura peste ea, cu privirea fixă şi uimită asupra spatelui său lat. O dorise. Era sigură că îi va ignora vorbele şi o va lua. De ce nu o făcuse?

– S-ar putea ca mama să vină aici şi să încerce să te facă să

pleci. Deschise uşa. Nu te vrea aici din motivele ei. Să nu-i laşi vorbele să te rănească. Mă voi ocupa de ea când mă voi întoarce.

– E normal să vrea să o protejeze pe Bianca.

Buzele lui se răsuciră cu cinism.

– Vrea să protejeze Mandara. Se întoarse spre ea. Nu pot să o învinuiesc că luptă pentru ceea ce vrea. Viaţa ei nu a fost uşoară. Noi toţi trebuie... Nu mai continuă şi privi spre ea. Îmi vei ura o călătorie bună?

– Nu ai nevoie de urările mele.

El tresări, apoi ridică din umeri.

– Ai dreptate. M-am descurcat foarte bine şi fără ele până acum. Se întoarse spre uşă. La revedere, Sanchia!

O urmă de durere trecea prin nepăsarea vorbelor lui, trezind un ciudat ecou dureros în inima Sanchiei. Mâinile ei strânseră pătura cu putere, încercând să reţină cuvintele pe care i le ceruse el. Dar ele veniră oricum.

– Să ai o călătorie bună, Lion.

El se opri, pentru un scurt moment în cadrul uşii. Apoi închise repede uşa în urma lui.

Sanchia se prăbuşi peste perne şi se întoarse pe o parte privind uşa care ducea la balcon. Sânii ei erau umflaţi, aureolele şi sfârcurile îi erau destinse şi dureroase. Santa Maria, nu voia ca dorinţa să ardă prin ea. Era la fel de nebinevenită ca şi tandreţea pe care o simţea pentru el. La fel de nebinevenită ca şi impulsul pe care îl avusese de a-l chema înapoi.

Iisuse Sfânt, cum mai voia să-l cheme înapoi!

Vântul din zori bătea proaspăt şi rece peste faţa lui Lion în timp ce el ieşea călare pe poarta oraşului.

Avea nevoie de răceala asta, gândi Lion trist îndemnându-l pe Tabron la trap. Privi orbeşte spre cerul care acum se transforma

din sidefiu în rozul cel mai pal. De ce se oprise? Cu voie sau fără voie, răspunsul ei fusese la fel de puternic ca al lui şi curând ar fi reuşit să-i înfrângă rezistenţa.

De ce nu o făcuse?

Acest conflict lăuntric trebuia să înceteze. Emoţiile pe care Sanchia le trezea în el nu semănau cu nimic din ceea ce simţise până atunci, alternând între dorinţă şi o tandreţe ciudată şi melancolică. Era o nebunie.

Trebuia să se gândească. Trebuia să găsească o cale de a ieşi din dilema asta şi să termine această nebunie cu Sanchia.

– Nu mai ai Dansatorul Vântului? întrebă Borgia moale. Mi se pare că te-am avertizat să nu-l oferi altcuiva, Damari. Tata mi-a scris exprimându-şi interesul în el... un asemenea interes încât mă informează despre planul lui de a veni la Cesena ca să-l inspecteze. Nu vreau să-l dezamăgesc.

– Nu îl vei dezamăgi, Magnificule, zise Damari repede. Dacă îi vei scrie să îşi amâne vizita cu câteva săptămâni scurte, sunt sigur că vom reuşi să recuperăm Dansatorul Vântului.

– Noi? Borgia zâmbi. Te aştepţi ca eu să te ajut? Dacă te ajut, atunci nu mai trebuie să te plătesc. Asta este dorinţa ta?

Damari simţi cum se ridică în el frustrarea şi mânia şi încercă cu disperare să îşi controleze temperamentul.

– Andreas a reuşit să ia statuia fără ca eu să am vreo vină. Am informaţia că a ajuns înapoi la Mandara. Armata mea este mică iar oraşul este bine păzit. Dacă m-ai putea lăsa să folosesc serviciile forţelor pe care le-ai adunat în Cesena, aş putea...

– Dumnezeule, eşti nebun? Sunt înconjurat de rebeliune şi discordie aici în Romagna. Vrei să-ţi împrumut armata mea când asta poate să însemne înăbuşirea insurecţiei atunci când vei binevoi să mi-o aduci înapoi? Borgia îşi scutură capul. Mi-ai oferit un

târg şi mă aştept să-i îndeplineşti termenii. Tu aduci Dansatorul Vântului, iar tatăl meu îşi dă ducatul.

Ochii lui Damari se măriră de emoţie.

– Tatăl Sfânt a fost de acord cu condiţiile mele?

– Ţi-am spus că şi-a exprimat interesul. Borgia zâmbi. Dar, dacă nu poţi veni cu Dansatorul Vântului, poate că am să merg eu însumi după el. După ce Romagnia este complet în siguranţă, aş putea lansa un atac asupra Mandarei.

– Nu! zise Damari aspru. Statuia este a mea.

– Atunci adu-mi-o.

– Îmi trebuie timp ca să fac planuri.

– Îi voi scrie tatălui meu că a intervenit o uşoară întârziere, îi spuse Borgia. Doar o *uşoară* întârziere. În cinci săptămâni voi pleca la Roma fie cu Dansatorul Vântului în mâinile mele, fie cu tine alături ca să-i explici tu însuţi de ce nu se află în posesia mea. Spune-mi, Damari, ai fost vreodată la Roma?

Damari îşi scutură capul.

– Nu am avut plăcerea asta.

– Un oraş magnific, cu un râu minunat care îşi croieşte drum prin el. Poate ai auzit că însuşi fratele meu a fost găsit plutind în râul Tibru, cu multe răni de cuţit în trupul său. Nimeni nu a reuşit să afle cine l-a aruncat în apă, din moment ce foarte puţină atenţie se îndreaptă asupra unor acte de acest fel. O întâmplare atât de comună în Roma! Făcu o pauză. Am fost destul de clar?

– Eşti întotdeauna clar, stăpâne.

Borgia se întoarse plin de dispreţ.

– Atunci poţi să pleci, Damari.

Era dat afară precum cel mai de jos lacheu. Damari înghiţi veninul care se ridica în el şi se forţă să facă o plecăciune plină de curtoazie.

– Poţi fi sigur că voi găsi o cale de a obţine Dansatorul

Vântului fără nicio problemă sau cheltuială din partea ta. Îmi cer iertare că am sugerat să-mi dai ajutor, lordul meu duce. Eram doar îngrijorat de dezamăgirea Sanctității Sale.

– Îmi vei obține iertarea atunci când voi avea Dansatorul Vântului. Te aştept aici peste cinci săptămâni.

– Voi fi aici. Damari, făcând plecăciuni servile, ieşi cu spatele din încăpere.

Se îndreptă brusc după ce închise uşa, rămânând nemişcat în timp ce îşi înghițea amărăciunea care îl bântuia. Doar cu puțin timp în urmă el fusese cel care îi controlase şi pe Borgia şi pe papă. Acum nu mai era egalul ducelui, ci din nou supusul lui.

Şi ajunsese atât de aproape!

Nu conta. Îşi va recăpăta puterile şi statutul atunci când va recupera Dansatorul Vântului. Nu vor mai fi plecăciuni şi ploconeli când va avea ceea ce îşi dorea Borgia.

Dar cum să-l ia?

Mita reuşise o dată, dar nu putea crede că Andreas va admite nici cel mai de încredere servitor atât de aproape încât să fure din nou statuia. Damari ar fi prost să-şi lanseze mica lui condotti împotriva Mandarei, sperând în van că norocul va fi de partea lui. Andreas era un comandant prea capabil, iar Mandara o fortăreață prea puternică pentru a cădea fără să lanseze un număr copleşitor de soldați împotriva lui pe câmp.

Fără mită. Fără forță. Eliminarea ambelor arme însemna că trebuia să aştepte şi să studieze situația pentru a găsi un mod de a trece peste dezavantajele de care se lovea. Între timp, un spion putea fi insinuat în oraş, dacă nu chiar în castel şi, cu siguranță că va putea să se gândească la ceva înainte ca cele cinci săptămâni date de Borgia să expire. Nu se ridicase la statutul prezent prin lipsă de imaginație.

Damari coborî treptele de piatră către curtea în care un lacheu

ținea hățurile calului său. Urcându-se în șa văzu că cerul era plumburiu, norii se răsuceau antrenați de vântul care vestea furtuna. Avea să fie înmuiat înainte de a ajunge la adăpost, dar refuză să se întoarcă înapoi la Borgia și să cerșească să rămână.

Ridică capul și zâmbi atunci când un vânt umed îi atinse obrajii. Pe lângă asta, nu-i displăcea să călărească prin ploaie. Faptul că furtuna se îndrepta spre nord era un semn bun. Mandara se afla la nord, în siguranță, în confort și aroganță în mica ei lume.

Și furtuna va veni de asemenea, la Mandara în momentul când va găsi o cale de a trimite fulgerul asupra lui Lion Andreas și a cățelei lui de mamă.

Și asupra sclavei aceleia micuțe, Sanchia.

Fusese uimit atunci când Andreas lansase atacul asupra lui Solinari ca să o salveze. Era clar că era importantă pentru dușmanul lui.

Da, trebuia să se asigure că planurile lui de viitor conțineau un loc proeminent pentru sclavă.

12

Nu vreau să mai văd altă marfă, zise Sanchia fermă întorcând spatele prăvăliei de pielărie.

Lorenzo se opri când văzu determinarea de pe fața Sanchiei.

– Oh, foarte bine. Am cumpărat multe lungimi de țesături fine, croitoreasa are acum măsurile tale și poate să lucreze și fără tine. Totuși, nu te înțeleg. Nu arăți entuziasmul pe care am crezut că îl vei arăta, având în vedere fosta ta situație plină de lipsuri.

– Trebuie să am grijă să nu iau prea multe, zise ea serioasă. Ar fi o prostie să mă obișnuiesc cu bogății care nu vor fi niciodată ale mele.

– Depresiv de pragmatică. Ar putea fi ale tale dacă ai fi mai maleabilă.

Ea își scutură capul și începu să traverseze scuarul către casă.

– Nu voi sta aici mai mult decât trebuie.

– De ce nu? Mandara este un loc foarte plăcut în care să trăiești. Întrebă pe oricine. Lion a construit multe frumuseți și încasează puține taxe, iar legile lui sunt stricte, dar drepte. Lady Caterina are grijă ca oamenii săraci să fie hrăniți, iar cei bolnavi îngrijiți. Zâmbi. De ce să vrei să te întorci la Florența, când Mandara îți poate oferi atât de multe?

– Poate nu am să mă întorc la Florența. Nu știu unde voi merge, dar nu voi sta aici. Îl privi în ochi. Iar tu știi de ce, Lorenzo.

– Niciunul dintre noi nu este liber cu adevărat, Sanchia.

– Aş vrea să văd dacă pot să-ţi demonstrez că greşeşti. Nu ştiu altceva decât servitute şi va trebui să învăţ cum este libertatea. Când m-am trezit pe corabie, am crezut că totul era atât de clar şi că eram destul de puternică, încât să schimb lumea. Dădu din cap cu tristeţe. Dar acum înţeleg că este ca şi cum abia m-am născut şi trebuie să învăţ totul de la început.

– Eu aş aştepta până când Lion m-ar elibera înainte de a mă aventura pe tărâmul cunoaşterii.

– Ştii că n-o s-o facă. Trebuie să mă eliberez singură... atunci când se iveşte ocazia. Făcu o pauză. De ce s-a dus Lion la Florenţa?

– Nu poţi ghici?

– Caprino?

Lorenzo dădu din cap.

– Deocamdată nu poate pune mâna pe Damari, aşa că se mulţumeşte cu Caprino.

Ea se cutremură.

– Caprino este un om periculos.

– Dar la fel este şi Lion, zise Lorenzo calm. Iar Caprino nu va fi o problemă pentru el. Nu-ţi face griji, dacă aş fi crezut altceva, aş fi mers cu el.

Sanchia îşi întoarse repede privirea.

– De ce mi-aş face griji?

– Ar trebui să-ţi pui ţie întrebarea asta. Răspunsul ar putea... Se opri, apoi zâmbi. Cred că ai musafiri, Sanchia.

Privirea Sanchiei o urmă pe cea a lui Lorenzo către cei doi cai legaţi de poarta de fier.

– Lady Caterina?

– Sunt sigur că trebuie să te aştepţi la o vizită din partea ei curând, dar acela nu este calul ei. Dacă nu mă înşel, vizitatorii tăi sunt Marco şi Bianca.

Sanchia tresări. Dulce Marie, nu voia s-o vadă din nou pe soția lui Lion. Doar gândul la Bianca îi aduse în suflet un val de vinovăție ilogică, amestecată cu o emoție mult mai de neînțeles și mult mai înrădăcinată în natură.

– Ce caută aici?

– Datoria ei caritabilă, neîndoios. Lorenzo o luă pe Sanchia de cot și o împinse prin grădină.

Dar mă bucur că s-au decis să vină. Cred că vei găsi vizita lor foarte iluminantă.

– Iluminantă? întrebă Sanchia uimită.

Lorenzo deschise ușa din față și se dădu la o parte ca să o lase pe ea să intre înaintea lui.

– Ai ochi pătrunzători, folosește-i.

– Sanchia! Bianca îi ieși repede în întâmpinare, cu un zâmbet care îi lumina fața. Sper că nu te superi că te vizităm atât de curând. Voiam să merg la catedrală în dimineața asta și m-am folosit de ocazie ca să-ți aduc un leac din ierburi.

– Nu, sigur că nu mă supăr. Sanchia încercă un zâmbet. Dar nu era nevoie. Mă simt destul de bine acum, mai puțin mâna.

– Nu-i spune asta, Sanchia. Marco intră în hol din direcția salonului. Îi face plăcere să producă leacuri cu gust urât pentru toți cei care acceptă să le înghită.

– Nu are gust urât, protestă Bianca. Am pus miere ca s-o îndulcesc. Nu ești prea bun, Marco.

Marco îi zâmbi.

– Tu ești bună pentru noi amândoi. Se întoarse spre Sanchia. Arăți bine, Sanchia. Cred că în curând nu vei mai avea nevoie de leacuri.

Frumusețea lui Marco o uimi din nou în timp ce el păși înainte și făcu o plecăciune. Îmbrăcat cu o haină din catifea de un albastru strălucitor și pantaloni strâmți alb cu albastru, lumina holul micuț cu eleganță și grație.

– Neîndoios că nu-ți mai amintești ultima noastră întâlnire în celula aceea din Solinari, zise el serios. Dar eu nu voi uita niciodată. Ai fost foarte curajoasă, Sanchia. Îmi pare rău că ai fost forțată să suferi pentru noi.

Ea își scutură capul.

– N-am fost curajoasă. Nu este curaj atunci când înduri ceea ce trebuie îndurat. Făcu un efort să zâmbească. Dar nu-mi place să mă gândesc la asta. V-a servit Rosa cu vin? Nu știu nimic despre vinurile fine, dar Lorenzo a cumpărat un ulcior seara trecută și spune că e plin cu cel mai bun vin.

Marco scutură din cap.

– Abia am sosit și nu putem sta prea mult. Bianca a petrecut ore întregi la catedrală, la spovedanie. Îi aruncă Biancăi o privire pusă pe șotii. Era îngreunată de un munte de păcate și avea nevoie de dezlegarea lor.

Bianca se strâmbă la el.

– Ai face bine să te spovedești și tu. Ești umflat cu păcatul mândriei. Nu chiar ieri te lăudai cu frumusețea picturii la care lucrai?

– Nu era mândrie pentru talentul meu, ci pentru subiect, zise el moale. Bianca cea frumoasă.

Bianca îi zâmbi radioasă.

– Mă tachinezi. Pictura este frumoasă. Își desprinse privirea de pe el și se întoarse spre Sanchia. Trebuie să vezi lucrările lui Marco. E un artist superb.

– Abia aștept, zise Sanchia absentă în timp ce privea de la Bianca la Marco. Erau ca doi copii radioși, plini de bucuria vieții și a prezenței celuilalt. Sunteți siguri că nu puteți sta să bem o cupă cu vin?

Bianca scutură din cap.

– Trebuie să mă întorc la castel. E ziua când îi vizităm pe cei

bolnavi. Zâmbi cu blândețe. Bună ziua, Sanchia. Bea leacul de la mine şi în curând vei putea să vii la castel ca să vezi tabloul minunat al lui Marco.

Marco ezită.

– Lorenzo, poți tu să o ajuți pe Bianca să încalece? Aş vrea să vorbesc ceva cu Sanchia.

– Este plăcerea mea. Lorenzo deschise uşa şi făcu o plecăciune în fața Biancăi. Dacă îi ofer serviciul meu, poate îmi va fi îndeajuns de recunoscătoare ca să se roage de iertarea păcatelor mele.

– Dumnezeu iartă tot, zise Bianca. Du-te la preot şi lasă-l să intervină pentru tine.

– Cred că Dumnezeu va asculta mai degrabă rugăciunile frumoasei Bianca. El este, până la urmă, originea bunului-gust. Degetele lui Lorenzo înconjurară cotul Biancăi şi o conduse înainte. Mă întorc curând, Sanchia.

Marco se întoarse spre Sanchia imediat ce uşa se închise în urma lor.

– Nu plănuieşti să rămâi la Mandara?

– Nu, voi pleca cât mai curând posibil.

Marco dădu din cap uşurat.

– Aşa e cel mai bine. Dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să-mi spui.

– Îți voi cere ajutorul dacă va fi nevoie.

– Sper că înțelegi că nu vreau să te lipsesc de protecție sau de mulțumire, dar Bianca este foarte inocentă.

– Înțeleg. Îi zâmbi cu căldură. Şi nu aş vrea să o rănesc în niciun fel. Crede-mă, Marco.

– Te cred. Făcu o plecăciune şi se îndreptă spre uşă. Mulțumesc, Sanchia.

Câteva minute mai târziu, Lorenzo intră în hol, închise uşa în urma lui şi se sprijini de ea.

– Ți-a cerut să pleci?

– Nu, m-a întrebat doar dacă plănuiesc să o fac. Îl privi în ochi. Vrea să o protejeze de durere sau de rușine. Făcu o pauză. O iubește?

– Da.

– Sunt foarte frumoși împreună.

– La fel de frumoși ca două raze de soare. Zâmbi. Și cu o relație la fel de substanțială.

Sanchia privi într-o parte.

– Îl iubește și ea?

– Oh, da, atât de mult cât poate iubi pe orice alt bărbat. Nu recunoaște nici în sinea ei, desigur, pentru că asta ar fi un păcat. Îl iubește pe Marco de când a fost adusă aici, la Mandara să se căsătorească cu Lion. Au fost atrași unul de celălalt din primul moment și împinși să fie împreună constant deoarece Lion era tot timpul plecat cu tatăl lui să lupte în armata lor.

– Lion știe?

– De când s-a întors prima dată acasă dintr-o bătălie și i-a văzut împreună. Erau așa cum sunt acum.

– A fost foarte mânios?

– Nu. Trist. Îl iubește pe Marco.

Ea văzuse afecțiunea dintre cei doi frați, dar nu putea crede că Lion nu ar fi fost mânios împotriva cuiva care atenta la proprietatea lui.

– Dar Bianca este soția lui. Nu ar...

– Psyche, o întrerupse Lorenzo. Ai văzut asta din primul moment. Cum crezi că i-ar răspunde Psyche lui Lion? Bianca nu se potrivește cu Lion, ca orice femeie care nu se potrivește cu un bărbat. Dacă nu ar fi fost fiica unei case mari, s-ar fi dus la mănăstire. Adorația lui Marco i se potrivește foarte bine; este Cupidon pentru ea, deoarece dragostea lui este divină, pură.

– Nu vreau să aud mai multe. Își umezi buzele cu limba. Nu este problema mea.

– Vei auzi mai multe, deoarece Lion nu este unul dintre sfinții Biancăi; este prietenul meu și am obosit să-l tot văd dând tot ce poate și neprimind nimic în schimb. Continuă dur. Bianca nu este doar Psyche; este un copil care nu va crește niciodată. E o problemă...

Avea doar paisprezece ani când a fost măritată și, la început, Lion a crezut că naivitatea ei este naturală, dar nu s-a schimbat deloc. Este un copil într-o lume de vis jucându-se de-a femeia matură. El i-a dat nenumărate ocazii lui Marco să-i pună coarne în timpul primilor ani și ar fi acceptat cu bucurie copilul lui Marco ca fiind moștenitorul lui. Se opri. Dar apoi a înțeles că Bianca nu-l va accepta niciodată pe Marco ca amant. Nu înțelege pasiunea mai mult decât ar înțelege-o un copil mic, iar Marco este atât de plin de povești despre iubiri platonice, încât nu va încerca niciodată să o învețe. Își scutură capul. Incredibil. Așa că Lion stă de-o parte la Pisa și le permite să se joace ca niște copii aici, la Mandara.

– Poate că toți sunt fericiți cu acest aranjament așa cum este el.

– Eu nu sunt fericit cu el, dar i-aș fi dat pace dacă Lady Caterina nu s-ar fi decis să altereze echilibrul. Găsește motive ca să-l cheme pe Lion înapoi la Mandara cu orice ocazie se ivește. Vrea un moștenitor pentru Mandara și este destul de inteligentă să știe că Marco nu-i va pune niciodată coarne lui Lion ca să-i ofere el moștenitorul, și că amețitul idiot nici nu se va însura cu altcineva. Așa că rămâne doar Lion să fie ademenit în patul Biancăi și la datoria față de Mandara. Plecă de lângă ușă. Sunt de acord cu Lady Caterina că a sosit timpul ca situația să fie rezolvată, dar nu în felul în care a decis ea. Lion merită să scape de jugul ăsta.

– Atunci în ce fel?

– Tu, zise el. O legătură permanentă care va descuraja speranțele Lady-ei Caterina și îl va elibera pe Lion de responsabilitățile Mandarei. De aceea, a trebuit să vii aici, Sanchia. Lion a avut foarte multă grijă să nu aducă femei la Mandara de teamă că o va face de râs pe Bianca. Lady Caterina trebuie să recunoască faptul că prezența ta aici reprezintă o schimbare în echilibrul situației.

– Nu înseamnă nimic. Sanchia îl privi uimită. Mă folosești ca pe un pion.

– Da, zise el calm. Dar vei fi un pion extrem de bine îngrijit, dacă îi vei da un copil lui Lion, nu vei mai duce lipsă de nimic niciodată.

– Un copil?

– Nu te-ai gândit la asta? Există posibilitatea ca să fi rămas grea.

– Nu, nu se poate – Nu avusese încă curgerea, dar cu siguranță că nu era încă timpul. Se întâmplaseră atât de multe încât îi era greu să-și amintească.

– Dacă nu ești cu copil, sunt sigur că această situație fericită va veni curând. Lorenzo adăugă. Iar copilul îi va aparține lui Lion așa cum îi aparții și tu, Sanchia.

– Nu! Copilul unei sclave este liber.

– Poate în Florența, dar aproape în toate celelalte orașe-state, copilul aparține stăpânului mamei. Se opri. Dacă nu reușești să-l convingi să elibereze copilul, nu cred că vei putea să-ți părăsești progenitura și să fugi spre acest vis de libertate pe care îl moșești. Judecând după felul în care te-ai procopsit cu trupa ta de prieteni din Florența, cred că ai o fire extrem de afectuoasă și maternă.

Nu, nu va putea niciodată să-și părăsească copilul, și cum

ar putea îngriji un copil singură, ca sclavă fugară? Dacă ar fi fost rănită sau s-ar fi îmbolnăvit? Văzuse soarta copiilor abandonați în stradă. Simțea cum o cuprinde panica.

– Nu există niciun copil. Nu va exista niciodată un copil. Clipi ca să-şi alunge lacrimile care îi ardeau ochii. Voi pleca şi...

– Eu aş aştepta să mă conving de asta. Ar putea fi prea târziu chiar acum.

– Eşti foarte crud, şopti ea.

– Nu. O secundă în ochii lui se oglindi o simpatie distantă. Nu toți putem avea tot ceea ce vrem. Trebuie să alegem. Eu îl aleg pe Lion.

Ea inspiră profund.

– Eu nu o fac.

El zâmbi.

– Vom vedea. Se răsuci ca să plece. Te las acum. Sunt sigur că ai nevoie de timp ca să treci peste resentimentul pe care îl simți pentru mine şi să te gândeşti la cele ce ți-am spus. Mă voi întoarce mâine ca să văd dacă eşti bine. Deschise uşa. Bună ziua, Sanchia!

Sanchia privi în gol către uşa care tocmai se închisese, apoi se întoarse şi merse încet, cu greutate, către salon. Un copil? De ce nu se gândise niciodată la un copil? Dacă îi purta copilul, Lion nu va renunța niciodată să o caute ca să i-l ia. Trebuia doar să aibă răbdare, iar vorbele lui Lorenzo se vor dovedi false.

Trebuia doar să aştepte şi să aibă răbdare.

Aşa cum prevăzuse Lorenzo, Lady Caterina o vizită în acea după-amiază, şi fu invitată în salon de către o Rose foarte nervoasă.

Sanchia se ridică, făcându-şi curaj în timp ce închidea cartea adusă de Lorenzo. Zâmbi hotărâtă.

– Mă onorezi, my lady.

– Da, aşa e. Caterina Andreas privi în jurul ei cu un ochi critic, evaluând canapeaua acoperită cu o tapiserie şi o perniţă pentru picioare în aceleaşi culori, ferestrele adânci cu vitralii, dulapul din stejar lustruit. Privirea îi întârzie cel mai mult pe ametistul enorm de pe capacul unei căni de argint aflată pe masa veneţiană frumos şi bogat sculptată.

– Este mobilat foarte plăcut. Trebuie că eşti mulţumită aici. Se întoarse spre Sanchia. Şi totuşi, trebuie să pleci. Nu te vreau la Mandara.

Sanchia se pregătise să fie alungată, totuşi fu uimită de duritatea declaraţiei.

– Nu am nicio intenţie să rămân aici, răspunse ea cu aceeaşi candoare. Atunci când mi se va permite să plec, o voi face. Uiţi că nu am libertatea de a lua această decizie.

Privirea Caterinei se aşează pe faţa ei.

– Totuşi, ai spus că te consideri liberă, deşi fiul meu nu o face.

– Aşa este. Înghiţi ca să-şi elibereze gâtul de încordarea bruscă. Dar sunt anumite lucruri care pot interveni în încercarea mea de a pleca imediat.

– Ce lucruri? întrebă Caterina cu asprime. Îţi place să trăieşti în casa asta frumoasă şi să fii răsfăţată de Lion cu rochii şi bijuterii? Ei bine, nu ţine. Nu voi permite...

– Nu. Sanchia îi tăie tirada. Nu vreau nimic. Respiră adânc. Nu-i adevărat. Ar fi o prostie să nu-mi doresc toate lucrurile astea. Sigur că le vreau. Dar nu atât de mult încât să... se opri, apoi continuă. Nu trebuie să-ţi faci griji despre faptul că stau aici, Lady Caterina. Dă-mi nişte timp şi îţi promit că voi părăsi Mandara.

– Şi dacă nu îţi dau timp?

– Atunci mi-l voi lua oricum.

Surpriza se aşternu pe faţa mamei lui Lion, urmată de un respect ranchiunos.

– Eşti foarte îndrăzneaţă pentru o sclavă.

– Nu sunt deloc îndrăzneaţă, dar sunt decisă. Sanchia zâmbi trist. Unei sclave nu i se permite prima, iar fără cea de a doua nu poate supravieţui.

– Într-adevăr. Caterina o studie pe Sanchia. Se poate spune acelaşi lucru despre o nevastă.

– Nu am o experienţă prin care să judec adevărul spuselor tale.

– Eu am. Caterina se răsuci pe călcâie şi porni către uşă într-o agitaţie de fuste din mătase violetă. Nu sunt satisfăcută, dar evident că nu voi obţine nimic în plus de la tine, şi nu sunt atât de proastă, încât să-mi pierd timpul de pomană. Voi tăcea pentru un timp, iar tu îţi vei considera problemele. O privi pe Sanchia direct, peste umăr. Dar dacă nu eşti plecată în două săptămâni, să te aştepţi din pa,rtea mea să acţionez. Fii avertizată.

Nu aşteptă un răspuns sau un la revedere, ci ieşi majestuos din încăpere.

Sanchia oftă uşurată. Se simţea ca şi cum ar fi fost bătută. Nu-i fusese uşor să dea ochii cu nobila mamă a lui Lion pe picior de egalitate, atunci când ea era obişnuită să se poarte servil chiar şi faţă de negustori. Această viaţă nouă în care fusese aruncată avea uimitor de multe ameninţări şi provocări cu care trebuia să se înveţe şi să le facă faţă, iar astăzi fusese confruntată cu prea multe dintre ele.

Nu voia să fie aruncată în relaţia torturată a familiei Andreas. Nu voia să trebuiască să se confrunte cu femei intimidante cum era Caterina, în timp ce ea era atât de nesigură de ea însăşi. Nu voia să fie pionul lui Lorenzo sau inamicul Lady-ei Caterina.

Şi, Dumnezeule Mare, cel mai mult, nu voia să fie ţinută prizoniera lui Lion Andreas de către un copil aflat în ea.

– Îmi place de ea. Caterina îşi înfăşură cuvertura în jurul corpului ei gol şi se dădu jos din pat. Lipăi cu picioarele goale până la masă şi turnă vin într-o cupă cu o mână, în timp ce cu cealaltă strângea cuvertura la sân.

– Nu e proastă.

– E puternică. Lorenzo se ridică şi se sprijini cu spatele de tăblia din mahon sculptat a patului. Credeam că o vei aprecia pe Sanchia.

– Nu înseamnă nimic, desigur. Trebuie să plece din Mandara. Caterina ridică cupa la buze şi îi zâmbi pe deasupra ei. Mi-a spus că va pleca cât mai curând posibil.

– În cazul ăsta sunt sigur că va încerca. Am observat că Sanchia spune întotdeauna adevărul.

Zâmbetul se şterse de pe faţa Caterinei.

– Mi-a mai spus că sunt lucruri la care trebuie să se gândească. Ceea ce-mi miroase a interferenţă din partea ta.

– Aşa ţi se pare?

Ea mai luă o înghiţitură de vin apoi se îndreptă spre el.

– Eşti un pungaş, Lorenzo. Îi dădu cupa şi se aşeză pe marginea patului. Dacă aş fi înţeleaptă, aş pune cucută în cupa asta, în loc de vinul bun al Mandarei.

– Eşti înţeleaptă. Lorenzo sorbi din vin. Deşi cucuta este o otravă mult prea evidentă ca eu să nu o recunosc. Dacă vrei să mă asasinezi, va trebui să fii mult mai subtilă, Caterina. Eu sunt, până la urmă, un maestru al acestei arte.

Caterina încercă să îşi ascundă tresărirea de surpriză. În toţi anii de când îl cunoştea, Lorenzo nu-i vorbise niciodată de fosta lui meserie. Luă cupa din mâna lui, bău puţin, apoi i-o dădu înapoi.

– Otravă?

El ridică din umeri.

– Uneori. E mai curată decât multe alte metode şi destul de sigură. Dar, sunt mulţi ignoranţi şi nepricepuţi care practică meseria asta în Italia de azi, încât nici nu e de mirare că majoritatea nobililor şi oamenilor avuţi nu au degustători.

– Dar tu nu eşti un nepriceput.

El o privi cu ochi clari şi reci ca o piatră lustruită.

– Eu sunt îngerul morţii însuşi, draga mea Caterina. Sunt superb.

Ea îşi trase cuvertura mai mult în jurul ei ca să scape de frigul brusc.

– Nu mai eşti un asasin. Eşti aici de prea mult timp.

– Greşeşti. Întotdeauna rămânem ceea ce suntem, indiferent de felul în care se schimbă circumstanţele. Tu chiar dacă ai pierde tot ce ai, tot ai rămâne o mare doamnă. Eu chiar dacă aş deveni papă, tot un asasin aş rămâne.

– Bazaconii.

Degetele lui lungi şi fine mângâiară ornamentul în relief de pe marginea cupei.

– Adevărat. De ce eşti aşa de beligerantă? Te deranjează că ai adus un asasin în patul tău? Un asasin reformat este acceptabil, dar unul...

– De ce vorbim despre asta? îl întrerupse ea brusc. Ceea ce erai înainte de a veni la Mandara nu înseamnă ceva diferit pentru mine. Important este ceea ce faci în patul ăsta.

– Ceea ce sunt înseamnă o diferenţă pentru multe femei. Pe unele le umple de oroare. Zâmbi. Iar pe altele le umple de dorinţă. Nu oricărei femei i se permite să se împerecheze cu îngerul morţii şi să trăiască pentru a se lăuda cu asta. Când ai venit prima dată în patul meu, am crezut că eşti una dintre aceste

femei. Recunosc că am fost dezamăgit, pentru că aveam o mare admirație pentru tăria și curajul tău.

– Atunci de ce m-ai acceptat?

– Sunt doar un bărbat, iar tu ești foarte frumoasă.

– Nu sunt frumoasă. Fața mea e lungă ca a unui cal și sunt înaltă ca un bărbat.

– Dacă tăria și curajul au frumusețe, atunci nu există nicio femeie mai frumoasă decât tine pe pământul ăsta, Caterina.

Ea se simți stingherită de gravitatea lui bruscă.

– Și nu am fost atrasă de tine din cauza unei fascinații abjecte. Am venit la tine pentru că ești inteligent și mă amuzi, și te-am dorit. Niciun alt motiv.

– Un alt motiv.

Ea se încruntă nedumerită.

– Care-i acela?

– Nu reprezint o amenințare pentru tine sau pentru Mandara. Nici prin căsătorie și nici printr-o limbă slobodă. Erai și ești în siguranță cu mine.

– Da. Se aplecă și îl sărută pe frunte. Mă simt în siguranță cu tine, Lorenzo. Mai în siguranță decât m-am simțit cu oricare alt bărbat. Mă întreb de ce?

– Nu mai mult decât mine. Lucrurile pe care mi le spui mă fac neîncrezător. Nimeni nu s-a mai simțit în siguranță cu mine de când eram un băietan.

– Dă-te mai încolo, mi-e frig. Îi luă cupa din mână și o așeză pe podea. Mă întorc în pat. Se încovrigă pe o parte, cu spatele la el și cu privirea ațintită la jarul strălucitor din șemineul aflat în cealaltă parte a camerei.

– Cât de băietan?

– Când am devenit îngerul morții? Unsprezece ani. Deși nu am ajuns la acel statut exaltat fără niște ani de practică. Eram destul de neîndemânatic la început.

– Nu vreau să ştiu despre felul cum te-ai ridicat în „profesiunea" asta, zise ea nerăbdătoare. Vreau să ştiu de ce?

– Lăcomie.

– Nu cred asta.

– E adevărat. Oh, poate nu chiar de la primul.

– Cine a fost primul?

– Vito Martinado. Dar nu mă întreba numele ultimului om pe care l-am omorât. Nu-mi amintesc.

– Cine era acest Vito Martinado?

– Era căpitanul unei corăbii comerciale, un om foarte neplăcut. Îi plăceau băieţii tineri şi m-a cules pe mine de la docuri şi m-a dus în camera lui de la han, unde m-a folosit timp de o săptămână sau aşa ceva.

– Te-a folosit?

– Nu era prima dată când eram folosit în felul ăsta. Când eşti singur pe străzi, te aştepţi să devii o pradă. Dacă ai noroc, te hrăneşc şi te îmbracă pentru un timp, până găsesc un copil nou cu care să se joace.

Tonul direct al vocii sale o afectă pe Caterina mai mult decât ar fi reuşit o izbucnire de emoţie. Simţi o încordare dureroasă în gât.

– Dar bunul căpitan avea aceleaşi gusturi ca Damari. Îi plăcea să mă rănească.

– Nu puteai să fugi?

– Mă ţinea încuiat în cameră atunci când nu se afla la han. Trebuie să fi înţeles ce comoară unică eram. Mâna lui se aşeză pe gâtul ei şi începu să o mângâie uşor. Ai un gât magnific. Lung şi graţios...

– Şi a trebuit să-l omori ca să scapi?

– Fusese angajat pe postul de căpitan al unui galion cu destinaţia Bombai şi decisese să mă ia cu el în călătorie, o decizie

cu care nu eram de acord din motive evidente. Am obiectat. Ne-am luptat. I-am luat cuțitul și l-am înjunghiat în inimă. O sărută în spatele urechii. Părul tău miroase a flori.

– L-am spălat azi. Nu ai fost pedepsit pentru asta?

– În Napoli? Crimele sunt ceva obișnui pe străzile acelui oraș ilustru. O mirosi din nou. Lavandă?

– Da. Înghiți cu greutate. Și pe urmă ce ai făcut?

– Am rămas cu o profundă aversiune față de atingerile intime pentru o lungă bucată de timp, dar trebuia să mănânc. Am decis că din moment ce comisesem deja un păcat de moarte, aș putea să culeg beneficiile acestei meserii. Crima era la fel de profitabilă precum era comună și aveam mare încredere în mine însumi chiar și atunci. Știam că atunci când voi fi un maestru al acestei meserii, nimeni altcineva nu o va practica cu aceeași inteligență și ingenuitate. Degetele lui urcară linia lungă a maxilarului ei. Lavanda este minunată, dar cred că unul dintre parfumurile arabe ți s-ar potrivi chiar mai bine. Au ceva exotic în ele, o maturitate care... Se opri și rămase tăcut un moment. Lacrimi?

– Cred că nu trage bine coșul. Fumul...

Degetele lui îi atinseră obrazul cu o mișcare care era aproape, dar nu chiar, o mângâiere.

– Da, asta trebuie să fie. Fum. Pentru că ești mult prea practică ca să plângi pentru un pungaș ca mine.

– Mult prea practică.

– Și mult prea înăsprită ca să simți simpatie pentru un băiat care a murit în hanul ăla acum peste treizeci de ani.

– Mult prea înăsprită. Rămase tăcută un timp. Chiar a murit, Lorenzo?

– Da, anumite experiențe distrug ceea ce ești. Întreab-o pe Sanchia. Ea a trecut prin focul ăsta la Solinari, dar s-a născut din nou. Eu nu. Eram prea legat de pământ ca să mă pot înălța ca

un pheonix din flăcări. Focul a trecut prin mine şi m-a devorat, lăsându-mă gol. Şi cu fiecare an care a trecut am devenit tot mai gol, încât acum, uneori, când cineva mă priveşte, mă întreb cum de nu poate vedea prin mine ca şi cum aş fi o apă clară.

Două degete atinseră genele ei umede.

– Iar tu ai suferit prea mult ca să nu înţelegi că, deşi trebuie să luăm orice plăcere putem ca să alinăm golul din noi, nu vom putea să-l umplem niciodată.

Era o avertizare sau o implorare pentru înţelegere? Se îndoia că el ar fi recunoscut oricare dintre aceste posibilităţi, şi nu ştia dacă ar fi îndrăznit să-i răspundă dacă el ar fi făcut-o.

– Da, desigur, ştiu asta. O altă lacrimă luci, apoi se rostogoli pe obrazul ei. Cum ziceam, e de la fum...

13

Lion se întoarse la Mandara şapte zile mai târziu. Sanchia stătea în balcon, bucurându-se de soarele după-amiezii când îl văzu pe Tabron croindu-şi drum pe strada întortocheată care ducea la casa ei. Privirea i se ridică de la cal la stăpân şi simţi un val de emoţie atât de puternic, încât ameţi. Nu putea fi bucurie. Trebuia să fie uşurare că Lion nu suferise nicio rană de pe urma lui Caprino.

Lion ridică capul şi o văzu. Îl opri pe Tabron, expresia lui era de necitit în timp ce o privi un lung moment.

– Ţi-am adus un cadou. Arătă cu capul spre cineva care călărea în spatele lui. Deşi numai Dumnezeu ştie de ce l-ai vrea. E la fel de încăpăţânat precum catârul pe care îl călăreşte. Abia m-a lăsat să mă opresc ca să mănânc şi să mă odihnesc, atât era de nerăbdător să ajungă la tine.

Privirea ei se îndreptă spre silueta mică aflată pe catârul pe care îl ducea Lion de căpăstru.

– Piero? şopti ea nevenindu-i să creadă. Piero! sări în picioare şi alergă spre uşile balconului, în josul treptelor şi ieşi pe uşa din faţă. Până când ajunse ea la poartă, Piero se agita pe spatele catârului încercând să găsească o cale de a descăleca.

– Stai, zise Lion coborând din şa. Nu te-am adus până aici ca să-ţi spargi căpăţâna aia tare pe pietrele astea. Întinse braţele şi îl trase pe Piero din şa şi îl puse jos. La ce bun este un cadou spart?

Piero se aruncă în brațele Sanchiei și o strânse cu toată puterea.

– Sanchia, vreau să stau. Apoi adăugă cu toată tenacitatea de care îl știa capabil: voi rămâne.

– Ți-am zis că e încăpățânat. Probabil că se va agăța de tine ca o lipitoare. Lion zâmbi discret în timp ce îi privea. Așa cum s-a agățat de catârul ăla pe tot drumul de la Florența.

– Piero... Lacrimile curgeau pe obrajii Sanchiei în timp ce cu o mână dezmierda părul blond al băiețelului. Strânse la piept cu putere trupul mic și tare al lui Piero în timp ce îl privea pe Lion peste capul lui.

– De ce?

– Ții la el. Nu este ăsta un bun motiv?

Ea vru să spună ceva, dar el continuă repede.

– Elizabet este măritată acum și pare mulțumită. Bartolomeu al tău este plin de dorința de a deveni cel mai bun tipograf din toată Florența, iar *signore* pare să fie foarte mulțumit de el.

– Te-ai dus să-i vezi? zise ea, surpriza colorându-i vocea.

El se încruntă.

– Știam că o să vrei veşti despre ei. Și după ce mi-am terminat treburile am avut timp să mă interesez de ei.

– Caprino?

– Ți-a spus Lorenzo? Lion ridică din umeri. Nu te va mai deranja. Cum ziceam, mi-am terminat treburile.

Voia să spună că Caprino era mort. După ani de teroare, amenințările lui Caprino se sfârșiseră. Ciudat, cunoașterea asta nu-i aducea niciun sentiment de ușurare, doar o enormă sfârșeală.

– Ne-a trădat. Privirea lui Lion era asupra ei. A meritat să moară. Era la fel de vinovat ca Damari.

– Ce s-a întâmplat la Solinari e încheiat acum. La început am fost atât de mânioasă, încât am crezut că vreau răzbunare, dar acum vreau doar să uit totul.

– Eu nu sunt o fire atât de blândă. Ți-am spus că plătesc binele cu bine și răul cu rău. Solinari se va fi încheiat atunci când toți cei responsabili pentru cele întâmplate ție vor fi pedepsiți. Încălecă pe Tabron. Te voi vizita în seara asta. Avem de discutat. Privi peste umăr în timp ce își întorcea calul și trăgea de sfoara legată de catâr. Ai face bine să-l hrănești pe băiatul ăsta. Abia dacă s-a atins de mâncare de când am plecat.

– Așa voi face. Vocea ei era încă plină de lacrimi. Lion?

El se opri și privi înapoi spre ea.

– De ce?

Privirea lui o întâlni pe a ei, trăsăturile rămânându-i impasibile.

– Solinari.

Se răsuci și plecă în josul străzii, în direcția castelului.

– Sanchia. Piero păși înapoi, eliberându-se din brațele ei. Rămân, Sanchia. El a zis că pot să rămân, dar chiar dacă nu zicea, rămâneam oricum. Nu mă mai întorc la Elizabet.

– Șșșt, nu-i nicio problemă. Palmele ei îi cuprinseră obrajii. Uitase cât de calzi și moi puteau fi obrajii unui copil. Nu trebuie să te întorci. Dar nu ai fost fericit acolo? Arăți bine. Îi zâmbi. Se vede că ai trăit alături de un brutar. Te-ai rotunjit ca un porumbel de când te-am văzut ultima oară.

El ridică din umeri, cu privirea fixată pe fața ei.

– Nu eram de acolo. Sunt al tău. I-am spus asta când m-a întrebat.

– Lion?

– Lordul Andreas m-a întrebat dacă aș vrea să vin la tine. Zicea că ai fost rănită și că ești singură fără mine. Ai fost singură, Sanchia?

– Da. Sanchia nu își dăduse seama cât de singură era, până când nu-l văzuse pe Piero venind către ea pe catârul ăla. Mi-a fost dor de tine.

– Asta pentru că eşti a mea şi noi trebuie să fim împreună. Asta i-am spus Lordului Andreas, zise el solemn.

– Şi el ce a zis? Cu multă dragoste îi dădu părul la o parte din ochi.

– Mi-a zis că înţelege şi că merg cu el la Mandara.

Da, Lion înţelegea lucrurile astea despre posesiune, gândi ea fără amărăciune. Privindu-l pe Piero, era prea plină de recunoştinţă ca să mai aibă loc în sufletul ei şi pentru resentimente. Chiar dacă Lion luase mult de la ea, îi şi dăduse înapoi.

– Şi ai venit la Mandara. Îl îmbrăţişă repede. Şi nu l-ai lăsat pe Lordul Andreas să se oprească sau să se odihnească până ce nu ai ajuns aici. Ai avut noroc că nu a lovit catârul ăla ca să-l trimită alergând înapoi la Florenţa.

Falca lui Piero era încordată cu determinare.

– Voiam să te văd.

– Iar eu mă bucur că te-ai grăbit. Se ridică în picioare şi îl luă de mână. Acum mergem înăuntru şi îţi voi da să mănânci şi o să faci o baie ca să te cureţi de praful de pe drum.

El rămase în urmă, privind după Lion care dispăruse.

– Piero.

– El a înţeles, Sanchia. Nu credeam că o va face, dar a înţeles.

Ea dădu din cap, cu privirea urmând-o pe cea a lui Piero cu bucurie, uimire şi emoţie. Încercase să îşi adune mai multă rezistenţă împotriva lui Lion încă din ziua când el plecase din Mandara, dar acum realiza că era din nou dezarmată şi nesigură.

– Ştiu, Piero. Apoi se întoarse şi îl trase uşor către uşă. Cred că o să-ţi placă să stai aici. E chiar mai frumos decât în casa brutarului.

– Lordul Andreas, anunţă Rosa şi ieşi repede din salon.

Lion se încruntă privind în urma ei.

– Ce se întâmplă cu fata asta? Se uita la mine de parcă îmi crescuseră coarne.

– E doar timidă. Sanchia se ridică în picioare. Ar trebui să vezi cum se uită la Lorenzo.

– Nu mă îndoiesc că din cauza asta a şi angajat-o în serviciul tău. Se amuză de teama pe care o provoacă.

– Teama este bine meritată, zise Sanchia amintindu-şi cu câtă artă reuşise Lorenzo să o ţină departe de încercarea de a fugi din Mandara, doar cu câteva vorbe spuse în urmă cu o săptămână. E un om formidabil.

Lion o studie atent.

– Simt cumva o notă de amărăciune? Ce ţi-a făcut Lorenzo cât timp am fost plecat?

– Nimic. A fost foarte bun cu mine în cea mai mare parte. Vine în fiecare zi să-mi aducă câte o carte din biblioteca ta şi mă învaţă lucruri pe care crede că trebuie să le ştiu.

– Ce lucruri?

– Oh, cum să mă port la masă şi cum să dansez pavane şi *moresca*, şi diferenţa dintre un vin bun şi unul prost. Se strâmbă. Giovanni ar fi fost încântat de lecţia asta. Îi susţinu privirea cu îndrăzneală. Mă învaţă tot ce crede el că mă va pregăti pentru a trăi în casa ta ca amantă.

– Iar tu ai acceptat lecţiile?

– Învăţătura nu este niciodată o pierdere de timp. Se opri. Deşi s-ar putea să nu fie niciodată folosită în modul în care a fost intenţionată.

Gura lui se tensiona, dar nu acceptă provocarea.

– Mama mi-a spus că te-a vizitat şi ea.

– Da, ca să-mi spună că nu mă vrea aici. Zâmbi. Şi i-am spus că nici eu nu vreau să fiu aici. În consecinţă, am fost amândouă de acord că voi pleca cât mai curând posibil.

– Crezi că mă mânii cu sfidarea ta? Nici eu nu te vreau aici. Ne vom întoarce la Pisa săptămâna viitoare. Făcu o pauză. Dacă eşti de acord cu condiţiile mele.

Ea încremeni.

– Termeni?

– M-am tot gândit săptămâna asta care a trecut... am pentru tine un sentiment care nu este ceva obişnuit la mine. Nu este numai dorinţă, este... Se opri din nou, căutându-şi cuvintele. Sentiment. Nu cred că acum m-aş mulţumi doar cu... Se opri din nou, apoi izbucni cu o ferocitate bruscă. Auzi şi tu ce spun. Mă bâlbâi ca un idiot. Veni doi paşi mai aproape de ea. Destul cu asta. Vreau să trăieşti în casa mea şi să dormi în patul meu, nu numai acum, ci şi în viitor. Vreau să ai copii de la mine. Îţi voi da în schimb libertate, onoare şi respect. Ce ai de zis?

Ea îl privi uimită.

– Nu ştiu ce să spun.

El zâmbi brusc.

– Atunci spune da. E un târg bun; nu vei găsi altul mai bun ca ăsta. Am destulă avere ca să-ţi dau orice doreşti şi nu-ţi voi cere mai mult decât ţi-am spus deja.

– Dar Bianca? întrebă ea rar.

Faţa lui se descompuse.

– Nu e nevoie ca Bianca să fie rănită. Ea e mulţumită aici la Mandara şi va fi la fel de mulţumită la Pisa.

– Dar mama ta va fi la fel de mulţumită? Lorenzo spune că este decisă...

– Va renunţa cu timpul la ambiţiile ei.

– Sau poate că tu vei renunţa la ambiţiile tale... cu timpul.

– Sfântă Marie, nu am nicio dorinţă să o aduc pe Bianca cu forţa în patul meu. Zâmbi cinic. M-am simţit chiar uşurat când am descoperit că Marco e înnebunit după ea. Mi-a dat un motiv ca să o las să meargă pe drumul ei şi eu pe al meu.

– Numai dacă nu te răzgândeşti şi decizi că maică-ta are dreptate.

– Nu mă voi răzgândi.

– De unde ştii? Toate se schimbă. Acum o lună eram o sclavă în prăvălia lui Giovanni. Astăzi locuiesc într-o casă frumoasă, iar Lordul Andreas doreşte să mă facă amanta lui. Vocea îi tremura. Luna viitoare sau anul viitor, poate decizi că vrei un moştenitor legitim pentru Mandara şi te vei întoarce ca să-l faci. Eu ce voi face atunci? Sau poate te vei plictisi de mine şi acest „sentiment" va dispărea. Îmi vei lua copiii şi mă vei lăsa unui alt bărbat? Se cutremură. Nu cred că mi-ar plăcea viaţa ca amantă a ta mai mult decât cea de sclavă.

– Nu mă voi plictisi de tine.

– Cum poţi fi sigur? Nu-mi cunoşti mintea, doar corpul, şi eşti în continuare un străin pentru mine. Nu ştiu cu adevărat nimic mai mult despre tine decât atunci când ai venit în prăvălia lui Giovanni.

El deveni distant.

– Vrei să spui că mă refuzi? Poate te gândeşti să te măriţi cu un alt bărbat care îţi va da respectabilitatea pe care se pare că ţi-o doreşti.

– Nu am niciun gând să mă mărit. Cine ar vrea să mă ia de nevastă? Nu mai sunt virgină şi sunt multe alte femei mult mai frumoase decât mine. Îşi umezi buzele. Dar există un risc prea mare în ceea ce îmi oferi tu. Eu trebuie să-ţi dau totul, iar tu mă poţi părăsi mâine. Am fost pusă în faţa riscului toată viaţa mea, dar de data asta este altceva. Asta mi-ar risca şi copiii. Îşi întoarse privirea de la el. Şi îmi place Bianca. Nu vreau să o rănesc.

– *Cristo*, nu şi tu. Toată lumea încearcă să o protejeze pe Bianca – Marco, mama, tu.

– Şi tu. Din ce alt motiv vrei să plec din Mandara?

El ridică din umeri obosit.

– Foarte bine, nu vreau să o rănesc. Dumnezeu ştie că am avut grijă în toţi aceşti treisprezece ani să nu aduc nicio femeie aici ca să nu o fac de ruşine. Am văzut-o pe mama cât a suferit din cauza adulterelor tatălui meu. Dintr-o dată, vocea lui vibră plină de mânie şi exasperare. Dar, pentru Dumnezeu, te vreau pe tine şi te *voi* avea, Sanchia.

Ea îşi scutură capul.

Ochii lui Lion sclipeau de mânie.

– Te voi avea. Zici că nu mă cunoşti. Lasă-mă să-ţi spun despre mine. Nu sunt inconsecvent. Nu mă plictisesc de lucruri sau de oamenii pe care îi apreciez. Dar tu nu mă crezi şi se pare că trebuie să-ţi demonstrez pasiunea şi consecvenţa mea. Ce noroc să te am în propria mea casă şi să am timp să te conving că lucrurile sunt aşa cum spun eu.

– Convingi?

– Nu aşa sunt tentate femeile libere să se împerecheze cu bărbaţii? Făcu un pas mai aproape. Nu ţi-am părut neplăcut înainte. Cred că putem presupune că în viitor mă vei găsi din nou plăcut. Mâna lui se întinse şi îi cuprinse delicat sânul.

Ea inspiră brusc şi simţi cum roşeaţa îi colorează obrajii.

El zâmbi.

– Îi voi spune lui Lorenzo să rămână la castel mâine, şi voi veni eu. Am şi eu lecţii pe care aş vrea să le înveţi.

– Nu mă poţi face să mă răzgândesc. Încercă să ignore mâna lui Lion care o mângâia prin materialul rochiei şi spera cu disperare ca el să nu poată simţi răspunsul pe care mângâierea lui îl aprindea în ea.

– Voiam să-l scot pe Piero la o plimbare prin oraş.

– Dimineaţă. După-amiază voi trimite un rândaş să-l ducă

la călărie. Avem un ponei mic în grajduri, care i s-ar potrivi mai bine decât un catâr. O țintui cu privirea. Trimite-o și pe Rosa de acasă. Nu vreau pe nimeni în casă când voi veni.

– Nu, nu voi...

– Dacă va fi aici, îi voi spune eu însumi să plece. Se uită la ea cu o forță irezistibilă. Nu mă contrazice, Sanchia. Nu îmi vine ușor să te las în noaptea asta. Nu vreau să fim întrerupți mâine. Nu de către Rosa. Mâna lui îi strânse sânul ușor apoi îi dădu drumul. Nu de către Piero. Își lăsă mâna în jos și făcu un pas înapoi. De către nimeni.

Se întoarse și porni spre ușă. Înainte de a ajunge, se opri brusc și se răsuci cu fața la ea privind-o cercetător.

– Ai zis că nu vei fi aici când mă voi întoarce, dar l-am întrebat pe căpitanul gărzii și mi-a spus că nu ai făcut nicio încercare să pleci. De ce?

– Poate că așteptam o ocazie, zise ea evaziv.

El își scutură capul.

– Prea docilă. Tu crezi că nu te cunosc prea bine, dar îmi dau seama că nu ești o persoană care să aștepte o ocazie. Tu le creezi.

– Așteptam să aflu... se opri. Ce contează? Nu m-am răzgândit. Intenționez în continuare să plec din Mandara.

– Ce așteptai?

– Lorenzo a sugerat că aș putea fi gravidă. Așteptam să văd dacă are dreptate.

Expresia lui deveni imobilă.

– Un copil... Privirea lui îi mângâie abdomenul. Și ești gravidă, Sanchia?

– Încă nu știu.

– Asta ar schimba lucrurile, nu-i așa? întrebă el gânditor. O femeie îngreunată de un copil nu va avea o viață ușoară singură pe lume. Dintr-o dată zâmbi. Lorenzo a procedat bine.

– Nu cred că sunt gravidă. Adăugă sfidătoare. Şi chiar dacă sunt, înseamnă doar că va trebui să-mi plănuiesc plecarea cu grijă, pentru siguranţa copilului.

El scutură din cap.

– Greşeşti, Sanchia. Va însemna mai mult de-atât dacă eşti grea cu copilul meu. Zâmbetul lui se lărgi. Cu mult mai mult de-atât. Se întoarse spre uşă. Ne vedem mâine.

Când Sanchia deschise uşa în după-amiaza următoare, îl văzu pe Lion îmbrăcat în aceeaşi vestă din catifea de culoarea vinului pe care o purtase atunci când îl văzuse prima dată în piaţă la Florenţa. Fu inundată imediat de amintirile acelei zile: puterea şi dominanţa lui Lion, propriul ei servilism şi teama. Se întrebă cu nemulţumire dacă el purta haina intenţionat, ca să o facă să îşi amintească acea zi.

– Ţi-ai trimis servitoarea de acasă? întrebă el scurt, în timp ce intra în salon trecând pe lângă ea.

– Da, dar am făcut-o doar pentru că ştiam că tu ai fi – ce ai acolo? Abia atunci observă că el ducea sub braţ două suluri de pergament lungi de aproape un picior.

El aruncă unul dintre pergamente pe masă şi începu să îl desfăşoare pe cel de al doilea.

– Aşază-te pe podea.

– Ce?

– Aşază-te pe podea. El se aşeză pe covor şi întinse pergamentul cu grijă. Cum aş putea să te învăţ dacă nu poţi să vezi despre ce vorbesc?

Ea veni mai aproape şi privi pergamentul cu precauţie.

Lion întinse mâna şi o prinse de încheietură trăgând-o în genunchi lângă el.

– Aceasta este a doua Dansatoare. Am numit-o *Dan-*

satoarea Caterinei. Tu ai navigat spre Genova pe prima Dansatoare pe care am construit-o. Asta va fi mult mai mare atunci când va fi terminată.

Ea privi uimită liniile şerpuitoare şi micile ecuaţii matematice scrise pe pergament.

– Asta este o corabie?

– Un plan pentru o corabie. Corabia însăşi se află în stadiul de început pe şantierul din Pisa. Acum. Arătă spre una dintre multele fante de pe laterala corăbiei. Aici vor fi puse vâslele. Observi că asta este o triremă, ceea ce înseamnă că fiecare bancă din galerie este ocupată de trei vâslaşi, care vâslesc cu trei vâsle separate.

– Nu era nicio vâslă pe corabia pe care am fost eu.

– Asta pentru că era o corabie cu pupa rotundă, cu pânze mari, nu o galeră. Prefer corabia cu pupa rotundă, dar mulţi negustori îşi transportă bunurile numai cu galerele, pentru că sunt mai sigure în călătoriile lungi. Galera depinde de vânt ca să o ducă de la un port la altul, lăsând vâslele fără activitate în cea mai mare parte a timpului. Dar momentele în care vâslele sunt folosite sunt vitale. Galerele nu trebuie să aştepte lângă un mal periculos şi să fie, poate, aruncate peste stânci sau din nou în largul mării. Pot manevra ca să ajungă în multe porturi imposibile pentru o corabie cu pupa rotundă şi – se opri şi privi în sus, văzându-i expresia. Care-i problema? Nu înţelegi?

– Înţeleg ce spui, dar nu înţeleg de ce îmi spui lucrurile astea.

– Ai zis că nu mă cunoşti. Se uită în ochii ei. Asta e viaţa mea acum. Am crezut că e cel mai bine să te las să-mi afli această parte înainte de a le afla pe celelalte. Trebuie să mă opreşti dacă vorbesc prea repede. Mă tem că sunt un profesor prea nerăbdător.

– Lecţii. Credeam că vrei...

– Oh, am vrut. Un umor amar îi strâmbă buzele. Dar am decis că asta va fi o cale mai bună. Nu cea mai plăcută, dar cea mai puțin amenințătoare pentru tine. Sper să scapi curând de dubii, pentru că nu promit că voi avea prea multă răbdare. Privi din nou în jos spre pergament. Se folosesc trei feluri de lemn în construirea fiecărei corăbii. Stejar pentru înveliș, schelet, etravă, stâlpii etravei și bordaj; zadă pentru tacheți și întăriturile interioare; și pin pentru catarg și vergă. Încerc să obțin stejarul de la Trevisana, dar pădurile alea s-au cam împuținat și în curând va trebui să iau din altă parte. Poate aș găsi în valea râului Po...

– Nu am nevoie de o lecție în construcția de corăbii ca să înțeleg felul în care gândești, îl întrerupse ea. Mi se învârtește capul cu vergi, catarge și trireme.

El privi în sus.

– Atunci ce trebuie să știi? Spune-mi și voi încerca să-ți dau ce vrei.

Pentru prima dată era complet deschis în fața ei, iar ea găsi brusc irezistibilă tentația de a-i explora ideile și sentimentele.

– De ce construcții de corăbii? De ce nu călătorești ca Messer Columb?

– Cineva trebuie să construiască corăbiile pentru o asemenea activitate. Corăbii sigure, corăbii puternice, corăbii care să reziste la călătoria în jurul lumii și din nou înapoi. Adăugă simplu. Am vrut să fiu eu acela. Se apucă să ruleze pergamentul. Îmi place sentimentul de a construi ceva. Încă de când eram copil nu am știut decât distrugerea. Poate că am vrut să... Îmi place ce simt.

Era mai mult decât plăcere, realiză Sanchia. Era o intensitate, o excitare pe fața lui pe care nu le mai văzuse niciodată.

– Dar vorbești de negustori și de încărcături, nu de explorări.

– Comerțul hrănește descoperirea. Crezi că Regina Isabella i-ar fi dat corăbiile lui Columb dacă nu credea că vor fi bogății

pentru ea la capătul călătoriei lui? Sunetul monedelor este cântecul sirenei, iar eu nu sunt atât de prost încât să mă duc şi să cerşesc eu însumi. Se poate atinge un echilibru care mi le va aduce pe amândouă. Zâmbi. După cum vezi, sunt un om extraordinar de lacom.

Ridică mâna şi luă cel de al doilea pergament de pe masă şi îl întinse pe podea.

– Acesta este planul pentru corabia cu pupa rotundă pe care o construiesc în şantierul din Marsillia.

Ea îşi aminti vag că el îi spusese că fusese plecat în Franţa atunci când Dansatorul Vântului fusese furat.

– De ce ai cumpărat un şantier atât de departe?

– Există mai puţină interferenţă din partea magistraţilor locali decât aici, iar ghildele sunt mai preocupate de calitatea excelentă a muncii membrilor ei decât de contribuţiile lor caritabile. Am angajat un foarte bun marangoz care va supraveghea construcţia corăbiilor. Mă aştept la o producţie mai bună acolo în mai puţin de un an, decât pe şantierul din Pisa.

Ea îşi ascunse un zâmbet în timp ce el continuă să-i povestească în amănunt despre problemele cu ghildele şi cu manufacturierii de pânze şi cu călăfătuitorii. Se adâncise atât de mult în descrierea corăbiilor lui şi a etapelor de construcţie, încât părea că trecuse complet cu vederea faptul că ea nu avea cum să înţeleagă nici jumătate din ceea ce îi explica el.

– Apoi trebuie să iei în considerare problema bătăliilor în care te vei angaja. Galera este construită mai bine pentru a rezista unui atac, dar corabia întreagă este mai bună pentru atac. Trebuie să le cântăreşti pe cele două şi să decizi care este cea mai bună pentru tine.

– Aşa voi face, zise ea solemn. În momentul în care voi avea ducaţii necesari pentru a comanda construcţia uneia dintre ele.

El privi în sus, spre ea şi zâmbi prosteşte.

– Cred că râzi de mine. Sunt obişnuit cu asta. Lui Lorenzo i se pare foarte amuzant entuziasmul meu.

Nu era entuziasm, era pasiune, iar ea nu mai era amuzată ci emoţionată că îi împărtăşise acest lucru.

– Mi se pare interesant, dar, normal şi puţin confuz. Încerci să mă înveţi într-o singură după-amiază tot ceea ce tu ai învăţat în doi ani.

El dădu din cap.

– Ţi-am spus că nu sunt un om răbdător.

– Am observat această lipsă a ta.

El se încruntă apoi, brusc, zâmbi.

– Râzi din nou de mine. Nu te-am mai văzut amuzată de dinainte de Solinari.

Avea dreptate, realiză ea uşor surprinsă.

– Mi-ai spus odată că nu vei lăsa amintirea lui Caprino să-ţi ia bucuria, zise Lion moale. Nu lăsa nici ceea ce a făcut Damari să-ţi ia bucuria, Sanchia. Nu vrei să-i oferi o asemenea victorie.

Ea îl privi un moment apoi zâmbi strălucitor.

– Nu, n-o voi face. Nu voi lăsa fiul ăla de curvă să mai ia ceva de la mine în afară de ce a luat deja. Privi în jos peste planul corăbiei cu pupa rotundă.

– Acum să-mi spui de ce corabia asta are o formă atât de diferită de o galeră.

Privirea lui Lion se odihni gânditoare pe faţa ei, apoi el se întoarse către sulul de pergament şi începu să-i răspundă la întrebare.

Lion rămase tot restul după-amiezii, dar nu o atinse nici măcar o dată şi nici nu insinuă nici cea mai mică urmă de intimitate nici prin vorbă şi nici prin felul în care se purtă. Când Piero se întoarse acasă, conversă cu el câteva minute, apoi se ridică să plece.

– Planurile tale, îi aminti Sanchia ridicându-se în picioare şi întinzându-se după pergamente.

– Pune-le în dulap. Lion arătă cu capul spre dulapul din stejar din capătul camerei. Mă voi întoarce mâine.

Ea zîmbi.

– Doreşti să-mi dai alte lecţii în arta construcţiei de corăbii?

– Nu, mâine voi aduce altceva să-ţi arăt.

Ea rămase plină de uimire după ce el plecă. Ce după-amiază extraordinară fusese şi câte revelaţii despre el însuşi îi permisese Lion! Se simţea mult mai în largul ei cu el decât înainte, şi se simţise ciudat de reluctantă să-l vadă plecând.

– Să le pun bine, Sanchia? întrebă Piero cu privirea pe sulurile de pergament din mâinile ei.

– Poftim? Se ridică şi zâmbi către el. Nu, le duc eu. Traversă camera şi puse pergamentele cu multă grijă pe raftul interior. Pergamentele nu erau făcute doar din hârtie şi cerneală, ci şi din visele lui Lion. Visele trebuiau bine îngrijite, într-o lume în care atât de puţine puteau fi realizate. Închise uşa dulapului şi, zâmbind, se întoarse spre Piero.

– Ţi-a plăcut plimbarea călare? Pe unde te-ai plimbat?

Recunoscu lădiţa din mahon pe care o ducea Lion, de la prima privire. Cum ar fi putut să uite?

– Dansatorul Vântului? şopti ea.

El dădu din cap în timp ce închise uşa cu piciorul în urma lui şi duse lădiţa în salon. O aşeză cu grijă pe masă şi îi ridică capacul.

– Ai suferit mult pentru ea. M-am gândit că ţi-ar plăcea să o vezi. Scoase statuia aurie din cutie şi o aşeză cu grijă pe masă. Dansatorul Vântului.

Acum înţelegea de ce Marco se gândise că statuia avea viaţă atunci când o văzuse prima dată, copil fiind. Muşchii calului

înaripat păreau să se flexeze şi să se relaxeze de parcă ar fi avut viaţă sub patina arămie a aurului. Radia o invitaţie irezistibilă de a fi atinsă. Marco uitase să îi spună că ochii de smarald erau faţetaţi în aşa fel încât luceau de parcă şi-ar fi schimbat mereu expresia.

Îl privi pe Dansatorul Vântului într-o linişte desăvârşită timp de câteva momente înainte de a traversa încet camera ca să stea în faţa lui. Atinse baza statuii cu un deget nesigur.

– E... frumos. Ce sunt tăieturile astea?

El ridică din umeri.

– Un fel de scriere veche. Se spune că a existat cândva o tăbliţă de lut care însoţea Dansatorul Vântului şi că unul dintre strămoşii mei a sculptat mesajul de pe tăbliţă pe baza statuii, după care tăbliţa a fost spartă.

– Ce înseamnă scrierea asta?

– Nimeni nu ştie. Poate nu vom şti niciodată. Lion atinse cu afecţiune una dintre aripile filigranate. Poate că el nu vrea să ştim.

Lion vorbea din nou de statuie de parcă ar fi fost însufleţită, iar atingerea lui o mângâiere. Ea privi cu o fascinaţie totală obiectul de o frumuseţe care îi tăia respiraţia şi ochii de smarald ai Dansatorului Vântului păreau că se uită direct la ea.

Lion o privi.

– Care este problema?

– Presupun că îmi aminteşte de Solinari. Dintr-un oarecare motiv mă simt înspăimântată când îl privesc. Ridică din umeri stânjenită. Vrei să-l pui la loc în cutie?

Lion încuviinţă, dând uşor din cap.

– Desigur. Se apucă să pună statuia la loc. N-am vrut să...

– Ce este aia? Piero stătea în uşă cu privirea fixă şi curioasă asupra Dansatorului Vântului. Pot să văd?

Lion dădu din cap şi aşează statuia înapoi pe masă.

– Este statuia unui cal care se numea Dansatorul Vântului.

– De ce se numea aşa?

– Pentru că e un cal fermecat care dansează pe vânt şi pe nori. Sanchia crede că e puţin mai intimidant decât poneiul tău.

– Asta înseamnă înspăimântător? Piero traversă camera şi privi serios statuia. Dansatorul Vântului şi băieţelul erau la aceeaşi înălţime şi aproape că se priveau în ochi, dându-i impresia Sanchiei că se măsurau unul pe altul.

– Pe mine nu mă sperie. Uite, zâmbeşte.

Sanchia se gândise că Pegasul îşi arăta dinţii, dar acum putea să vadă că buzele despărţite puteau fi interpretate ca un zâmbet.

– Nu te duci să călăreşti în după-amiaza asta?

Piero dădu din cap.

– Am venit să-ţi spun la revedere. Donato mă aşteaptă afară. Cu degetul arătător îl atinse pe Dansatorul Vântului pe bot. Îmi place. Rămâne la noi?

– Nu, zise ea repede. Este al Lordului Andreas.

Piero se uită la ea uimit.

– Pe tine *chiar* te înspăimântă. Dar de ce? E frumos, Sanchia, şi zâmbeşte...

Sanchia dădu din cap.

– Da, e foarte frumos. Acum grăbeşte-te să pleci. Îl faci pe Donato să aştepte şi azi e foarte cald afară.

Piero plecă spre uşă fără tragere de inimă.

– În după-amiaza asta vom călări spre vie. La revedere, Lord Andreas. Se opri la uşă ca să mai arunce o privire la Dansatorul Vântului, apoi se întoarse şi plecă.

– Toţi copii iubesc Dansatorul Vântului. Şi eu la fel. Lion ridică statuia şi o puse cu grijă înapoi în cutia căptuşită cu catifea. Timpul îţi va estompa amintirea despre Solinari, Sanchia.

Ea încercă să zâmbească în timp ce evita să privească cutia de pe masă.

– Deja se estompează. Se întoarse cu spatele. Vrei o cană de vin dulce? Rose a lăsat un ulcior pe... Se opri când îi simți mâinile mari pe umeri.

– Nu vreau vin dulce. Vocea lui era aspră. Şi îmi pare rău că am adus Dansatorul Vântului dacă te înspăimântă. Întotdeauna a fost parte din viața mea şi am crezut că este cinstit să-l împărtăşesc cu tine. Făcu o pauză. Aşa cum vreau să-mi împărtăşeşti şi viața. Îi dădu la o parte părul de pe ceafă şi îşi apropie buzele de locul sensibil de la baza gâtului atingându-l cu limba. Pielea ta îmi aminteşte de Dansatorul Vântului. Aurie, mătăsoasă, infinit de prețioasă. Când te-am văzut prima dată goală în casa Giuliei, m-am gândit la Dansatorul Vântului.

– Hai să nu vorbim de timpul acela. Ea păşi repede înainte, desprinzându-se din mâinile lui. Am pus bine planurile, aşa cum mi-ai cerut. Vrei să ți le dau?

– Nu. De ce fugi de mine?

– Nu fug. Doar mă întrebam... Un tremur trecu prin ea când îi simți din nou mâinile pe umeri. Te rog, nu mă atinge.

– De ce nu? Îmi place să simt...

Râsul ei avea o urmă de disperare în el.

– Spuneai asta despre construcția navelor tale.

– Nu e acelaşi lucru. Mâinile lui se mutară pe gât, iar degetele mari masau încet, senzual. Întoarce-te, Sanchia. Vreau să-ți văd fața ca să îmi dau seama ce gândeşti.

– Mă gândesc că asta e o greşeală. Vocea îi tremura. Ți-am spus că nu mă poți face să mă răzgândesc. Nu pot veni la Pisa... Se opri când îi simți buzele pe o parte a gâtului. Mângâierea o excita mai mult decât ar fi trebuit. Muşchii lungi şi puternici ai corpului său îi atingeau spatele, iar căldura lui o cuprindea. Se sprijini de el ametită. E o greşeală.

– Nu. O întoarse spre el şi îi privi faţa înroşită şi buzele tremurătoare. Sunt mai aproape decât crezi tu de a te convinge. Îi dădu drumul ezitând şi se dădu înapoi. Şi cu siguranţă că voi continua. Joci şah?

Ea nu răspunse imediat, surprinsă de schimbarea subiectului.

– Nu, uiţi că nu am avut ocazia să învăţ asemenea jocuri.

El se strâmbă.

– Nici eu, până când a apărut Lorenzo în viaţa mea. Se distrează bătându-mă cu regularitate pe tabla de şah. Mi se pare cinstit să trec această pedeapsă asupra ta. Mâine te voi învăţa mişcările de bază ale şahului. Se întoarse şi ridică Dansatorul Vântului. Şahul are tactici interesante şi pentru atac şi pentru apărare. Cred că ţi se vor părea meritorii.

– Atac.

Vocea lui Lion era moale în timp ce muta înainte regele din abanos, iar privirea i se ridică pentru a o întâlni pe cea a Sanchiei pe deasupra tablei de şah.

Ea se pregăti, uitându-se, fără să vadă, la tabla de şah.

– Nu cred că îmi place jocul ăsta. Am impresia că sunt tot timpul în apărare.

– Asta se întâmplă pentru că nu te concentrezi. Lion se sprijini de spătarul scaunului şi zâmbi. De ce oare, mă întreb?

Diavolul ăsta zâmbăreţ ştia foarte bine de ce nu se putea concentra, gândi ea supărată. Lion muncea din greu să se asigure că gândirea ei era încetoşată de felul în care reacţiona la prezenţa lui. De fiecare dată când o vizita era la fel. Abia dacă o atingea, dar atmosfera dintre ei era atât de încărcată cu emoţia şi amintirile lucrurilor care se întâmplaseră înainte, încât devenea din ce în ce mai tensionată cu fiecare zi care trecea. Acum, în timp ce se uită la el şi îl văzu urmărind-o cu o privire cunoscătoare, înţelese că trebuia fie să i se ofere, fie să pună capăt situaţiei.

– Atunci, cu siguranță că nu ar trebui să joc. Își împinse scaunul în spate și se ridică. Și nu voi juca. Trebuie să te duci la Lorenzo dacă mai vrei o partidă.

El se strâmbă.

– Dar Lorenzo mă bate de mă ascultă cu urechea. Eu sunt cel care se apără aici. Zâmbi ademenitor. Nu ți-e milă de mine? Un bărbat ar trebui să triumfe măcar într-o arie de preocupări.

Ea simți cum se topește pe dinăuntru și își mută repede privirea de pe fascinația întipărită pe fața lui. Când încetase să se gândească la fața lui Lion ca fiind aspră și impasibilă? În ultima vreme găsea că este un joc să încerce să prindă scânteile de umor, apoi vioiciunea bruscă atunci când ceva îi incita interesul sau curiozitatea, intensitatea privirii când își îngusta ochii atunci când era căzut adânc pe gânduri.

Era un alt semn periculos al dezechilibrului pe care era capabil să-l stârnească în ea. Un semn de care ar fi trebuit să țină seama de mai mult timp.

– Nu aria asta. Se întoarse și se îndepărtă câțiva pași de el. El nu se mișcase de pe scaun și totuși ea simțea că o urmărește. Am decis că nu trebuie să mă mai vizitezi.

– Așa ai făcut? Nu sunt de acord. Întinse mâna și apucă regina ei din jad de pe tabla de șah, degetele lui puternice înconjurând cu blândețe piesa. Tu de ce nu porți niciodată verde? Cred că ți-ar sta foarte bine. Degetul lui mare se plimba în susul și în josul piesei de șah, explorând marginile complex sculptate, netezimea ei. O rochie de culoarea jadului.

Ea privi neajutorată la degetele care mângâiau piesa. Atingerea lui era ușoară, măiestrită, infinit de senzuală. Realiză cu o spaimă surprinzătoare că sânii i se ridicaseră brusc, sfârcurile se întăriseră împungând în materialul lenjeriei. Își mută repede privirea și își încrucișă brațele la piept.

– Lorenzo a ales niște catifea verde și a comadat să se facă o rochie din ea, dar este mult prea fină ca să o port în fiecare zi. I-am spus că nu am nevoie de o asemenea rochie, dar nu a vrut să mă asculte.

– Ăsta este unul dintre defectele lui Lorenzo. Lion privi în jos spre piesa de șah. Știi că unii nobili joacă șah cu piese umane? Își fac din grădini table de șah imense și îi pun pe cei mai drăguți servitori ai lor sau pe cei dragi să joace rolul diferitelor piese.

– Am auzit povești de felul ăsta.

– Tu ai fi o regină superbă.

Privirea îi fu atrasă din nou de piesa din mâna lui, iar obrajii i se încălziră.

– Greșești. N-am nimic de regină în mine. Lady Caterina ar trebui să joace rolul ăsta.

El își trecu indexul peste marginea coroanei aflată pe capul reginei.

– Este adevărat că artistul care a sculptat piesele astea a folosit-o pe mama ca model, dar există mai multe feluri de majestate. Puse piesa din jad la loc pe tabla de șah.

Oftatul de ușurare care îi scăpă Sanchiei se auzi în încăpere, iar ea se simți stupidă.

– Ideea unui joc cu piese în mărime naturală mă atrage. Lion îi zâmbi din cealaltă parte a camerei. Cred că vom juca așa ceva cât de curând.

– Nu voi fi aici ca să te ajut să-ți faci mofturile.

– Nu?

– Ți-am spus că nu voi sta. Ți-am spus că voi aștepta doar cât să fiu sigură că nu sunt cu copil.

El încremeni.

– Și acum ești sigură?

– Da, de trei zile.

– Trebuie să recunosc că sunt dezamăgit. Speram să avem un copil. O privi gânditor. De ce nu mi-ai spus până acum?

– N-am vrut să... ce mai contează?

– S-ar putea să fie din cauză că îți face plăcere să-ți petreci timpul cu mine și nu voiai să-l strici?

– Nu. Își trecu degetele prin păr nervoasă. De fapt, da. Nu a fost neplăcut, dar...

– Și ai descoperit că începi să mă placi?

Îl privi fără să vorbească în timp ce el se ridica de pe scaun și înconjură masa ca să meargă spre ea.

– Am râs împreună și ne-am împărtășit gândurile în ultimele zile. Lion se opri în fața ei studiindu-i expresia. Speram să găsești în mine ceva care să-ți și placă, nu numai de care să te temi.

– Nu mi-e teamă de tine.

– Atunci de ce stai aici baricadându-te împotriva mea? Îi desfăcu brațele cu blândețe și i le lăsă în jos. Nu mi-a păsat niciodată dacă o femeie mă plăcea sau nu, dar găsesc că e necesar ca tu să o faci. Făcu o pauză. Măcar nu mă displaci?

– Am petrecute multe ore plăcute împreună. Te găsesc foarte... plăcut.

Își puse mâinile pe umerii ei.

– Sanchia, spune-mi adevărul.

Ea se simți neajutorată. Dacă îi spunea adevărul, va putea să o rănească și totuși, el se expusese durerii. Brusc, știu că nu era în stare să-l rănească.

– Am găsit în tine multe calități plăcute.

Fu răsplătită cu un zâmbet strălucitor. El se aplecă și îi puse pe buze un sărut tare și dulce ca mierea. Apoi își luă mâinile de pe umerii ei și se trase înapoi.

– De ajuns. Vezi cât sunt de docil? În curând voi protesta la fiecare încruntătură a ta și voi compune sonete pentru încântătoarele tale sprâncene, ca un curtean.

Docil? Aproape că-i venea să râdă tare când își aminti cât de evidentă era sexualitatea lui atunci când se jucase cu piesa de șah. Era puternic, drăgăstos și plin de dorință – și așa va fi mereu, indiferent cât de mult ar fi încercat să se ascundă.

– Nu te-am auzit protestând în ultima vreme.

– Oh, dar asta e din cauză că nu te-ai încruntat la mine. Nu vezi cât de bine ne descurcăm împreună? Vom petrece ore la fel de minunate afară din pat cât și în pat. Ochii lui începură brusc să sclipească. O mică exagerare. Probabil că nu *chiar* atât de minunate.

Ea își scutură capul.

– *Dio,* ce femeie încăpățânată ești. Nu ar fi trebuit să-l aduc pe Piero aici. Este evident că te învață să fii la fel de încăpățânată ca și el.

Cuvintele fuseseră spuse pe un ton ușor, dar indiferența lor o făcu precaută.

– Doar n-o să mi-l iei?

El își clătină capul, iar zâmbetul îi dispăru.

– Nu mă cunoști atât de bine cum speram. Nu-mi iau cadourile înapoi doar pentru că nu mi se dau altele la schimb.

Îl rănise. Simți nevoia să se ducă la el și să-l consoleze, dar deja cedase prea mult.

– Îl iubesc.

– Un băiat norocos. Eu a trebuit să mă rog ca să recunoști că mă placi, iar el îți primește dragostea fără niciun efort. Ridică din umeri. Ei bine, nu am cerut dragoste, nu? Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că mă înveți blânda artă a răbdării. Se întoarse și porni spre ușă. Te las acum. Îmi dau seama că devii nervoasă. Își ridică mâna când ea încercă să protesteze. Din ce alt motiv ai vorbi despre fugă? Se pare că trebuie să mă întorc la strategia atacului.

– Atac?

– Atac şi apărare. Cele mai vechi jocuri de pe pământ. Jocul pe care l-am jucat toată săptămâna asta. Se uită la ea cu intensitate. Dar jocul se apropie de sfârşit, Sanchia. De ce nu renunţi acum şi amândoi vom economisi timp şi efort? Dacă nu o faci azi, o vei face mâine sau săptămâna viitoare, sau luna viitoare. Vocea lui deveni joasă şi plină de convingere. Mă placi. Mă doreşti. De ce să nu trăieşti cu mine? Nu ar fi nicio ruşine în asta. Aş omorî orice bărbat care te-ar insulta. Eşti o femeie iubitoare şi, dacă nu mă poţi iubi pe mine, nu ai vrea să ai propriul tău copil pe care să-l iubeşti? Privirea îi coborî spre abdomenul ei. Mama zice că nu este natural să nu vreau să am un moştenitor, dar nu m-a interesat să am un copil până acum. Făcu o pauză. Acum cred că aş vrea să am un copil cu tine.

Ea înghiţi ca să se elibereze de tensiunea care îi strângea gâtul.

– Nu.

– Da, zise el moale. Îţi pot da un copil de care să te bucuri şi pe care să-l iubeşti. Îţi doreşti un copil, Sanchia. Lasă-mă să-ţi dau ceea ce ai nevoie.

Vorbele lui împleteau panglici catifelate de emoţii legând-o, ademenind-o. Îşi scutură capul cu disperare.

– Este un risc prea mare pentru sentimentele mele.

– Dar riscul pare mai mic acum, nu-i aşa? Şi, pe măsură ce timpul trece, venind de la mine ţi se va părea din ce în ce mai puţin înspăimântător de periculos. Nu intenţionez să renunţ acum când sunt atât de aproape. Zâmbi. Într-una dintre nopţi mă vei lăsa să vin în patul tău, şi după asta nu voi mai pleca niciodată. Făcu o plecăciune. *Buona sera, cara.*

Cara. Acel cuvânt dulce pe care îl mai folosise doar o dată ca să o ademenească neputincioasă într-o mare de pericol.

Acum o atrăgea din nou spre pericol şi s-ar fi putut să nu fie capabilă să-l oprească. Pentru că pericolul era transformat încet de Lion, încât să semene cu un far care să o aducă la mal.

Şi, dintr-o dată, ştiu că Lion avea dreptate: într-o noapte, curând, va fi ameţită de determinarea lui şi de propriile ei sentimente tumultoase şi îl va primi în patul ei.

Se întoarse brusc cu spatele la uşă şi privi spre tabla de şah cu inima bătându-i nebuneşte. Va fi prinsă, ţinută strâns, la fel ca regina de jad în mâna lui Lion.

Nu trebuie să se întâmple. Dar cum să prevină asta? Era proprietatea lui, o prizonieră în casa lui. Nu avea decât să întindă mâna, iar ea era acolo, gata să fie luată. Şi atâta timp cât exista această posibilitate, tot aşa exista pericolul ca ea să cedeze.

Să cedeze. Gândul o făcu să se simtă dezgustată de ea însăşi. Nu era un copil prost care să cedeze propriilor ei tentaţii sau voinţei lui Lion. Se apropie de masă şi ridică calul cu care Lion deschisese jocul. Era timpul să oprească jocul de apărare şi să se gândească ce putea face ca să se salveze.

Aşează calul înapoi pe tabla de şah, iar fruntea i se încreţi gânditoare.

Atac?

14

De ce ai venit să mă vezi? Caterina Andreas se sprijini de spătarul scaunului ca un tron în care stătea lângă foc. Ştii că nu ai ce căuta la castel. Nu te vreau aici.

– Nici eu nu vreau să fiu aici. Am discutat lucrurile astea mai înainte. Privirea rece a Sanchiei se îndreptă spre mama lui Lion. Dar am găsit că este necesar să te caut în noaptea asta pentru un motiv cu care sunt sigură că vei fi de acord. Vreau să plec imediat din Mandara. Mă ajuți?

Caterina o privi tăcută un timp.

– De ce ai nevoie de ajutorul meu?

Sanchia râse.

– Tu de ce crezi? Sunt sclava fiului tău, iar el nu îmi va permite să-l părăsesc. Nu crezi că am nevoie de ajutor?

Caterina îşi strâmbă buzele.

– N-ai putea să-i şopteşti la ureche o rugăminte de libertate atunci când stă în pat lângă tine? Am auzit că un bărbat este slab şi manevrabil în mâinile amantei sale în astfel de momente.

– Nu mă culc cu el. Sanchia adăugă: Încă.

O scânteie de interes lumină fața Caterinei.

– Vine la tine în fiecare după-amiază şi nu se întoarce acasă înainte de căderea nopții, iar tu susții că nu se culcă cu tine?

– Încă, repetă Sanchia. Îşi umezi buza de jos. Dar... mă tulbură şi, nu te voi minți, dar dacă nu plec acum, nu ştiu dacă voi putea să plec mai târziu.

– Înțeleg. Caterina studie fața Sanchiei. Atunci trebuie să ne asigurăm că Lion nu va mai avea ocazia să te „tulbure" din nou.

– Mă vei ajuta?

Caterina dădu încet din cap.

– Vreau să pleci de aici.

– Lion a dat ordine tuturor gărzilor să nu-mi permită să ies prin niciuna dintre porți. Poți anula aceste ordine?

– A mers atât de departe? Caterina arăta surprinsă. Într-adevăr, *trebuie* să fii decisă.

– Poți s-o faci?

– Nu, zise Caterina. Lion este lordul Mandarei. Dacă el n-ar fi în oraş, s-ar putea să mă asculte căpitanul gărzilor, dar nu atâta timp cât el se află aici.

– Atunci poți să mă ajuți să mă strecor în afara oraşului fără ca el să ştie?

– Asta este o posibilitate. Caterina se încruntă. Dar îmi trebuie timp ca să fac un plan şi nişte aranjamente. Cel puțin câteva zile. Poate chiar o săptămână.

– Trebuie să fie acum. Nu mai târziu de mâine.

– Am zis că nu se poate face. Trebuie să fii – Caterina se opri când văzu disperarea de pe fața Sanchiei. Ah, te tulbură. Nu poți să-i mai rezişti câteva zile?

– Nu ştiu, şopti Sanchia.

– Lasă-mă să mă gândesc. Caterina îşi sprijini capul de spătarul înalt al scaunului. Stai jos. Împreună ar trebui să putem să găsim o soluție la problema asta.

Sanchia se aşează pe scaunul pe care mama lui Lion i-l arătă şi îşi puse mâinile în poală. Poziția ei era una de servilism şi totuşi, nu se simțea deloc servilă în momentul ăsta. Liniştea dintre ele era una plăcută şi avea o puternică senzație de înrudire cu Caterina Andreas.

– Ah, m-am gândit. Caterina se aplecă în față, cu ochii negri sclipind în lumina focului. O soluție care ne va conveni foarte bine la amândouă și care va întoarce cuvintele bunului Messer Vasaro împotriva lui însuși.

Sanchie se încruntă uimită când fu pomenit numele lui Lorenzo, dar se aplecă și ea înainte pentru a asculta nerăbdătoare cuvintele Caterinei.

– Lion!

Tocmai pregătindu-se să iasă, Lion se răsuci când auzi vocea mamei lui. Ea cobora în grabă scările spre el.

– Nu poți să pleci acum. Am nevoie de prezența ta diseară la cină. Caterina ajunse pe ultima treaptă a scării, cu degetele ei pline de inele odihnindu-se pe balustradă. Avem oaspeți și ar fi nepoliticos din partea ta să-i ignori.

– Oaspeți?

– Numai vreo doisprezece sau așa ceva. Messer Guido Ralzo și Fra Bresgano, Lucretia Maontagno cu fiica ei, Mona. Messer Della Rosa și fiul său care s-a întors recent de la universitatea din Ferrara.

Ochii lui Lion se îngustară suspicioși.

– Ce pui la cale, mamă? Ție nu-ți prea plac amuzamentele de genul ăsta. Nici nu pot să-mi aduc aminte ultima dată când ai invitat pe cineva să ia masa cu noi.

– Înseamnă că e timpul să o fac, nu crezi? întrebă Caterina cu un zâmbet curtenitor. Este datoria mea față de cetățenii Mandarei. Și datoria ta, Lion.

– Trebuie să plec.

– Da, știu. Te-am văzut foarte puțin de când te-ai întors acasă. Tonul ei deveni aspru. Te-ar deranja să stai o dată la masă cu mama ta?

Lion ezită.

– Dacă mi-ai fi spus că ai invitat jumătate din oraşul Mandara, aş fi...

– Doisprezece oameni nu înseamnă jumătate din oraş. Îi zâmbi delicat. Deşi plănuiesc o masă mult mai festivă peste o săptămână, la care voi invita de cinci ori mai mulţi oameni. Normal că, din moment ce ţi-am spus din timp, vei fi bucuros să participi.

– Vom vedea.

– Da, vom vedea. Caterina păşi înainte şi puse o mână plină de afecţiune pe braţul fiului ei. Dar cred că vei fi convins să joci rolul gazdei. Nu îţi cer prea mult, Lion.

Expresia de pe faţa lui se înmuie în timp ce o privea.

– Nu, îmi ceri foarte puţin. Tu conduci Mandara mult mai bine decât mine.

– Prostii. Doar pun timp şi efort acolo unde este necesar. Dacă ai renunţa să te mai joci de-a construitul de corăbii şi te-ai întoarce acolo unde ţi-e locul, nu se ştie ce am putea face cu Mandara.

– Dar de ce vrei să îmbunătăţeşti un lucru perfect? întrebă Lorenzo în timp ce cobora scările. Pe lângă asta, ce ai putea avea aici şi nu ai deja? Dacă Mandara ar fi mai mare şi mai puternică, ai avea mai multă sărăcie şi corupţie. Zâmbi şi se opri în faţa Caterinei şi a lui Lion. Nu, Lion are dreptate, Lady Caterina. Mandara înfloreşte cu adevărat sub conducerea ta binevoitoare.

– Există momente când nu mă simt deloc binevoitoare, zise ea întorcându-se spre Lorenzo. Iar ăsta e unul dintre ele, Messer Vasaro.

– Dar sunt sigur că îţi vei reveni recăpătându-ţi obişnuita graţie. Lorenzo se înclină ironic. Vezi-ţi de drum, Lion. Cu o gazdă atât de extraordinară la masă, prezenţa ta ar fi de prisos.

– Nu, zise Caterina printre dinți. Rămâi măcar pentru supeu, Lion! Nu voi protesta dacă dorești să pleci după aceea.

Lorenzo o privi surprins.

– Compromisuri? Încep să mă întreb de ce dorești...

– Rămân, întrerupse Lion nerăbdător. Dar voi pleca imediat după supeu.

– Dacă așa dorești. Caterina îl strânse pe Lion de braț. Va fi minunat să te avem cu noi fie și pentru o scurtă perioadă de timp. Mulțumesc, Lion.

– Cum zicea și Lorenzo, nimeni nu va observa că sunt la masă, dar, dacă îți face plăcere, voi...

Râsul excitat al Biancăi se auzi din capătul scărilor. Lion își ridică privirea și o văzu pe Bianca în curbura scărilor.

– Oh, Lion, nu-i așa că este minunat? Zise peste umăr: Ne distrăm superb, nu-i așa?

– Absolut splendid.

Lion încremeni când privirea îi trecu dincolo de Bianca spre femeia care venea acum de după curbura scărilor.

Sanchia se opri un moment ca să privească în jos și întâlni privirea uimită a lui Lion.

– Stăpâne. Dădu din cap și apoi se întoarse spre Bianca, care o luă de braț cu multă afecțiune.

Lorenzo murmură o imprecație printre dinți și apoi începu să râdă încet.

– O surpriză minunată, Lion, nu-i așa? Bianca o trase repede pe Sanchia în josul scărilor. Mama ta a pus-o pe Sanchia în camera mea de zi ca să pot să am grijă de ea până este complet refăcută, iar pe Piero cel dulce l-a pus în camera de lângă a mea. Eu și cu Sanchia am vorbit și am plănuit împreună toată după-amiaza.

– Minunat. O privi intens pe Sanchia. Și da, o adevărată surpriză.

Sanchia îi întoarse privirea fără să clipească.

– Cum aş fi putut refuza invitaţia mamei tale?

– Da, cum ai fi putut? întrebă Lorenzo. Tocmai discutam cât de încântătoare este Lady Caterina.

– E timpul ca Sanchia să fie printre oameni care o pot îngriji aşa cum trebuie. Caterina păşi înainte şi luă delicat mâna rănită a Sanchiei şi o puse într-a ei. Solitudinea este foarte bună, dar îi va fi mai bine aici, la castel. Şi din moment ce, din nefericire, Sanchia nu pare să aibă un nume de familie, i-am ales eu unul. I-am informat pe oaspeţii noştri că am aici o rudă tânără cu numele de Sanchia Salmona. Te rog să ţii minte, Lion. Acum vino cu mine, draga mea, şi te voi prezenta oaspeţilor noştri. I-am trimis să se plimbe prin grădină cât timp mai este lumină ca să-i vadă frumuseţea. Sunt foarte mândră de grădina mea de trandafiri.

– O voi însoţi eu pe Sanchia, mamă. Lion păşi în faţă privind impasiv. Ca gazda îndatoritoare în care doreşti să mă transformi.

– Vin şi eu. Bianca zâmbi nerăbdătoare. Îţi voi arăta copacul sub care Marco mi-a pictat portretul, Sanchia.

– Da, desigur, zise Caterina, trebuie să-i arăţi totul Sanchiei, Bianca. Vrem să ne asigurăm că se simte binevenită aici.

Lion îi aruncă o privire rece Caterinei.

– Atunci, să mergem, Bianca, zise el.

Un zâmbet întârzie pe faţa Caterinei în timp ce privea în urma celor trei pe când se îndepărtau de ea.

– O mişcare îndrăzneaţă.

Îşi întoarse privirea spre Lorenzo.

– A fost sugestia ta să o invit la castel, îţi aminteşti?

– Pentru că am crezut că te va enerva. Se strâmbă. Şi pentru că nu m-am gândit la toate implicaţiile.

– Nici eu n-am făcut-o până când n-a venit ea la mine.

– Sanchia a venit la tine? Interesant. Trebuie să presupun că asta este o incursiune concertată?

– Da.

– Ştii, desigur, mişcarea asta conţine un element de risc? O aşezi pe Sanchia constant în apropierea lui Lion.

– Foarte bine păzită de Bianca, Marco, eu însămi şi vreo duzină de oaspeţi.

– Ah, nu ai menţionat că oaspeţii vor sta la castel.

– Poate că am uitat. Îl privi cu inocenţă. De ce să nu mă bucur de întoarcerea lui Lion şi să sărbătoresc cu câţiva prieteni?

– Absolut niciun motiv.

Caterina se strâmbă şi porni după ceilalţi în grădină.

– Ai putea măcar să fii practic şi să te porţi ca şi cum ai fi exasperat şi supărat pe mine.

– Nu sunt supărat. Savurez isteţimea şi ingenuitatea ta. Îşi potrivi pasul după al ei. Mă întrebam când vei face o mişcare pentru a corecta situaţia făcând-o mai satisfăcătoare pentru tine. Ai fost mult prea umilă şi retrasă în ultimul timp.

– Mă găseşti retrasă? Trebuie să discutăm asta într-un moment mai convenabil.

– Sunt întodeauna dispus să mi se dovedească că greşesc de către cineva de calibrul tău, Lady Caterina.

Ea se opri când ajunse la uşa care ducea în grădină şi îl privi încruntată.

– Chiar nu eşti furios pe mine?

El zâmbi.

– Detest să te dezamăgesc, dar nu aş putea fi mai mulţumit. Întârzierea nu va conta pe termen lung, ştii.

– Ba o va face cu siguranţă.

El scutură din cap.

– Se doresc unul pe celălalt, iar dorinţa trece peste toate obstacolele. Tu doar ai făcut aşteptarea mai dificilă şi, de aceea, de o mie de ori mai apetisantă. Unul dintre defectele naturii umane.

– Am făcut să fie imposibil.

El râse înfundat.

– În orice caz, o provocare magnifică pe care abia aştept să o văd. Deşi sunt convins că Lion nu va fi la fel de mulţumit de implicarea ta.

– Sanchia este mulţumită.

– Doar crede asta, poate. O parte din ea poate conspiră pentru a-l ajuta pe Lion să obţină ceea ce vrea. E în firea femeii să dorească să propage specia.

– Nu ştii nimic despre firea femeilor. Avem şi alte nevoi pe lângă cele de a avea copii şi de a fi un vas pentru bărbaţi...

– Draga mea doamnă, scuteşte-mă, te rog, de lecţie. Vorbeam de genul feminin ca un întreg, nu despre tine. Cu toţii ştim ce femeie extraordinară eşti. Se înclină politicos. Iar acum, trebuie să mă amestec printre oaspeţii tăi şi să te las să joci rolul de mare doamnă. Am stat prea mult lângă tine.

Fără să-i acorde şansa de a răspunde, se înclină din nou şi plecă spre un grup de doamne şi domni care stăteau lângă fântâna de marmură din mijlocul grădinii.

Caterina privi după el simţindu-se ciudat de dezumflată. Grădina i se păru dintr-o dată lipsită de vibraţia culorilor ei superbe. Se simţea şi ea lipsită de culoare. Când era cu Lorenzo se simţea întotdeauna isteaţă şi spirituală. Poate din cauza faptului că aşa se vedea ea în ochii lui.

Dar asta era o prostie. Ea era spirituală şi isteaţă şi dorită. Nu avea nevoie de un bărbat care să-i reflecte calităţile şi să îi răsfeţe sentimentele. Nu avea nevoie deloc de un bărbat.

Plecă intenţionat de lângă Lorenzo şi merse pe aleea care ducea la pavilionul unde Lion şi Sanchia stăteau privind cum Marco împingea leagănul agăţat de un stejar câţiva metri mai departe, plin de ghirlande de flori, în care stătea Bianca.

– Ce crezi că faci aici? întrebă Lion pe o voce joasă, cu privirea fixă, fără să-i vadă pe Marco şi Bianca.

– Mă bucur de soare, răspunse Sanchia fără să se uite la el.

– Bucură-te în balconul casei tale din piaţă.

– Aici are alte nuanţe.

– Sanchia, nu sunt... Inspiră profund, încercând să-şi potolească mânia. Nu te vreau aici.

– Dar eu vreau să fiu aici, mama ta vrea să fiu aici. Chiar şi Bianca vrea să fiu aici.

El rămase tăcut un moment. Când vorbi din nou, vocea lui era rece.

– Încerci să mă eviţi?

– Se pare că aşa e cel mai bine. Ţi-am spus...

– Sunt conştient de ce mi-ai spus, o întrerupse el. Nu trebuie să fugi de mine. Ţi-aş fi dat timp. Se întoarse să o privească. Dar acum nu-ţi mai dau de loc. Ţi-ai ales calea. Aşa să fie. Se răsuci pe călcâie şi plecă în susul aleii, întâlnindu-se cu maică-sa care venea către pavilion. Dădu din cap uşor şi ar fi trecut de ea dacă ea nu l-ar fi oprit punându-şi mâna pe braţul lui.

– E mai bine aşa, Lion, zise ea încet.

– Sanchia a folosit aceleaşi cuvinte. Lion se mută într-o parte, iar mâna ei alunecă de pe el. Ascultându-vă pe amândouă, încep să mă conving că aveţi dreptate. Ai decis ca ea să vină aici. Cine sunt eu să te contrazic?

– Lion, doar nu vrei...

– Nu ştii ce vreau eu. Ambiţiile tale te orbesc. Da, *orbesc*, este un cuvânt excelent, şi nu o să vezi ce ai făcut azi! Se opri. Am încercat timp de treisprezece ani să nu te rănesc pe tine sau pe Bianca, dar n-o mai fac. Nu voi fi forţat de tine şi de Sanchia, mamă.

Ea privi repede spre un cuplu care se oprise să admire trandafirii câțiva pași mai încolo.

– Taci, s-ar putea să te audă cineva.

– Lasă-i să audă. Nu mă mai interesează.

– Bianca.

– Tu ai adus amenințarea peste Bianca atunci când ai luat-o pe Sanchia din casa din piață și ai așezat-o atât de confortabil alături de drăguța mea nevastă. *Tu* să încerci să îndepărtezi amenințarea acum. Inspiră adânc. Dar, pe Dumnezeu, nu vei reuși.

– Bianca este foarte fericită că te afli aici.

Sanchia, care privea cum Lion se îndepărtează, se întoarse și îl văzu pe Marco venind spre ea. Bianca stătea încă în leagăn, privind visătoare spre crengile stejarului care atârnau deasupra ei. Marco privi peste umăr și zâmbi. Apoi se întoarse spre Sanchia.

– Ar fi bine din partea ta dacă nu ai dezamăgi-o.

– Vreau să vorbesc cu tine, Marco. Știu că ți-am promis că voi părăsi Mandara și intenționez asta în continuare. Dă-mi voie să-ți explic de ce...

– Nu-i nevoie de nicio explicație. Situația este mai mult decât clară. Ai venit aici ca să scapi de Lion, nu să-l urmărești. Se strâmbă ușor. Deși mama și Lion mă consideră un visător, nu sunt prost. În ceea ce mă privește, ești bine venită aici atâta timp cât nu faci nimic care să o rănească pe Bianca.

– Nu cred că ești prost. Privirea i se îndreptă involuntar spre Bianca.

El își scutură capul.

– Nu, nu este nimic prostesc în ceea ce simt pentru Bianca. Zâmbi blând în timp ce și el privi către femeia-copil care stătea în

leagăn. Ea este cea mai bună parte din ceea ce sunt eu. Se uită la mine şi mă vede aşa cum aş vrea eu să fiu. Nu sunt un artist nemaipomenit, ştii? În comparaţie cu ucenicii lui Da Vinci şi Botticelli, nu am niciun pic de talent. Dar lucrez din greu şi chiar devin mai bun şi, poate că într-o zi... Ridică din umeri. Dar, dacă nu voi deveni mai talentat, dacă nu voi avea nicio mare inspiraţie, tot va fi de ajuns pentru Bianca. Aşa cum ea va fi întotdeauna de ajuns pentru mine.

Când Sanchia nu răspunse, el se întoarse spre ea, apoi dădu încet din cap.

– Te surprinde? Da, ştiu că nu va fi niciodată mai mult decât un copil – deşi n-am ştiut asta de la început. Făcu o pauză căutându-şi cuvintele. Când a venit la Mandara, mi s-a părut a fi cea mai iubitoare, cea mai dulce fată din întreaga Italie. Mi-a atins sufletul şi m-a făcut să simt că e întotdeauna primăvară atunci când este lângă mine.

– Este atât de frumosă.

– Da. Privirea i se întoarse spre Bianca. Când am înţeles că nu se va schimba niciodată, că nu va deveni o femeie care ar putea fi... Oftă. Trebuie să înţelegi că nu aş face niciodată nimic care ar putea să-l rănească pe fratele meu, dar încă mai aveam puţină speranţă. Apoi, brusc, n-a mai fost nicio speranţă. Nu mi-a fost uşor.

Sanchia se simţea copleşitor de mişcată.

– Nu trebuie să-mi spui lucrurile astea, Marco.

– Ba da, trebuie. Te plac şi te admir şi vreau să înţelegi de ce par atât de nesimţitor faţă de propriile tale nevoi. Marco ridică din umeri. Nu vom mai discuta despre asta. Dădu să se întoarcă. Începe să devină neliniştită, trebuie să mă întorc la ea.

– Marco. Sanchia ezită. Ai spus că nu ţi-a fost uşor. De ce te-ai decis să rămâi aici cu ea?

– Nu înțelegi. Era prea târziu pentru mine. Zâmbetul lui era plin de o tristețe dulce. Și deși știu că vara nu va veni niciodată, nu oricărui bărbat îi este dată să trăiască într-o primăvară eternă.

Sanchia îl urmări cum se îndepărtează de ea și auzi râsul de întâmpinare al Biancăi atunci când el ajunse lângă ea. O rază de soare piezișă pătrunse printre crengile încărcate de frunze ale stejarului și îi înconjură într-o aură radiantă în timp ce Marco prinse leagănul ornat cu ghirlande de trandafiri. Apoi, încet dar ferm, o împinse pe Bianca înainte, iar ea se desprinse de pământ și se ridică către ceruri.

– Un mesaj? întrebă Borgia întorcându-se de la fereastră ca să-l privească pe Damari. De ce trebuie să-i scriu tatălui meu?

– Doar o precauție. Damari zâmbi lingușitor. Cred că am găsit o cale de a obține Dansatorul Vântului fără niciun fel de cheltuială din partea ta sau a Sfinției Sale. Dar există riscul ca noi toți să devenim mai puțin adorați de populație dacă metoda devine cunoscută. Desigur că soldații, așa cum suntem noi, pot trăi fără dragostea maselor, dar un papă trebuie să fie mai cu băgare de seamă.

– Sunt sigur că grija ta față de situația tatălui meu va fi mult apreciată. Borgia se așeză pe un scaun și îl privi sardonic pe Damari. Dar poate fi convins să își asume niște riscuri dacă recompensa este mare. Care este scopul acestui mesaj al meu?

– Am auzit că în satul Fontana există anumite condiții care ne pot ajuta în activitatea noastră. Damari începu să vorbească repede și convingător, schițându-și planul cu fraze clare și reci. Îi luă doar câteva minute, apoi rămase tăcut, așteptând răspunsul lui Borgia.

Borgia era și el tăcut, gândindu-se. Într-un sfârșit, încuviință dând din cap.

– S-ar putea să reuşească. Deşi prezintă ceva pericol pentru tine.

– Sunt dispus să îmi asum acest risc. După cum ţi-am spus, stăpâne, cred în propriul meu destin.

– Ar trebui să crezi profund ca să glumeşti cu soarta în felul ăsta. Dar, cum ziceam, s-ar putea să meargă.

– Nu există niciun dubiu. Damari încercă să-şi ascundă nerăbdarea din voce. Desigur, dacă tu consideri metoda prea periculoasă pentru tine sau pentru Sfinţia Sa, mă supun judecăţii tale. Dar *pot* să fac lucrul ăsta, stăpâne.

– Îmi place curajul nebun al planului. Borgia dădu din cap. Îi voi scrie tatălui meu şi îi voi prezenta planul.

– Imediat? Timpul este foarte important, după cum poţi vedea.

– Imediat. Borgia se ridică şi se duse spre panglica cu clopoţel din cealaltă parte a camerei. Voi trimite un mesaj cu instrucţiunea să aştepte un răspuns imediat. Tu vei sta aici la Cesena până ce vom primi aprobarea tatălui meu.

– Crezi că ne va da aprobarea?

Borgia zâmbi.

– Şi eu pot fi foarte convingător atunci când vreau.

Damari era asigurat. Borgia voia statuia atât de mult, încât era dispus să îşi asume riscul, şi toată lumea ştia că influenţa lui asupra tatălui său creştea pe zi ce trece.

– Poate ar trebui să subliniezi puterile legendare ale Dansatorului Vântului?

– Nu e nevoie să-l îmboldesc. E deja înnebunit să îl aibă. În ultima lui scrisoare către mine trăncănea despre o oarecare statuie ecvestră de pe Ponte Vecchio din Florenţa, unde Buondelmonti a fost tăiat şi unde, se presupune, a început cearta dintre Guelph şi Ghibelline. E sigur că soarta noastră stă în Dansatorul Vântului.

Borgia se aşează la masă şi scoase o bucată de pergament fin din sertarul de la mijloc. Acum este foarte dornic să aibă statuia, dar este bătrân şi a devenit prudent. Trebuie să subliniez că planul tău poate fi dus la îndeplinire fără niciun pericol de a fi descoperită participarea lui. Privi peste umăr. Iar planul tău nu este complet, Damari. Pot să adaug câteva îmbunătăţiri care îi vor face multă plăcere tatălui meu şi mie. Luă pana de scris şi o înmuie în călimara din onix. Ai dreptate. Dacă s-ar afla de rolul tatălui meu în planul de a-i doborâ pe cei de la Mandara, ar putea fi forţat să părăsească Vaticanul. Începu să scrie. De aceea, nu trebuie să se ştie nimic.

Un lacheu veni în cameră ca răspuns la chemarea lui Borgia, iar el zise fără să îşi ridice privirea:

– Vreau ca un mesager să ducă imediat asta Sfinţiei Sale.

Damari se sprijini de perete şi îşi încrucişă braţele la piept, un zâmbet de satisfacţie întinzându-i-se pe faţă. Era un plan cu adevărat extraordinar, unul care avea să-i aducă o imensă bucurie. Ce păcat că trebuia să aştepte răspunsul acelui ramolit tâlhar de la Roma. Fusese tentat să înceapă fără a-l informa pe Borgia, dar apoi se gândise mai bine. Amândoi Borgia trebuiau să fie complet implicaţi, complet angajaţi.

– Eşti foarte mulţumit de tine. Borgia îşi ridicase privirea şi se uita la el cu un zâmbet discret. Aşa şi trebuie să fii. Nici măcar eu nu m-aş fi putut gândi la o stratagemă mai bună.

– O laudă imensă, *Magnifico.*

– Adevărat. Borgia se apucă din nou de scris. Am avut ca oaspete aici, iarna asta, un tânăr florentin care ar fi apreciat ingeniozitatea ta la fel de mult ca mine. Din nefericire, a fost rechemat la Signorie. Cu prima ocazie, trebuie să îmi amintesc să te prezint lui Messer Machiavelli.

Lion o privea din nou.

După acea primă privire scurtă, Sanchia îşi întoarse capul şi îi zâmbi tânărului Della Rosa.

– N-am mai văzut niciodată o scenă atât de magnifică. Făcu semn cu mâna către salonul imens, arătând spre candelabrele care străluceau cu sute de lumânări, oaspeţii îmbrăcaţi în haine scumpe, lacheii în livrele care se grăbeau de colo colo umplând cupele din argint. Atât de multă culoare. Iar muzica...

– Vorbeşti de parcă nu ai mai fi participat niciodată la o festivitate de acest fel, zise Bernardo Della Rosa. Este adevărat că Lady Caterina prezidează absolut splendid masa, dar am văzut mâncare mult mai somptuoasă în Ferrara, iar muzica este doar tolerabilă.

– Mie mi se pare minunată, adăugă Sanchia cu simplitate. Şi este adevărat că nu am mai participat niciodată la o asemenea adunare. Toată săptămâna asta a fost ca un vis minunat. Îşi dădu capul pe spate şi râse veselă în timp ce ducea cupa la gură şi sorbea adânc. Şi cred că minţi atunci când spui că muzica nu este excelentă. Cu siguranţă că niciun muzician din partea asta a Raiului nu ar putea scoate note mai dulci, Bernardo.

El îi privi uimit faţa luminoasă înainte de a recunoaşte:

– Poate că am fost puţin prea critic. În Ferrara, muzicanţii sunt...

– Nu vreau să aud de Ferrara. Vreau să mă gândesc doar la Mandara şi la muzică şi îşi aşeză grăbită cupa goală pe tava purtată de un servitor care trecea pe lângă ei. Pavana. Condu-mă, Bernardo. Doresc să dansez.

– Tot timpul vrei să dansezi. Totuşi îşi puse cupa pe masa de lângă el şi o luă de mână. Presupun că-mi vei spune că nu ai mai dansat niciodată înainte de a veni la Mandara? Probabil că ai avut o viaţă foarte protejată în Florenţa. Ai fost crescută la mănăstire?

– Nu chiar. Se întrebă ce ar fi zis el dacă i-ar fi spus adevărul. Îşi putea imagina dezgustul de pe faţa lui şi retragerea imediată. Sanchia Salmano dintr-o familie bună, fiica unei rude a ilustrei Lady Caterina, era acceptabilă pentru un flirt şi o distracţie uşoară, dar sclava-hoaţă Sanchia ar fi fost imediat ostracizată. Totuşi, refuză să stăruiască în aceste gânduri acum. După ce va fi plecat din Mandara, ştia, nu vor mai fi zile de bogăţii şi splendori, aşa că trebuia să se bucure de aceste momente.

Se alăturară doamnelor şi domnilor care dansau, şi începură să facă ocolul sălii în paşii maiestuoşi ai pavanei. Nu era dansul preferat al Sanchiei, dar muzica era săltăreaţă, mişcările ritmice, iar Bernardo Della Rosa o privea de parcă ar fi crezut că e frumoasă.

Lorenzo apăru brusc în faţa ei.

– Eşti absolut încântătoare în seara asta. O adevărată Circe. Ar trebui să porţi verde tot timpul.

– Nu te-am văzut niciodată dansând în public, Lorenzo. Privi în jos spre rochia ei de catifea verde-jad cu căptuşeală din mătase crem brodată cu aţă de aur strălucitor. Şi ar trebui să recunoşti rochia asta. Tu i-ai dat croitoresei fiecare detaliu pe care voiai să-l vezi în execuţia ei. Nu îţi aminteşti de zilele acelea de început din Mandara?

– Dar concepţia păleşte în faţa realizării. Străluceşti ca o torţă. Făcu o pauză. Dar mi-aş ascunde flacăra atunci când îi zâmbesc tânărului Della Rosa dacă aş fi în locul tău. Nu-mi place privirea lui Lion.

– Îl plac pe Bernardo. Mă face să mă simt tânără. N-am mai avut ocazia până acum să dansez sau să joc jocuri. Se strâmbă. Nu mă cicăli, Lorenzo. În seara asta sunt fericită.

– Nu ştiu de ce mă deranjez să încerc să te salvez. Mi-ar conveni foarte mult ca Lion să-şi piardă răbdarea cu jocul pe

care îl tot jucați de o săptămână. Își ridică vârful piciorului și o conduse cu o grație desăvârșită. Dar descopăr că ezit să te expun unei violențe care nu e necesară. Nu ți se pare ciudat?

– Foarte ciudat. Aruncă o privire rapidă spre colțul în care stătea Lion. Cineva venise lângă el, așa că nu o mai privea pe ea. Se simți ușurată și deveni imediat mânioasă pe ea însăși. Lion nu o putea răni doar uitându-se la ea, ceea ce era singurul lucru pe care îl făcea încă din prima seară acolo, în grădină. Caterina o ținuse înconjurată și ocupată în fiecare moment al zilei din săptămâna ce trecuse și se asigura că era întotdeauna escortată în fiecare seară în camera Biancăi.

– Dar nu trebuie să-ți faci probleme. Lion nu a... Inhală brusc când Lion își ridică privirea și se uită în ochii ei.

Roșeața îi arse obrajii și își mută privirea.

– Vezi? zise Lorenzo moale. Nu îl enerva, dacă vrei să nu explodeze, Sanchia. Îi zâmbi. Dar poate că ăsta este și țelul tău atunci când te distrezi cu Della Rosa. Poate că tânjești după sportul cu care ți-a făcut cunoștință Lion.

– Nu! Zâmbi ea foarte decisă. Nu-mi lipsește. Nu vreau... Oh, pleacă de aici, Lorenzo. În noaptea asta voi fi fericită și voi pretinde că nu am mai multe griji decât acele fete frumoase care stau împreună lângă șemineu râzând la tot ce zice una dintre ele.

– La ordinul tău. Ridică din umeri. Dar tu nu ești ca ele. Peste două săptămâni te vei plictisi de mascarada asta. Ai avut de-a face prea mult timp cu realitatea ca să tolerezi închipuirile. În momentul următor, muzica indică schimbarea partenerilor, iar Lorenzo dispăru.

Nu se va gândi la vorbele lui Lorenzo. Greșea. Nu dorea ca Lion să vină la ea și cu siguranță că nu îl dorea. Îndepărtase cu grijă orice amintire despre momentele petrecute împreună și cu fiecare zi care trecea se îndepărta din ce în ce mai mult de el. În curând, avea să nici nu mai observe dacă el o privea sau nu.

Muzica se opri, iar ea se întoarse spre Bernard zâmbind.

– A fost splendid. Acum, vrei să mergi să le spui să cânte *moresca*? E mult mai veselă.

Bernardo dădu din cap şi vru să se îndrepte către locul de la galerie unde se aflau muzicienii.

– Stai. Lion era lângă ei. Puteţi dansa mai târziu. E timpul să ne aşezăm la masă. Zâmbi ironic. Nu trebuie să stricăm aranjamentele mamei. Sunt sigur că a plănuit ceva spectaculos.

Bernardo se încruntă.

– Dar nu a fost făcut niciun anunţ.

– Va fi. Lion făcu semn către un servitor şi, imediat se auzi sunetul unui gong. Se întoarse spre Sanchia. Permite-mi să te conduc la scaunul tău.

– Mi-a promis mie această onoare, my lord, zise Bernardo repede.

Lion îl ignoră şi o luă pe Sanchia de mână conducând-o spre masă.

– Dar, Lord Andreas, mi s-a... Bernardo se opri când Lion se întoarse şi îl ţintui cu o privire rece, apoi continuă slab. M-am gândit să nu o privez pe frumoasa ta soţie de escortă.

– Soţia mea are escortă şi, după cum vezi, Madonna Sanchia are mâna rănită. Se întoarse şi privi în jos spre Sanchia înainte de a adăuga pe un ton mătăsos. În calitate de gazdă, găsesc că este de datoria mea să-mi împart mâncarea cu biata doamnă şi să o ajut în orice fel pot.

– Nu am nevoie de ajutor. Sanchia îşi umezi buzele şi încercă să-şi tragă mâna. Am învăţat să mă descurc cu neîndemânarea mea.

– Vezi cum protestează? Lion ridică din umeri. Ce doamnă nobilă este să se chinuie în tăcere cu infirmitatea! Dar nu îi pot permite să se sacrifice.

O aşează pe Sanchia pe un scaun la masa lungă de pe platformă, apoi se aşează şi el lângă ea înainte de a-i face semn lui Bernardo să plece.

– Poftă bună, Della Rosa.

Bernardo ezită, apoi se întoarse şi se aşează pe un scaun aflat la capătul cel mai îndepărtat al mesei.

– Mergi prea departe, zise Sanchia printre dinţi. Vrei să provoci un scandal? Ce-or să creadă oamenii?

– Că sunt o bună gazdă care vine în ajutorul oaspeţilor săi. Ce altceva să creadă? Cu siguranţă că Bianca nu duce lipsa atenţiei mele.

Sanchia aruncă o privire către locul unde Bianca şi Marco erau cufundaţi într-o conversaţie animată.

– Şi mama ta?

Lion privi spre Caterina şi îi întâmpină privirea dură cu un zâmbet curtenitor.

– Ne va ignora politicoasă după ce se va obişnui cu ideea, iar oaspeţii ei îi vor urma exemplul. La urma urmei, trece prin asta de mai bine de o săptămână. Se întoarse şi îşi vârî mâinile în vasul cu apă de trandafiri oferit de un lacheu, apoi şi le uscă pe prosopul alb de in, oferit de un alt servitor. Ca şi tine de altfel, Sanchia.

– Nu mă aşteptam... se opri când îi întâlni privirea. Nu va minţi. Se aşteptase ca el să vină la ea în orice moment şi, atunci când o făcuse, tensiunea şi anticiparea deveniseră de nesuportat. Am avut puţină vreme să mă gândesc la tine.

– Pentru că te-ai jucat cu prostul ăla de Della Rosa. Pleoapele îi acoperiră ochii în timp ce un lacheu aşeză o farfurie din argint plină cu supă în faţa lui şi apoi se întoarse să o servească pe Sanchia. Îl găseşti plăcut?

– E destul de bine făcut, zise Sanchia sfidătoare. Şi are o voce foarte plăcută. Ne va cânta un cântec ceva mai târziu.

– Inteligență, frumusețe și talent. Luă lingura de pe masă. Și pare să fie fermecat de tine. Spune-mi, Sanchia, îți cauți un bărbat?

– Știi că nu s-ar însura niciodată cu mine.

– Nu sunt sigur. Maică-mi i-ar plăcea să te mărite, și sunt sigur că ar reuși să-ți strângă o zestre decentă chiar dacă asta ar însemna să-și vândă toate bijuteriile.

Sanchia râse nesigur.

– Glumești.

– Nu, dar mă bucur că te amuză. Zâmbi în timp ce ducea lingura la gură. Pentru că mă îndoiesc că mirele va trăi de ajuns ca să ajungă la biserică.

Ea înțepeni cu mâna strânsă pe lingură.

– Și dacă ar face-o, ar fi încornorat înainte de căderea nopții. Așa că nu m-aș gândi la căsătorie dacă aș fi în locul tău. Făcu o pauză. Nu mănânci. Măcar încearcă supa. Este delicioasă.

Ea ridică automat lingura la gură. Nu simți niciun gust.

– Nu vorbești. De ce? Vorbeai fără oprire cu fudulul ăla vanitos.

– De ce faci asta? șopti ea. De ce încerci să mă rănești?

– Nu ți-a trecut prin minte că și eu pot fi rănit? Tonul lui era jos, dar sălbatic. Ai zis că mă placi. Am crezut că poate chiar... Rămase tăcut un moment. Nu-mi vorbi mie despre durere.

– Tu m-ai forțat să vin la mama ta.

– Nu am folosit forța. Mâna lui stângă se odihnea pe masă. Acum se făcu pumn. Nu mi-a fost ușor să mă abțin și să fiu blând cu tine. Toată viața mea nu am cunoscut decât forța și avantajele pe care le aduce forța. Voiam ceva diferit de la tine. Voiam încrederea ta.

Ea nu știu ce să spună. Înțelegerea, vina, teama, o asaltară într-un val copleșitor, inundându-i gândurile, înecându-i vocea. Reuși doar să spună:

– E periculos să ai încredere în cei care au putere asupra ta.

– E mai periculos să nu te supui celor care dețin acea putere. Își desfăcu încet pumnul și privi în jos, spre mâna Sanchiei care se odihnea în poalele ei. Ce atelă frumos decorată. Arată ca ceva făcut de Bianca.

– Este. A folosit spițele din fildeș ale unui evantai vechi și l-a trimis pe Marco la croitoreasă ca să ia fâșii din catifeaua din care este făcută rochia mea. Apoi Bianca a făcut fundele astea drăguțe din ele. Au fost foarte buni cu mine.

– Oh, da, amândoi sunt excepțional de buni. Termină-ți supa. Se pregătesc să ne aducă felul doi.

– Am terminat. Privi indiferentă cum lacheii luau de pe masă terinele cu supă și, cu același dezinteres, cum o mulțime de servitori intrau cu o varietate de feluri de mâncare din carne perfect gătite. În orice alte circumstanțe ar fi fost încântată ca și ceilalți oaspeți la vederea mistrețului fript garnisit cu mere și trandafiri, a păunilor și, la sfârșit, o prăjitură mare reprezentând Mandara însăși, completată cu o grădină în miniatură. Parada fusese întâmpinată cu aplauze și exclamații în timp ce lacheii făceau mândri turul încăperii înainte de a reapare la masa lungă, sculptată, din capătul îndepărtat al salonului ca să golească platourile de magnificele feluri de mâncare și a le porționa pentru a fi servite. Între timp, alți servitori aduceau alte vase cu apă de trandafiri proaspătă și turnau vin în timp ce mâncarea și sosurile erau aduse la masă.

Așa cum era obiceiul, carnea era servită pe o singură tavă din lemn la doi oameni, iar Sanchia se trezi uitându-se cu groază la tava așezată între ea și Lion. În ciuda celor spuse de ea, avea să îi fie foarte greu să se descurce cu cuțitul, lingura și pâinea. Întinse mâna să își ia cuțitul, dar Lion o opri.

– O să meargă mai repede dacă îți dau eu să mănânci, zise Lion luând o bucată mică de pâine. Deschide gura.

Îşi deschise gura şi luă bucăţica de pâine, apoi puţină carne şi din nou pâine. Era o activitate extraordinar de intimă. Îşi dorea cu disperare să se termine cât mai repede.

– Din nou.

El o mângâie pe buza de jos cu degetul mare în timp ce îi punea o bucăţică de carne pe limbă. Buza începu să-i tremure şi îşi trase capul instinctiv.

– Destul. Nu mai vreau.

– Eu cred că vrei. Îi zâmbi. Iar eu sunt sigur că vreau mai mult. Întinse mâna după un ciorchine de struguri, luă o boabă şi i-o lipi de buze. Ceva dulce şi rotund. Privirea îi coborî spre decolteul adânc al rochiei ei. Şi tare.

Ea luă strugurele şi o dulceaţă acrişoară îi inundă limba. Îşi întoarse privirea într-o parte. Căldura care tremura între ei creştea în intensitate. Realiză cu disperare că inul moale al cămăşii devenise aspru peste sensibilitatea bruscă a sfârcurilor ei.

Privi în jos spre masă. Şi asta era o greşeală. Mâna lui mare încă mai ţinea ciorchinele de struguri, iar amintirea acestor degete late şi puternice jucându-se cu regina din jad, întinse în faţa focului acoperite de mănuşile grele din piele, trăgând de decolteul rochiei cu o grabă frenetică să-i dezgolească sânii, o asaltă brusc...

– Te-ai înroşit la faţă, zise Lion încet. Ţi-e cald, *cara*?

Nu cald. Fierbinte de se topea. Se simţea ca şi cum sângele îi era o lavă fierbinte prin carne. Ridică repede cupa şi luă o înghiţitură.

– E o seară caldă, şi va deveni şi mai caldă. Mai vrei strugure?

– Nu. Nimic. Îşi aşeză cupa pe masă, iar un lacheu o umplu imediat. Nu e timpul pentru dans? Am impresia că stăm la masă de foarte mult timp.

– Şi mie mi se pare la fel. El dădu drumul ciorchinelui de struguri şi îşi aşeză nepăsător mâna pe genunchi.

– Dacă nu ne ridicăm curând de la masă, va trebui să găsesc ceva cu care să mă amuz. Ştii la ce mă gândeam, Sanchia? Mâna lui dispăru sub faţa de masă grea din damasc care acoperea masa şi o strânse de coapsă.

Ea înţepeni şi privirea i se duse spre el. El privea drept înainte, cu o expresie politicoasă, doar pulsul care i se zbătea în tâmplă trădându-i excitarea.

Căldura palmei lui o ardea prin straturile de catifea şi saten, iar picioarele începură să-i tremure. Şi mâna îi tremura în timp ce o întinse să ia din nou cupa cu vin.

– Ia-ţi... mâna de pe rochia mea, şuieră ea.

– De ce? Îmi face plăcere. Tremuri ca o pasăre mică. Să-ţi ridic poalele rochiei şi să îţi ating carnea şi cârlionţii? Nu vede nimeni. Masa şi faţa de masă îmi ascund mâna. Pot să te mângâi şi să îţi provoc şi mai multă plăcere. Mâna lui i se plimba în sus şi în jos pe coapsă. Ţi-ar plăcea să fac asta?

– Nu. Abia reuşi să pronunţe cuvântul din cauza nodului pe care îl simţea în gât.

– Eu cred că ţi-ar plăcea. Desigur, va trebui să ai grijă să nu ţipi atunci când plăcerea ajunge la maximum. Nările lui fremătară şi o roşeaţă îi acoperi obrajii. De ce să nu aflăm dacă ţi-ar plăcea? Desfă-ţi coapsele, *cara,* şi voi...

– *Moresca!* Lady Caterina se ridicase în picioare şi făcea semne către muzicanţi şi oaspeţi. Haideţi să vedem dacă reuşim să ne mai mişcăm după cât am mâncat şi am băut.

Anunţul fu întâmpinat de râsete şi oftaturi de către oaspeţi, iar acordurile săltăreţe ale *morescăi* răsunară dinspre muzicanţii aflaţi la galerie.

Bernardo apăru brusc lângă Sanchia.

– Pot să te conduc la dans, Madonna Sanchia?

Mâna lu Lion o strânse brusc de coapsă. Caldă, puternică, cerând.

O cerere căreia nu trebuia să-i răspundă.

– Da. Mâna încă îi tremura când aşează cupa pe masă. Îşi va lua Lion mâna de pe ea, eliberând-o? Îmi place grozav *moresca*. Nu ţi-am spus?

Lion îşi luă mâna de pe ea şi se sprijini de spătarul scaunului.

Sanchia se ridică grăbită şi trecu repede pe lângă masă, coborând cele trei trepte către podea. Scăpase. Sau i se dăduse voie să scape? O privire grăbită peste umăr i-l arătă pe Lion stând încă la masă, arătând întunecat, senzual şi uşor sinistru, îmbrăcat în haina lui din catifea neagră. Expresia îi era uşor leneşă, arogantă, ca şi cum ar fi fost gata să comande o acţiune doar pentru plăcerea lui.

Bernardo luă patru brăţări cu clopoţei de pe tava încărcată a unui lacheu şi puse câte una la încheieturile mâinilor ei şi ale lui. Sala răsună, scânteie de sunetul vesel al clopoţeilor, tamburinelor, muzicii şi al râsului.

Bernardo alergă spre cealaltă parte a camerei unde erau bărbaţii, iar Sanchia îşi luă locul între femei. Bianca râdea excitată şi chiar şi ochii negri ai Caterinei străluceau cu bucurie atunci când îşi trecu brăţările peste mâini şi îşi îndreptă rochia din catifea roşie, apoi le făcu semn muzicanţilor să înceapă din nou.

Sanchia îşi ridică mâinile deasupra capului, iar clopoţeii sunară. Se trezi râzând tare, la fel de excitată ca Bianca. Nu, nu era la fel. Excitarea ei nu venea numai de la dans, ci şi din felul în care Lion o privea, din felul în care sângele îi alerga prin vene, din felul în care rochia îi atingea carnea în timp ce se întorcea, bătea din picioare şi se răsucea. Torţele de pe pereţi se transformară într-o ceaţă albastră-portocalie, iar clopoţeii şi tamburinele îi sunară nu numai în urechi, ci şi în inimă şi în restul corpului.

Excitarea creştea pe când ei îşi dădeau mâinile şi se învârteau

BIBLIOTE

din ce în ce mai repede şi se desprindeau şi se răsuceau din nou. Râsul îi inundă gâtul şi se simţi aproape fără respiraţie ca să-i mai poată da drumul. Bărbaţii şi femeile din salon erau doar dungi de violet, roşu, albastru şi auriu.

O mână o prinse de încheietură şi o trase din mulţimea care se învârtea, în spatele unei coloane de piatră.

– Ce... Privi în sus ameţită şi văzu faţa lui Lion deasupra ei. Nu, vreau să...

Buzele lui îi acoperiră gura şi-i simţi limba invadând-o, adâncindu-se tot mai mult cu un geamăt profund. Trupul lui puternic îi împingea spatele de coloana din piatră şi putea să-i simtă muşchii încordaţi şi exitarea enormă. El îşi ridică faţa.

– Asta este ceea ce vrei. Se frecă de ea plin de dorinţă. Nu-i aşa, Sanchia?

Ea se agăţă cu disperare de umerii lui în timp ce un val de căldură o invadă. Nu putea gândi. Clopoţeii, tamburinele, muzica, sângele care îi cânta prin vene, erau mult prea puternice.

– Nu, o să ne vadă cineva...

– Sunt toţi la dans. Buzele lui puneau săruturi repezi pe tâmplele şi obrajii ei. Nu ne vede nimeni aici. Deschide gura. Nu îşi dădu seama că i se supusese până când nu simţi cum limba lui îi invadează gura, jucându-se nebuneşte cu limba ei.

– Am vrut să fac asta la masă, murmură el. *Aşa* aş fi vrut să te hrănesc.

Ea încercă să-şi înăbuşe geamătul care îi umplea gâtul şi îşi ridică capul.

– Vino cu mine. Ai nevoie de mine. Îţi voi da ceea ce ai nevoie. El o trăgea deja către uşă.

N-ar trebui să se ducă. Dar se trezi urmându-l împiedicat şi nu se putu gândi decât la un singur protest.

– Ne vor simţi lipsa.

– *Moresca* ține foarte mult, știi asta. Erau deja în coridor iar el o îndemna în susul scărilor. Și ce dacă ne vor simți lipsa? Ei suspectează de ani de zile că Marco este amantul Biancăi. Se vor gândi că este natural ca eu să-mi găsesc plăcerea în altă parte. O ridică în brațe și porni cu ea pe scări. *Este* natural, Sanchia. Un lucru natural și frumos și drept. Nu știai asta?

Ea nu mai știa deja nimic. Mintea ei se învârtea ca și cum ar fi dansat, iar inima i se zbătea în piept cu putere de credea că va ieși din ea. Ar trebui să îi reziste lui Lion și acestei dorințe care curgea prin ea. Ar fi fost o nebunie să îi cadă în brațe binevoitoare și neajutorată.

Dar nu era neajutorată. Putea să se lupte cu el dacă voia.

Dar știu cu o bruscă disperare că nu va lupta cu el. Nu în noaptea asta.

Îi șopti numele cu fața îngropată în catifeaua neagră a hainei lui.

15

Am impresia că te uiți după cineva, my lady. Pot să-ți fiu de ajutor?

Caterina se răsuci pe călcâie şi dădu cu ochii de Lorenzo.

– Ştii foarte bine pe cine caut, diavole din iad. Unde sunt?

– Lion şi Sanchia? N-am nicio idee. Câte sute de camere are acest castel imens? Dar, oriunde ar fi, sunt sigur că nu se află în pericolul de a fi deranjați. Lion este fiul tău şi ar fi avut grijă să îndepărteze o asemenea posibilitate.

Caterina îşi strânse pumnii.

– I-ai văzut când au plecat?

Lorenzo dădu din cap.

– Mi-am aruncat o privire sau două atunci când nu te priveam pe tine. Apropo, să ştii că dansezi splendid *moresca.* Vigoarea ta dădea paşilor o anumită glorioasă...

– N-ar fi trebuit să dansez deloc. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Am văzut ce se întâmpla cu ei mai devreme.

– Chiar crezi că l-ai fi putut opri pe Lion? Ai avut noroc că nu a făcut-o mai devreme. Amândoi ştim că nu era decât o problemă de timp până când s-ar fi eliberat de lanțurile pe care le-ai creat în jurul lui. Zâmbi discret. Nu, nu puteai să faci decât ceea ce ai făcut în seara asta: să zâmbeşti, să dansezi şi să ne faci pe toți fericiți văzându-ți bucuria.

Ea îl privi surprinsă.

– Fericiți?

Păru şi el surprins.

– Aşa am spus? Ce banal din partea mea. Se gândi la asta un moment. Dar poate că se apropie cel mai mult de ceea ce am simțit privindu-te.

Ea se încruntă suspicioasă.

– Încerci să-mi distragi atenția?

– Te-am mințit eu vreodată?

– Nu, zise ea încet. Niciodată.

– Şi nici nu o voi face. Îi întoarse spatele. Iar acum mă voi duce să mă plimb prin minunata ta grădină. Doreşti să vii cu mine sau intenționezi să alergi prin tot castelul, căutând din cameră în cameră feciorul lipsă? Nu-ți va ajuta la nimic şi te va face să pari extraordinar de lipsită de distincție.

Ea ezită, privind în jurul mulțimii din salon.

– Nu-ți vor simți lipsa atâta timp cât vinul curge şi muzicanții cântă. Adăugă încet. Şi îmi vei lipsi mie dacă nu vii cu mine, Caterina.

Se întoarse, se îndepărtă de ea şi, curând, se pierdu prin mulțime.

Caterina rămase nemişcată. Salonul deveni dintr-o dată mult prea încălzit, muzica mult prea tare, iar cei din jur mult prea plicticoşi ca să poată fi tolerați.

El îi va simți lipsa dacă nu se va duce după el. Lorenzo nu-i dăduse niciodată de înțeles până atunci că prezența ei era importantă pentru el.

Porni să traverseze holul încet, dând din cap şi zâmbind, trecând pe lângă dansatori, în timp ce îşi croia drum spre grădină, acolo unde Lorenzo o aştepta.

Lion o puse jos pe Sanchia înainte de a se întoarce şi trânti uşa camerei în spatele lui. Respira din greu, pieptul i se ridica şi cobora vizibil în timp ce se propti cu spatele de uşă.

– *Dio*, cred că o să mi se spargă inima. Eşti mai grea decât pari.

Ea îl privi uimită, apoi izbucni în râs. Cuvintele astea dure îi erau atât de tipice lui Lion.

– Nu trebuia să mă cari în braţe pe miile astea de scări. Cred că suntem în partea cea mai de sus a castelului.

– Acolo şi suntem. Se întoarse şi trase zăvorul uşii. Aici este turnul unde ţinem Dansatorul Vântului. Se întoarse cu faţa la ea. Şi mi-a fost teamă că, dacă te puneam să urci toate scările astea, te-ai fi răzgândit. Se îndreptă spre şemineul din piatră şi îngenunche ca să aprindă lemnele deja pregătite. Ai început deja să te răzgândeşti, nu-i aşa?

Lemnele se aprinseră, flăcările izbucniră şi îi luminară faţa puternică, întunecimea strălucitoare a ochilor, în timp ce se întorcea să o privească.

– Nu cred că am avut vreun gând. Nu mă gândeam deloc.

– Asta a fost şi intenţia mea. Se ridică şi veni spre ea. Şi voi face în aşa fel încât să rămâi în aceeaşi stare.

Ea se dădu repede un pas înapoi.

– Lion, nu este...

– Ba este. Mâinile lui îi cuprinseră obrajii şi îi aplecară uşor faţa ca să o privească în ochi. Ai încredere în mine, *cara*.

Putea să vadă în ochii lui flăcările care se reflectau din foc. Se simţea neajutorată în fascinaţia ei.

– Este aşa de greu să ai încredere în mine?

– Da. Cred... cred că am băut prea mult vin.

– Nu eşti beată. Îşi trecu buzele peste tâmpla ei. *In vino veritas*.

Dar oare acesta era adevărul? Nu era decât haos în ceea ce simţea. Era fierbinte, tremura şi se simţea ameţită ca atunci când dansa *moresca*.

– Îmi place rochia ta. Ştiam eu că o să arăţi minunat în culoarea asta. O împinse uşor şi se dădu un pas înapoi. Regină de jad, să începem jocul?

– Dar tu câştigi întotdeauna.

– Nu şi de data asta. Îşi scoase haina neagră din catifea şi o aruncă într-o parte. De data asta câştigăm amândoi. Îşi aminteşti când te-am pus să te dezbraci în grajd?

Ea simţi o strângere în piept.

– Da.

– Erai speriată. Îşi scoase cămaşa albă, fină, de in şi o aruncă peste haină. Stătea în faţa ei îmbrăcat doar cu pantalonii strâmţi, gri şi cizme negre, înalte. Am vrut să fii speriată. Am vrut să fii atât de speriată, încât să nu uiţi niciodată că eşti a mea.

Părul negru care îi acoperea pieptul părea moale şi elastic, iar ea simţi furnicături în palme. Voia să îl atingă, să-şi treacă degetele prin masa acea creaţă, să exploreze muşchii puternici ai pieptului şi umerilor.

El îşi scoase cizmele şi începu să-şi dezlege pantalonii.

– Acum nu pari speriată.

Dar era speriată. Mult mai speriată decât fusese în grajd, când făcuse ceea ce îi comandase el. Pentru că înţelese brusc faptul că el nu îi va mai comanda acum.

Îşi scoase pantlonii gri ca oţelul şi rămase dezbrăcat.

– Vino la mine, *cara*.

Ea nu se putu mişca. Privirea îi trecu peste pieptul lui către stomacul musculos. Apoi în jos...

– Nu poţi fi ruşinoasă. Lion stătea cu picioarele depărtate, evident excitat, esenţa masculinităţii. Atacă, Sanchia. Sunt fără apărare.

– Dar nu şi fără arme, murmură ea cu privirea fixată pe el, total absorbită de ceea ce vedea.

– Atunci lasă-mă să-mi pun arma în teacă. Ochii lui deveniră brusc luminați de umor. Ai cu ce. Trebuie să vin eu la tine? Întinse o mână. *Cara*?

Ea făcu un pas înainte, apoi încă unul și, brusc, se trezi în fața lui. El îi luă mâna dreaptă și o duse încet la buze. Îi sărută palma prelung, privirea rămânându-i tot timpul la ea.

– Primul pătrat, regina de jad. N-a fost așa de greu, nu? Îi așeză mâna pe pieptul lui, iar ea îi simți bătăile inimii sub palmă.

– Îți aparțin, zise el încet. Zi!

Ochii ei se măriră.

– Ce?

– E adevărat, știi. Sunt al tău, așa cum tu ești a mea. Zi-o.

– Ești... al meu.

– Pentru totdeauna.

Ea îl privi, fără să poată scoate un sunet.

El îi apăsă și mai tare mâna pe piept. Bătăile inimii lui păreau să bată, prin cine știe ce miracol, înăuntrul ei.

– Pentru totdeauna, Sanchia.

– Nu poate fi.

– Vorbim despre asta mai târziu. El îi împinse mâna în jos și i-o puse peste bărbăția lui. O ținu acolo în timp ce un tremur trecea prin corpul lui. Dumnezeule, nu mai pot să aștept. Mă primești în tine?

Fața lui era trasă de parcă ar fi avut dureri, iar ea simți o tandrețe fără margini trecând prin ea și îndepărtându-i orice urmă de reținere pe care ar fi avut-o. De ce ezita, când știuse de când părăsise salonul că nu îi va putea rezista și îi va ceda?

– Cred că... trebuie.

– Mulțumesc sfinților. El îi îndepărtă mâna și păși în față, cu mâinile pe rochia ei. Se opri.

– Scoate-ți rochia repede, altfel, jur că va trebui să-ți împing

fustele în sus şi să te iau aşa cum te-am luat pe grămada aia de fân din grajd. *Cristo*, ce n-aş da să am un pat acum.

Nu exista niciun fel de mobilier în cameră, realiză ea privind ameţită în jur, doar un covor în faţa căminului.

– Grăbeşte-te, nu mai pot să aştept, iar mâinile îmi tremură atât de rău, încât nu pot face nimic.

Şi mâinile ei tremurau, dar reuşi să îşi dea jos rochia şi cămaşa. Se aplecă să îşi scoată pantofii când îi simţi mâinile pe talie, ridicând-o.

– Prinde-mă, şopti el. Cu picioarele...

Îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui, iar el o împingea, se împingea în ea, se scufunda.

Ea îşi dădu capul pe spate şi scoase un ţipăt uşor. O plinătate. Adânc. Atât de adânc.

Palmele lui îi cuprinseră fesele şi o ţinură lângă el, forţând-o să-l primească în întregime. Îl auzi şoptind ceva printre dinţi. O înjurătură, o rugăciune... Nu ştia ce anume.

-Ţine-mă strâns. Palmele lui îi frământară rotunjimea feselor în timp ce el rămase nemişcat, cu ochii închişi, cu nările fremătând la fiecare respiraţie. Mai strâns.

– Nu pot... Totuşi, încercă şi îl auzi gemând din fundul gâtului, de parcă ar fi fost în agonie.

Apoi el se lăsă în genunchi pe covor, coborând-o în aşa fel, încât să stea cu spatele pe covor, iar el se cufundă şi ieşi din ea într-un ritm primitiv şi plin de forţă.

Întregire. Lipire. Sanchia îşi muşcă buza ca să nu ţipe atunci când val după val de senzaţii trecu peste ea, prin ea. Mâinile lui o pipăiau, degetele apăsau, se roteau.

– Sanchia, trebuie... Şoldurile lui se mişcară înainte şi înapoi în mişcări scurte şi dure.

– Pot să îți dau? Te rog...

O implora. Gândul ăsta o uimi. El se mişca cu o senzualitate crudă, oarbă, luând, dând şi totuşi se ruga de ea să accepte.

– Dă-mi... Cuvintele ei erau abia o şoaptă, în timp ce picioarele îl strânseră cu putere de şolduri. Da-mi! Se arcui neputincioasă în timp ce plăcerea izbucni în ea în spasme, explodând.

El o trase deasupra lui din nou, strângând-o tare, în timp ce propria lui plăcere se ridica şi izbucnea.

O legănă înainte şi înapoi, respirând adânc, şoptind cuvinte de dragoste în urechea ei. Buzele lui se mişcară însetate peste obrazul ei, spre colțul buzelor.

– Sanchia, nu ți-am spus? Trebuie să avem asta. Cum am putea trăi fără asta?

În acel moment nu putea crede că poate trăi fără aşa ceva. Ea era parte din el. El era parte din ea. Plăcere... posedare... pasiune... Nimic nu i se păruse mai natural decât să îl aibă pe Lion în ea, mâinile lui să-i mângâie trupul gol, buzele lui peste buzele ei.

El îşi ridică capul.

– Mulțumesc, *cara.* Vocea lui era serioasă. Ea îşi îngropă obrazul în părul de pe pieptul lui, iar degetele lui se împletiră cu părul ei.

– De ce nu vorbeşti?

– Nu ştiu ce să spun. Sunt prea plină... se opri când simți reverberația râsului lui sub urechea ei şi înțelese că făcuse fără să vrea un joc de cuvinte. Ei bine, şi asta.

El se mişcă leneş înăuntrul ei.

– Dacă îți închipui că te voi lăsa, te înşeli amarnic. Am aşteptat prea mult ca să ajung în Raiul ăsta, ca să ies până nu ne săturăm amândoi. O împinse uşor pe spate ca să o privească cu o dulceață surprinzătoare. Cred că o să-ți placă jocul ăsta mai mult decât

şahul. Să ne mutăm la un alt pătrat? Mai sunt multe strategii de încercat.

– Nu încă. Nu sunt sigură nici măcar cum am ajuns aici.

– Eu sunt sigur. Mâinile lui îi cuprinseră sânii. Şi nu din cauza vinului. Te-am sedus. Cred că m-am descurcat foarte bine, dacă luăm în considerație că nu am încercat niciodată până acum să atrag o femeie în patul meu. Felul meu este prea dur şi necioplit pentru seducție. Nu aş fi reuşit dacă tu nu mă voiai la fel de mult cum te voiam eu. Mâna lui se duse în jos şi începu să-i mângâie abdomenul. Crezi că este posibil să-ți fi dat un copil? Râse încet. Mă simți mişcându-mă? Am devenit gata doar gândindu-mă la copilul meu în tine şi... Se întrerupse când o simți că devine rigidă. Sanchia?

– Nu m-am gândit la un copil. Nu... Panica o cuprindea. Cum pot fi atât de stupidă? Încercă să se elibereze, dar el o ținu nemişcată.

– Dă-mi drumul, Lion.

– Nu. Vocea lui era vehementă. Ai vrut să fii aici. Mâna lui stătea grea peste stomacul ei şi începu să o mângâie încet. Şi vrei să ai copilul meu în tine. Nu am folosit forța. Mi-ai luat sămânța de bună voie.

– Copilul va fi bastard, iar eu o curvă. Am trăit o viață de umbră din momentul când m-am născut, iar acum tu vrei să-mi trăiesc restul vieții în aceleaşi umbre. Îi împinse umerii cu mâinile. N-ar fi trebuit să fac asta. N-ar fi trebuit să te las...

– Crezi că nu m-aş căsători cu tine dacă aş putea? O prinse de umeri cu forță. Vrei să o omor pe Bianca ca să te pot lua de nevastă?

Ochii ei se măriră de groază.

– Nu, n-am vrut să...

– Nu pot să-mi desfac căsătoria. Dumnezeu mi-e martor că

aş vrea să pot. Privirea lui era dură pe faţa încremenită. Nu pot să te fac nevasta mea. Pot să te fac doar dragostea mea.

– Dragoste? şopti ea.

– Trebuie să fie dragoste. Ţi-am spus că simt ceva pentru tine. Ce altceva ar putea fi?

– Nu mi-ai spus că mă iubeşti.

– Pentru mine este un cuvânt greu. Mâinile lui se deschiseră şi se închiseră pe umerii ei. Nu l-am mai spus niciodată. Izbucni cu forţă. Nu l-am simţit niciodată. Nu pot să spun că-mi place. Îmi răsuceşte stomacul şi mă face să vreau să sparg ceva.

– Nu pare a fi dragoste.

Forţa pieri de pe faţa lui atunci când o privi.

– Mă mai face şi să doresc să... te preţuiesc. Să am grijă de nevoile tale şi să te protejez şi să te apăr. Încet, o ridică de pe el. Şi ca tu să simţi şi altceva pentru mine în afară de dorinţă. Ştiu că te pot face să vrei să fii cu mine, dar... De ce stai şi nu spui nimic?

– Sunt zăpăcită. Nu m-am aşteptat niciodată să spui vorbele astea.

– Nici eu nu m-am aşteptat să le spun. O privi direct. Tu nu mă iubeşti?

– Nu ştiu. Se cutremură. *Dio*, sper că nu.

O umbră de durere trecu peste faţa lui.

– Cel puţin eşti sinceră. Ridică din umeri. Aşa că trebuie să contez pe dorinţă ca să te atrag. Nu este mai mult decât am anticipat. Dorinţă şi poate copilul meu în trupul tău. Se întoarse cu faţa spre foc.

Ea începu să se îmbrace repede, ca să poată pleca.

El privi peste umăr.

– Te grăbeşti teribil. Crezi că vreau să te ţin încuiată aici, în turn, ca să te folosesc pentru plăcerile mele?

– Sigur că nu. Degetele ei tremurătoare încercau în zadar să

aranjeze părul. Am fost deja într-o închisoare pentru tine. N-ai să mă arunci în alta. Se îndreptă spre uşă. Numai dacă nu m-aş închide în ea împreună cu tine. Desfăcu zăvorul şi deschise uşa. Iar tu nu ai face un lucru atât de prostesc. Îţi iubeşti prea mult libertatea.

– Sanchia.

Ea se opri, dar nu se uită la el.

– Mă crezi când îţi spun că te iubesc?

– Nu ştiu. Se întoarse cu faţa la el. Vreau să te întreb ceva. M-ai ademenit aici cu intenţia de a mă lăsa grea?

– Tu ce crezi?

– Cred că eşti capabil de aşa ceva.

– Ai perfectă dreptate. Zâmbetul lui era dulce-amărui. Sunt capabil de cele mai multe rele, dar credeam că ştii că nu-mi place înşelătoria.

Ea întrevăzu din nou durerea sub duritatea pe care el o purta ca pe o armură, şi această percepţie trezi un răspuns de durere în ea însăşi, o durere atât de profundă încât, instinctiv, făcu un pas înainte spre el.

– Ştiu că eşti un om cinstit. N-am vrut să spun... Îşi scuturâ capul obosită. Am vorbit fără să gândesc. N-am crezut că voi fi atât de slabă, încât să te las să te atingi din nou de mine. Mă sperie să realizez că nu sunt atât de puternică pe cât credeam. Îşi ridică capul şi îl privi fix. Dar nu se va mai întâmpla. Acum sunt prevenită.

– Se va întâmpla din nou, zise el liniştit. Şi din nou, şi din nou. Te voi opri în grădină, te voi trage în orice cameră goală care are un pat, sau o pătură, sau o pernă pe podea. Am să o fac până când vei recunoaşte că doreşti ceea ce facem mai mult decât mâncare, sau băutură, sau somn. Până când mă vei lăsa să te iau de aici ca să trăieşti cu mine.

Vorbea serios. Încă o dată Sanchia se simți cuprinsă de panică. Scoase o exclamație care era jumătate disperare, jumătate protest, se răsuci și plecă în fugă din cameră și în jos pe scările în spirală.

Se opri la baza primului șir de scări și își sprijini obrazul de piatra rece a zidului. Nu se putea întoarce înapoi în salon și să dea ochii cu Caterina și Bianca. Le trădase pe amândouă. Se trădase pe ea însăși. Simțea cum lacrimile îi ardeau ochii în timp ce alergă în josul a încă două rânduri de scări și de-a lungul unui coridor care ducea la camera Biancăi. Se va duce la culcare. Va dormi și nu se va gândi la Lion sau la felul cum arăta fața lui când spusese că o iubește, sau la propriul ei răspuns agonizant la vorbele lui. Nu putea fi dragoste între ei. Dragostea n-ar aduce bucurie? Marco și Bianca se iubeau și bucuria le strălucea pe fețe. Sigur că dacă l-ar fi iubit pe Lion ar fi fost la fel?

Lacrimile curgeau pe obrajii Sanchiei atunci când se opri în fața camerei Biancăi. Uitase de camerista Biancăi, Anna, care își aștepta stăpâna. Sanchia nu voia să instige curiozitatea Annei cu lacrimile astea stupide pe care, neîndoios, Anna le va menționa Biancăi.

Se întoarse și alergă pe hol spre camera pe care Piero o ocupa alături, deschise ușa încet și se strecură în cameră. Focul din vatră ardea mocnit și doar jarul roșu-portocaliu mai scânteia. Ușoara strălucire lumina părul blond împrăștiat pe pernă al lui Piero care dormea în patul mare de la capătul camerei, iar Sanchia se simți imediat ca și cum o mână răcoroasă, liniștitoare i s-ar fi așezat pe inimă. Aici era o dragoste fără durere, o dragoste care o lăsa cu onoare *și* cu independență. Întreagă. Se apropie de pat și privi în jos, spre Piero. Genele lui lungi se curbau de-asupra obrajilor și părea chiar mai tânăr decât cei șase ani pe care îi avea, acum când nu putea vedea grija din ochii aceia mari și albaștri.

Chiar când se gândea la acest lucru, el deschise ochii şi o privi. Se trezi imediat.

– Sanchia.

– Şşşt, toate sunt în ordine. Voiam doar să mă asigur că dormi. Aranjă pătura mai bine în jurul lui. A fost o petrecere splendidă. Îţi povestesc totul mâine-dimineaţă.

El se ridică într-un cot.

– De ce plângi?

Ea îşi şterse ochii repede cu dosul palmei.

– Fără motiv. Sunt doar obosită.

– Tu nu plângi când eşti obosită. Te doare mâna?

– Nu, săptămâna viitoare o să-mi scot atelele şi o să fie foarte bine. Întinse mâna şi îi îndreptă părul. Dormi. O să stau puţin aici.

O cercetă cu privirea, apoi îşi clătină capul.

– Întinde-te lângă mine. Vreau să mă ţii în braţe până adorm. Vrei, Sanchia?

Ea ezită, apoi se aşeză în pat lângă el.

– De ce vrei să te ţin în braţe? Ţi-e frică de întuneric?

– Sigur că nu. Nu mi-e frică de nimic. Negaţia venise puternică. M-am gândit doar că ar fi... plăcut. O cuprinse cu braţele şi o strânse cu putere. Noapte bună, Sanchia.

– Noapte bună, Piero, şopti ea. Nodul din gâtul ei era atât de mare, încât abia putea vorbi. Era evident că stătea nu ca să-l consoleze pe el, ci să fie ea consolată. Piero, cu acea înţelepciune instinctivă pe care o avea de mic, îi înţelesese durerea şi uimirea şi încerca să o mângâie în singurul fel pe care îl ştia. Inima ei se umplu de o puternică tandreţe în timp ce se cuibărea mai aproape de căldura trupului mic al lui Piero.

Da, asta era singura dragoste pe care o voia în viaţa ei. Era cea mai bună dragoste.

– Ai transformat grădina asta într-o câmpie Elisee. Privirea lui Lorenzo trecu admirativă peste rânduri şi rânduri de flori strălucitoare, în timp ce mergeau către pavilion. Întotdeauna mi-a plăcut să mă plimb printre trandafirii tăi.

– Ai formulat bine. De peste treizeci de ani smulg pacea şi uitarea din pământul ăsta. Privirea mândră a Caterinei o urmă pe cea a lui Lorenzo. Terenul castelului era acoperit de buruieni, o amestecătură de tufe spinoase, când am venit aici ca mireasă. Se opri şi atinse petalele unui trandafir de Damasc, după care îşi continuă plimbarea. Iar starea castelului era doar cu puţin mai bună. Tatăl lui Carlo era fără nevastă de mai bine de zece ani, iar servitorii se leneviseră fără o stăpână. Era murdar ca o cocină. Dar m-am pus pe treabă şi curând l-am pus în ordine.

– Sunt sigur că aşa ai făcut. Lorenzo îi zâmbi. Pot să mi te închipui trecând prin castel cu o mătură într-o mână şi un bici în cealaltă.

Ea scutură din cap.

– Pe atunci nu eram aşa cum sunt acum. Abia împlinisem treisprezece ani când i-am fost dată lui Carlo de nevastă, iar casa mea era mult diferită de Mandara.

– Cum era diferită?

– Liniştită, bine pusă la punct. Maică-mea n-ar fi permis niciodată condiţiile pe care le-am găsit la Mandara, şi ar fi leşinat dacă ar fi văzut bucătăria.

Lorenzo râse.

– Vrei să mă faci să-mi pară rău pentru acea mireasă de treisprezece ani? Nu eşti maică-ta. Dacă nu ai fi avut de trecut peste această provocare, ai fi plecat şi ai fi găsit alta.

– Ce tâlhar cu inimă de piatră eşti, râse ea brusc. Dar ai dreptate. În acele zile de început aş fi înnebunit dacă nu aş fi avut

atât de multe lucruri de făcut. Îmi amintesc cum îngenuncheam în praf şi săpam şi înfigeam cazmaua în pământ. Mi-am vărsat toată mânia şi durerea şi singurătatea hrănind şi udând grădina. E o minune că a crescut ceva.

– Dar ai scos frumuseţea la lumină.

– Da, e ciudat cât de indiferentă este natura la motivele pentru care o îngrijim. Continuă să înflorească şi să ofere, ca şi cum am fi copleşit-o cu dragoste în loc de ură şi disperare. Rămase gânditoare un moment. Apoi, într-o zi, privim în jurul nostru şi vedem toată frumuseţea asta pe care am ajutat-o să apară şi, brusc, dragostea este acolo. Nu e ciudat, Lorenzo?

– E felul în care natura ne păcăleşte ca să muncim şi să facem ce doreşte ea. Copiii sunt la fel. Natura îi face pe copii frumoşi şi amuzanţi ca nu fie strânşi de gât atunci când aduc necazuri nefericiţilor lor părinţi.

– Lion a fost un copil îngrozitor, dar Marco era calm ca un înger.

– Dar tu îl preferi pe Lion.

– N-am spus asta, zise ea repede. Se plimbară în linişte pentru un timp. Lion era foarte mult ca mine. Nerăbdător, sălbatic, curios. Era natural să mă simt mai apropiată de el.

– Foarte natural. Încă mai sunteţi foarte asemănători.

Ea îşi scutură capul.

– Dar ne-am îndepărtat unul de celălalt când mi l-a luat Carlo. Se aşeză pe banca din marmură de sub arcada pavilionului. Lion avea doar şapte ani când Carlo a insistat să-l ducă în prima lui campanie. Doar puţin mai mult decât un copilaş. Zicea că Lion trebuie să înveţe mersul războiului din timp, la fel cum fusese şi Carlo învăţat de tatăl lui. Am strigat şi am urlat, dar fără niciun folos.

– Şi ce ai făcut?

– Am curățat încă o fâşie de teren ca să-mi măresc grădina. Arătă cu mâna un loc din stânga pavilionului în care creşteau trandafiri de un roşu profund. Şi am săpat pământul din zori şi până în seară timp de două luni, şi de fiecare dată când înfigeam cazmaua în pământ mă gândeam că este inima lui Carlo. Când s-a întors în primăvară, mi-a spus cât este de bucuros că am găsit un mod atât de blând şi feminin care să mă țină ocupată şi să nu mă amestec în treburile bărbaților.

Lorenzo râse şi se aşează alături de ea pe bancă.

– *Cristo*, ce om nătâng trebuie că a fost.

Ea arătă spre fântâna grațioasă din marmură aflată în mijlocul grădinii.

– Marco a proiectat fântâna aia când avea doar cinsprezece ani. Era... Se opri şi mâna îi căzu în poală. Ce caut aici, afară, trăncănind depre flori şi fântâni? Ar trebui să fac ceva. Lion e undeva înăuntru...

– Draga mea Caterina, după cât de inflamat era Lion când a târât-o pe Sanchia după el, poți fi sigură că actul a fost deja comis. E la fel de pasional ca şi maică-sa. Ce este zgomotul acela plăcut pe care l-am tot auzit?

Ea îşi privi încheietura mâinii stângi.

– Am uitat să-mi scot una dintre brățările cu clopoței. Pe când o scotea de pe mână, brățara scoase un sunet cristalin. Ținu brățara între degetele ei subțiri şi nervoase, răsucind-o într-una, privind-o fără să o vadă.

– Am renunțat prea uşor?

– Nu ai renunțat deloc. Mâine vei plănui şi vei complota din nou cum să-i separi.

– Da, dar poate că ar fi trebuit să fac ceva înainte de asta. Nu ştiu de ce am fost atât de lipsită de hotărâre. Încep să îmbătrânesc, Lorenzo?

– Nu, Caterina, nimeni nu este mai tânăr decât tine.

– Am păr alb.

– Ai oțel în suflet.

– Cred că am văzut un rid lângă gură în dimineața asta când m-am uitat în oglindă.

– Imposibil. Era oglinda crăpată.

Ea rămase tăcută un timp, apoi izbucni în râs.

– Ce minciuni dulci îmi spui, și mai zici că spui întotdeauna adevărul.

– Spun adevărul. Este grădina ta mai puțin frumoasă acum, decât era când a înflorit prima dată în urmă cu treizeci de ani? El scutură din cap. Doar s-a schimbat, a crescut, s-a maturizat. A fost disciplinată de ierni aspre și de propria ta mână, dar în fiecare primăvară s-a reînnoit. Ești precum grădina ta, Caterina. El privi peste acrii întregi de flori. Poate că *ești* grădina asta.

Ea îl privi surprinsă, înainte ca privirea ei să se întoarcă la clopoțeii pe care îi ținea în mână.

– Extravagant ca întotdeauna. Nu mă compari cu un singur trandafir, ci cu o grădină întreagă.

– Și cu pământul bogat care o hrănește și cu spinii ascuțiți care o protejează.

– Lorenzo, eu... Se opri și scutură din cap. Eu prețuiesc prietenia noastră.

– Prietenia este un lucru minunat.

– E așa de plăcut să stau aici cu tine în grădina mea.

– Nu trebuie să-mi faci conversație politicoasă. Sunt doar eu, Lorenzo. Stai și fii liniștită.

Ea încuviință și își înclină capul spre spate ca să privească cerul nopții. Așa de multe stele, îndepărtate și nepăsătoare, care sclipeau deasupra unei lumi frământate. Dar în seara asta nu exista nicio frământare în grădina ei. Era doar Lorenzo, lumina

lunii, mirosul trandafirilor şi sunetul cristalin al brăţării cu clopoţei pe care o răsucea încet între degete.

– Trebuie să mă trimiţi de aici, zise Sanchia de cum intră în camera Caterinei în dimineaţa următoare. Acum. Azi.

Caterina o privi cu răceală în timp ce punea pana de scris înapoi în călimara de fildeş.

– Nu eram sigură dacă nu cumva te-ai răzgândit. Nu păreai dispusă să-l părăseşti pe Lion noaptea trecută.

Roşeala cuprinse obrajii Sanchiei.

– Am făcut o greşeală. Ţi-am spus că mă face... Din cauza asta trebuie să plec acum, înainte de a se mai întâmpla din nou. Ai zis că poţi să găseşti o cale să mă scoţi din oraş. A trecut mai mult de o săptămână de când am venit la castel. Trebuie să fi găsit pentru mine şi Piero un mod de a pleca.

Caterina încuviinţă încet.

– Poimâine, caravana comercială a lui Messer Kalando pleacă spre Veneţia ca să vândă vinul din via noastră. O să-l chem aici să văd dacă vă pot scoate din oraş cu el. Dar se vor mişca prea încet, iar Lion vă va prinde din urmă, aşa că tu şi Piero va trebui să vă despărţiţi de ei şi să vă ascundeţi până când Lion opreşte căutarea în imediata apropiere. Apoi veţi putea să vă întoarceţi la caravană înainte de a ajunge la Veneţia. Se opri. Poţi să-l laşi pe Piero aici. M-am legat foarte mult de el în săptămâna ce a trecut.

– N-o să vrea să stea. Zice că trebuie să fim împreună, răspunse Sanchia. Dar, dacă nu voi putea să-i asigur o viaţă bună, îl voi trimite înapoi la tine indiferent cât de mult va protesta. Eşti bună că te oferi să-l adăposteşti.

– Nu sunt bună. Caterina se ridică în picioare şi închise catastiful de socoteli. Piero este binevenit aici pentru că îl plac şi

îl admir. O privi în ochi pe Sanchia. Aşa cum şi tu ai fi fost binevenită în alte circumstanţe.

Ochii Sanchiei se măriră de surpriză, dar nu avu nicio şansă să răspundă. Caterina umbla într-un sertar din care scoasă o pungă din piele moale.

– Aici sunt o sută de ducaţi împreună cu un pandantiv cu rubin care valorează de zece ori mai mult de o sută de ducaţi. Îţi va fi de ajutor până când vei reuşi să-ţi găseşti de lucru. Îi întinse punga. Ia-o. Credeai că te voi trimite în lume să cerşeşti sau să furi?

Sanchia întinse mâna mecanic să ia punga.

– Mulţumesc. Îţi voi da banii înapoi cât de curând voi...

– E un dar, nu un împrumut. Caterina se încruntă. Ai delicateţea de a-l primi ca atare şi să nu mai vorbim despre asta. Se ridică de la birou şi se îndreptă spre uşă. Acum du-te şi împachetează. O să încerc să-ţi trimit bagajul la Messer Kalando în seara asta. Deschise uşa şi aşteptă ca Sanchia să plece. Este cel mai înţelept lucru pe care poţi să-l faci, Sanchia.

– Ştiu că este. Sanchia traversă camera şi ar fi plecat dacă Caterina nu ar fi oprit-o punându-i o mână pe umăr.

– Dacă ai nevoie de ceva, trebuie să-mi trimiţi vorbă. Nu vreau să mă simt vinovată că te trimit de aici.

Sanchia zâmbi cu căldură sinceră.

– Este alegerea mea. Nu există vină, Lady Caterina.

Caterina o privi cu o ferocitate care îi aminti brusc de privirea provocatoare a lui Piero. Folosea cumva şi mama lui Lion această ferocitate ca pe o armură?

– Îţi mulţumesc pentru ajutor şi îmi pare rău că ţi-am provocat griji şi durere. La revedere, Lady Caterina.

– Nu este încă momentul pentru la revedere. Nu poţi pleca până poimâine noapte. Caterina ezită. Astăzi îi vizitez pe cei

bolnavi. Poate vrei să-ți amâni împachetatul și să mă însoțești. Adăugă repede. Te va ține departe de Lion.

– Cred că mi-ar plăcea să merg cu tine. Sanchia era din nou conștientă de prietenia care se apropia de înrudire, care înflorea între ele. Dacă nu-ți voi fi o problemă.

– Dacă credeam că mi-ai fi o problemă, nu aș fi sugerat să vii cu mine, zise Caterina morocănoasă. Ne întâlnim în curte când clopotul de la capelă va bate jumătatea orei. Dădu drumul brațului Sanchiei și aproape că o împinse pe ușă afară. Ai grijă să nu mă faci să aștept.

Ușa îi fu trântită în față, iar Sanchia se întoarse și plecă repede de-a lungul holului. O înțelegea pe mama lui Lion chiar mai puțin decât îl înțelegea pe Lion, dar amândoi o fascinau. Nu va fi nimic rău dacă va încerca să o cunoască pe Caterina puțin mai bine în această ultimă zi înainte de a pleca de la Mandara. După ziua de mâine, nu prea erau șanse de a-i mai vedea pe vreunul dintre ei vreodată.

Să nu-l mai vadă pe Lion? Se simți sfâșiată de durere și inspiră adânc încercând să înăbușe răspunsul trădător. Lion nu va renunța niciodată, iar ea nu va avea tăria să-i reziste dacă va rămâne aici, la Mandara.

Da, ea și Piero trebuiau să părăsească orașul – și pe Lion cât mai curând posibil.

16

După-amiază Piero dispăru.

Sanchia, Caterina şi Bianca nu se întoarseră la castel până aproape de lăsarea întunericului, iar Rosa le aştepta atunci când ei, intrară călare în curte.

– N-a fost vina mea, zise Rosa de cum o văzu pe Sanchia. Era datoria acelui grăjdar idiot să aibă grijă de băiat. Nu puteam să alerg după ei în oraş, nu-i aşa?

Sanchia simți cum inima îi tresaltă, apoi începe să-i bată cu putere.

– Piero? Descălecă iapa şi alergă până la scările unde stătea Rosa. Despre ce vorbeşti? Ce s-a întâmplat cu Piero?

– N-a fost vina mea. Întotdeauna stau cu ochii pe el ca un şoim. Ştii asta, Madona Sanchia. Lacrimile curgeau pe obrajii Rosei. E vina idiotului ăla de Donato care...

Sanchia o apucă pe Rosa de umeri şi o scutură.

– Nu mai bate câmpii şi spune-mi ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu. Rosa se înecă şi fața i se schimonosi într-o grimasă urâtă, în timp ce încerca să-şi oprească plânsul. A plecat să călărească cu Donato şi dobitocul l-a pierdut. Trebuia să-l păzească mai bine. Dacă eram eu acolo, aş fi...

– Cum a putut să-l piardă? Sanchia o scutură din nou. Piero nu este un prost. Nu ar fi plecat de lângă el. De cât timp e dispărut?

– Toată după-amiaza, zise Rosa. Donato mi-a spus că erau în *mercato* şi s-a întors o clipă cu spatele la el, iar Piero a dispărut.

– Toată după-amiaza? De ce nu m-a chemat nimeni?

– Bună întrebare, zise Caterina încruntată. I-a spus cineva lordului Andreas că băiatul a dispărut?

Rosa își scutură capul tristă.

– Donato a venit abia acum cinci minute. A răscolit orașul căutându-l pe copil. Spera să-l găsească înainte de a se lăsa întunericul și de a trebui să se întoarcă fără el. L-am trimis să-l găsească pe Lordul Andreas și să-i mărturisească că l-a pierdut pe Piero.

– Sunt sigură că nu i s-a întâmplat nimic lui Piero, zise Bianca pe un ton liniștitor. E doar un copil, poate s-a rătăcit. Deseori am devenit absorbită de munca meșterilor care lucrau în prăvăliile lor și m-am trezit că mă dusesem mai departe decât intenționam.

– Piero n-ar fi făcut asta. Sanchia își luă mâinile de pe umerii Rosei. Nu ar fi...

– Îl vom găsi, Sanchia. Lion cobora scările trăgându-și mănușile din piele. Dădu un ordin scurt peste umăr, iar Donato porni în fugă să traverseze curtea. Lion se întoarse spre Bianca.

– Găsește-l pe Marco și spune-i să vină după mine la grajduri.

Bianca dădu din cap și alergă spre castel.

– Piero este un copil practic, zise Caterina. Sanchia are dreptate. De ce n-a reușit prostul ăla de grăjdar să îl găsească?

– Vom afla asta curând, zise Lorezo venind lângă Lion. Oamenii din oraș știu că Piero se află sub protecția acestei familii, așa că nu ar trebui să i se întâmple nimic rău.

– De unde știi? Multe lucruri i se pot întâmpla unui copil singur pe străzi, zise Sanchia cu duritate. Știi foarte bine, Lorenzo.

– Da, zise Lorenzo blând. Lucruri rele se pot întâmpla oriunde, dar Mandara e un loc mai sigur decât străzile din Napoli sau Florența, Sanchia. Crede-mă. E adevărat.

Sanchia se întoarse spre Lion.

– Merg cu tine. Poate că Piero s-a speriat de ceva şi îi este frică să răspundă atunci când este strigat. O să-mi recunoască vocea şi va veni la mine.

Lion încuviinţă.

– Atunci, vino! Făcu un pas spre ea, o ridică pe cal şi îi dădu frâiele. O privi direct în ochi. O să-l găsim, Sanchia. Îţi promit. Vom căuta până ce îl vom găsi.

– E atât de mic. Sanchia clipi din ochi ca să îşi alunge lacrimile. Trebuie să-l găsim, Lion. Îl iubesc tare mult.

– Ştiu asta. Timp de un moment scurt, mâna lui Lion o acoperi pe a Sanchiei, apoi plecă traversând curtea în direcţia grajdurilor.

Nu găsiră nici urmă de Piero în seara aceea, deşi Lion poruncise să fie căutat mult timp după căderea serii. În dimineaţa următoare se întoarseră în oraş şi căutară prin case şi prăvălii din pivniţe până la acoperişuri.

Piero nu fu găsit.

Târziu, după-amiază, Lion conduse grupul de oameni dincolo de porţile oraşului ca să-l caute prin satele care înconjurau Mandara. Dar fără folos.

Piero nu fu găsit.

Trecură încă patru zile în timp ce Lion cerceta satele învecinate apoi, în disperare, merse până la o mănăstire franciscană la vreo opt ore distanţă.

– Trebuie să dormi, zise Caterina scurt în timp ce mergea spre parapet către Sanchia. Abia dacă te-ai odihnit puţin de când a dispărut băiatul. Îmbolnăvindu-te, nu-l vei aduce înapoi pe Piero.

Privirea Sanchiei rămase ţintuită pe podgoriile de la nord de cetate. Îşi ridică mâinile ca să îşi maseze tâmplele.

– Nu-mi amintesc dacă au încercat şi la vinărie.

– În ziua a doua. Caterina se opri. Chiar şi în bazine.

Sanchia se cutremură.

– E mort, nu-i aşa? Trebuie că e mort, altfel l-am fi găsit.

– Prostii. Ar fi trebuit să-l găsim chiar dacă era mort. Aşa că, faptul că nu l-am găsit nu dovedeşte nimic.

Duritatea Caterinei era ciudat de reconfortantă.

– Aşa e. I-ar fi găsit ca... Nu putea pronunța cuvântul. Mâinile i se strânseră pe marginea din piatră, în timp ce încerca să lupte cu greața pe care i-o provocase gândul acela. Bianca mi-a spus că se roagă pentru el. Am încercat să mă rog, dar nu sunt sigură că Dumnezeu îmi mai ascultă rugile. Am încălcat multe dintre poruncile lui. Am furat şi am mințit. Vocea îi deveni o şoaptă. Am comis adulter.

– Nici eu nu am fost vreodată sigură că Dumnezeu mă ascultă. Mă gândesc că îi lasă singuri pe cei care sunt capabili să-şi rezolve problemele şi se concentrează asupra celor care nu pot. Ar putea părea injust, dar nu ne putem certa cu El. Caterina îşi strânse mai bine pe lângă ea pelerina roşie. -S-a făcut mai frig acum că apune soarele. Vino să iei cina cu mine. Nu ai ce face aici. Lion se va întoarce atunci când se va întoarce şi nu mai înainte.

– Vin şi eu curând. Sanchia se întoarse şi privi din nou spre sate. Brusc, încremeni. Vine cineva?

Caterina îşi miji ochii către norul de praf din care abia se zăreau cai şi călăreți, apărut la distanță.

– Posibil. Da, cred că sunt călăreți.

– Lion! Sanchia se întoarse şi alergă spre uşa care ducea la scări.

– E încă departe, strigă Caterina după ea. N-o să mai afli nimic dacă vei cădea pe scări şi-ți vei sparge capul.

– O să fiu atentă, dar trebuie... Vorbele Sanchiei se pierdură pe după curbura scărilor.

Abia după aproape o oră, Lion intră în curte. Sanchia îi alergă înainte, cercetându-i fața din priviri.

– Piero?

Lion zâmbi.

– L-am găsit. E bine, Sanchia.

Sanchia se clătină și întinse mâna ca să se țină de șaua lui Tabron.

– Unde?

– Va ajunge aici curând. Am venit eu înainte ca să-ți spun.

Lion sări din șa și îi cuprinse talia cu brațul ca să o sprijine.

– Îl aduce Marco. Piero nu a vrut cu niciun chip să vină în căruța în care l-am găsit, așa că Marco l-a pus pe șa în spatele lui.

– L-ai găsit la mănăstire?

Lion își scutură capul.

– La nici trei mile de aici. Ne întorceam de la mănăstire, când am văzut o căruță trasă la marginea drumului. Piero era în căruță, zăcea pe o grămadă de pături. Era legat de mâini și de picioare și avea ochii acoperiți.

– Legat! Era uimită. Dar de ce i-ar face cineva lui Piero așa ceva?

Lion dădu din cap.

– Dumnezeu știe. Gura lui deveni încordată. Dar intenționez să aflu.

Sanchia observă pentru prima dată liniile adânci lăsate de oboseală în jurul gurii lui Lion și cearcănele întunecate de sub ochii lui. Lion căutase fără încetare timp de cinci zile, dormind chiar mai puțin decât ea. Făcu un pas mai aproape de el și îi puse o mână ezitantă pe obraz.

– Trebuie să te odihnești. Pari atât de obosit.

– Acum pot să mă odihnesc. Băiatul...

– Sanchia!

Privirea Sanchiei se îndreptă către călăreții care tocmai intrau galopând în curte. Lorenzo și Marco, iar în spatele lui Marco, ținându-l strâns de talie, silueta mică și iubită.

– Piero! Traversă curtea în fugă.

Marco îi dădu drumul lui Piero care sări repede de pe cal în brațele Sanchiei.

– M-am întors. Brațele lui o strângeau atât de tare, încât abia mai putea respira. M-au furat, dar m-am întors, Sanchia.

– Unde ai fost? Mâinile ei îl pipăiau nervoase. Ești bine? Își încreți nasul, jumătate râzând, jumătate plângând. Miroși *groaznic*, și de unde ai zdrențele astea oribile?

– Nu știu. Mâinile lui Piero îi mângâiau părul cu dragoste. Nu știu nimic. Mergeam prin piață... apoi mă durea capul – făcu un pas înapoi și o privi serios. N-am putut să văd nimic când m-am trezit. Credeam că am orbit. Apoi i-am auzit vorbind de faptul că mă legaseră la ochi și atunci am știut...

– *Grand Dio*, băiatul e jegos. Caterina coborî scările spre curte. Pune-i întrebările după ce face baie și mănâncă.

– Bună idee, zise Marco strâmbându-se. Probabil că și eu miros la fel de urât ca Piero, după ce a stat atâta lipit de mine până aici. Privi în jurul curții. Unde este Bianca?

– În capelă, se roagă. Sanchia luă mâna lui Piero și o strânse cu putere.

– De ce nu te duci să-i spui că Piero este acasă și e bine?

– Ei bine, probabil că o să trec pe acolo. Descălecă și aruncă frâiele calului său unui grăjdar aflat în apropiere. Va vrea să știe că rugile ei au dat roade.

Lorenzo strâmbă din nas.

– Niște fructe cam prea coapte. Ai grijă să nu te apropii prea tare de ea și să o amețești.

Marco zâmbi și se îndreptă spre capelă.

O căruță mică, trasă de un cal lățos, tocmai intra în curte; era urmată de cei opt călăreți pe care Lion îi luase cu el în dimineața aceea. Sanchia privi cu atenție căruța în timp ce mâna i se încleșta pe cea a lui Piero. De ce fusese legat și lăsat în căruță? Mai mult, de ce fusese luat?

– Baia, zise Caterina pe un ton ferm. Îngenunchie și îl îmbrățișă cu putere pe Piero, apoi se ridică și îl luă de cealaltă mână. Rosa se va bucura foarte mult să te vadă. Plânge și se vaită de când ai dispărut, tinere Messer Piero. Să mergem.

Sanchia ezită când trecu pe lângă Lion, cu privirea pe fața lui obosită.

– Mulțumesc, șopti ea. Voi ține minte... Vocea i se frânse și se întoarse grăbită să îi urmeze pe Piero și Caterina.

Va fi timp mai târziu să-i spună lui Lion cât de mult însemna pentru ea întoarcerea lui Piero.

– Trebuie să te văd.

Lion stătea în pragul camerei lui Piero. Era complet îmbrăcat, chiar și cu pelerină și mănuși, iar Sanchia se grăbi să se ridice din scaunul în care stătea lângă patul copilului și se îndreptă spre el.

– Ce este? șopti ea.

– Plec la Pisa cu o companie de oameni. O trase afară din cameră și închise încet ușa. Un mesager a sosit acum câteva minute din partea lui Basala, constructorul meu de nave.

– Cu ce mesaj?

– Damari a dat foc la toate corăbiile din șantier.

– Oh, nu! Îi prinse brațul iar ochii i se întunecară de lacrimi. Nu era de mirare că fața lui Lion era plină de suferință. Damari ar fi putut să atace la fel de bine familia lui Lion așa cum atacase aceste nave. Toate?

– Toate patru, zise el răguşit.

– Basala e sigur că Damari este responsabil?

– Damari s-a asigurat că Basala *ştie* cine este responsabil. Se lăuda că se va întoarce şi va da foc şi şantierului. Se strâmbă. Poate că a făcut-o deja.

– Şi dacă a făcut-o?

– Mă duc după el şi-i dau foc, nenorocitul. Se opri. Vei fi aici când mă voi întoarce?

Sanchia ezită, înţelegând că el nu voia un răspuns la o întrebare, ci o promisiune. Inima bătu pentru el. Petrecuse cinci zile căutându-l pe Piero, iar acum trebuia să plece ca să dea ochii cu o altă catastrofă. În acel moment i-ar fi promis orice.

– Voi fi aici.

– Bine. Dădu se plece, apoi se opri şi întrebă brusc:

– Ce face băiatul?

– E foarte obosit. Dar copiii au puterea de a recupera repede şi sunt sigură că va fi bine după o noapte de somn. Se încruntă. Nu înţeleg nimic din toate astea, Lion. Cine l-a luat pe Piero? Nu are sens.

– El ce ţi-a spus?

– Doar că a fost legat la ochi tot timpul. Nu a auzit nimic care să-i indice unde era sau cine erau cei care îl luaseră. Evident că a fost ţinut singur într-o cameră cea mai mare parte a timpului şi adus printre oameni doar o dată sau de două ori.

– Asta-i tot ce ştie?

– Zicea că a auzit respiraţii grele, gemete... Oftă dezamăgită. Poate îşi va aminti mai multe mâine dimineaţă.

– Poate. Du-te la culcare. Nu faci nimic dacă stai să-l priveşti dormind.

– Nu vreau să-l las singur încă. De abia l-am recuperat şi nu vreau să-l pierd din ochi.

– Îl las pe Marco şi o companie întreagă aici în Mandara, cu ordine să aibă grijă de voi toţi. Nu vor lăsa să i se întâmple nimic. Îi atinse încet faţa cu mâna. Mă voi întoarce în două săptămâni, chiar dacă va trebui să-l alung pe Damari înapoi la Solinari.

– Întâi Dansatorul Vântului şi acum şantierul. De ce te urăşte Damari atât de mult?

El îşi strâmbă buzele.

– Din cauză că sunt cine sunt – fiul tatălui meu şi, ca urmare, stăpânul Mandarei. Şi din cauză că el este cine este. Mama lui a locuit odată în acea casă drăguţă din piaţă, pe care o ocupi tu.

Ochii ei se măriră de uimire.

– E fratele tău?

– *Dio*, nu! Mama lui era văduva unui negustor, iar el avea doi ani când ea a devenit amanta tatălui meu. Era o femeie necioplită, dar a reuşit să-l ţină pe tata mai mult decât oricare alta. Faţa lui se întunecă. Ea şi-a făcut cunoscută această relaţie şi anii aceia au fost foarte grei pentru mama. Damari avea şapte ani când tata a cedat rugăminţilor mamei mele şi l-a dus pe el şi pe maică-sa departe de Mandara, dar el s-a întors când avea doisprezece ani şi a cerut să fie primit în serviciul tatălui meu.

– Şi vrea tot ceea ce este al tău.

– Dar nu va primi. Lion se întoarse. La revedere, Sanchia.

– Lion. Nu voia ca el să plece. Avu o viziune bruscă a feţei lui Damari, când stătea aplecat asupra ei în donjon. Pizmă. Răutate. Moarte. El o privi întrebător. Indiferent ce ar fi spus ea, el tot va pleca după Damari, înţelese ea.

– Mergi cu Dumnezeu, şopti ea.

Un zâmbet strălucitor îi lumină faţa, apoi plecă de lângă ea, de-a lungul coridorului.

– Ce face Piero? întrebă Caterina când Sanchia intră în salon în dimineața următoare.

– Doarme încă. M-am gândit să-l răsfăț și să-i duc micul dejun în cameră.

– Puțin răsfăț nu poate să-i strice. Caterina se opri. Știi că Lion a plecat spre Pisa noaptea trecută?

Sanchia încuviință.

– Damari.

– N-aș fi vrut să se întâmple asta. Caterina se încruntă. Șantierul era o problemă pentru mine, dar nu aș fi vrut ca Lion să îl piardă din cauza bastardului ăla.

– Știu că n-ai fi vrut, răspunse Sanchia. Și știe și Lion la fel de bine. E prea mult fiul tău ca să nu știe cum gândești în privința asta.

Fruntea Caterinei se descreți.

– Ai dreptate, Lion nu este atât de prost încât să creadă că îi vreau răul. Luă un măr din fructieră și îl puse pe tavă împreună cu o felie de pepene. Du-te și hrănește băiatul. O să vin și eu curând ca să văd cum se simte și să-l întreb câte ceva. Trebuie să dăm de capătul acestei probleme.

Respectându-și cuvântul, Caterina ajunse în camera lui Piero un sfert de oră mai târziu.

– Încă în pat? Intră în cameră zâmbind și se apropie de pat.

– Nu! zise Sanchia aspru. Nu veni mai aproape. Privirea ei nu părăsi niciun moment fața lui Piero.

Caterina se opri brusc.

– Ce s-a întâmplat? Privirea ei trecu peste fața înroșită a lui Piero și peste ochii strălucitori. Băiatul e bolnav.

Sanchia dădu din cap.

– Păturile din căruța în care l-a găsit Lion. Ce ai făcut cu ele?

Caterina se încruntă.

– Am trimis un lacheu noaptea trecută să le dea săracilor. Erau din lână bună şi... De ce mă întrebi?

– Piero spune că îl doare braţul stâng. Sanchia vorbea pe un ton coborât, iar cuvintele abia i se auzeau. Luă braţul copilului şi i-l ridică încet deasupra capului.

– *Sfântă Fecioară!*

Un furuncul roşu şi plin de puroi, de mărimea unui ou de găină, se afla sub braţul lui Piero.

– Sete. Piero îşi trase braţul şi se întoarse pe o parte. Apă, Sanchia.

– Imediat, *carino*. Sanchia se îndreptă spre uşă. Mă întorc imediat.

Caterina ieşi după ea şi închise uşa.

Sanchia se răsuci cu faţa la ea.

– Este ceea ce cred eu că este?

– Nu sunt sigură, zise Caterina rar. N-am văzut pe nimeni care să aibă boala asta. Eram copil când am fost la Florenţa în 1470 şi nu s-a întins niciodată până la Mandara, mulţumesc lui Dumnezeu.

– Dar eu am auzit povestirile. Sanchia îşi sprijini palmele de uşă. Aşa începe.

– Câteodată. Câteodată nu apar deloc furuncule.

Caterina se întoarse cu o mişcare înceată pentru cineva care era de obicei atât de rapidă şi de puternică.

– Trebuie să... să fac ceva.

– Ce? întrebă Sanchia. Ce poţi să faci?

– O să trimit pe cineva să ia înapoi păturile alea. Nu, o voi face eu însămi. Poate nu e prea târziu.

– Am auzit că orice poate să o răspândească. Vântul... atingerea de nişte haine infectate... Ochii Sanchiei se măriră plini

de groază. Zdrențele pe care le-am scos de pe Piero. Am trimis-o pe Rosa să le ardă. Şi ea este în pericol.

– Rosa, Marco, Bianca, tu şi eu, enumeră Caterina. Toți l-am atins pe Piero. Poate chiar şi Lion... Cine ştie cine nu este în pericol?

Sanchia închise ochii şi se propti cu spatele de uşă.

– Să ne rugăm la Dumnezeu să nu avem dreptate.

– Ei bine, vom afla curând. Ciuma nu se fereşte să-şi facă cunoscută prezența.

Rosa căzu bolnavă în acea noapte şi muri în zorii zilei următoare. Nimeni altcineva de la castel nu părea să fie bolnav, şi nici semne de boală nu erau în cetate.

Caterina veni în camera lui Piero să-i dea Sanchiei vestea că nimeni în afară de Rosa nu era bolnav. Rămase privindu-l pe Piero.

– El cum se simte?

– Nu ştiu. Sanchia îşi scutură capul obosită. Are dureri mari. Adoarme, se trezeşte şi adoarme din nou.

– Se luptă din greu. Se zice că ciuma are două capete şi cel care produce furuncule nu este mortal ca celălalt.

Două capete. Îi amintea de monstrul Medusa aşteptând să se repeadă la cei imprudenți.

– O să mai pregătesc nişte prişnițe pentru furuncule. Caterina se pregăti să plece. Şi pe urmă vin să stau cu el cât timp te odihneşti tu.

– Nu. Sanchia se aşează pe scaunul de lângă pat. Ştie când nu sunt aici şi devine şi mai neliniştit.

– Ar trebui... Caterina ridică din umeri. Trimite pe cineva după mine dacă te răzgândeşti.

În timp ce ea pleca, Sanchia îşi rezemă capul de spătarul înalt al scaunului. Pe cine să trimită? Se întrebă Sanchia. Niciun servitor nu se apropia de camera asta.

– Sanchia.

Privirea ei se îndreptă spre faţa lui Piero. Pleoapele lui se ridicaseră şi o privea cu ochii aceia albaştri care îi ardeau.

– Mai vrei apă, iubire?

El refuză, dând din cap.

– Sunt bolnav, nu-i aşa? întrebă el răguşit. Foarte bolnav.

Ea dădu din cap.

Maxilarul lui se încordă cu încăpăţânare.

– N-o să mor. O să vezi, n-o să mor.

– Sigur că n-o să mori. Îi zâmbi tremurat. Eşti mult prea încăpăţânat ca să laşi vreo boală să te copleşească.

– Dar m-ar ajuta dacă te-ai întinde lângă mine şi m-ai ţine în braţe. Vrei?

– Sigur că da, *carino*. Se ridică de pe scaun şi se aşeză în pat lângă el. O duru gâtul când îi simţi braţele înconjurând-o cu aceeaşi dragoste protectoare pe care i-o arătase în noaptea de dinaintea zilei când fusese răpit.

– N-o să te părăsesc, murmură el în timp ce închidea ochii. Ştiu că ai nevoie de mine.

– Da, stai, iubire. Vocea i se frânse. Am multă nevoie de tine.

– N-o să mor...

Piero muri şase ore mai târziu, după ce trecu prin dureri atât de cumplite, încât Sanchia fu aproape bucuroasă să-i dea drumul.

Caterina fusese acolo la sfârşit şi ea închise ochii albaştri plini de forţă pentru ultima oară şi o scoase pe Sanchia din cameră.

– Poţi să plângi? Uneori, e bine dacă poţi.

Sanchia îşi scutură capul.

– Atunci ține-te ocupată. Spală-l și pregătește-l să fie dus la capelă. Am pus câțiva oameni să facă coșciuge în ultimele ore. M-am gândit că o să avem nevoie de ele. Făcu o pauză. După ce termini, vino în camera lui Marco. Asta am venit să-ți spun.

– Marco, repetă Sanchia amețită.

Caterina dădu din cap.

– Marco a căzut bolnav. Are nevoie de tine. De noi amândouă.

– Ciumă?

– Da. Nu suntem atât de norocoși pe cât am crezut. Se pare că nu există un tipar în ceea ce privește timpul necesar ca cineva să se îmbolnăvească. Se întoarse și vocea îi deveni ușor inegală. Trebuie să mă duc la fiul meu. Vino când poți. E nevoie de tine acolo și probabil, va fi nevoie de tine chiar mai mult, mai târziu.

Bianca era în camera lui Marco atunci când Sanchia se întoarse după ce dusese corpul lui Piero în capelă. În rochia ei galbenă de mătase era la fel de absurd de frumoasă ca o păpădie. Insistă să rămână pe scaunul de lângă patul lui în ciuda protestelor lor.

La un moment dat, Marco o imploră pe Caterina să o gonească pe Bianca.

– N-o să înțeleagă, șopti el. Nu e făcută să... Încă o dată se scufundă în inconștiență.

– Bianca, du-te și stai în grădină, sugeră delicat Caterina. Eu și cu Sanchia vom avea grijă de Marco.

Bianca scutură din cap, strângându-l pe Marco și mai tare de mână.

– O să avem foarte multă grijă de el. Sanchia o apucă pe Bianca de umăr. Îți promit, *cara*.

– Dar de ce să mă duc în grădină? Bianca o privi mirată pe Sanchia. Marco nu e acolo. Nu mă pot duce acolo fără Marco.

Sanchia își aminti brusc cum Bianca și Marco râdeau și se jucau la leagănul înfășurat în flori.

– Marco este bolnav, zise Bianca plină de demnitate. Stau cu el până se face bine.

– Dar s-ar putea să nu... Sanchia căscă ochii. Bianca *știa*. Cunoașterea faptului că Marco s-ar putea să nu supraviețuiască era acolo, în serenitatea de pe fața Biancăi. Marco greșise crezând cât de puțin putea să înțeleagă Bianca despre adevărata lume. Nu numai că înțelesese, dar și acceptase.

Marco deschise ochii în acel moment, iar Bianca se întoarse repede spre el.

– Voiau să mă duc în grădină. Nu e caraghios? Zâmbi spre el. Putem să ne ducem altădată în grădină, atunci când vei fi destul de bine ca să mă poți picta. Ziceai că vrei să mă pictezi în leagăn, îți amintești?

– Da. Privirea lui îi mângâie fața. Frumoasă. Atât de frumoasă...

– Dar acum putem să stăm aici și să ne gândim la toate florile și la frumoasa ta fântână, nu-i așa? Palma ei îi mângâie fruntea încinsă de febră. E așa de cald azi. De ce nu încerci să te gândești la apa care curge și la mirosul trandafirilor?

– Așa voi face.

– Și vom sta acolo pe bancă împreună, iar tu mă vei tachina.

– Împreună...

– Oh, da, întotdeauna vom fi împreună. Dumnezeu e bun. Nu ne va face să ne despărțim.

El închise ochii.

– Împreună...

Erau împreună patru ore mai târziu, când Marco muri.

Caterina se aplecă şi desfăcu cu blândeţe mâna lui Marco dintr-a Biancăi.

– Du-o în camera ei, Sanchia. Îşi închise ochii strâns pentru un moment, înainte de a-i deschide şi a spune răguşită: Trebuie să rămân aici şi să-mi pregătesc fiul.

Bianca dădu din cap ascultătoare.

– Da, acum plec. Se ridică şi privi în jos spre faţa lui Marco.

– *Arrivederci,* Marco.

Nu adio. Ci la revedere. Sanchia abia reuşea să îşi oprească lacrimile când îi luă încet mâna Biancăi şi o conduse spre uşă. Bianca păşea nesigură, iar Sanchia privi în sus aşteptându-se să-i vadă faţa contorsionată de durere. Dar faţa Biancăi era liniştită.

– Sanchia, aş vrea să-l văd pe preot.

– Am trimis după el la catedrală acum câteva ore, dar nu a venit. Sanchia adăugă cu blândeţe. Marco a fost un om bun, Bianca. Dumnezeu îl va primi şi fără ultima împărtăşanie.

– Dumnezeu l-a primit deja, zise Bianca. Preotul este pentru mine. Aş vrea să mă spovedesc înainte de a muri.

Sanchia o privi şocată.

– Bianca, ce...

– Nu mă simt bine. I-am spus adevărul lui Marco: Dumnezeu e bun. Zâmbi cu căldură spre Sanchia. Împreună.

Sanchia o strânse pe Bianca de braţ.

– După ce te aşez în pat mă duc eu însămi după preot.

Bianca se prăbuşi când ajunse în camera ei şi zăcu încă două zile înainte de a fi devorată de monstrul care făcea ravagii în Mandara.

Se dovedi a fi un monstru virulent, insaţiabil şi nediscriminant, luând servitori, soldaţi, femei, copii. Jumătate dintre cei de la castel fuseseră loviţi în primele trei zile, iar Caterina îi spusese Sanchiei că oamenii din oraş fuseseră la fel de tragic afectaţi.

Sanchia rămase să aibă grijă de Bianca, în timp ce Caterina încerca să-i ajute pe cei care locuiau dincolo de zidurile castelului.

Sanchia fu nevoită să o cheme pe Caterina în momentul morții Biancăi.

– Doamne Dumnezeule! zise Caterina încet când deschise ușa și fu lovită de mirosul grețos. Dumnezeule din ceruri!

– Am nevoie de mai multă apă. Servitorii îmi aduceau un ulcior de apă la fiecare câteva ore și-l lăsau lângă ușă, dar nu au mai venit de noaptea trecută. Sanchia ștergea cu un prosop, fără niciun spor, supurația neagră de pe corpul Biancăi. Trebuie să o fac din nou frumoasă. Cum să o fac frumoasă dacă nu am apă să o spăl?

– I s-au spart furunculele. Caterina înghiți cu greutate și veni lângă Sanchia. Cei mai mulți mor înainte să se întâmple asta.

– Am nevoie de apă.

– Nu este apă. Fântâna din oraș este contaminată. Am permis tuturor să vină la castel și să folosească cisterna din curte pentru nevoile lor. Acum și cisterna e goală. Caterina închise cu grijă buzele Biancăi, întinse într-un urlet mut. Trebuie să mergem cu o căruță la vinărie și să aducem apă de la fântâna de acolo.

– Trebuie să o curăț. Era așa de frumoasă...

– Șșșt, te ajut eu. Caterina îi luă prosopul din mână. Dar cârpa asta nu este de folos. O să încerc să găsesc un cearceaf și poate niște apă în vreo cană de prin dormitoare. Ieși din camera Biancăi și se întoarse după numai câteva minute.

– Tot cerea să vadă preotul, zise Sanchia amorțită, în timp ce spălau corpul plin de furuncule al Biancăi. N-am putut să-i spun că preotul fie că murise, fie că se ascundea, așa că am mințit-o. Când era în asemenea dureri, încât nu știa care-i diferența, am pretins că preotul este aici și i-am ascultat eu însămi confesiunea. Am greșit, Lady Caterina?

– Caterina. Mama lui Lion scutură din cap. Şi eu aş fi făcut la fel. Dumnezeu este prea ocupat să ne lovească, aşa că nu poate fi deranjat cu confesiuni deocamdată. Se întoarse spre Sanchia. Va trebui să mă ajuţi să-i fac un cosciug. Oamenii care le făceau în curte, se pare că au fugit, şi nu mai e nimeni care să le facă. Ştii ceva despre tâmplărie, Sanchia?

Sanchia îşi scutură capul.

– Nici eu, dar nu poate fi prea greu dacă leprele alea laşe puteau să le facă. Caterina ridică din umeri. Trebuie să fie şi demnitate în moarte. Nu suntem sălbatici, ca să ne strângem morţii în grămezi pe prispă sau să-i lăsăm în şanţ aşa cum fac sufletele alea meschine din oraş.

– Asta se întâmplă?

Caterina încuviinţă.

– Nu mai există judecată. Unii plâng şi se tânguie, alţii se îmbată şi violează. Îşi îndreptă spatele. Îmi iau acul şi aţa şi vom coase un giulgiu din cearceaful ăsta. Apoi vom încerca să facem un coşciug. Unde-i Anna? Poate să ne ajute la cusut.

Sanchia încercă să-şi concentreze mintea şi pe altceva în afară de ultimele ore disperate petrecute cu Bianca. Nu o mai văzuse pe camerista Biancăi, Anna, din momentul în care Bianca se prăbuşise.

– Cred că a fugit şi ea. Era speriată.

– Toţi suntem speriaţi. Caterina se îndreptă spre uşă. Va trebui, probabil, să o ducem noi pe Bianca până la capelă. Poate ar fi mai bine să construim coşciugul acolo. Deschise uşa şi ieşi din încăpere.

Sanchia se aşeză pe scaunul de lângă pat şi îşi închise ochii. *Te rog Doamne, i-ai luat pe cei inocenţi, pe cei strălucitori, pe cei frumoşi. Te rog, opreşte-Te.*

– Eşti bolnavă? Vocea aspră a Caterinei se auzi în spatele ei.

– Nu. Sanchia deschise ochii şi o văzu pe Caterina stând în uşă cu coşul de cusut. Se îndreptă în scaun. Mă odihneam puţin.

– Va fi destul timp de odihnă mai târziu. Caterina păşi spre ea şi puse coşul pe pat. Ajută-mă să o înfăşor în cearceaf.

Se întunecase de mult atunci când Bianca fu aşezată în capelă în coşciugul încropit.

– Vino, nu mai sta aici. Ei nu mai sunt cu noi. Nu simţi? Caterina o trase pe Sanchia din capelă în josul scărilor până în curte.

Nicio torţă nu lumina întunericul. Niciun picior de grăjdar sau al gărzii nu răsuna peste caldarâm.

Sanchia îşi trecu obosită mâna prin păr.

– Poate că sunt prea obosită ca să mai simt ceva.

Caterina dădu din cap.

– Trebuie să ne odihnim. Îşi luă mâna de pe braţul Sanchiei. Dar mai întâi, vino cu mine.

Sanchia o urmă pe Caterina în castel şi în susul scărilor dar, în loc să meargă către dormitorul ei, Caterina se îndreptă spre uşa de la capătul culoarului care ducea în turn.

– Caterina?

– Vino.

Sanchia o urmă în sus pe scări, dincolo de camera în care o dusese Lion în seara care părea atât de îndepărtată acum. Se opriră în faţa uşii din capătul cel mai de sus al turnului. Caterina deschise şi intră înaintea Sanchiei.

Era camera în care se afla Dansatorul Vântului.

Statuia nu era în cutia ei, ci era aşezată pe un piedestal. În camera luminată de lună, ochii Pegasului păreau să licărească plini de viaţă aşa cum le privea orb.

Sanchia făcu instinctiv un pas înapoi.

– Nu vreau să stau aici.

– Te rog, fii bună. Am nevoie de cineva aici, cu mine. Voi încerca să nu stau prea mult. Vocea Caterinei era tremurată. Trebuie să-mi iau rămas bun de la fiul meu. Nu a fost timp până acum. Lui Marco îi plăcea camera asta.

Sanchia se simți cuprinsă de înțelegere. Amândouă, și ea și Caterina, fuseseră forțate să își estompeze durerea pentru cei morți ca să-i ajute pe cei în viață. Și ea avea nevoie să-și ia rămas bun.

– Desigur. Închise ușa în spatele ei. Stăm atât cât ai nevoie.

– Stai jos și te odihnește. Caterina îi arătă un scaun în celălalt capăt al camerei. Ea se așeză pe covor și își sprijini capul de zidul de piatră.

– Iar eu voi sta aici. Ai observat cum copiii nu stau niciodată pe scaun dacă se pot așeza pe jos? Aveam obiceiul să-l aduc pe Marco aici când era copil, ca să-l vadă pe Dansatorul Vântului, și stăteam amândoi pe podea, împreună, cu orele și vorbeam și ne jucam.

Sanchia se așeză lângă Caterina.

– Știu. Piero avea obiceiul să stea pe podea lângă scaunul meu de la masa de scris atunci când copiam, iar eu întindeam mâna și îl mângâiam pe păr. Trebui să se oprească un moment ca să-și recapete vocea. Părul lui era moale ca aerul de primăvară în mâna mea.

– Pielea lui Marco era ca petalele de trandafir.

– Vocea lui Piero era răgușită ca a unei broaște când se trezea dimineața.

– Marco avea întotdeauna pete de vopsele pe degete când venea la masă.

– Piero era extraordinar de încăpățânat.

– Marco era atât de blând.

Peste încăpere se aşternu o tăcere lungă.

Caterina zise:

– Îmi amintesc cum Marco avea obiceiul să privească statuia asta şi să mă facă să-i spun toate poveştile despre Dansatorul Vântului pe care mi le spusese tatăl lui Carlo. Erau atât de multe poveşti... Mi-era teamă să nu le uit, aşa că am pus un scrib să le aştearnă pe pergament şi le-am legat într-o carte.

– Şi i-ai dat-o lui Marco?

Caterina îşi scutură capul.

– Lion le are printre hârtiile lui de la şantierul naval. Până să le am scrise, Marco nu a mai venit aici. Începuse să picteze, iar Dansatorul Vântului nu-i mai oferea plăcere, doar durere.

– De ce?

– L-am întrebat odată. Mi-a spus că ştia că nu va reuşi niciodată să facă ceva nici măcar o zecime la fel de frumos, iar această cunoaştere îl umplea de tristeţe. Caterina se opri privind statuia. M-a umplut şi pe mine de tristeţe. Pentru că ştiam că îmi petrec orele alea cu el, iar el tot se va îndepărta de mine aşa cum o făcea şi Lion. Marco nu a mai fost niciodată al meu la fel de mult ca în orele petrecute în camera asta.

Privirea Sanchiei se mută de la Dansatorul Vântului la Caterina şi văzu că ochii îi străluceau în semiîntunericul din cameră. Nu ştiu ce să spună.

– Marco te-a iubit. Părea să iubească pe toată lumea.

– Da, dar cel mai mult pe Bianca. Nu trebuia să încerc să o iau pe Bianca de lângă el. Credeam că aşa e cel mai bine. Caterina închise ochii. Acum nu mai ştiu ce e bine. Nimic nu mai e clar.

– Nu, nimic nu mai e clar. Sanchia întinse mâna şi o acoperi pe a Caterinei cu a ei.

Caterina încremeni şi, pentru un moment, Sanchia crezu că

își va retrage mâna. Apoi Caterina se sprijini din nou de piatra zidului, cu degetele strânse între degetele Sanchiei.

– Sunt egoistă fiindcă vreau să-mi plâng fiul atunci când mulți alții sunt pe moarte? Sunt sigură că moartea unui fiu merită un doliu separat. Se opri, iar atunci când vorbi din nou, vocea îi vibră de durere. *Marco!*

Sanchia simțea cum îi curg lacrimile pe obraji, pe măsură ce durerea propriei pierderi se ridica în ea și o copleșea. Umerii începură să i se scuture pe măsură ce suspine profunde îi zguduiau corpul, și plânse pentru ei toți. Piero și Bianca și Marco... și toate numele pe care nici măcar nu le știa.

Iar ochii de smarald ai Dansatorului Vântului priviră liniștiți la Caterina și la Sanchia cum se strângeau una în cealaltă, împărtășindu-și durerea în liniște, până când niciuna nu mai avu lacrimi.

În dimineața următoare, după un somn obositor, Caterina și Sanchia părăsiră camera din turn și pe Dansatorul Vântului și ieșiră ca să dea ochii din nou cu Medusa.

Cel mai important lucru pe care trebuiau să-l facă era să aducă apă proaspătă din fântâna de la vinărie. Legară un cal la căruță, iar Caterina mână atelajul spre oraș.

Mandara era tăcută, potcoavele calului răsunau zgomotoase pe pietre în timp ce își croiau drum pe străzile sinuoase care duceau la porți.

Șobolani și păsări invadaseră orașul. Din loc în loc, Sanchia putea vedea câte un cadavru lăsat în șanț sau pe prispa casei, așa cum îi spusese Caterina. Își întoarse privirile grăbită, mai ales când prinse cu coada ochiului mișcări agitate pe lângă cadavre.

Porțile cetății erau larg deschise, nepăzite. Trecură prin ele,

îndreptându-se imediat spre nord ca să parcurgă cele câteva mile până la vinărie, cât de repede putea să tragă calul.

– Pare a fi părăsită, zise Sanchia în timp ce se apropiau de zidurile de piatră ale vinăriei. Câți oameni lucrează la vie?

– Numai unul sau doi la vremea asta. Sigur că la vremea culesului sunt mult mai mulți. Caterina opri calul și căruța lângă fântână. Își ridică tonul și strigă tare: Hei, e cineva aici? Leonardo!

Niciun răspuns.

Caterina ridică din umeri.

– Se pare că nu vom avea niciun ajutor. Sări din căruță. Speram să avem mai mult noroc. Vom putea să ne descurcăm doar cu butoiașele mici. Se îndreptă spre vinărie. Începe să scoți apă din fântână. Eu o să rostogolesc butoiașele din căruță, iar tu le vei umple.

Sanchia observă că scosul găleților de apă din fântână și turnatul lor în butoiașe nu era așa de greu după ce își găsi un ritm. Dar adevărata muncă începu atunci când butoiașele erau pline și închise. Chiar și cel mai mic dintre ele cântărea o sută de livre când era plin. Urcatul lor în căruță era un efort supra-omenesc pentru mușchii Sanchiei și ai Caterinei. Transpirația le curgea pe fețe și le îmbibase hainele formând pete întunecate, atunci când ultimul butoi fu încărcat.

Caterina se sprijini de căruță, respirând din greu.

– *Cristo*, mă bucur că s-a terminat. Nu mi-am închipuit că apa poate fi atât de... Ce-ai pățit la mână? Sângerează.

Sanchia își privi mâna. O tăietură mică sângera din plin în podul palmei drepte.

– Nu știu. Probabil că m-am tăiat într-unul dintre butoaie. Poate e o așchie. N-are importanță.

Caterina se încruntă.

– Cum adică nu e important? Ar putea să facă puroi. Își ridică poala și începu să rupă o bucată din cămașă. Am văzut

aşchii care au pus la pământ bărbaţi puternici. Vrei să mori, fată prostuţă... O privi uimită pe Sanchia.

Sanchia râdea. Râdea atât de tare, încât fusese nevoită să se ţină de marginea căruţei ca să nu se prăbuşească.

– Caterina, nu poţi... Râsul continua să o copleşească.

– Nu găsesc nimic amuzant.

– Caterina, *madre di Dio*, dacă voi muri în Mandara, nu va fi din cauza unei aşchii. Acolo e *ciumă*.

Caterina făcu ochii mari, apoi începu să râdă.

– Cred că am auzit nişte zvonuri despre asta. După un moment râdea şi ea fără să se poată opri, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu m-am gândit. Scutură din cap. O aşchie! Sfântă Marie, o mică aşchie...

– N-ar trebui să râdem, gâfâi Sanchia. Nu e nimic amuzant. Începu să râdă din nou. De ce nu mă pot opri?

– Lorenzo mi-a zis odată despre felul în care protejează natura. Caterina îşi şterse obrajii cu dosul palmei. Poate că râsul este un fel în care natura ne ţine sănătoşi la minte atunci când e prea multă durere de dus în suflet. Dădu din cap. Oricum, mă simt ceva mai bine. Acum dă-mi mâna şi lasă-mă să ţi-o bandajez. Dacă nu te omoară ciuma, nu vreau ca aşchia asta idioată să o facă.

Sanchia întinse mâna şi aşteptă răbdătoare până ce Caterina curăţă şi bandajă mica tăietură.

– Ai putea să stai aici, ştii, zise Caterina cu voce moale în timp ce făcea un nod feşei improvizate. Ai putea fi mai în siguranţă aici decât în oraş.

– Sau aş putea să nu fiu.

– Nu e casa ta. Nu te ţine nicio datorie la Mandara.

– Tu ai nevoie de mine.

– Da, am nevoie de tine, zise Caterina obosită. Şi Dumnezeu ştie că nu vreau să pleci. Tu... îmi aduci alinare.

Sanchia dădu din cap, simțind o mare afecțiune pentru Caterina în timp ce o privea. Femeia din fața ei nu mai era eleganta, regala doamnă a Mandarei. Rochia din mătase chihlimbarie era pătată, iar fața ei era străbătută de linii adânci de oboseală și suferință. Și totuși, niciodată Caterina nu arătase mai mult ca o *illustrissima* decât în acel moment.

– Iar tu îmi aduci mie alinare. Așa că e normal să rămânem împreună. O luă cu blândețe de braț pe Caterina. Trebuie să plecăm. Au nevoie de apă în oraș. Unde ar fi mai bine să o lăsăm?

– Pe treptele catedralei. Oprim două butoaie pentru castel și restul le dăm celorlalți.

– N-ar trebui rațională?

– Cine să o raționalizeze? Preotul a dispărut, iar noi vom fi prea ocupate cu îngrijirea bolnavilor. Caterina se răsuci și se îndreptă spre căruță. Vom face un drum în fiecare zi să scoatem apă proaspătă. Se urcă pe capră. Numai dacă fântâna asta nu seacă sau devine contaminată. Nu m-ar surprinde. Se pare că norocul a uitat de Mandara.

Viața Sanchiei în zilele următoare deveni o rundă disperată de adus apă, îngrijirea bolnavilor, pregătirea celor morți și construirea de coșciuge. O singură servitoare de la spălătorie își reveni de pe urma bolii, dar Sanchia nu credea că este vindecată permanent. Moartea era peste tot. De ce ar fi cineva cruțat? Știa că era doar o problemă de timp până când Medusa avea să o atingă și pe ea. Când copii inocenți ca Piero și Bianca erau luați, nu era niciun dubiu că păcătoșii ca ea vor fi și ei luați.

Și bietul, strălucitul Marco...

– M-am dus în piață să-l aduc pe doctor pentru tânărul

Donato. Fără folos, văd, zise Caterina, îngenunchind lângă Sanchia pe pietrele din curte. Uite, lasă-mă să te ajut. Începu să spele cadavrul grăjdarului care murise doar cu câteva minute înainte. E ciudat că nu mai simt mirosul, zise ea absentă. Își ridică privirea. Doctorul a fugit din oraș.

– N-ar fi fost de niciun ajutor, oricum. Sanchia ridică din umeri. Dar fuga n-o să-i ajute la nimic. O privi pe Caterina. O să murim cu toții, nu-i așa?

– Probabil. Dar îl urăsc pe orice fiu de curvă care renunță la luptă înainte de a fi pierdută. Eu n-am renunțat. Tu n-ai renunțat. Aruncă cârpa înapoi în găleata cu apă. Orașul este aproape pustiit. Cei care nu sunt pe moarte sau nu se ascund în case, au fugit ca doctorul.

Sanchia întinse un cearceaf curat de in peste cadavrul lui Donato. Se gândi că ar trebui să spună o rugăciune, dar se părea că nu-i venea în minte nicio vorbă.

– Unii bolnavi s-au târât până pe treptele catedralei cerșind ajutorul lui Dumnezeu și al sfinților. Mă îndoiesc că Dumnezeu le va răspunde. Poate ar trebui să te duci acolo și să-i ții tu locul.

– Eu? Singură?

Caterina dădu din cap.

– Curând n-o să-ți mai fiu de niciun ajutor.

Sanchia îngheță cu privirea pe fața Caterinei. Credea că inima îi amorțise în fața tuturor durerilor, dar află că greșea.

– Când?

– Când am observat furunculul ăsta supărător de sub brațul meu? Noaptea trecută.

Dar Caterina continuase să muncească fără oprire, probabil, numai prin voință. Sanchia studie fața Caterinei și pentru prima dată observă roșeața care îi acoperea obrajii și liniile de durere care se formaseră în jurul gurii ei.

– Nu te voi lăsa singură.

– Nici nu credeam că ai s-o faci. Zâmbetul Caterinei îi lumină fața cu o strălucire bruscă. Presupun că ar trebui să încerc să te conving să o faci și să te duci la cei care au mai multă nevoie de tine, dar cred că îmi voi permite să mor cu o prietenă alături de mine. Nu doresc să mor singură, sufocată între patru pereți. Zâmbetul ei se șterse și își întinse mâna către Sanchia. Vrei să vii cu mine în grădină... prietenă?

Sanchia se ridică încet și luă mâna Caterinei. O strânse cu putere în timp ce mergeau acolo unde Medusa o aștepta în lumina soarelui, printre trandafiri, pe Caterina.

– De ce nu s-a întors? murmură Lion, privind scheletul ars al *Dansatoarei* de pe docuri. Zicea că se va întoarce ca să dea foc șantierului. De ce n-a făcut-o?

Lorenzo ridică din umeri.

– Poate că Borgia a pocnit din degete, iar el a trebuit să se reîntoarcă în fugă. Damari e destul de isteț ca să lase de-o parte propria răzbunare atunci când e vorba de ambițiile lui.

– Sau poate că vrea să mă atragă la Solinari unde și-a întins capcana pentru mine.

– Basala zicea că avea doar o trupă mică de oameni când a venit la șantier. Crezi că are o armată mai mare la...

– Nu-mi place, îi tăie vorba Lion cu o violență bruscă. Nimic din toate astea. Nu-mi miroase a bine.

Privirea lui Lorenzo se întoarse spre epava corabiei, apoi spre celelalte care stăteau înnegrite în curtea șantierului.

– Asta te-a rănit. Gândește-te că s-ar putea să nu poți gândi clar.

Mâna lui Lion se încordă pe frâu.

– Damari vrea să mă rănească, zise el răgușit. Și contează pe mine să mă duc în goană la Solinari după el. De ce?

Lorenzo îl privi doar.

– Şi de ce n-a ars corăbiile şi şantierul când a venit aici şi a descoperit că luasem *Dansatoarea* şi ne îndreptam spre Genova? Ar fi fost o ocazie mai bună. De ce s-a oprit atunci şi a lovit acum?

– Poate că voia să distrugă şi *Dansatoarea.*

Lion scutură din cap.

– Nu cred asta.

– Atunci, mergem în recunoaştere la Solinari?

Lion era tăcut, cu privirea ațintită asupra *Dansatoarei.*

– Ce-ar fi dacă Damari a vrut să ne atragă nu la Solinari, ci departe de Mandara?

Lorenzo îngheță, privirea lui cercetând fața lui Lion.

– Crezi că l-a convins pe Borgia să-i dea întăriri ca să atace orașul?

– Nu ştiu ce a făcut, dar toate astea sunt prea ciudate pentru mine. Lion strigă brusc spre oamenii care treceau prin curte: Încălecați! Ne întoarcem la Mandara.

17

Sanchia stătea pe treptele capelei, cu capul sprijinit de zidul de piatră când Damari intră călare în curtea castelului.

Soarele apunea în spatele lui, şi îi apăru întâi doar ca o siluetă scurtă şi întunecată proiectată pe rotundul roşu-sângeriu. Apoi, pe măsură ce se apropia, îl recunoscu dar, ciudat, nu se simţi deloc surprinsă. I se părea normal ca el să fie aici, într-un loc al morţii şi durerii.

– Ah, Sanchia, ce plăcere să te văd. Damari coborî de pe cal. Mă vei ierta că nu vin mai aproape. E bine să fiu precaut. Spune-mi, ai făcut boala?

– Probabil. Sanchia îşi scutură capul obosită. Nu ştiu.

– Şi Lady Caterina?

– Moartă. Ieri. Se opri. Cred că ieri a fost. Sunt toţi morţi. Marco, Bianca... Piero.

El dădu din cap.

– Excelent. Speram ca doamna să fie luată. Acum, te rog să mă scuzi, dar am nişte treabă în castel. Mă întorc curând.

Traversă curtea şi porni repede în susul scărilor şi intră în castel.

Sanchia îşi sprijini din nou capul de perete şi îşi închise ochii. Ar trebui probabil, să se ducă în piaţă să vadă dacă mai fuseseră aduse şi alte victime la catedrală. Se va duce curând, dar îi făcea bine să stea aici lângă capelă. Nu se mai simţea stât de singură când stătea în apropiere de Caterina şi de Piero.

– Trezeşte-te şi urează-mi drum bun, Sanchia.

Deschise ochii şi îl văzu pe Damari legând în spatele şeii o cutie din mahon cunoscută. Dansatorul Vântului.

– Vezi că o am din nou? Ţi-am zis că o să o iau înapoi.

Părea absurd de mulţumit, gândi ea cu o uşoară surpriză. Credea că pierderea statuii mai este importantă acum?

– Nu m-ai crezut, nu-i aşa? El privi spre ea în timp ce lega sfoara. Sunt foarte bucuros că eşti aici să-mi vezi triumful. Mi-era teamă că nu va mai fi nimeni în viaţă care să-mi aprecieze inteligenţa.

– Nimeni nu mai este în viaţă.

– Ei bine, tu eşti pe jumătate în viaţă. E de-ajuns. Zâmbi spre ea. Spune-mi, băiatul a murit imediat? Cred că era bolnav când l-au pus oamenii mei în căruţă.

Piero. Vorbea despre Piero.

– Nu imediat. Reuşi să se concentreze asupra celor ce îi spunea el. Tu l-ai luat pe Piero?

– De fapt, unul dintre oamenii mei. A fost un plan extraordinar. Mi-a ajuns la urechi că ciuma atacase un sat mic de pe coastă, nu departe de Solinari şi era necesar să împrăştiem boala aici. Acum, cine ar fi fost mai nimerit să aducă boala dacă nu copilul pe care îl luasei la sânul tău? Informatorul meu îmi spusese deja că tu şi copilul eraţi aici, la castel. A trebuit doar să furăm copilul, să-l scoatem în afara oraşului şi să-l ducem la Fontana. L-am ţinut acolo, în capela mortuară, timp de două zile, ca să fim siguri că a fost expus destul la boală.

Damari era monstrul morţii. Oroarea vorbelor lui trecură prin apatia şi oboseala din ea. Trase aer în piep.

– Cum poate să facă cineva un lucru atât de rău?

– Sigur că a trebuit să urmăm planul cu foarte multă precizie şi la timp, continuă Damari calm. M-am întors la Pisa ca să atac

şantierul lui Andreas şi să-l scot pe el şi o mare parte dintre oamenii lui din Mandara. Apoi am trimis doi dintre oamenii mei cu căruţa şi cu ordinul de a o abandona la câteva mile de porţile oraşului. După atac a trebuit să-mi aduc oamenii aici ca să-i oprim pe cei care fugeau din oraş.

– Fugeau...

– Sigur că da. Nu puteam permite ca boala să se întindă. Borgia şi cu Sfinţia Sa se temeau că va fi un mare protest dacă boala ar fi fost dusă în alt oraş. Zâmbi. I-am asigurat că nu se va întâmpla aşa ceva, aşa că am aşteptat pe dealuri şi când iepurii speriaţi au început să iasă din oraş, i-am eliminat cu o barieră de săgeţi. Trebuia să am grijă ca oamenii mei să rămână la distanţă. Cei care au fost nevoiţi să ajungă aproape de boală vor trebui şi ei eliminaţi.

– Dar tu eşti acum aici.

– Ah, dar eu nu mă tem de boală. Îşi frecă obrazul plin de găuri. Dacă ar fi fost să mor de vreo boală, vărsatul m-ar fi omorât când eram copil şi Lady cătea şi-a convins bărbatul să mă gonească împreună cu mama, din Mandara într-un sat copleşit de vărsat. Nu, am fost cruţat ca să fac fapte măreţe, să conduc armate, să creez regate.

Sanchia îşi scutură capul.

– O să mori aici ca toţi ceilalţi. Cine vine aici moare.

Timp de un moment, o expresie de panică trecu peste faţa lui Damari din cauza certitudinii din tonul ei.

– Nu şi eu. O altă soartă mă aşteaptă pe mine. Mai trase o dată de sfoară şi se ridică în şa. Simţi mirosul de fum?

– Nu.

– Eu da. Îşi ridică capul şi adulmecă. Am dat foc castelului şi grădinii. Oamenii mei dau foc oraşului acum. O altă precauţie pe care Sfinţia Sa a insistat să o iau. Bineînţeles că am ars satul Fontana după ce l-am scos pe băiat din capela mortuară.

– Lion...

– Te întrebi de ce l-am lăsat pe Andreas să plece, când ar fi putut şi el să ia boala? Ridică din umeri. A trebuit să accept riscul ăsta. Trebuia să îndepărtez forţele ca să fiu sigur că voi intra în castel fără să întâmpin opoziţie. Dacă va duce boala în altă parte, o să răspândim zvonul că a fugit înfricoşat de boală şi că din vina lui boala a fost adusă peste şi mai mulţi inocenţi. Zâmbi din nou. Acum, desigur, voi porni înapoi spre Solinari şi voi scăpa de el în tihnă.

Privind în jos spre ea, o urmă de regret trecu peste faţa lui.

– Mi-ar plăcea tare mult să te iau cu mine. Mi-a plăcut foarte mult timpul pe care l-am petrecut împreună în donjon. Nu am parte prea des de o femeie care are curajul şi puterea ta de rezistenţă. Mi-am promis încă o asemenea experienţă după ce Andreas te-a luat de la mine. Scutură din cap. Păcat. Dar Borgia ar înnebuni de mânie dacă ar afla că am lăsat în viaţă o persoană care ştie depre implicarea lui şi a tatălui său în toate astea.

– Ai de gând să mă omori?

– Te-am omorât deja, zise Damari. Mă gândeam doar să te înviu pentru câteva zile ca să mă amuz. La revedere, Sanchia. Dacă ai noroc, focul te va omorî înaintea ciumei. Am auzit că ciuma aduce o moarte foarte dureroasă.

– Da. Îşi închise ochii din nou, încercând să nu vadă imaginile pe care vorbele lui i le aduceau în minte. Da, e foarte dureroasă.

Auzi zgomotul făcut de copitele calului lui Damari peste dalele de piatră în timp ce părăsea curtea. Un moment mai târziu, primul val de miros acru de fum ajunse la nările ei.

Găsiră primul cadavru la şapte mile depărtare de Mandara. Lion privi trupul copilei de şapte sau opt ani, chircit pe drum,

lângă o căruță. O săgeată îi străpunsese pieptul mic, pironind-o de lemnul roții.

Lorenzo se apropie de el.

– Un bărbat, o femeie și încă doi copii zac mai jos pe drum.

– Săgeți?

Lorenzo dădu din cap.

– Căruța e plină cu mobilă și bunuri de prin casă. Arată de parcă au fost aruncate în căruță în mare viteză. Se pare că au părăsit orașul în grabă, fără intenția de a se mai întoarce.

– Și au fost opriți și omorâți. Lion își îndepărtă privirea de la fetița care zăcea lipită de roata căruței. Femei și copii de asemenea. Nu pare să fi fost furat ceva. De ce au fost omorâți?

– Să pun să fie îngropați?

– Nu. Lion își întoarse calul. Trebuie să aflăm de ce fugeau din Mandara. Grăbește-te.

Mai găsiră încă două cadavre o milă mai departe, apoi o întreagă familie măcelărită la un sfert de milă mai încolo. După asta, Lion nu mai numără morții care umpleau drumul și șanțurile, și se duse în goană spre Mandara.

De cum ajunseră la poalele dealurilor, văzură strălucirea care lumina cerul nopții.

Lion auzi înjurătura dură a lui Lorenzo, dar nu putu să-și ia ochii de la scena macabră, obscen de frumoasă din fața lui.

– Mandara. Lorenzo privi împietrit la orașul care ardea în zare.

Lion auzi murmurele șocate ale oamenilor care veneau călare în urma lui. Aveau neveste, prieteni, familii în acel infern, așa cum avea și el. Sanchia, maică-sa, Marco, Bianca...

– Caterina, zise Lorenzo aspru. Probabil că sunt prizonieri.

Lion simți o urmă de speranță. Lorenzo avea dreptate. Nu trebuia ca vreunul dintre ei să fie în orașul care ardea. Dădu pinteni calului și puse pe Tabron să alerge nebunește.

– Lion, strigă Lorenzo peste tunetul copitelor. Dacă a fost Damari, unde este condotti a lui?

Acelaşi lucru îl împungea şi pe Lion. La nivelul ăsta, torţele şi mişcarea unei armate în atac ar fi trebuit să fie vizibile. Nu era nimic. Nicio armată. Niciun cal. Nicio catapultă sau alte maşinării. Nimic.

Nimic, doar Mandara devorată de flăcări.

Lion o văzu pe Sanchia când erau la trei mile de oraş.

Mergea târându-se încet, orbeşte şi, dacă nu ar fi fost focul care venea de la Mandara în flăcări şi lumina împrejurimile cu o claritate neobişnuită, trupa ar fi doborât-o la pământ.

– Sanchia! Lion îşi ridică braţul ca să oprească trupa şi trase frâul lui Tabron. *Dio*, ce s-a întâmplat aici?

Ea nu păru să îl audă. Continuă să meargă cu privirea fixă pe ceva ce el nu putea vedea. Rochia ei din catifea maro era ruptă, murdară, părul îi atârna răvăşit, acoperit de grăsime şi funingine.

– Sanchia. Lion descălecă şi veni spre ea. Eşti rănită?

Ea continuă să se târască mai departe.

Lion se opri în faţa ei şi o prinse de umeri.

– *Santa Maria*, răspunde-mi. Eşti rănită?

Privirea ei pierdută se concentră în sfârşit pe faţa lui.

– Lion? şopti ea. Am crezut că eşti mort. Am crezut că au murit toţi în afară de Damari. Nu e drept ca el să trăiască, ştii. N-ar trebui să fie lăsat în viaţă când toţi de pe lume au murit.

– Nu toţi au murit, Sanchia. Tu eşti în viaţă.

Ea îl privi mirată.

– Nu, nu sunt. Damari m-a omorât ca pe toţi ceilalţi. Caterina, Marco, Piero, Bianca.

Agonia trecu prin el în timp ce privi peste capul ei către Mandara.

– Toți morți?

– Sigur că da, zise ea surprinsă că el întreba. Toți sunt morți.

El simți cum lacrimile îi ardeau ochii în timp ce o scutura.

– Tu *nu* ești moartă, Sanchia. Suntem amândoi în viață.

– Așa e, tu ești în viață. Mi-ai spus. Ea încremeni brusc, ochii mărindu-i-se de groază.

– Nu! Se desprinse din strânsoarea lui și se dădu înapoi gâfâind. Nu mă atinge! Ești nebun? Ciuma...

Lion îngheță.

– Ciuma? Ai zis Damari, Sanchia.

Dar ea se întorsese și alerga nebunește înapoi spre Mandara, cu poalele rochiei rupte fluturând în jurul ei.

Lion porni după ea.

– *Cristo,* Sanchia. Oprește-te! Nu-ți face nimeni niciun rău. Ajunse lângă ea și o prinse de brațe. Sanchia, *cara...*

– Nu înțelegi. Se lupta disperată să se elibereze. O să te omor. Nu vreau să te omor. Numai pe Damari. Lasă-mă!

Lacrimile curgeau acum fără jenă pe obrajii lui Lion.

– *Cara,* nu... O trase mai aproape de el, mângâindu-i părul plin de funingine. Șșșt...

Ea renunță brusc și i se prăbuși în brațe.

– E prea târziu oricum. M-ai atins. Până și Damari s-a temut să mă atingă. Medusa...

El o prinse, când ea leșină, pierzându-și cunoștiința.

Mirosul amar de fum dispăruse. Acum, aerul era plin de mirosul de lemn și de ceva ca de fruct mucegăit.

Sanchia deschise ochii și îl văzu pe Lion aplecându-se asupra ei, ștergându-i fruntea. Amurgul îi înconjura. Singura lumină care puncta semiîntunericul era cea a soarelui care răzbătea prin două ferestre mici sus, deasupra ei. Praful dansa în cele două raze de soare strălucitoare și ea le privi cu o fascinație visătoare.

Două raze de soare...

Lorenzo îi numise aşa pe Bianca şi Marco, nu-i aşa? Dar acele raze de soare nu mai dansau; zăceau nemişcate şi tăcute în capelă.

Dar mai era capela? Rezistase piatra la căldura flăcărilor care cuprinseseră Mandara?

– Foc... Gâtul îi era aspru şi o durea când vorbea. Oare zbierase? Simţise zbierătele cum se ridicau în ea, dar credea că reuşise să le ţină înăuntru.

– S-a terminat cu focul, Sanchia, zise Lion cu blândeţe. Nu mai eşti la Mandara.

– Unde?

– La vinărie. Îi trecu peste frunte cu cârpa udă. Îţi aminteşti de vinărie?

– Da. Privi în jurul ei şi reuşi să vadă prin semiîntuneric teascuri uriaşe din lemn şi butoaie din stejar.

– Stai învelită. E rece aici. Trase pătura peste ea, iar ea deveni brusc conştientă că este goală sub pătură.

Şi Lion era dezbrăcat, realiză ea uimită. Ciudat.

– Ştii cine sunt eu?

– Lion.

Uşurarea îi lumină faţa.

– Şi ce s-a întâmplat la Mandara?

Cum ar fi putut să uite? Cum ar fi putut oricine să uite?

– Ciuma. Brusc, fu adusă în starea de trezire totală. Pleacă de lângă mine! Se ridică grăbită şi încercă să plece de lângă el. Ciuma!

– Stai încet. Sunt aici cu tine de peste o săptămână, zise Lion blând. Dacă îmi este dat să cad pradă bolii, înseamnă că sunt deja infectat.

Ea îl privi copleşită.

– O săptămână? Își închise ochii. Dumnezeule Mare, de ce?

– Tu de ce ai rămas la Mandara și i-ai îngrijit pe cei pe care îi iubeai?

– Eram acolo.

– Iar eu sunt aici. Deschide ochii și uită-te la mine, Sanchia. Îți par bolnav sau răvășit de boală?

Ea deschise ochii. Părea viguros și puternic, deși fața îi era brăzdată de linii de oboseală și durere.

– Uneori, nu se întâmplă imediat.

– Iar uneori nu se întâmplă deloc. Toți cei din Mandara au fost loviți?

– Părea ca și cum toți ar fi fost bolnavi. Își scutură capul derutată. Erau câțiva care nu erau bolnavi dar, cum am zis, câteodată ia mai mult timp pentru unii. Nu știu dacă a rămas vreunul în viață.

– Cred că sunt șanse ca unii dintre ei să fi supraviețuit.

Focul.

– Damari și oamenii lui au pus focul. L-am văzut făcând-o, dar nu mă puteam mișca. Apoi m-am gândit că dacă Damari supraviețuia, ar fi putut să o facă din nou. Nu puteam să-l las să repete un act atât de monstruos. Au murit atâția... Ți-am povestit despre Piero?

– Da, mi-ai spus totul. Ochii lui Lion sclipiră puternic în semiîntunericul din încăpere. Ai delirat și ai strigat până când am crezut că nu voi mai putea suporta să aud nimic. Am crezut că îți vei pierde mințile.

– Poate că așa s-a și întâmplat. Tot văd...

– Nu, zise el cu putere. Îți vei vindeca mintea și îți vei vindeca și trupul. Nu te voi pierde și pe tine, mă auzi? Te vei vindeca. Pasiunea forței din vocea lui aproape că o convinse că putea să

scape şi de moarte şi de nebunie. Bietul Lion. Pierduse atât de mult. Familia lui. Corăbiile. Căminul.

Credea că devenise incapabilă să mai simtă ceva vreodată dar, spre surpriza ei, simţi ceva mişcându-se înăuntrul ei. Îşi feri privirea de el.

– De ce nu avem haine?

– Le-am ars pe cele cu care erai îmbrăcată şi pe cele pe care le purtam când te-am găsit.

Când ea îl privi întrebătoare, el ridică din umeri.

– Mi s-a părut o idee bună atunci. Nu ştiu nimic despre ciumă. Făcu o pauză. Te-am îmbăiat, şi pe mine la fel, în apă fierbinte în fiecare zi, iar hainele ne-ar fi incomodat. Mi s-a părut o precauţie practică. Când ai leşinat, i-am spus lui Lorenzo şi oamenilor mei să nu se apropie de noi, şi te-am adus aici la vinărie. Lorenzo ne aduce mâncare proaspătă în fiecare zi şi o lasă la uşă. Făcu semn cu capul spre un teanc de pături aflate lângă un perete. Am fiert păturile alea şi le-am uscat la soare. Dacă vrei, cred că pot să-ţi fac ceva de îmbrăcat dintr-una din ele.

– Curând. Nu simţea niciun fel de jenă faţă de nuditatea ei sau a lui Lion. Mult mai mult decât hainele îi fusese luat în ultima săptămână. Cât timp trebuie să stăm aici?

– Încă o săptămână. Pe urmă, dacă niciunul dintre noi nu cade bolnav, e rezonabil de crezut că nu suntem purtători de ciumă.

– Rezonabil. Se uită la el şi se trezi că începe să tremure. Nu este nimic drept sau just despre monstrul ăsta. Îi loveşte pe cei buni, pe cei inocenţi, pe cei puternici. Caterina... îşi înghiţi plânsul. Iartă-mă, ştiu că te doare să vorbesc despre ea. A fost mama ta şi...

– Şşşş!... Dintr-o dată o ţinea în braţe, cu degetele vârâte în părul ei, în timp ce o legăna înainte şi înapoi cu o înţelegere agonizantă.

– Ştiu că nu a fost bună cu tine. Dar voia binele...

– Nu, nu înţelegi, şopti Sanchia. Şi eu am iubit-o. Devenisem atât de apropiate în acele ultime zile, încât atunci când a murit a fost ca şi cum îl pierdeam din nou pe Piero. Am iubit-o.

– Aş fi vrut să-mi fi luat rămas bun de la ei, zise Lion cu vocea răguşită. Ar fi trebuit să-mi fac timp să le spun la revedere. Dacă aş fi ştiut...

Sachia simţi ceva cald şi umed pe tâmpla ei. *Dacă.* Eternul cuvânt al regretului. Sanchia îşi puse încet braţele în jurul lui ca să-l consoleze şi ca să fie consolată. Caterina spusese ceva despre regrete la care va trebui să se gândească, apoi să le spună lui Lion şi lui Lorenzo. Dar nu acum. Durerea era prea proaspătă şi nouă. Va fi destul timp mai târziu.

Doamne, se gândea la viitor, realiză ea uimită. Poate că începuse să creadă că Lion putea, ca prin minune, să ţină Medusa departe de amândoi.

Dar nu trebuia să-şi lase speranţele să se ridice, pentru că ăsta era un alt mod prin care Medusa mintea şi păcălea, dând puţin ca să ia totul. Sanchia nu îşi va permite să spere, până când nu va fi sigură că monstrul trecuse de ei şi nu se va uita peste umăr ca să îi doboare.

Târziu, în acea noapte, stăteau lângă focul pe care Lion îl făcuse în mijlocul vinăriei. Lion o înfăşurase într-o pătură ca să o ferească de frig, iar braţul pe care şi-l pusese în jurul ei făcea o altă barieră confortabilă.

Ea nu îşi luă privirea de la foc atunci când zise tremurat:

– Eu te iubesc pe tine, ştii.

El încremeni, apoi braţul i se strânse şi mai tare în jurul ei.

– Nu, n-am ştiut.

– Am ştiut că te iubesc în acel moment când am crezut că vei lua ciuma. Cred că nu mi-am dat seama mai înainte pentru că

dragostea e diferită de ceea ce credeam eu că trebuie să fie. Privi gânditoare spre flăcări. Nu este dulce şi blândă ca emoţia pe care o simţea Dante pentru Beatrice a lui, nu-i aşa?

– Nu.

– Te suceşte şi te învârteşte şi te face să suferi de dorinţă, apoi de tandreţe, dar dragostea rămâne. Câteodată credeam că ar fi... Se opri gândindu-se. O splendoare.

– Poate că există splendoare pentru cei care au o soartă mai uşoară decât a noastră.

– Poate.

Rămaseră tăcuţi.

– M-am gândit că e important să ştii că te iubesc, înainte să murim, zise ea. Cred că ar trebui...

– N-o să murim.

– Oh. Ei bine, dacă murim. Îşi sprijini capul de pieptul lui şi închise ochii. Nu, nu e deloc aşa cum zicea Dante. Nici măcar nu m-am gândit prea des la tine din momentul în care m-am apucat cu Caterina să-i îngrijim pe muribunzii din Mandara. Doar din când în când, când aveam vreme. Se opri. Dar când mă gândeam la tine, o făceam cu dragoste. Vreau să ştii asta.

– Ştiu. Vocea lui Lion era îngroşată, iar braţele lui se strânseră şi mai mult. Ştiu, Sanchia.

– Bine. Îşi deschise ochii ca să privească încă o dată visătoare în inima focului.

Totuşi, ar fi fost minunat dacă ar fi fost splendoare...

O săptămână mai târziu, Sanchia şi Lion ieşiră din semiîntunericul vinăriei în plină lumină a soarelui.

Lorenzo îi aştepta ţinând frâiele a doi cai într-o mână, o grămadă de haine pentru Lion în cealaltă, şi un zâmbet pe buze pentru Sanchia.

– Şi ce... interesant arăţi. Privirea lui trecu peste părul Sanchiei înainte de a coborî spre pătura gri, aspră, pe care Lion o găurise

la mijloc şi apoi i-o trecuse peste cap ca pe o robă largă. Haina asta are un şarm barbaric în combinaţie cu părul ei roşu, nu crezi, Lion? Da, categoric că s-ar potrivi foarte bine cu Hunul Attila.

Ea îl privi mirată pe Lorenzo. Se purta exact ca înainte. Toate de pe lume se schimbaseră de atunci... cu excepţia lui Lorenzo.

– De ce mă priveşti aşa, o întrebă el ironic. Ţi-a fost inteligenţa atât de afectată încât nu mă poţi pune la punct? Presupun că trebuie să te înţeleg, având în vedere ordalia prin care ai trecut recent. Dar, sper să nu-ţi ia prea mult timp, altfel voi fi forţat să te văduvesc de prezenţa mea. Ştii cât îmi displace să mă plictisesc.

Se întoarse spre Lion, care îşi aruncase pătura şi se îmbrăca repede cu hainele pe care i le adusese el.

– Mi-am permis să trimit trupele la Pisa, cu instrucţiuni pentru intendentul tău să dea la fiecare câte o sumă de bani ca să-şi poată face un trai în altă parte. Privirea lui se îndreptă spre piatra înnegrită a zidurilor Mandarei. Este evident că nu au niciun viitor aici, iar tu nu ai la ce să-i foloseşti deocamdată.

Lion încuviinţă din cap.

– Ai făcut bine. Îşi trase cizmele în picioare. Ai mai găsit supravieţuitori ai incendiului?

– Doar câţiva. I-am cazat pe un câmp, la cîteva mile de aici. Se strâmbă. Şi ne-am petrecut cea mai mare parte a săptămânii îngropând cadavrele de la poalele dealurilor, pe care le-am găsit când veneam încoace. Au fos optzeci şi şapte.

– Populaţia Mandarei era doar puţin peste o mie, zise Lion. Damari a luat un bir mare.

– Ce facem acum? întrebă Lorenzo. Recunosc că sunt total obosit de stat şi aşteptând ca voi doi să vă ridicaţi precum Lazăr din mormânt. Damari?

– Nu încă. Mergem la Pisa. Dar, mai întâi, vreau să-i vizitez

pe supraviețuitori să văd cum se descurcă. Lion sări în șaua lui Tabron.

Simțul datoriei din nou, gândi Sanchia. Mandara nu mai exista, dar atâta timp cât oamenii aveau nevoie de el, el era gata să dea.

– Vrei să merg cu tine?

Lion clătină din cap.

– Stai la soare și te odihnește. Lorenzo și cu mine ne vom întoarce curând.

– N-am făcut altceva decât să mă odihnesc în ultimele două săptămâni.

– Stai aici. Ție nu-ți va face rău, iar pe mine m-ar scuti de o grijă. Lorenzo a spus că oamenii ăștia „par" a nu suferi de ciumă. Nu mă voi apropia, dar nu te vreau pe tine nici la câteva mile de ei.

Sanchia acceptă, dând din cap. Lion se va duce indiferent de ce ar spune sau ar face ea, iar ea nu dorea să-i vadă pe refugiații de la Mandara. I-ar răscoli prea multe amintiri din acele ultime zile.

– O să stau aici.

– *Santa Maria*, câtă supușenie! Lorenzo încălecă. Unde ți-e spiritul, aciditatea? Ce dezamăgire te dovedești a fi, Sanchia. Și tu la fel, Lion. Aveți aerul așezat al unui cuplu căsătorit acum o decadă sau așa ceva.

Privirea Sanchiei o întâlni pe a lui Lion și un zâmbet discret îi atinse buzele. Într-un mod ciudat, simțea că Lorenzo are dreptate. În timpul săptămânii lor de izolare, cunoscuseră doar durere și teamă și nevoia de a se alina unul pe altul. Legătura dintre ei se întărise și totuși devenise mai suplă, ca pielea fină după ani de folosință.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Lion dădu din cap imperceptibil.

– Ne întoarcem curând, zise el în timp ce pornea cu Lorenzo.

Sanchia se așeză pe banca de lângă ușa vinăriei și închise

ochii, ridicându-şi faţa spre razele soarelui care îi mângâiau obrajii. Aerul era curat şi dulce, şi un sentiment de pace se aşeză treptat peste ea. Cu el veni certitudinea ciudată că ciuma dispăruse.

Medusa plecase mai departe.

Lion se întoarse singur două ore mai târziu. Când îl întrebă de Lorenzo, Lion ridică din umeri oprindu-şi calul în faţa ei.

– S-a dus la Mandara. Dumnezeu ştie de ce. Nu mai e nimic acolo decât scrum şi ruină. A zis că are o toană să o mai vadă odată înainte de a pleca.

– O toană. Sanchia se întoarse şi privi gânditoare spre Mandara. Nu îşi putea imagina că cineva ar fi vrut să se întoarcă în acea pustie arsă. Apoi, dintr-o dată, ştiu de ce Lorenzo se întorsese.

– Trebuie să mă întorc şi eu.

– Mă duci acolo?

– Nu! Lion se întoarse şi o privi uimit. De ce, pe toţi sfinţii, ai fi atât de nebună ca să faci asta?

– Nu e nebunie. Şi nu e o toană, zise ea serioasă. Dar trebuie să mă întorc. Nu mai e niciun pericol acum. Nici măcar ciuma nu ar fi putut supravieţui în infernul acela.

– Nu poţi fi sigură.

– Nu, dar aşa simt. Îi zâmbi. A trecut de noi, Lion.

– Dacă trebuie să te duci, atunci merg cu tine.

– Nu. Îşi ridică braţele în timp ce el murmura înjurături şi o ridica în şa. Poţi să mă duci până acolo unde erau porţile oraşului. Se aşeză confortabil la spatele lui. Şi aşteaptă-mă acolo, aşa cum te-am aşteptat eu aici.

Lorenzo stătea pe cal, privind ruinele înnegrite ale grădinii de trandafiri, când Sanchia îl mână pe Tabron printre rămăşiţe ca să ajungă lângă el.

Tresări îndurerată când privi în jurul grădinii. Oraşul devastat o copleşise teribil când trecuse prin el, dar ruina asta însemna mult mai mult pentru ea. Acolo unde fusese frumuseţe înfloritoare, acum erau doar tufe arse, fântâni înnegrite, bănci pleznite. Arcul din lemn de deasupra pavilionului căzuse, îngropând banca de sub el, şi nu era nici urmă din leagănul împodobit cu ghirlande unde îi văzuse pe Bianca şi pe Marco jucându-se în aceea după-amiază.

Lorenzo nu o privi.

– Nu te vreau aici.

– Ea m-a vrut, zise Sanchia încet. M-a numit prietenă şi mi-a întins mâna zicându-mi: „Vino cu mine în grădina mea, pentru că nu vreau să mor singură." Şi i-am luat mâna şi am stat aici împreună şi am vorbit despre multe lucruri până când nu a mai putut vorbi. Dar chiar şi atunci m-a ţinut de mână strâns şi nu mi-a dat drumul până când nu s-a dus. Am înfăşurat-o într-un cearceaf şi am târât-o până la capelă ca să stea lângă ceilalţi. A trebuit să-i fac coşciugul cu propriile mele mâini. Ea...

– Taci. Nu vreau să aud asta, zise Lorenzo aspru. Lasă-mă.

– Nu pot să te las. Ceea ce mi-a spus în grădina asta este important pentru noi toţi. Mi-a spus că nu regretă nimic din ceea ce a făcut. Şi-ar fi dorit doar să îşi fi făcut mai mult timp ca să îngrijească şi să aprecieze oamenii din jurul ei aşa cum a făcut cu grădina asta.

– Asta e tot ce a spus?

– Nu, dar cam tot a fost la fel. Trăieşte în grădina de trandafiri a vieţii şi nu te teme de spini. Făcu o pauză. A mai zis ceva. Dar asta a fost mult mai târziu, când durerea aproape că o înnebunise şi nu mai ştia ce vorbea. A zis, te iubesc, Lorenzo.

El încremeni de parcă l-ar fi lovit.

– A fost... o femeie extraordinară şi cea mai bună prietenă a

mea. Vocea lui era spartă. Normal că nu vei repeta cuvintele ei, pentru că ar putea fi greşit înţelese.

– Nu mai trebuie să o protejezi, Lorenzo, zise Sanchia blând. Şi cu siguranţă nu faţă de mine. Nu-i voi spune nici măcar lui Lion despre asta, dar ai dreptul să ştii. Pentru că eu cred că tu eşti una dintre grădinile pe care Caterina nu a avut şansa să o îngrijească şi să o facă să înflorească.

El rămase tăcut privind peste grădina arsă.

–Nu a fost o moarte uşoară?

– Nu, niciunul dintre ei nu a murit uşor.

Mâinile lui Lorenzo se încleştară brusc pe frâu.

– Ea a fost... Când vorbi din nou vocea lui era atât de joasă încât trebui să se căznească să audă ce spunea.

– Credeam că sunt... gol pe dinăuntru, dar ea era acolo mereu.

– Va fi acolo atâta timp cât ţi-o vei aminti.

– Da. Lorenzo îşi întoarse calul, iar Sanchia simţi cum o cuprinde compătimirea atunci când văzu disperarea pe faţa lui de obicei goală de orice sentiment. Dar ea nu mai este în grădina asta. Am crezut că poate o găsesc aici.

Sanchia îl întoarse pe Tabron ca să îl urmeze, dar el se opri brusc şi privi pătrunzător peste umăr la ruina înnegrită a băncii de marmură din pavilion. Îşi înclină capul într-o parte ca şi cum ar fi ascultat ceva.

– Ce este? întrebă Sanchia uimită.

– Nimic. Privirea lui era încă asupra pavilionului. Mi s-a părut că aud ceva.

– Ce?

– Clopoţei. Se întoarse şi ieşi încet din grădină. Era probabil vântul prin tufele astea arse, deşi puteam să jur că am auzit sunet de clopoţei...

18

Îmi pare rău, Lion, zise Sanchia încet când văzu rămăşiţele înnegrite ale *Dansatoarei* de pe doc, apoi epavele celor trei corăbii din curte. Văzând devastarea fără noimă, se simţi plină de aceeaşi tristeţe pe care o simţise când călărise pe străzile Mandarei.

– Nu poţi salva nimic?

– După cum vezi, şantierul este intact. Dar ce este un şantier naval fără nave? E nevoie de doi ani buni ca să construieşti doar o singură corabie, şi nimic de arătat până nu este vândută. Descălecă de pe Tabron şi o ajută şi pe Sanchia să coboare.

– Nu ştiu dacă mai am inima să o fac.

– Mai ai inima să o faci, zise Lorenzo descălecând. Rănile lasă urme, dar nu ne schimbă felul în care suntem. Se strâmbă. Iar eu sunt acum înţepenit, urât mirositor, prost dispus şi în pericol de a deveni şi mai rău dacă nu-mi rezolv problemele astea repede. Unde este constructorul tău? Nici nu mă mir că Damari a făcut asemenea ravagii, dacă noi putem intra pe şantier în plină zi fără să fim opriţi.

– L-am angajat pe Basala pentru că este un excelent constructor, nu soldat, Lorenzo. Abia s-a luminat şi probabil că doarme încă. Lion arătă cu capul spre o casă mică din cărămidă aflată la o mică distanţă. De ce nu te duci să vezi dacă îl poţi trezi?

– Aşa voi face. Lorenzo se îndreptă spre casă. Ceea ce îmi dă dreptul la prima baie.

Lion se întoarse să privească spre *Dansatoare* şi zise poticnindu-se:

– Nu-ţi pot oferi prea multe acum. Tot ceea ce aveam la Mandara a fost distrus. Toată averea mea este şantierul naval din Marseille, şi s-ar putea să nu dea roade ani buni de acum înainte. Nu pot să-ţi dau decât un acoperiş simplu deasupra capului şi mâncare simplă pe masă.

Sanchia îl privi nevenindu-i să creadă.

– *Dio*, Lion, n-am avut niciodată nimic al meu. Un acoperiş deasupra capului este tot ce cer. Ştiam că felul de viaţă din care am gustat la Mandara nu ar fi putut fi şi al meu.

– *Va fi* al tău, zise Lion, răsucindu-se să o privească. Într-o zi îţi voi construi un castel mai frumos decât cel de la Mandara, iar tu vei domni acolo precum o regină.

– Precum Caterina? Sanchia scutură din cap. Nu este viaţa pe care o vreau şi nu este nici viaţa pe care ea şi-a dorit-o. Nu către sfârşit.

Un spasm de durere trecu peste faţa lui Lion când se gândi la moartea mamei sale.

– Atunci ce vrei?

– Muncă. Linişte. Copii. Sanchia simţi cum lacrimile îi ardeau ochii. Da, copii. Cred că mi-ar plăcea un fiu ca Piero.

Lion îi atinse obrazul cu degete blânde.

– Lorenzo are dreptate. Rănile se vor vindeca, *cara*.

– Am început deja să mă vindec. Buzele îi tremurară când încercă să zâmbească. Va fi nevoie de timp şi vor fi urme, dar mă voi vindeca. Îţi mulţumesc că eşti atât de bun cu mine.

– Bun? Se încruntă. Credeai că mă voi folosi de tine după toate prin câte ai trecut?

– Nu, voiam doar...

El îi opri vorbele.

– Vei avea mult de muncă în primii ani şi, voia Domnului, vei avea şi copii, dar nu pot să-ţi promit linişte. Nu sunt un om al liniştii. Îi puse un deget pe buze când ea încercă să vorbească. Şi nu există niciun motiv să nu ai şi castelul. Dacă nu vrei să îl conduci tu însăţi, atunci va trebui să pui pe unul dintre copiii noştri să aibă grijă de el.

Ea îi studie faţa. Şi el se vindeca, dar poate pentru el era mai greu decât pentru ea. El îi pierduse nu numai pe cei pe care îi iubea, dar şi tot ceea ce construise în aceşti ani. Îşi aminti faţa lui atunci când îi povestea despre bucuria pe care o trăia construind, după ani plini de distrugeri. Acum, ca rănile lui să se vindece, trebuia să construiască din nou şi cu o mână generoasă.

– Pare a fi un plan bun. Primesc castelul. Se prefăcu că se gândeşte. Şi un grajd plin de cai, şi un palat la ţară şi...

– Opreşte-te. El zâmbea uşor. Va trebui să-mi dai mulţi fii care să lucreze pe şantier şi să îl facă înfloritor ca să poţi avea toate bogăţiile astea.

Ea îi zâmbi înapoi.

– Asta este şi intenţia mea. Unul să fie stăpânul castelului, unul să plece în explorarea ţinuturilor îndepărtate, unul să ajute cu afacerea familiei. Cred că ar trebui să avem cel puţin cinci copii, dacă nu te deranjază. Să fie să...

– Lord Andreas, mă onorezi cu prezenţa ta. Basala venea grăbit spre ei, cu un zâmbet cald pe faţa lui subţire, inteligentă, în timp ce se chinuia să-şi tragă pe el vesta din piele. Dă-mi voie să-mi prezint profundul regret pentru pierderea suferită. Dumnezeu nu a fost blând cu tine în ultima vreme. Când oamenii tăi au ajuns aici cu vestea că Mandara a fost arsă – îşi scutură capul – ce lovitură pentru tine, stăpâne.

Lion dădu din cap.

– Le-ai dat banii ceruţi de Lorenzo?

Basala încuviință.

– Dar nu a rămas prea mult în cufere. Ezită un moment. Ai decis ce vei face aici? Nu vreau să te zoresc, dar ghildele au devenit foarte insistente să dau drumul membrilor ei sau să le dau de lucru din nou.

– Vorbim despre asta mai târziu. Lion arătă spre Sanchia. Îți amintești de Madona Sanchia. După cum vezi, are din nou nevoie de haine. Ar putea buna ta nevastă să-i găsească ceva de purtat?

– Dacă nu are ea nimic, sunt sigur că o poate convinge pe nevasta maestrului tâmplar să o ajute pe madona.

– Ar fi foarte generos din partea ei, zise Sanchia. Înțeleg că nevasta ta mi-a dat două rochii atunci când am plecat spre Genova. Îmi pare rău că am fost prea bolnavă ca să-i pot mulțumi atunci.

– S-a bucurat că a putut să fie de ajutor, iar stăpânul a fost foarte generos. I-a dat de trei ori valoarea lucrurilor. Basala o studie pe Sanchia. Permite-mi să-ți spun că arăți mult mai robustă decât atunci. Erai atât de palidă şi trasă la față, încât eram sigur că vei muri înainte de a ajunge la Genova. Ți s-a vindecat mâna?

– În întregime, doar puțină rigiditate la unul dintre degete.

– Dar trebuie că a fost o boală lungă şi teribilă dacă ți-a albit părul ăla frumos. La fel i s-a întâmplat unei verişoare de-a mea de a doua care...

– Albit?

– Madona Sanchia are nevoie să se spele şi să se odihnească, apoi să mănânce, zise Lion repede prinzând-o pe Sanchia de braț şi îndemnând-o înainte. Te rog, Messer Basala.

– Desigur, desigur. Pe aici. Cred că nevastă-mea încălzeşte deja apă pentru baia lui Messer Vasaro. Constructorul îi conduse repede spre casă.

– Albit? întrebă Sanchia uimită. Ce a vrut să spună?

– Nu contează, *cara*. Te face doar mai frumoasă.

Apoi intrară în casă, iar Sanchia o cunoscu pe nevasta veselă şi viguroasă a constructorului de corăbii, Lisa. Abia după ce Lisa Basala o conduse pe Sanchia într-o anticameră mică pentru a-şi face baie şi o lăsă singură ca să meargă la bucătărie şi să încălzească mai multă apă, întrebarea Sanchiei primi un răspuns complet.

În faţa unui oval din alamă foarte lustruită, îşi privi reflecţia cu ochi uimiţi. Faţa din oglindă era aceeaşi faţă pe care o ştia din totdeauna, întinsă, fără riduri, faţa unei femei de şaisprezece ani. Doar părul care încadra acea faţă era schimbat. O singură şuviţă de un alb strălucitor sclipea în părul ei de un roşu închis, pieptănat spre spate, la tâmpla stângă.

Deci, până la urmă Medusa o atinsese şi pe ea.

-Ţi-am spus că te face mai frumoasă. Lion stătea în uşă, în spatele ei.

– De ce nu mi-ai spus?

– Câteodată, femeile sunt ciudate cu lucrurile astea. N-am vrut să te supăr. Nu era important.

Ea ridică mâna şi atinse dunga albă strălucitoare.

– Încă o cicatrice.

– Nu. El veni lângă ea şi o sărută pe tâmplă cu aceeaşi infinită blândeţe pe care i-o arătase de când se trezise la vinărie. O medalie de curaj. Apoi plecă, lăsând-o să o privească pe străina familiară.

Lion şi Lorenzo erau adânc cufundaţi în conversaţie când ea intră în salon două ore mai târziu, dar se opriră imediat ce o văzură.

– Nuanţa asta de albastru îţi vine foarte bine, dar trebuie să recunosc că îmi lipseşte pătura aia barbarică, zise Lorenzo, ridicându-se în picioare. Rochiile sunt ceva comun, nu crezi?

– Basala şi soţia lui se vor întoarce curând şi vom mânca, zise Lion. L-am trimis să facă nişte aranjamente, iar nevasta lui s-a dus la *mercato* să-ţi comande pantofi.

Sanchia înaintă şi se opri în faţa lor.

– Aceste „aranjamente" privesc cumva cumpărarea plecării mele cu prima corabie spre Marseille?

Lion deveni rece.

– Şi dacă ar fi aşa?

– Nu aş pleca. Îşi ridică mâna ca să oprească protestul lui. Mă crezi atât de simplă, încât să nu-ţi fi ghicit planul? Vrei să mă trimiţi într-un loc unde crezi că voi fi în siguranţă, în timp ce voi doi plecaţi după Damari. Ar fi trebuit să fiu oarbă şi surdă ca să nu observ cum şuşoteaţi şi complotaţi pe tot drumul de la Mandara.

– N-am vrut să te supărăm, zise Lion. Chiar tu ai spus că vrei linişte.

– Dar nu până când nu o voi merita.

– *Santa Maria*, cine altcineva ar merita-o mai mult decât tine? Prin ce ai trecut tu la Mandara ar trebui să-ţi aducă o viaţă de linişte.

– Nu cât timp Damari trăieşte.

– Eu şi cu Lorenzo vom avea grijă...

– Nu. Sanchia îl privi în ochi. După Solinari voiam doar să uit ce îmi făcuse Damari, dar pentru ce s-a întâmplat la Mandara nu poate exista nici iertare şi nici uitare.

– *Cristo*, Sanchia. Nu te voi mai implica din nou cu bastardul ăla.

– Atunci mă voi implica singură, zise ea cu forţă. Uiţi că eu am fost *acolo*. Am amintiri care vor fi cu mine toată viaţa şi trebuie să se facă dreptate. Nu voi putea să îmi amintesc ce a făcut dacă nu îmi voi putea aminti şi că a fost pedepsit, iar eu am

luat parte la pedepsirea lui. Tu înțelegi ce i-a făcut lui Piero? Avea doar șase ani și...

– Șșșt, știm, *cara*. Știm.

– Și Caterina. Nu merita să moară. Niciunul dintre ei nu merita să moară.

– Are dreptate, zise Lorenzo brusc. Are dreptul să facă parte din asta, Lion.

– Și are dreptul să fie pusă în pericol? Ai văzut ce i s-a întâmplat la Solinari, iar atunci aveam mulți ducați cu care să ne pavăm drumul. Acum avem doar inteligența împotriva lui Damari și armatei lui.

– Atunci ar fi bine să fie niște inteligențe foarte ascuțite. Lorenzo se duse la fereastră și rămase privind carcasele în ruină ale corăbiilor de pe șantier. Și este evident că avem nevoie de orice fel de ajutor. Dacă nu o iei tu, atunci o iau eu.

Lion făcu o mișcare violentă cu mâna.

– Blestemat să fii, Lorenzo, dacă... se opri, ca și cum s-ar fi temut să pronunțe gândul care îi răscolea mintea.

– Dacă o pierzi și pe ea? Nu-ți face griji. Ești atât de înnebunit după Sanchia încât probabil că vei muri glorios apărând-o pe ea, așa că nu vei avea timp de regrete prosteşti.

Sanchia îl privi pe Lorenzo cu ochi goi, apoi începu să râdă. Râsul îi era timid, ruginit, dar totuși râs și simți cum nodul de furie și durere din ea se desfăcea miraculos.

– Asta are toată logica macabră pe care o așteptam de la tine, Lorenzo.

– Întotdeauna sunt logic.

– Nu-mi place. Lion dădu din cap obosit. Dar este evident că nu vă pot mișca pe niciunul dintre voi.

– Este foarte înțelept din partea ta să te predai, pentru că s-ar putea să ai nevoie de Sanchia. Lorenzo se întoarse de la fereastră. Pentru că nu voi putea să te ajut cu Damari.

Lion îl privi cu atenție.

– Este alegerea ta, desigur.

– Crezi că mă dau înapoi de la această treabă? Lorenzo dădu din cap. Dar tu vorbești doar de Damari. Ai uitat că el nu ar fi putut să facă ce a făcut dacă nu ar fi avut aprobarea și suportul lui Borgia și a papei. Damari a fost sabia, dar cei doi Borgia au fost cei care au ținut această sabie. Pentru mine Cesare și Alexandru poartă cea mai mare parte din vină.

– Cu siguranță că poartă o parte din vină.

– Și, gândește-te la asta, de-a lungul întregii sale cariere, Cesare Borgia a adoptat orice măsură a avut la îndemână ca să cucerească orașele din calea sa. Metoda folosită de Damari la Mandara a avut avantajul că era economică și a provocat o devastare completă. Cine poate să spună că Borgia nu va folosi din nou ciuma dacă va fi nevoie?

– Doamne Dumnezeule! șopti Sanchia.

– Exact. Dacă e să fie făcută dreptate, trebuie să fie făcută pentru toți trei. Lorenzo zâmbi. Și, din moment ce eu sunt cel mai calificat pentru treaba asta, mă ofer voluntar să distribui dreptatea asupra nobilei case Borgia.

Sanchia și Lion îl priviră uimiți.

– L-ai omorî pe papă? șopti Sanchia.

– Nu crezi că merită? Este total corupt, un om care și-a dorit puterea întreaga lui viață. Nu a cumpărat tronul papal cu sânge și ducați? Nu are mâinile murdare de sângele multor oameni?

– Nimeni nu spune că lumea nu ar fi mai bună fără el. Lion ezită. Dar, *Dio*, ar fi hazardant, dacă nu imposibil. Amândoi Borgia sunt tot timpul înconjurați de gărzi. Cum vei reuși?

– N-am idee. Mă voi gândi la ceva. Sunt foarte ingenios atunci când vine vorba de o provocare de o asemenea

magnitudine. Lorenzo se opri. Dar poți să fii sigur că nu vor muri ușor.

O întrebase dacă Caterina murise ușor, își aminti Sanchia, iar ea îi spusese că nicio moarte de la Mandara nu fusese ușoară.

– Deci Damari este al meu, zise Lion.

– Și al Sanchiei. Nu fi egoist, Lion. Lorenzo se îndreptă spre ușă. Plec la Cesena să aflu câte ceva despre locul unde se află Ducele Valentino. Ar trebui să fiu înapoi în câteva zile. Veți mai fi aici?

Lion dădu din cap.

– Am decis să-i vând șantierul naval lui Basala și să-l țin doar pe cel din Marseille. Voi avea nevoie de timpul ăsta ca să închei tranzacția.

Sanchia îl privi surprinsă.

– Părăsești Italia?

– *Noi* părăsim Italia. Nu mai este nimic aici pentru noi deocamdată. Ți-am spus cândva că Mandara este țara mea. Ridică din umeri. Acum Mandara nu mai există.

Lorenzo dădu din cap.

– E mai bine să uiți de Mandara. Deschise ușa. Mai vorbim când mă întorc.

Lorenzo se întoarse în seara celei de-a treia zi, așa cum promisese.

– Borgia a plecat la Roma, anunță el. A plecat aproape imediat după ce a primit vizita lui Damari. Se spune că bunul duce era vesel, așa că putem presupune că a plecat spre tatăl său cu Dansatorul Vântului.

– Și Damari? întrebă Lion.

– Plănuia să se întoarcă la Solinari ca să „scape de Andreas în tihnă", cită Sanchia cu amărăciune.

– Şi nu va sta mult acolo. O să-l îngrijoreze faptul că nu am lansat atacul asupra lui Solinari, şi va trebui să ştie dacă am împrăştiat boala ca să poată lua măsuri să-l protejeze pe Borgia. Probabil că va veni întâi aici, la Pisa. Lion se încruntă. Şi va aduce destui oameni ca să fie siguri că nu avem nicio şansă să-i opunem rezistenţă.

– Atunci cred că este timpul să ne completăm planurile, zise Lorenzo cu un zâmbet discret.

Lion dădu din cap.

– Şi să le punem în mişcare.

În dimineaţa următoare, Lorenzo părăsi Pisa îndreptându-se spre Roma.

La o zi după el, Lion şi Sanchia plecară spre Florenţa.

Era foarte ciudat pentru Sanchia să meargă călare prin aceeaşi Porto San Friano prin care plecase cu multe luni în urmă. Totuşi, nu fusese cu prea mult timp în urmă, realiză ea uşor şocată. Plecaseră din Florenţa prin poarta asta pe la începutul lunii martie, iar acum era sfârşitul lui iulie. Parcă trecuse o viaţă de când Lion venise la prăvălia lui Giovanni după acea copilă speriată şi nervoasă.

Se gândea la acea Sanchia de parcă ar fi fost o persoană total diferită, gândi ea tristă. Ei bine, aşa şi era.

– Eşti foarte tăcută. Lion o întrebă: Eşti obosită?

Anxietatea se făcea simţită în vocea lui, iar Sanchia încercă să înăbuşe iritarea care se ridica în ea.

La început, răsfăţul lui îi adusese un sentiment de securitate şi confort de care avea mare nevoie, dar acum, când era mai puternică, era de nesuportat.

– Mă gândeam câte s-au întâmplat de când am plecat din Florenţa. Nu mai sunt aceeaşi persoană.

El tresări.

– Cine nu s-ar fi schimbat după pedeapsa pe care ți-am aplicat-o?

– Nu ai vrut să-mi faci rău.

– Asta n-a făcut ca răul să nu vină asupra ta. Eu sunt vinovat.

Sanchia inspiră adânc. Răsfățul lui Lion, felul în care evita să o atingă de parcă era o sfântă și nu o femeie pe care o dorea, toate apăreau din cauza faptului că se simțea vinovat.

– Cine știe ce mi s-ar fi întâmplat dacă rămâneam aici? întrebă ea blând. Ar fi putut fi la fel de rău. Niciun loc nu este sigur în întregime.

– Dacă nu te luam de aici, nu l-ai fi cunoscut niciodată pe Damari.

– Dar era deja un Caprino în viața mea.

– Nu-i același lucru.

Dio, omul ăsta era încăpățânat. Era evident că era nevoie și de altceva în afară de cuvinte ca să-l facă să se răzgândească.

– Crezi că Giulia ne va ajuta?

– Vom afla în curând. *Casa* ei este... Se opri inhalând aerul cu putere, ca un om care fusese lovit pe neașteptate.

Sanchia îl privi alarmată.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Uitasem de uși. Lion își opri calul și rămase privind la ușile magnifice din bronz ale catedralei din Florența, cu ochii sclipindu-i umezi. Porțile Paradisului ale lui Ghiberti. Când eu și cu Marco eram copii, tata ne aducea la Florența ori de câte ori îl vizita pe Lorenzo de Medici. Tata insista să merg cu el la palat ca să învăț cum să mă port cu prinții, dar pe Marco îl lăsa de capul lui. Marco era amețit de bucurie. Era beat de arta lui Michelozzi și de ideile lui Alberti, frumoasele statui și picturi. Se opri, neputând să mai continue pentru moment. Și cel mai mult îi

plăceau uşile astea din bronz. Se trezea înainte de ivirea zorilor ca să poată vedea cum le atinge prima lumină a dimineţii, ieşea din drumul lui cu patru străzi ca să le vadă. O dată mi-a zis: „Lion, dacă aş putea sculpta ceva la fel de frumos ca uşile astea, n-aş mai vrea să ajung în ceruri. Aş sta toată ziua în faţa lor şi i-aş întreba pe toţi cei care trec prin faţa lor: Le-aţi văzut? V-aţi uitat bine la ele?".

Sanchia înghiţi ca să scape de nodul care i se aşezase în gât.

– Eram aşa de obişnuită să trec prin faţa catedralei, încât abia am observat uşile.

– Nu şi Marco. Lucrurile frumoase erau întotdeauna noi pentru el. Scutură din cap. Dar cei mai mulţi dintre noi uită să vadă lucrurile familiare. Numai după ce le pierdem realizăm cât de valoroase erau pentru noi.

– Aşa este. Sanchia dorea cu disperare să îl consoleze, dar ştia că nimic din ceea ce ar fi spus nu i-ar fi uşurat suferinţa profundă pe care o simţea în el în acel moment.

– Nu e *de ajuns*. E prea târziu. Mâna lui strânse cu violenţă frâul. Îl vreau înapoi! Îi vreau pe toţi înapoi, Sanchia!

Ea rămase tăcută, privindu-l cu o tandreţe plină de agonie.

Apoi el îşi îndreptă umerii şi slăbi strânsura frâului.

– Mă port prosteşte, zise el aspru. Nu sunt un băieţel care plânge pentru ceea ce nu poate avea. Se uită la ea. Te-am supărat.

– Pe *mine*? Era exasperată. Putea simţi tensiunea şi durerea strânse în el, dar nu o lăsa să vadă decât un colţişor înainte de a ridica din nou zidul din el. Tu eşti cel supărat.

– Prostii. Sunt bine. Îl îndemnă pe Tabron să pornească. Vino. *Casa* Giuliei este pe strada următoare.

Giulia Marzo îşi ridică privirea obosită din catastiful cu

socoteli atunci când camerista ei îi aduse pe Lion şi Sanchia la ea în cameră.

– Ce surpriză să te văd, Lion. Parcă spusesei că nu mă vei mai vizita niciodată. Privi de la Sanchia la Lion. Văd că încă o mai ai pe mica ta sclavă. Ţi-a adus plăcere?

– Mai multă decât i-am adus eu ei. O împinse pe Sanchia cu blândeţe într-un scaun de lângă uşă. Stai jos, *cara*. Din moment ce Giulia este nepoliticoasă, trebuie să ne facem singuri confortabili.

– Când ai făcut tu altfel? întrebă Giulia sec. După cum îmi amintesc, ai făcut întotdeauna aşa cum ţi-a plăcut. Făcu o pauză. Aşa cum ţi-a plăcut să-l omori pe Caprino.

– Te-a supărat moartea lui?

Ea scutură din cap.

– Ca să fiu sinceră, mi-ai făcut o favoare. M-am mişcat repede şi am preluat multe dintre afacerile lui Caprino. Fiind femeie, nu am putut să iau locul lui Caprino în întregime, dar se poate spune că acum am mult mai multă putere decât atunci când ne-am văzut ultima oară.

– Mă bucur de succesul tău şi de rolul minor pe care l-am jucat. Tonul lui Lion era ironic. Deşi, trebuie să mărturisesc, am fost tentat să-ţi tai frumosul gât aşa cum am făcut cu acela al lui Caprino.

Ea îngheţă şi privirea îi alergă spre panglica cu clopoţel aflată în cealaltă parte a camerei. Se forţă să zâmbească.

– De ce ai fi vrut să faci asta?

– Caprino a avut un singur mod de a afla că destinaţia noastră era Solinari. Normal că i-am pus câteva întrebări în legătură cu numele informatorului său. Lion zâmbi. Singurul motiv pentru care nu am venit după tine, Giulia, a fost că m-am învinovăţit pe mine că am menţionat destinaţia în apropierea ta, iar Caprino

mi-a spus că suspecta că ai ținut informația până când nu i-ar mai fi fost de folos. Era atât de înveninat încât am fost nevoit să-l cred.

Giulia expiră uşurată.

– N-am vrut să-ți fac rău. Erau doar afaceri.

– Iar tu eşti o femeie de afaceri excelentă, nu-i aşa? Lion se apropie cu un pas de ea. De aceea mă aflu aici. Vreau să-ți fac o propunere.

Ochii Giuliei sclipiră cu interes, iar ea se sprijini de spătarul scaunului.

– Sunt dispusă oricând să ascult o propunere din care iese profit.

– Are profit. Vreau să-l atragi pe Damari la Florența. Sanchia spune că ai mai făcut afaceri cu el în trecut.

– O dată. Giulia se strâmbă. Dar am lucrat prin Caprino.

– Dar îți ştie numele?

– Sigur că da, toată lumea ştie de *casa* mea. I-a cerut lui Caprino în mod specific să-i aducă una dintre femeile mele.

– Ştii ce i-a făcut? întrebă Sanchia cu forță.

– Nu este treaba mea, zise Giulia repede. Fata nu a avut nimic împotrivă să meargă. Ca să spun adevărul, era fericită la gândul că pleacă.

– Nu avea cum să ştie – Sanchia îşi scutură capul. E un monstru.

– Nu era treaba mea, repetă Giulia, adăugând pe un ton mai calm. Nu trebuia să o ucidă. M-a păcălit.

Sanchia o privi uimită şi deschise gura ca să vorbească, dar Lion o opri scurt.

– Dorim să-i trimiți un mesaj lui Damari, în care să-i spui că îi ai pe Lionello Andreas şi pe sclava lui Sanchia, la tine în casă. Spune-i că am fugit la Florența şi te-am implorat să ne primeşti,

şi că ai auzit că plăteşte bine dacă reuşeşte să pună mâna pe amândoi.

– De ce ați venit la mine şi nu la Mandara?

– Mandara nu mai există.

– Adevărat?! Giulia era evident uimită. Se pare că ai un motiv mai puternic să te răzbuni pe Damari decât credeam. Care este motivul pentru care vrei să-l atragi aici?

– Tu care crezi că este?

Giulia încuviință dând din cap.

-Şi te vrea îndeajuns de mult încât să vină aici ca să te prindă?

– Mai mult decât de ajuns.

– Şi cât de mult eşti dispus să plăteşti pentru ajutorul meu?

– Cinci sute de ducați.

– Nu e de ajuns. Riscul e prea mare.

– Trebuie să fie de ajuns. Nu am de unde să-ți dau mai mult.

– O să mă gândesc. Giulia se ridică. Vino mâine.

– Vreau răspunsul tău acum, zise Lion direct. Şi-l voi avea acum.

Giulia zâmbi vag.

– Nu ai fost întotdeauna atât de nerăbdător. Ezită, o încruntătură îi încreți fruntea lată. Foarte bine, facem târgul.

– Bine. Vorbim despre asta mai târziu. Lion o ajută pe Sanchia să se ridice. Nu avem unde să stăm până când soseşte Damari. Ne dai două camere?

– Două? Zâmbetul Giuliei deveni malițios. Dacă ceri două camere, înseamnă că ea nu îți oferă atâta plăcere pe cât spui. Te-am avertizat că aşa va fi.

– Sanchia a fost bolnavă. Lion se îndreptă spre uşă. Şi nu s-a vindecat încă. Ne dai camerele sau nu?

– Sigur. Va fi plăcerea mea. Giulia se îndreptă grațioasă spre uşă. Poate că e mai bine să te am sub ochii mei. Nu cred

că ar fi bine să-i promit lui Damari ceva ce vrea şi pe urmă să nu pot să i-l dau.

– Trebuie doar să oferi, nu să şi dai. O răceală bruscă sublinie tonul lui Lion.

Giulia zâmbi dulce peste umăr.

– O simplă scăpare, *caro*. Urmează-mă. Desigur că vei ocupa camera care ţi-a plăcut în trecut, şi vom găsi ceva şi pentru fată.

– Nu sunt *bolnavă*, îi zise Sanchia printre dinţi lui Lion în timp ce o urmau pe Giulia de-a lungul holului. Mă simt foarte bine acum. De ce i-ai spus...

Giulia se oprise în faţa unei uşi şi se întoarse brusc cu faţa la ei.

– Asta e bună pentru tine, Sanchia. Deschise uşa. O să-ţi trimit sus o cadă cu apă caldă pentru baie. Strâmbă din nas delicat. Mirosul de cal îmi aminteşte de mirosul pe care îl aveai când ai venit prima dată aici. Sper că ţi-ai învins aversiunea faţă de apă şi săpun.

Sanchia îşi muşcă buzele ca să nu dea drumul replicii usturătoare care îi stătea pe limbă. Nu trebuia să o lase pe femeia asta să o mânie. Lion zicea că aveau nevoie de Giulia.

– Mulţumesc, mi-ar plăcea o baie.

– Vei avea nevoie de mine? întrebă Lion cu fruntea încreţită de încruntătura grijulie atât de familiară.

– Nu, *nu* voi avea nevoie de tine. Mă simt foarte bine. Sanchia intră în cameră şi trânti uşa în urma ei, urând imediat râsul potolit al Giuliei.

De ce era aşa de mânioasă? Ar fi trebuit să o ignore pe Giulia, nu să o lase pe femeia aia să o enerveze. Totuşi, nu era niciun dubiu, răutatea Giuliei o supărase. Era o prostie să o lase pe Giulia să o enerveze, când în trecut nu făcuse asta.

Dar atunci nu știa că îl iubește pe Lion.

Și nu știa cum era să-l aibă în ea, plăcerea fierbinte, amețitoare pe care i-o provoca intrând și ieșind din ea, ridicând-o la fiecare mișcare a lui.

Santa Maria, corpul ei prindea viață din dorință și așteptare la gândul momentului când Lion va veni în ea.

Nu numai corpul, ci și emoțiile îi erau renăscute. Simțea dorință, mânie, gelozie. Da, gelozie pentru orele pe care Lion le petrecuse în patul Giuliei. Gelozie pentru frumusețea ei și pentru lucrurile pe care știa să le facă pentru a-i aduce lui plăcere. Era clar că femeia încă îl dorea; nu făcuse nicio tatonare, dar invitația fusese categoric subînțeleasă. Va fi acceptată această invitație?

Lion nu mai avusese nicio femeie din noaptea când fusese cu Sanchia în camera din turn, și nimeni nu știa mai bine ca Sanchia că era un bărbat cu dorințe puternice. Durerea îi golise pe amândoi de orice în afară de tandrețe și dorința de a mângâia și de a fi mângâiați dar, dacă ea prindea viață, cine putea spune că dorințele lui Lion nu se trezeau și ele?

Cristo, și ce moment neconvenabil, să se întâmple atunci când Giulia Marzo se afla în apropiere nu numai ca să-i alimenteze dar să și-i potolească dorința.

Sanchia se puse pe treabă – trecuse prin atâtea încât terminase cu emoțiile meschine.

Știu dintr-o dată că voia cu disperare să își trăiască viața din plin... să simtă, să îngrijească grădinile ei de trandafiri așa cum îi spusese Caterina să facă. Voia să aibă copii și să cunoască dragostea așa cum trebuia să fie.

Medusa o lăsase în viață și, pe toate cele sfinte, va *trăi* acea viață.

19

Iertați-mă Messer, dar înțeleg că aveți o cameră de închiriat.

– Înseamnă că ai înțeles greșit. Luigi Sarponi avea o față profund ridată și cu maxilare mari, iar încruntătura care îi răsucea acum fața însemna, evident, că voia să descurajeze și să intimideze. Nu am nicio cameră de închiriat și, dacă aveam, nu ți-ar fi plăcut. Casa mea nu este pentru cei de teapa ta. Găsește-ți să stai în altă parte. Sunt o mulțime de proprietari care cerșesc încă de la începutul verii. Roma nu este un loc sănătos în care să stai vara.

– Nu ești Luigi Sarponi?

– Sunt.

– Și n-ai lucrat la bucătăria Sfinției Sale până în luna aprilie acum trei ani?

Luigi încuviință prudent.

– Ba da.

– Atunci ești exact omul cu care doresc să vorbesc. Permite-mi să mă prezint: sunt Lorenzo Vasaro. Lorenzo făcu un pas înainte și, pe când lumina lumânării de pe masă îi căzu direct pe față, Luigi făcu instinctiv un pas înapoi.

– Avem multe lucruri de discutat. Lorenzo zâmbi. Și cred că după ce vom fi terminat de vorbit, vei găsi că ai o cameră de închiriat.

– Vorbești în dodii. Luigi Sarponi turnă vin în cupa de lemn a lui Lorenzo, apoi într-a lui, după care se așeză la masa de lemn zgâriat, în fața lui Lorenzo. Ce vrei de la mine?

– Numai ce vrei tu pentru tine. Lorenzo se aplecă în față, peste masă. Lumina lumânării de seu arunca umbre sub pomeții lui înalți și lumina răceala de cristal a ochilor lui. Ceea ce vrei de peste trei ani.

– Și ce anume vreau?

– Moartea familiei Borgia.

Sarponi îngheță. Privirea lui cercetă fața impasibilă a lui Lorenzo.

– Ești prost informat.

– Pentru că nu ți-ai strigat ura pentru ei în cele patru colțuri ale lumii? Dacă ai fi făcut asta, nu aș mai fi avut nevoie de tine. Lorenzo zâmbi. Dar dacă greșesc, iar tu nu ai niciun interes în subiectul ăsta, nu doresc să te plictisesc. Să plec din casa ta?

Sarponi își coborî privirea spre cupa din mâna lui.

– De ce ai venit la mine?

– Am pus întrebări, întrebări foarte discrete dar, de obicei, mi se răspunde la întrebări.

– Înțeleg de ce se întâmplă asta, zise Sarponi acru. Și după ce pleci, se închină toți și se roagă la toți sfinții ca să nu te mai întorci niciodată.

– Exact. Lorenzo râse înfundat. Dar ție nu ți-e teamă de mine, nu-i așa, Luigi? Nici nu am crezut că o să-ți fie. Am auzit că ești un pungaș ursuz, cu un temperament rău, care nu se teme nici de Dumnezeu și nici de diavol.

Sarponi își ridică cupa la buze.

– Nici Dumnezeu și nici diavolul nu-mi pot face nimic mai mult decât mi-au făcut ei deja.

– Care dintre ei ți-a luat fiul, Luigi? întrebă Lorenzo cu blândețe.

Sarponi se gândi un moment, apoi bău cu sete și puse cupa goală pe masă.

– Diavolul. Îl privi pe Lorenzo direct în ochi. Ce ştii despre Mario al meu?

– Ştiu că a fost omorât într-o noapte de o bandă mascată care bătea străzile Romei. Omorau şi mutilau din plăcere, şi ştiu că la scurt timp după ce a fost omorât ai demisionat din postul de bucătar secund la bucătăriile Sfinţiei Sale, ca să ocupi un post mai mic în bucătăriile lui Messer Obano. N-ai avut niciun motiv să pleci de la Vatican, şi s-a presupus că Messer Obana ţi-a dat un bonus gras ca să vii la el.

– Dar tu nu crezi.

Lorenzo dădu din cap.

– Se spune că Cesare Borgia conducea banda care ţi-a ucis fiul. Într-adevăr, există poveşti cum că el şi gărzile lui încă mai găsesc amuzant să-şi răsfeţe gusturile în modul ăsta, dar că acum se duc mai de grabă peste graniţe ca să o facă.

– Nu sunt poveşti, zise Sarponi răguşit. Este adevărul. Ce poate să însemne orbirea unui artist sau asasinarea unui băiat pentru marele Il Valentino? Ducele este în ligă cu tatăl lui. Alexandru stă pe tronul lui papal, noi îi sărutăm picioarele, iar el îşi lasă iubitul fiu să se dedea la orice act de cruzime şi – îşi opri avalanşa de cuvinte şi inspiră adânc. Mario nu era ca mine. Avea o fire dulce şi totdeauna un zâmbet pentru oricine. Era ucenic la un cizmar. I-am spus să se facă bucătar, ca mine, dar zicea că atâta timp cât oamenii trebuie să meargă pe jos, nu va muri de foame.

– Eşti sigur că Borgia l-a omorât?

– A fost atacat la o distanţă scurtă de aici şi nu era mort când mi-a fost adus acasă. Avea opt lovituri de spadă prin corp, dar nu era mort. Luigi privi fără să vadă flacăra pâlpâitoare a lumânării. S-au jucat cu el. Se simţeau în siguranţă din cauza măştilor, vezi tu.

– Dar l-a recunoscut pe Borgia?

– Nu, a fost medalia. Pelerina lui Borgia s-a desfăcut, iar Mario a văzut ordinul Sf. Mihail pe care regele Franței i-l dăduse ducelui. Il Valentino este foarte mândru de darul ăsta și îl poartă întotdeauna.

– Dar nu ai spus nimic, nimănui?

Buzele lui Luigi se încrețiră.

– Cui să spun? Sfinției Sale? Sau poate lui Michelotto Corella, asasinul favorit al ducelui? Nu, aș fi ajuns în Tibru. Nu îl mai servesc pe șarpele ăla de la Vatican și nici pe progenitura lui ticăloasă. Își mută privirea de la lumânare la Lorenzo. Ai de gând să mă omori acum?

– De ce să fac asta?

Luigi ridică din umeri.

– M-am gândit că ai putea fi unul dintre asasinii lui Borgia care încearcă să șteargă niște urme.

– Și totuși ai vorbit cu mine.

– Nu mai țin prea mult la viață. Nu am nevastă, iar fiul meu e mort. Își frecă ceafa. Muncesc, vin acasă, dorm. Sunt motive prea puține ca să mă țin de viața asta.

– Nu intenționez să te omor pe tine.

O scânteie de interes aprinse ochii întunecați ai lui Luigi atunci când Lorenzo apăsă ultimul cuvânt.

– Borgia? Adevărat?

– Amândoi Borgia. Lorenzo zâmbi. Cu ajutorul tău. Nu crezi că proiectul ăsta ar putea să te interneze puțin?

– Posibil, zise Luigi precaut. Dar cum pot fi omorâți? Toți merg însoțiți de gărzi.

– Nu mă gândeam la un cuțit între coaste.

– Otravă? Nu există gustător la Vatican, dar asta pentru că nu este nevoie de vreunul. Una dintre gărzi este în bucătărie în

tot timpul când se prepară mâncarea şi însoţeşte servitorii până în sufragerie.

– Hmmm, n-am ştiut asta. Este o situaţie care ar putea fi dificilă.

– Dificilă? Luigi râse scurt. Garda nu îşi ia niciodată ochii de la noi. Ar fi imposibil.

– Cei doi Borgia vor muri în mai puţin de o lună.

Luigi vru să-l contrazică, dar se opri şi cercetă faţa lui Lorenzo.

– Te... te cred.

– Dar mă vei ajuta?

Luigi ezită.

– Vrei să mă întorc să lucrez în bucătăria Sfinţiei Sale?

Lorenzo dădu din cap.

– Şi să mă ajuţi pe mine să găsesc de lucru ca ajutor de bucătar tot acolo. Înţeleg că ducele ia aproape toate mesele cu Sfinţia Sa de când s-a întors din Romagna.

– Se zice că a făcut o nouă criză de vărsat şi nu vrea să fie văzut în afară. Luigi îşi scutură capul. Nu arăţi ca un lacheu de bucătărie.

– Atunci mă vei ajuta să-mi schimb felul în care arăt.

Luigi îl privi critic.

– Poate dacă nu te-ai mai uita direct la nimeni. Ochii tăi...

– Ochii mei pot fi cât vrei tu de înşelători.

– Şi eşti prea curat. Trebuie să ai mâinile curate, dar puţină grăsime şi murdărie pe faţă şi pe păr ar fi de preferat. Zâmbi maliţios. Şi nu mai face baie. Miroşi prea frumos.

Lorenzo tresări, privind părul alb neîngrijit al lui Luigi.

– Sunt sigur că nimeni nu este mai priceput în privinţa murdăriei decât tine. Mă pun cu totul la dispoziţia ta. Lorenzo făcu o pauză. De acord?

Luigi încuviinţă dând încet din cap.

– De acord.

– *Bellissima*, zise Lion când Sanchia îi deschise uşa.

Sanchia se strâmbă.

– Cel puţin nu mai miros a cal.

– M-am gândit că ţi-ar plăcea să-i vizitezi pe Elizabet şi pe Bartolomeo în seara asta. Apoi putem lua masa la taverna din piaţă. Va fi mult mai plăcut decât să mâncăm aici.

Sanchia se lumină la faţă.

– Chiar am putea? Aveam de gând să-i vizitez mâine, dar mi-ar plăcea să-i văd chiar acum.

– Iar ei vor vrea să te vadă pe tine.

Zâmbetul ei se şterse.

– Va trebui să le spun despre Piero.

– Le-am făcut deja o vizită ca să le spun că vei veni. Le-am spus despre moartea lui Piero.

Sanchia simţi cum o copleşeşte un val de căldură pentru el. Apoi Lion o luă de braţ cu blândeţe şi o escortă de-a lungul holului.

– Ai suferit destul. Acum e timpul să te sprijini de mine şi să mă laşi să duc eu poverile.

O făcea din nou, gândi ea îngrijorată, o trata de parcă ar fi fost un copil neajutorat, aşa cum fusese Bianca. Trebuia să facă ceva ca să-l oprească.

Totuşi, după ce îi vizitară pe Elizabet şi pe Bartolomeo, era recunoscătoare că îl avea lângă ea şi se putea baza pe el.

– Ce s-a întâmplat? privirea lui Lion se fixă îngrijorată asupra ei în timp ce o conducea către piaţă. Păreai destul de fericită când erai cu tinerii însurăţei, dar acum pari... Păru să îşi caute cuvintele. Melancolică.

– Nu e nimic. Simți cum o podidesc lacrimile și clipi ca să le alunge. E o prostie din partea mea, dar mă simt dintr-o dată... singură. Elizabet și Bartolomeo sunt fericiți și ocupați cu viețile lor. Nu mai au nevoie de mine, nu-i așa?

– Nu ai vrut tu să se întâmple așa?

– Oh, da. Ți-am spus că e o prostie din partea mea. Grăbi pasul fără să se uite la el. Cred că, din cauză că mi se par pierduți pentru mine la fel ca Piero.

– Sanchia. Mâna lui Lion o prinse de braț. Nu ești singură atâta timp cât mă ai pe mine.

Ea înghiți în sec. Îi arăta din nou aceeași tandrețe și căldură, de parcă ar fi fost o invalidă fragilă care trebuia tratată cu multă grijă ca să nu se îndepărteze de el. Poate că așa o vedea el, gândi ea brusc panicată. Dacă nu simțea niciun fel de pasiune pentru ea, doar vină și responsabilitate?

Brusc, înțelese încotro să meargă.

– Ai dreptate, nu sunt singură. Te am pe tine și pe Lorenzo. Începu să meargă și mai repede. Nu, pe Lorenzo nu îl am cu adevărat. Acum nimeni nu îl are pe Lorenzo. Poate cu excepția ta. Crezi că se descurcă bine la Roma? Nu mi-a plăcut...

– Nu e vorba doar de Elizabet și Bartolomeo, te porți ciudat de când am ajuns la *casa* Giuliei. Dacă vrei să te retragi din planul ăsta, spune-mi și voi încerca altfel.

– Nu doresc să mă retrag. De ce continui să crezi că mi-e teamă? Nu mi-e teamă de Damari.

– Atunci de ce ți-e teamă?

– De nimic. Plecă de lângă el grăbindu-se înainte. Nu mi-e foame. Cred că mă voi întoarce la *casa* să mă culc. Du-te la tavernă fără mine.

– Ar trebui să mănânci. N-ai mâncat nimic de...

– Nu mi-e foame. Începuse să alerge, strecurându-se prin mulțime așa cum făcea când era o hoață, tot pe aceste străzi.

– Sanchia!

Îl ignoră pe Lion şi continuă să alerge. Îi auzi paşii în urma ei pe pietrele din caldarâm, dar nu o ajunse până când nu începu să alerge în susul scărilor spre etajul doi al *casei* Giuliei.

Mâna lui o prinse cu asprime de umăr şi o răsuci spre el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu tine? Eşti bolnavă?

– Nu, nu sunt bolnavă. Scăpă din strânsoarea lui şi termină de urcat scările. Nu sunt slabă şi nici speriată. Se grăbi de-a lungul coridorului către camera ei. Şi nu mă voi sparge dacă îmi spui cuvinte aspre.

El o ajunsese din nou şi o opri punându-i mâna pe umăr.

– Asta e foarte bine, pentru că îţi voi spune o mulţime de cuvinte aspre. Ochii îi sclipeau de mânie în timp ce o târa pe hol, deschise uşa propriei lui camere, şi o trase înăuntru. Nu merit asta Sanchia. Închise uşa trântind-o. Ştiu că eşti într-o stare delicată, dar...

– Starea mea nu este delicată, zise ea printre dinţi. De câte ori trebuie să-ţi spun? Dar poate că preferi să mă crezi delicată ca să ai o scuză şi să nu mă atingi. Aşa te vei simţi liber să o chemi pe Giulia Marzo aici şi...

– Nu o vreau pe Giulia în patul meu, zbieră el.

– De ce nu? Mi-ai spus o dată că nu m-ai atinge dacă ea ar fi în apropiere.

– Am minţit. Eram furios că mă stârnisei atât de tare.

– Dar acum nu te mai stârnesc cu nimic decât cu milă. Aşa că de ce să n-o aduci pe Giulia în patul tău?

Mâinile lui se îndreptară spre gâtul ei ca şi cum ar fi vrut să o stranguleze.

– *Cristo*, asta e recunoştinţa pe care o primesc pentru răbdarea mea? Nu mă stârneşti? *Madre di Dio*, am vrut să te iau

în vinărie când erai neajutorată şi îndurerată şi te aflai pe la marginea nebuniei. Şi eu eram îndurerat, dar trupul meu nu recunoştea şi nici nu respecta acea durere. O trase în braţele lui, iar mâinile ei se îndreptară spre fesele lui musculoase. Sunt atât de furios pe tine încât aş vrea să te bat, dar tot te vreau. O trase spre coapsele lui, iar ea simţi tăria excitării lui. Spune-mi, sunt stârnit, Sanchia? Nu-i aşteptă răspunsul, ci o ridică în braţe şi o duse până la pat. Nu o vreau pe Giulia. Te vreau pe tine!

O aruncă pe pat şi îi ridică rochia şi cămaşa. Îşi desfăcu pantalonii, iar bărbăţia lui se eliberă impertinentă. Se vârî repede între picioarele ei.

– Ţi se pare că sunt stârnit, Sanchia?

O pătrunse adânc, împingându-şi coapsele nebuneşte ca să intre cât mai mult în ea.

Ea ţipă, căutându-i umerii orbeşte cu mâinile. El îngheţă.

– Te-am rănit. Degetele lui se vârâră între ei mângâind-o, excitând-o. E vina ta. Te-am rănit, fir-ar să fie?

– Nu, şopti ea. Doar că...

– Atunci *ia-mă*.

Ritmul era sălbatic, dur, aproape brutal în pasiunea şi dorinţa lui. Ea îşi zvârcolea capul pe pernă dintr-o parte în alta, încercând să nu ţipe, copleşită de intensitatea dorinţei care îi cuprinsese fiecare muşchi şi nerv din trup. Încercă să-l ajute, dar tremura mult prea rău ca să poată face şi altceva decât să-l ţină. Tremura şi el, realiză ea vag, respiraţia îi era aspră, pieptul i se mişca de parcă ar fi alergat.

El ţipă şi îşi dădu capul pe spate, gâtul lui puternic arcuindu-se, corpul devenindu-i rigid de parcă ar fi fost lovit de o săgeată.

– Sanchia, nu mai mă pot ţine...

– N-o face! Propria ei plăcere explodă cu o furie care o uimi şi o lăsă slăbită.

Câteva minute mai târziu îl simți cum pleacă de lângă ea și îi trage cu grijă rochia în jos, dar era mult prea amețită ca să deschidă ochii. Ceva metalic, rece, îi atinse buzele.

-Bea asta, te va pune pe picioare.

Deschise ochii și îi văzu fața aspră deasupra ei. Era încă furios pe ea, înțelese ea amețită. Se ridică într-un cot și luă cupa din argint.

– Am nevoie să fiu pusă pe picioare.

El tresări.

– M-ai supărat.

– Te cred. Nu ai fost blând.

– A fost vina ta, zise el cu forță. Ce fel de om crezi că sunt? Nu te puteai aștepta la altceva.

Ea mai luă o înghițitură de vin.

– Îmi amintesc că mi-ai spus că trebuie să te iau în mine de câte ori ai nevoie. Măcar de data asta nu m-ai proptit de un copac.

El se încruntă.

– Presupun că o să încerci din nou să mă părăsești. Ei bine, n-o să permit asta. Dacă vrei să rup hârtia de proprietate, trebuie să te măriți cu mine. Își întoarse privirea de la ea. Nu o să ai o viață rea. Dacă nu mă înfurii, voi încerca să fiu blând cu tine.

– Să mă mărit cu tine?

– De ce ești surprinsă? Ți-am spus că m-aș căsători cu tine dacă aș putea. *Dio*, am vorbit până și de copii.

Ea își scutură capul.

– Nu m-am gândit niciodată la căsătorie pentru mine. Pare ciudat...

– Gândește-te acum. Pentru că nu-ți voi da drumul.

Ea dădu din cap solemnă, genele coborându-i ca să-i acopere ochii.

– Mă voi gândi.

El se încruntă.

– Te-ai gândit destul. Ce ai de zis? Nu mai sunt la fel de bogat ca...

– Da.

– Eşti de acord? O privi neîncrezător. Nu eşti furioasă pe mine?

Ea încercă să-şi ascundă un zâmbet.

– La ce mi-ar folosi? N-ai să te schimbi. Făcu o pauză. Mulţumesc sfinţilor.

El o privi intens.

– Nu te deranjează asprimea mea?

Ea scutură din cap.

– E o parte din tine. Nu pot separa asprimea de blândeţe. Nu pot spune „Da, iubesc latura asta a lui Lion Andreas dar nu, nu voi iubi cealaltă parte." Iubesc întregul bărbat.

Un zâmbet îi lumină treptat faţa.

– Adevărat?

– Adevărat, zise ea moale. Îţi iubesc dorinţa şi blândeţea şi încăpăţânarea şi... Ce faci?

– Te dezbrac. Râsul lui era plin de bucurie. Vreau să-ţi dau mai multă dorinţă pe care să o iubeşti. De rest ne vom ocupa mai târziu. O privi în ochi şi zise încet. Dar de data asta nu ne vom mai grăbi, şi voi fi blând. Se strâmbă. Dacă pot.

Râsul Sanchiei se uni cu al lui, iar ea se întinse în pat şi îl primi încă o dată în braţele ei şi în trupul ei.

– De ce ai făcut-o? Degetele lui Lion mângâiau şuviţa de un alb strălucitor de la tâmpla ei. Nu sunt un prost. Ştiu că m-ai mâniat intenţionat, când tot ce voiam eu era să-ţi ofer onoare şi cuvinte dulci.

– Voiam să te aduc înapoi la mine şi era singurul fel în care ştiam să o fac. Am înţeles că mă întorceam la viaţă şi doream să mergem împreună pe acelaşi drum. Se opri. Şi poate că mi-a fost şi puţină teamă. Erai atât de diferit...

– Cele mai multe dintre femei ar fi aplaudat diferenţa asta. Tu de ce te-ai temut de ea?

Ea râse tremurat şi îşi trecu buzele peste umărul lui gol.

– Sunt o sclavă. Sclavele nu sunt tratate cu blândeţe şi cuvinte dulci. M-am simţit stânjenită. Făcu o pauză. Un timp m-am întrebat dacă nu cumva simţeai că e de datoria ta să ai grijă de mine pentru ceea ce am făcut la Mandara.

– Nu datorie – dragoste. Te respect pentru ceea ce ai făcut la Mandara, dar te iubesc de mult timp. El rămase tăcut un moment. Te vei căsători cu mine?

Ea îşi ridică capul şi îl privi surprinsă.

– Sigur că da. Ţi-am spus că eu...

– Acum. Avem timp înainte să sosească Damari. Vom merge mâine la preot să facem aranjamentele.

Îl privi cercetătoare. Expresia lui era încordată, tensionată.

– De ce simţi nevoia să ne grăbim atâta?

– Vreau să fii a mea. Nu-i de ajuns?

Şi voia să fie protejată de numele lui dacă nu ar fi reuşit să-l omoare pe Damari, înţelese ea şi simţi că îngheaţă. Îşi cuibări obrazul în adâncitura umărului său.

– E de ajuns. Şi eu vreau să simt că eşti al meu, şopti ea. Da, vom merge la preot mâine.

– Ce facem aici? întrebă Luigi morocănos. Soarele arde prea tare pentru o plimbare prin pădure. Nu-mi plac toată verdeaţa asta şi aerul proaspăt.

– Nu-ţi place nimic din ceea ce nu poţi fierbe într-o oală sau

cazan. Răspunse Lorenzo absent, în timp ce privirea lui cerceta copacii şi tufişurile de pe ambele părţi ale drumului. Mă întreb cum ai reuşit să ai un fiu. Nu-ţi plac nici bărbaţii, nici femeile, nici animalele.

– Am preparat într-o noapte nişte cidru fiert foarte bun şi am băut atât de mult încât servitoarea de la spălătorie mi s-a părut la fel de apetisantă ca un purceluş cu un măr în gură. Nouă luni mai târziu i-a dat naştere lui Mario şi l-a lăsat într-un coş în bucătărie când a fugit cu un marinar. Tată la vârsta mea! Luigi dădu trist din cap. Am fost aşa de mânios când am văzut copilul, încât am ars gâsca pe care o frigeam.

– Ce poveste de dragoste încântătoare. Trezeşte nu numai patosul, ci şi gustul. Sunt sigur că ai fost un tată splendid.

– M-am obişnuit, zise Luigi cu un geamăt. După un timp chiar mi-a... plăcut.

Lorenzo îi aruncă o privire.

– Câţi ani avea băiatul când a fost omorât?

– Şapte'şpe. Luigi merse un timp fără să vorbească. Am vorbit ieri cu Simonedo despre tine.

– Ah, ilustrul maestru al bucătăriei. Ce părere are despre munca mea?

– Crede că ai simţurile adormite. Zice că stai retras în bucătărie ca un şarpe speriat şi nu spui niciodată nimic.

– Păi, mi-ai spus să nu mă uit la nimeni. M-am gândit că ar fi bine să nici nu vorbesc.

Luigi mormăi ceva.

– Nu eşti de acord?

– Poate. Ai limba veninoasă ca o pişcătură de scorpion. Simonedo spune că munceşti destul de bine şi mi-a mulţumit că te-am recomandat. Ce crezi despre garda care supraveghează prepararea mâncării?

– Un individ cu o privire extrem de ascuțită.

Luigi încuviință.

– Laraba are ochi de șoim. Borgia au folosit otrava destul de des ei înșiși ca să știe să-și aleagă un om bun, iar cu Laraba, ar trebui să fii magician ca să poți strecura otravă în mâncare.

– Sunt de acord. Lorenzo se opri cu privirea asupra unei tufe plină de ciorchini de flori delicate de un roz pal. Ce priveliște frumoasă, Luigi! Nu eram sigur că pot găsi frumusețea asta aici, la marginea Romei. În orașul meu natal, Napoli, întâlnești tufele astea frecvent, creșteau chiar și în grădina mea. Ah, ce încântător era să văd primăvara primele flori. Dă-mi securea.

Luigi se încruntă, în timp ce-i dădea securea lui Lorenzo.

– Nu știam de ce a trebuit să car eu securea asta.

– E foarte practic așa. De ce să fiu eu animalul de povară, când tu ești mult mai bun să faci asta?

– Și acum te apuci să tai din tufele astea caraghioase? Te avertizez, nu te las să le plantezi în grădina mea. E doar pentru ierburi de gătit.

– Luigi, sunt profund rănit de faptul că nu vrei să-ți împarți peticul de pământ cu mine. Lorenzo tăie repede câteva crengi mari din tufă. Acum, ce e mai bine? Un petic de frumusețe înfloritoare pentru priviri sau ierburi și vegetale pentru burtă?

– Burta. Nu-ți vei planta florile idioate în grădina mea.

Lorenzo oftă și îi dădu securea înapoi lui Luigi.

– Oh, foarte bine. Adună crengile tăiate și le luă în brațe. Înseamnă că va trebui să le găsesc o altă întrebuințare.

– I-am trimis mesajul lui Damari, zise Giulia imediat ce Lion deschise ușa răspunzând ciocănitului ei. Santini va livra scrisoarea mea. Caprino l-a mai folosit o dată, așa că Damari îl va recunoaște și poate că se va simți mai în siguranță. Zâmbi. Santini

este unul dintre bunurile pe care le-am obținut prin moartea lui Caprino. Este un om de încredere, atâta timp cât mita oponentului nu este prea mare.

– Nu putem cere mai mult de-atât, nu-i așa? întrebă Lion. O mită sau o amenințare pot fi la fel de eficiente în a controla o loialitate îndoielnică.

Zâmbetul Giuliei dispăru.

– Ce vrei să spui? Te gândești să mă amenințî?

– Numai dacă este nevoie.

Privirea Giuliei trecu peste umărul lui spre Sanchia care încă mai era în pat. Gura ei se încordă.

– Văd că nu vei mai avea nevoie de cealaltă cameră.

– Nu. Lion se opri. Astăzi mergem la preot. Vrem să ne căsătorim înainte de sfârșitul săptămânii.

– Să vă căsătoriți? Ochii ei se măriră. Te însori cu ea? Dar de ce să... își potoli repede expresia mânioasă. Presupun că trebuie să faci cum crezi tu că e mai bine. Dădu să plece. Îți voi spune când primesc vești de la Damari.

– Ai împrăștiat crengi și crenguțe pe toată podeaua mea, se plânse Luigi. N-o să le strâng, să știi.

– Dragul meu Luigi, sunt perfect conștient că nu ții nimic curat în văgăuna asta în afară de oalele și tăvile tale. Lorenzo mai tăie încă un mănunchi de frunze în formă de lance de pe creanga pe care o ținea cu genunchii. Și sunt sigur că nu vei suferi din cauza acestei dezordini pe care o adaug dezastrului ăsta de cameră.

– Nu ți-am cerut să te muți aici. Luigi adăugă: Mario ținea casa curată. Am încercat să-i spun că nu e un lucru sănătos, dar el râdea și zicea, „Papa, mâncarea ta va avea un gust urât dacă se amestecă cu praf. Vino, ne vom petrece seara măturând și lustruind.

– Şi evident că nu ai mai făcut nici una nici alta de când a murit el. Lorenzo rupse o floare roz, delicată de pe ramură şi i-o aruncă lui Luigi, lovindu-l în obraz. Recunoaşte că îţi place să mă ai aici. Sunt cineva asupra căruia îţi poţi arunca veninul.

– Nu-mi place că eşti aici. De ce mi-ar plăcea? Luigi luă floarea şi o mirosi. Nu eşti un companion plăcut aşa cum era Mario al meu. Tu doar îmi cheltuieşti banii munciţi din greu arzând lumânările ca să-ţi citeşti cărţile şi vorbeşti doar ca să mă ironizezi.

– Dar şi mănânc bucatele tale delicios preparate cu o apreciere pe care nu o întâlneşti în fiecare zi.

– E adevărat, zise Luigi cu ranchiună. Nu eşti un prost când vine vorba de lucrurile importante ale vieţii. Poate că d-aia te şi tolerez.

– Poate. Lorenzo puse de-o parte ramura acum golită. Dă-mi, te rog, cealaltă ramură.

Luigi împinse ramura spre el peste masă.

– Dar nu mai merg cu tine la plimbare prin pădure. Aş fi putut petrece dimineaţa făcând altceva mai bun.

– Înţeleg că a fost un mare sacrificiu pentru tine.

– Şi pentru ce? Luigi se ridică şi începu să adune ramurile şi crengile aruncate pe jos. Ca să ai tu ce ciopli. Duse braţul de crengi către vatră şi le aruncă peste pietre.

– Ce faci? întrebă Lorenzo blând.

– În niciun caz nu fac curat după tine, zise Luigi repede. Poţi să-ţi cureţi singur mizeria. Mă gândeam să mă scutesc de munca de a mai aduce lemne pentru focul de seară.

– Un gând foarte practic. Lorenzo îşi coborî privirea asupra crengii pe care o ţinea între genunchi şi mai tăie o ramură. Dar nu aş face asta dacă aş fi în locul tău.

– De ce nu?

– Pentru că, dacă scaperi un amnar peste crengile astea,

Lorenzo tăie încă o creangă plină de flori, în scurt timp vom fi amândoi foarte morți.

– Tremuri. Mâna lui Lion se strânse peste mâna Sanchiei în timp ce urcau scările catedralei. Nu ai niciun motiv să fii speriată. Îi zâmbi. După ce ai înfruntat ciuma, căsătoria cu mine nu poate fi la fel de rea.

– Nu e teamă. Sanchia își umezi buzele cu limba. Nu știu de ce mă simt atât de nesigură.

– Nu ești mulțumită că ne căsătorim?

Ea dădu din cap.

– Mai mult decât mulțumită. Sunt fericită că ne căsătorim. Te iubesc. Te voi iubi întotdeauna, *caro*.

El se aplecă și își trecu buzele peste tâmpla ei.

– Și eu te voi iubi întotdeauna. Se opri când pătrunseră în semiîntunericul catedralei. Așteaptă aici. Voi vorbi cu preotul.

Făcu o plecăciune și porni repede de-a lungul navei.

Ea îl privi cum mergea pe aleea de marmură către preot, care se întorsese de la altar și îi privea curios. Lion era puternic și iubit. Nu visase niciodată să aibă o dragoste atât de puternică și pasionată. Atunci de ce simțea o asemenea nervozitate la gândul de a-și uni viața cu cea a lui Lion?

Poate unde citise prea multe povestiri despre dragostea nobilă, iar a ei era una foarte obișnuită și pământeană.

O rază de soare trecu prin vitralii și se transformă în curcubeu, scăldându-i pe Lion și pe preot în lumină. Mirosul de flori, de tămâie și de lumânări o cuprinse pe Sanchia în parfumul lor amețitor.

Lion se întoarse cu spatele la preot și întinse mâna către ea.

Ea se înclină și porni de-a lungul navei cu privirea fixă pe fața lui Lion.

BIBLIOT

Apoi el îi zâmbi şi ea se simţi plină de un sentiment de uimire şi bucurie, radios ca lumina care se cernea prin ferestre. Radianţa trecu prin ea, o ridică, până ce simţi că strălucea cu aceeaşi putere ca lumina diamantului ce îi înconjura pe Lion şi pe preot.

Dumnezeule, era atât de simplu! De ce nu înţelesese mai înainte ceea ce acum i se părea atât de simplu?

Dragostea, ca şi viaţa, era compusă din dealuri şi văi, din tăceri şi din sunete de trompete. Durerea şi neliniştea erau necesare... Cum altfel ar putea aprecia momentele ca acesta?

Splendoare.

20

De ce ai vrut să ne întâlnim aici? Damari o privi pe Giulia cu suspiciune. De ce nu în propria ta *casa*?

– Ăsta este un han destul de plăcut, la o distanță sigură de Florența. Giulia se întoarse de la fereastra care dădea către curtea grajdurilor. Văd că ai adus un detaşament mare de oameni. Mi-am închipuit că aşa va fi.

– Nu-l voi scăpa din nou pe Andreas sau pe femeia aceea.

– Dar nu poți pierde ceea ce nu ai. Giulia făcu o pauză. Încă.

– Îi *voi* avea.

– Dacă prețul este destul de mare. Făcu semn spre oamenii din curte. Şi nu-i vei lua de la mine cu atâția oameni. Am bani să adun de trei ori mai mulți oameni ca să păzească ce este al meu.

– Tu? O curvă?

– Nu l-ai recunoscut pe Santini? El este doar o mostră din cele ce am luat de la Caprino. Curând voi fi cea mai puternică femeie din Florența. Caprino a fost un om şiret şi am învățat mult observându-l de-a lungul anilor.

– Nu fac afaceri cu femei.

– Ştiu. Preferi să le abuzezi. Ridică din umeri. Nu te-am iertat pentru Laurette. Îmi va ridica prețul.

Damari ezită.

– Îi ai? Cu adevărat?

– Îi am în palmă. Au venit la mine să-mi ceară să-i ajut să te

momească în plasa lor. Mi-au oferit cinci sute de ducați. Le-am spus că nu sunt de ajuns ca să fiu satisfăcută, dar Lion a fost destul de prost încât să mă creadă când în sfârșit am fost de acord.

– Și ce sumă te-ar satisface?

– O mie cinci sute de ducați.

– Ridicol. O să iei mult mai puțin.

Ea își scutură capul.

– Dacă îl vrei pe Andreas și pe curva lui, îmi vei plăti prețul pe care îl cer.

Damari fierbea de furie. Curva asta lacomă vorbea serios.

– Unde sunt?

– Unde tu nu poți da de ei. Zâmbi. Dar eu da.

Damari își strânse pumnii.

– Plătesc o mie de ducați, curvă împuțită ce ești.

– Nu-mi place să fiu insultată. Acum prețul este o mie șase sute de ducați.

– Jegoasă ce ești, nu poți... Damari încercă să-și potolească furia atunci când văzu expresia de pe fața ei. Îți voi plăti prețul.

– Excelent.

– Dar nu am la mine o sumă atât de mare. Va trebui să aștepți plata. Când mă întorc la Solinari îți trimit banii.

Ea râse sincer amuzată.

– Trebuie să am încredere în tine? Dădu din cap. Sigur, întoarce-te la Solinari, dar fără să obții ceea ce vrei.

– Ți-am spus, nu am ducații aici.

– Atunci va trebui să ne gândim la altceva. Ea rămase tăcută un moment. Ți-i voi aduce la Solinari. Vom schimba bunurile pe ducați pe loc.

– Cum îi vei aduce acolo? Andreas nu e prost.

– Dar are încredere în mine. Adăugă. Cu unele rezerve. E

greu pentru un bărbat să creadă că o femeie care i-a oferit plăceri îl va trăda.

– O vreau şi pe femeia lui. La preţul ăsta nu vreau să mă lipsesc de ea.

– Şi femeia, fu de acord Giulia. Dumnezeu ştie că nu ţin la ea.

– Cum o vei face?

– Aşa cum ai spus cu atâta delicateţe, sunt o curvă şi de aceea familiarizată cu prafuri şi poţiuni care să le facă pe femeile din casa mea ceva mai binevoitoare. O doză puţin mai mare şi Lion împreună cu sclava lui vor dormi pe tot drumul spre Solinari. Îşi ridică o sprânceană. Numai dacă nu vrei să-i omor? Mie mi-e indiferent.

– Nu, zise Damari. Îi vreau vii.

– M-am gândit eu că asta o să vrei. Ei bine, curând îi vei avea pe amândoi la Solinari, să faci ce vrei cu ei.

Damari se simţi cuprins de o plăcere care aproape că îi înecă mânia şi frustrarea pe care le simţea pentru căţeaua asta arogantă. Ei bine, poate că şi curva asta va avea o surpriză când va intra pe porţile de la Solinari. Avea o voinţă de fier care putea să-i aducă multă bucurie când va încerca să i-o învingă.

– Când?

– Dă-mi o zi sau două ca să le liniştesc suspiciunile, apoi le voi pune prafurile în vin. Se îndreptă spre uşă. Nu poate dura prea mult deoarece se aşteaptă să primesc un mesaj de la tine cât de curând.

– Deci într-o săptămână?

Ea dădu din cap şi deschise uşa.

– Dacă totul merge bine, te poţi aştepta să-ţi fie aduşi într-una dintre zilele din săptămâna viitoare.

– De ce nu strecori crengile printre lemnele pentru focul din dormitoarele lor? întrebă Luigi. Ziceai că fumul omoară.

– Nu este o metodă foarte sigură, răspunse Lorenzo. E august şi nu au nevoie de foc prea des. Am putea aştepta săptămâni întregi ca să fie aprins un foc şi chiar şi atunci, dacă coşul e curat şi trage bine, sau dacă ei nu vin prea aproape, vaporii doar i-ar îmbolnăvi. Nu, e mai bine să folosesc ramurile ca frigări ca să frig carnea pentru masă. Lemnul va otrăvi mâncarea în timp ce se gătește.

Luigi se opri şi luă una dintre ramuri privind-o fascinat.

– Ce arbust e ăsta care are moartea în el, precum şi flori frumoase?

– Oleandru. Lorenzo îi zâmbi. O plantă foarte folositoare. Nu are nicio parte care să nu fie mortală. O frunză poate ucide un bărbat. Chiar şi nectarul acestor flori „frumoase" poate trimite un om în mormânt.

– Eşti sigur că va intra destulă otravă în carne încât să facă treaba?

– Nu, dar este cea mai bună şansă a noastră. Lorenzo ridică cupa la gură şi îl privi pe Luigi peste marginea ei. Mai ții minte ce trebuie să faci?

– Nu sunt idiot. Mi-ai spus de destule ori, zise Luigi cu acreală. Voi strecura crengile în grămada de lemne pentru bucătărie mâine dimineață.

– Dar azi trebuie să te asiguri că hornul din bucătărie trage cu putere. Lorenzo adăugă cu asprime: Chiar dacă va trebui să-l cureți tu însuți. Dacă n-o faci, s-ar putea să ajung la fel de mort ca Sfinția Sa, din moment ce eu voi avea grijă de frigări.

– Ştii că servitoarea de la spălătorie îngrijeşte de obicei frigările.

– Mâine voi avea eu grijă de ele. Creează un sos nou cu

care să ungem carnea şi insistă pe lângă Simonedo că nu poţi avea încredere în servitoare să facă asta. Asta îţi va da un motiv să-i ţii pe ceilalţi departe de vatră. Nu vrem ca vreunul dintre ei să inhaleze fumul şi să se îmbolnăvească înainte de a fi gata carnea. Imediat ce carnea ajunge pe frigare, pretinzi că eşti bolnav şi pleci din bucătărie. Eu mă voi strecura afară imediat ce carnea pleacă din bucătărie, şi vin aici. Fii gata să părăseşti Roma imediat.

– Un sos nou nu se creează peste noapte, zise Luigi jignit şi ignorând toate detaliile, cu excepţia celor importante pentru el. E nevoie de timp şi multe eforturi înainte ca amestecul să fie făcut în proporţiile necesare. Oricine ştie câte ceva despre bucătăria fină, ştie şi că nu poţi crea un sos...

– Poate bucătarii obişnuiţi, dar tu îmi spui că eşti extraordinar.

– Ştii că sunt extraordinar.

– Atunci dovedeşte-o. Un sos nou până mâine-dimineaţă.

Luigi se încruntă.

– Te crezi foarte deştept. Ei bine, refuz să deconspir unul dintre felurile mele de mâncare. Îi vom omorî pe Borgia săptămâna viitoare.

Lorenzo îşi scutură capul.

– Toată lumea ştie că Cesare a venit să-i ceară bani tatălui său pentru o nouă campanie. S-ar putea să nu mai fie la Roma săptămâna viitoare.

– Dar nu pot să inventez... Luigi se încruntă fioros. Miere. Poate că voi putea folosi miere cu puţină scorţişoară...

Lorenzo zâmbi satisfăcut sprijinindu-se leneş de spătarul scaunului şi îşi întinse picioarele în faţă.

– De ce se poartă Giulia atât de bine cu mine? întrebă Sanchia răsucindu-se în cerc în faţa lui Lion. Uită-te la rochia

asta. Trebuie să fie una dintre cele mai bune din garderoba ei şi ea nu numai că mi-a dăruit-o, dar a şi trimis o servitoare cu ea să fie modificată. Nu crezi că e ciudat?

– E o rochie foarte frumoasă. Îmi plac panglicile astea albastre de pe corsaj. Poate că ei nu-i stă aşa de bine în alb cum îţi stă ţie.

– Arată bine în orice. Sanchia se strâmbă. Şi să nu-mi spui că nu ai observat.

– Observ doar frumuseţea nevestei mele, aşa cum se cade să facă un virtuos bărbat însurat. O luminiţă poznaşă apăru în ochii lui negri. Deşi, trebuie să recunosc, te prefer fără rochie. S-ar putea ca Giulia să nu fie bună cu tine, ci crudă cu mine. Îşi înclină capul şi o privi critic. Da, eşti mult prea îmbrăcată. Trimite-i rochia înapoi şi vom...

O bătaie în uşă îl întrerupse şi se întoarseră amândoi în timp ce uşa era deschisă de Giulia. Ducea cu ea o tavă din argint, cu trei cupe din argint şi zâmbea în timp ce se apropia de ei graţioasă.

– Rochia arată fermecător pe tine, Sanchia. Mie nu mi-a stat niciodată bine cu ea. Aşează tava pe masa lustruită şi luă două dintre cupe, dându-i una Sanchiei şi una lui Lion. Am găsit vinul ăsta de Mandara pe care mi l-ai adus ultima oară când ai venit să mă vezi, Lion. Întotdeauna ţi-a plăcut mai mult decât orice vin cu care se poate lăuda Florenţa. Ridică propria ei cupă. Beţi, zise ea moale, cu un zâmbet care îi lumină frumuseţea feţei. Şi pe urmă o să vă spun veştile bune care mi-au ajuns la urechi despre prietenul nostru Damari.

Nenorocitul de horn nu trăgea bine!

Dio, doar cu câteva minute în urmă flăcările erau perfecte, iar acum arunca fumul în bucătărie!

Lorenzo îşi întoarse faţa de la frigarea pe care se rumenea

mielul uns cu miere şi inhală profund. Apoi, ţinându-şi respiraţia, se întoarse şi se aplecă peste flăcări ca să privească în sus pe horn şi să încerce să vadă dacă nu apăruse vreun blocaj.

– Cum merge cu mielul?

Lorenzo se întoarse şi îl văzu pe bucătarul şef, Simonedo, încruntându-se nerăbdător la el.

Lorenzo îşi mută repede privirea şi murmură.

– E aproape gata, doar câteva minute, dar hornul...

– Ce? Vorbeşte mai tare, neghiobule!

– Hornul nu trage prea bine.

– Probabil că e doar un porumbel. Simonedo se întoarse. E un cot în horn şi, din când în când, câte un porumbel zboară acolo şi rămâne prins. O să trimitem mâine un coşar să-l scoată. Să stingi focul după ce se face mielul.

Un porumbel. Dumnezeule, un porumbel!

Lorenzo zâmbi sec în timp ce se aşeza în faţa focului, blocând vaporii de restul bucătăriei cu corpul lui şi încercând să-şi întoarcă faţa şi să respire superficial.

Cristo, dacă fumul continua să intre înapoi, nu numai mielul avea să fie terminat în noaptea asta.

Bătăile din uşă erau ciudat de dezordonate. Când Luigi deschise uşa, îl văzu pe Lorenzo în prag.

– *Santa Maria*, de ce baţi? Nu mi-ai arătat niciodată o asemenea curtoazie, din noaptea când ai dat buzna în viaţa mea. Unde ai fost? Trebuia să ajungi aici cu ore în urmă. Au mers bine lucrurile? Luigi rânji. Sosul meu a fost superb. Păcat că ducele şi Sfinţia Sa nu-l vor aprecia. Am fost tentat să rămân ca să aud ţipetele. Făcu o pauză. De ce stai acolo? Intră şi o să-ţi dau un pahar de vin cu mirodenii, iar tu îmi vei povesti cum s-a înecat Cesare cu propria-i fiere. Mi-ai spus să nu rămân, dar nici tu nu ai

rezistat să mai întârzii, nu-i aşa? E ca şi cum mie nu mi-ai permite plăcerea, dar tu te înfrupţi din ea.

– Nu am stat.

– Atunci unde ai fost?

– M-am... pierdut.

– Te-ai pierdut? Cum să te pierzi... Luigi se opri şi întinse mâna trăgându-l pe Lorenzo în casă şi spre cercul de lumină făcut de lumânare. Inhală cu putere. O transpiraţie uleioasă acoperea faţa lui Lorenzo, iar pupilele dilatate îi dominau ochii gri. Ce s-a întâmplat?

– Un porumbel. Nu e amuzant? Un porumbel... în horn. M-am gândit la toate, dar...

– De ce n-ai plecat sau să fi inventat un motiv ca să stingi focul?

– Eram prea aproape.

– *Stupido. Idiotto.* Ochii negri ai lui Luigi scânteiară în lumina lămpii. Îmi spui mie să mă opresc şi să plec dacă se întâmplă ceva, iar tu faci asta. Ai creier de bou şi nu mai multă minte decât un pui decapitat.

– Mi-aş dori să te opreşti... să nu-mi mai arunci aceste denumiri urâte. Lorenzo se clătină, iar ochii i se împăienjeniră. Sunt convins că nu aşa trebuie să te porţi – genunchii i se înmuiară – cu un om pe moarte.

– Madona Giulia Marzo e la poartă cu o căruţă, stăpâne.

Damari se simţi cuprins de excitare.

– O aşteptam. Se ridică şi-i făcu semn lacheului să plece. Lăsaţi-o să intre.

– Este însoţită de nişte oameni.

– Ce!

– Zice că nu intră pe poartă fără să aibă protecţie.

– Câți oameni?

– Cinsprezece.

Cățeaua era mai pricepută decât crezuse el. Cinsprezece oameni nu erau o amenințare pentru palazzo, dar exista posibilitatea ca să trebuiască să o lase să se întoarcă liberă la *casa* din Florența.

Damari înjură printre dinți în timp ce ieșea din palat și traversa curtea, cu privirea ațintită asupra multitudinii de torțe ținute de soldații din spatele porților.

Se opri lângă porți și strigă:

– Mi-ai adus ce mi-ai promis?

Giulia Marzo își mână calul înainte, părăsind căruța, și îi zâmbi în lumina torțelor.

– În căruță. Vezi și singur.

– Așa voi face. Retrageți soldații de lângă căruță. Se întoarse spre gărzi. Deschideți poarta. Patru dintre voi veniți cu mine și înconjurați-mă cât timp sunt în afara porților.

Un moment mai târziu, îngenunchea în fânul din căruță, uitându-se în jos la Lionello Andreas și la Sanchia. Păreau cufundați într-un somn profund, dar trebuia să fie sigur. Își ridică mâna și izbi cu forță obrazul stâng al Sanchiei. Ea nu se mișcă.

– Satisfăcut? Giulia își aduse calul mai aproape. Prafurile mele sunt cele mai bune. Acum, banii mei.

– Intră și ia-i. Zâmbi. Dar, natural, nu voi permite soldaților tăi să te însoțească.

– Atunci eu nu pot permite să iei bunurile. Buzele ei se încordară. Am avut destule probleme ca să ți-i aduc, iar tu începi să mă enervezi. Poate că ar trebui să uit de înțelegerea noastră și să mă întorc cu ei la Florența. Sunt sigură că Lion este destul de disperat să te omoare și își va reînnoi oferta de cinci sute de ducați.

– Nu! Sări din căruță. Deschideți porțile, strigă el în timp ce trecea printre soldați către poartă. Într-o zi, Madonna Giulia, voi avea imensa plăcere de a-ți face cunoștință cu prietenul meu Fra Luis. De fapt se află chiar acum la palazzo, așteptând sosirea lui Andreas și a Sanchiei. Păcat că nu poți sta cu noi.

Se dădu într-o parte și privi cum căruța și călăreții treceau de porți. Făcu un pas mai aproape de căruță, cercetând cu privirea fața lui Andreas.

– Stau cam nemișcați. Sper că nu i-ai omorât, nu-i așa? Îi vreau în viață.

O sabie era îndreptată la câteva degete de gâtul lui! Ochii negri ai lui Lion îl priveau cu ferocitate, în timp ce spada împungea gâtul lui Damari. Cum de reușise fiul ăla de curvă de Andreas să tragă spada de sub fân și să se miște atât de repede? Mâna lui Damari se îndreptă instinctiv spre mânerul propriei spade.

– Nu o trage, zise Andreas cu răceală. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să-ți tai beregata.

– La mine! țipă Damari. Proștilor! La mine!

– Sunt ocupați pe moment, zise Lion împungând din nou gâtul lui Damari. Acesta a fost primul meu ordin pentru oamenii Giuliei. În momentul în care intram pe porți, câte o spadă îndreptată spre spatele fiecăreia dintre gărzi.

Vorbele lui Andreas se confirmară când Damari aruncă o privire cu coada ochiului.

– Prostule, sunt mai multe gărzi în palazzo. Nu te poți lupta cu toți. Suntem mai mulți decât voi.

– Nu pentru mult timp. Andreas făcu semn către unul dintre soldați care se duse imediat la porțile deschise și mișcă o torță într-un arc larg de trei ori. Sunt șaptezeci și șapte de oameni care așteaptă în pădure și care vor fi aici curând. Vor fi suficienți, din moment ce oamenii tăi sunt angajați ca și acești soldați ai

Giuliei. Nu au niciun fel de loialitate față de tine și îmi imaginez că primul lucru pe care îl vor face în momentul în care vei fi mort, va fi să încerce să se târguiască ca să aibă și ei parte din jefuirea palatului. Cu siguranță că nu vor pierde timpul încercând să-i piardă pe dușmanii unui om mort.

Sanchia coborî din căruță și veni lângă Lion. O vânătaie cumplită i se întindea pe obrazul stâng, dar expresia de pe fața ei era la fel de rece ca a lui Andreas.

– *Buona sera*, Damari. Ziceai că vrei să-ți petreci mai mult timp cu mine, și nu m-am putut gândi la un loc mai bun decât Solinari.

– Pari foarte mulțumită de tine, se încruntă Damari. Trebuie să te felicit pentru rezistența de care ai dat dovadă. N-ai fluturat nici măcar o pleoapă când te-am lovit.

– Mă așteptam la asta. Sanchia îl privi neclintită. Și ar trebui să-ți mulțumesc. Tu ai fost cel care m-a învățat să îndur, Damari.

– Și te voi învăța mai mult. Fra Luis te așteaptă în donjon. Îți amintești de Fra Luis?

– Îmi amintesc. Sanchia își scutură capul uimită. Nu înțelegi că s-a terminat? Vei muri, Damari.

El scutură din cap.

– Soarta mea nu este să mor de mâna celor de teapa ta. Am un destin măreț. Îi voi urma pe Borgia spre o putere pe care nimeni nu visează că există. Oamenii mei vor ieși curând din palat și mă vor salva.

– Nu par să se grăbească prea tare.

– Haideți să terminăm. Giulia își aduse calul mai aproape și opri lângă ei. Nu-mi place violența.

– M-ai trădat, curvă. Fața lui Damari se crâmpoți de ură în timp ce o privea. Am avut o înțelegere și tu m-ai trădat.

– Aşa cum m-ai trădat şi tu pe mine, zise Giulia. Ca să spun adevărul, eram aproape să mă aliez cu tine, dar, dintr-o dată, m-am întrebat de ce să primesc doar o mie şase sute de ducaţi când palazzo-ul tău trebuie să aibă mult mai mult? Făcu semn cu mâna şi şase soldaţi descălecară. Labirintul. Aveţi grijă, este păzit.

Privi, în timp ce soldaţii îşi trăgeau săbiile şi porneau în fugă spre intrarea sudică a labirintului.

– Sanchia a avut bunătatea să deseneze harta labirintului pentru ei, iar Lion încă mai are cheia de la magazie. Avem chiar şi o căruţă cu care să cărăm comorile. Singura întrebare era dacă puteam să obţin la timp serviciile acestor soldaţi pentru plecarea noastră. Din fericire, această problemă a fost rezolvată acum patru zile, când au fost eliberaţi pe neaşteptate din serviciul Lordului Gondolfo. Zâmbi ironică. Destinul, lord Damari.

– Ar fi trebuit să iei ducaţii mei. În felul ăsta nu vei primi nimic, decât o şedere scurtă în donjonul meu.

– Voi primi jumătate din comoară. Giulia făcu o pauză. Dar chiar dacă răsplata nu ar fi fost atât de mare, poate că aş fi fost tot de partea lor şi împotriva ta.

– Atunci nu eşti doar curvă, ci eşti şi proastă.

Ea îşi scutură capul.

– Laurette. Caprino mi-a spus cândva că nu e bine pentru afaceri să laşi o înfrângere nepedepsită. Îşi ridică bărbia şi zâmbi din nou când văzu restul soldaţilor venind în goană spre porţile deschise. M-ai înşelat, dar nimeni nu va încerca să mă înşele din nou după ce vor afla ce s-a întâmplat aici.

– Destul cu vorba, zise Lion nerăbdător. Îl chemă pe căpitanul din fruntea coloanei. Leagă gărzile şi asigură palazzo-ul. Se întoarse spre Damari. Iar tu vei merge cu noi la labirint şi vei aştepta ca bunurile să fie scoase din magazie.

O oră mai târziu, palazzo-ul era asigurat, iar căruța încărcată cu tablouri, lăzi mari pline cu ducați, bijuterii și aur.

Damari privea cu gura căscată, cum comoară după comoară era cărată pe lângă el.

– N-o să vă folosească la nimic. Le voi lua pe toate înapoi. Așa cum am luat înapoi Dansatorul Vântului. Zâmbi cu răutate. Dansatorul Vântului a pierit pentru totdeauna, Andreas. Se odihnește cu comorile particulare ale papei și va rămâne acolo pentru totdeauna.

– N-aș fi așa de sigur. Pentru totdeauna este foarte mult timp, și se spune că Dansatorul Vântului se întoarce întodeauna la familia mea... până la urmă.

– Pe dracu! A dispărut pentru totdeauna. O să vezi.

– Poate, dar tu nu o să vezi, zise Sanchia. Scoate-ți hainele.

Damari se răsuci spre ea.

– Ce?

Ea făcu un semn cu torța din mâna ei.

– Hainele. Scoate-le. Toate.

– Nu le scot!

Ea făcu un pas mai aproape de el.

– Atunci, hai să vedem dacă destinul tău îți va apăra pielea de arsură. Împinse periculos de aproape de fața lui torța arzândă.

El se dădu repede un pas înapoi și simți vârful spadei lui Andreas pe spatele lui.

– Căței. Spada lui Andreas trecu prin vesta de piele și prin cămașă și simți cum se răspândește durerea prin el. Începu să se dezbrace, trăgând hainele de pe el bucată cu bucată, în ritmul înjurăturilor pe care le murmura. Într-un târziu rămase dezbrăcat între ei doi.

– Aprinde intrarea nordică în labirint, strigă Lion peste umăr.

Damari privi cum unul dintre soldații care încărcau căruța ia

o torță de la unul dintre tovarășii săi și aleargă către colțul labirintului.

– Acum, zise Lion moale. În labirint, Damari. Nu trebuie să protestezi că vei muri acolo. Din câte îmi amintesc, îți este un loc foarte drag.

– Ai de gând să mă alergi prin labirint?

– Oh, nu. Lion își scutură capul. Vom lăsa flăcările să te alerge. A plouat foarte puțin luna asta. Arbuștii se vor aprinde foarte ușor... și focul se va întinde foarte ușor, Damari. Intrarea nordică va fi blocată de flăcări în câteva minute. Făcu semn cu capul spre deschiderea din fața lor. Vom aprinde deschiderea asta de cum intri în labirint.

– Dacă intru.

– Tu alegi. Sabia sau labirintul. Nu-ți sună familiar? Recunosc că aș prefera să alegi labirintul. E o anumită dreptate în asta. Expresia lui Lion deveni aspră. Îmi va face plăcere să te văd arzând așa cum a ars Mandara.

– Poate că flăcările te vor cruța ca să-ți poți îndeplini destinul măreț, zise Sanchia încet. Așa cum și tu i-ai cruțat pe oamenii Mandarei, așa cum ai cruțat-o pe biata Laurette.

– Mă *vor* cruța. Credeți că m-ați învins? Damari își scutură capul pe când se răsucea și se îndrepta spre intrare. Voi trăi să vă văd pe toți morți.

Mirosi fumul, auzi trosnetul flăcărilor din arbuștii din spatele lui de cum intră în labirint. Cățeaua și cu Andreas nu-și pierdeau timpul.

Putea să vadă o flacără care lumina cerul nopții în fața lui. Intrarea nordică ardea. Instinctiv începu să alerge, spinii îi rupeau carnea când se atingea de arbuști. Va scăpa. Trebuia să scape. Destinul lui trebuia împlinit.

Proștii aștia uitaseră că mai era o ieșire în afara acelora

care ardeau. Arbuştii din partea de vest prin care Andreas şi fratele lui scăpaseră, nu fuseseră încă replantaţi. Se putea strecura printre ei şi apoi se va ascunde în tufişuri până plecau ei.

Respiraţia îi deveni dureroasă în timp ce alerga. Nenorocitul de fum devenea din ce în ce mai gros, făcându-i ochii să lăcrimeze şi să-l usture.

Ah, chiar în faţă era gaura din arbuşti!

Se grăbi înainte şi începu să se strecoare frenetic prin deschidere. Ţipă în timp ce spinii îi găureau picioarele şi fesele şi îi înţepau organele genitale. Pentru această atrocitate îi va ucide! Îi va ucide pe toţi!

– Nu, Damari.

Privi în sus şi îngheţă, nemaisimţind spinii şi crengile ascuţite.

Sanchia stătea în faţa deschiderii circulare cu o torţă în mână. Expresia ei era severă, în timp ce dădea din cap încet.

– Trebuie să fie dreptate. Aprinse crengile de deasupra deschiderii. Piero. Le aprinse pe cele din stânga. Bianca. Atinse cu torţa partea dreaptă. Marco. În sfârşit, atinse partea de jos a cercului. Caterina.

– Nu! Damari se auzi urlând în timp ce se retrăgea din deschidere, iar flăcările îi atingeau pielea.

Căţeaua stătea dincolo de cercul de foc, părând la fel de delicată şi fragilă în rochia ei albă, ca o siluetă pe o camee.

– Încă una, zise ea încet. Aruncă torţa în mijlocul deschiderii. Mandara.

Arbuştii se aprinseră până sus, un zid solid de flăcări.

Avea să moară, gândi Damari ameţit. Nu, nu putea fi adevărat. Se retrase de lângă flăcări către potecă. Începu să alerge, încercând să vadă prin fumul care se îngroşa mereu.

Trebuia să existe o ieşire. Realiză că urlase cuvintele.

Arbuştii arzând erau de jur împrejurul lui, focul apropiindu-se mai mult, tot mai mult. Dădu un colţ. Un alt zid de flăcări!

Indiferent cât de repede alerga, nu putea scăpa de el. Flăcările îi atinseră spatele gol şi îşi dădu capul pe spate urlând în agonie. Restul corpului i se aprindea la fel de uşor ca arbuştii.

Nu, nu se putea. Avea un destin...

Lorenzo deschise ochii şi văzu faţa încruntată a lui Luigi deasupra lui. Înghiţi şi îşi umezi buzele uscate.

– Înţeleg că nu am plecat încă de pe pământ, din moment ce nu semeni deloc cu un înger.

– De ce crezi că meriţi să ajungi la ceruri?

– Pentru că am omorât doi demoni mari?

Luigi îşi scutură capul.

Lorenzo se strâmbă.

– N-au murit?

– Ei bine, n-ai ratat în întregime. Papa probabil că va muri dintr-un moment într-altul. Se spune că i s-a dat ultima împărtăşanie azi, la vecernie. Luigi ridică o cupă cu vin la buzele lui Lorenzo şi îi dădu o înghiţitură. Şi Cesare s-ar putea să-şi dea duhul. Servitorii ziceau că n-a mâncat din miel la fel de mult ca tată-su, dar că zace grav bolnav într-o cameră specială deasupra apartamentelor Borgia.

– Cât timp a trecut?

– Eşti bolnav de cinci zile.

– Şi suntem tot la tine în casă? Privirea lui Lorenzo cercetă faţa lui Luigi. Ţi-am spus să pleci imediat din Roma.

– Şi de ce aş asculta de un om atât de prost încât s-a otrăvit singur?

– Ai rămas ca să mă îngrijeşti pe mine?

– Am stat pentru că nu a fost nevoie să plec. Proştii cred că şi Sfinţia Sa şi fiu-său au căzut victime ale aceleiaşi boli care a lovit pe aproape toată lumea din Roma. Luigi rânji. Ţi-am spus că Roma vara nu este un loc sănătos în care să stai.

Lorenzo începu să râdă slab.

– Nimănui nu i se pare ciudat că s-au îmbolnăvit amândoi în aceeaşi zi?

Luigi ridică din umeri.

– Sunt câţiva care murmură otravă, dar vorbesc despre banchetul la care au fost Alexandru şi ducele, din podgoriile Cardinalului Adriano Corneto, de pe cinci august. Se zice că ei, cei doi Borgia, voiau să-l otrăvească pe Corneto, dar cupele au fost inversate. Şi Corneto, de asemenea, în mod convenabil a căzut bolnav.

– *Jesú*, gândul ăsta e la fel de prostesc ca şi celălalt. Nici măcar eu nu aş fi putut face o otravă care să aibă efecte abia după aproape două săptămâni. Lorenzo ezită, gândindu-se la avantajele unei asemenea poţiuni. Deşi ar fi o provocare să descopăr una. Din moment ce Cesare e încă în viaţă, poate că ar trebui să mă gândesc la asta.

– Gândeşte-te să te culci şi să te faci bine.

– Ah, îţi faci griji pentru mine.

– Puţin îmi pasă dacă mori sau trăieşti. Luigi îi mai dădu o înghiţitură de vin apoi îl şterse delicat la gură cu o cârpă surprinzător de curată. De ce să-mi pese? M-am săturat să te tot spăl de vomitătură şi să-ţi aud gemetele. Cine-i Caterina?

Lorenzo rămase tăcut.

– Atunci nu-mi răspunde. Nu că m-ar interesa ceva despre tine. Luigi puse cupa pe podea şi se ridică. Culcă-te, şi dacă vomiţi din nou poţi să te ştergi singur.

– Luigi.

Luigi se întoarse cu fața la el.

– Eu... îți mulțumesc.

Luigi privi repede într-o parte.

– O să fie mult mai ușor să scap de tine dacă ești pe picioarele tale, decât să fiu nevoit să-ți trag carcasa urât mirositoare pe ușă afară.

– Ți-am spus vreodată despre elocvența dulce a vorbelor tale? Lorenzo închise ochii și se răsuci pe o parte. O să dorm puțin, dar trezește-mă peste câteva ceasuri. Trebuie să fac ceva.

– Nu poți să faci nimic. Ești slăbit ca un pisoi înfometat care miaună după țâța mă-sii.

– Ce comparație total denigrantă. Lorenzo nu-și deschise ochii. Dacă nu pot face eu treaba, atunci va trebui să mă ajuți. Trezește-mă...

– Ține felinarul mai sus. E întuneric ca într-un horn pe aleea asta. Vrei să cad în Tibru și să mă înec? Luigi strânse și mai tare silueta slabă a lui Lorenzo. Știu că nu te temi pentru tine. Probabil că ai pluti. Se spune că diavolul are grijă de ai săi.

– Dragul meu Luigi, e destul de umilitor că trebuie să mă las cărat ca un copil de țâță, fără să mai fiu și insultat. Ne apropiem de Vatican?

– Chiar în față, gâfâi Luigi. Și ești mai greu decât un copil de țâță. Cam cât un mistreț pregătit să fie servit sau o bucată de vită înainte de a fi pusă la frigare și...

– Oprește-te. Tonul lui Lorenzo era îndurerat. Îmi dau seama că te bucuri de situația în care mă aflu dar, te rog, nu mă mai compara cu vreuna dintre mâncărurile tale. Privi în întunericul din fața lui, dar nu putu să vadă nimic dincolo de cercul de lumină aruncat de felinar, în afară de ceața caldă care se ridica din râu. Dacă continui în felul ăsta, voi fi nevoit să merg și să te văduvesc de senzația temporară de superioritate.

Luigi mormăi.

– Şi vei cădea grămadă pe jos, aşa cum ai făcut când ai vrut să te dai jos din pat?

– Pot să merg. Se opri când Luigi râse înfundat şi apoi recunoscu: Puţin. Trebuie doar să mă obişnuiesc cu ideea că picioarele mele au doar consistenţă de aluat. Sunt sigur că apreciezi comparaţia. Ah, aici este.

Luigi se opri din scurt.

– Asta-i stupizenie. N-avem ce căuta aici la ora asta din noapte, şi gărzile elveţiene or să ne taie capetele cu halebardele lor, ca pe nişte pepeni. Lasă-mă să te duc înapoi acasă.

– După ce am suferit răbdător toate insultele şi răutăţile pe care mi le-ai turnat în cap? Mergem înainte. Lorenzo se opri. Sau eu merg înainte. Nu cred că situaţia va fi aşa de periculoasă cum crezi tu, dar, dacă preferi, mă poţi lăsa jos şi voi continua singur.

Luigi murmură înjurături în timp ce pornea către porţi.

– Ai creier de păun. Papa poate că trage să moară, dar tot papă este. Vaticanul este păzit mai bine decât orice palat din întreaga Italie, iar gărzile lui Cesare au făcut un cordon în jurul lui în timp ce el zace neajutorat. Nu ai cum să-l omori acum.

– Ştiu că nu pot să-l omor. Va trebui să aştept o altă ocazie. Nu de asta am venit aici.

– Atunci, pe toţi sfinţii, ce căutăm aici?

– Papa are un lucru pe care îl vreau, şi ăsta este cel mai bun moment ca să-l scot din visterie.

– Şi acum te gândeşti să jefuieşti visteria papală? Luigi îşi clătină capul. *Cristo*, ai idee cât de greu va fi?

– Nu va fi deloc greu, dacă am calculat bine timpul. Privirea lui Lorenzo cercetă întunericul din curte. Şi cred că am făcut-o foarte bine. Unde sunt gărzile elveţiene, Luigi? Unde sunt măreţele forţe care îl păzesc pe Sfinţia Sa?

Luigi se încruntă pe măsură ce privirea lui se plimbă peste curte.

– Ăăă, nu ştiu...

– E aşa cum am crezut: confuzie, nelinişte, dezordine. Când o mare casă se prăbuşeşte, lasă în urmă teroare şi haos. Du-mă la Torre Borgia.

– La apartamentele particulare?

– Trebuie să aflăm dacă papa este mort. Cesare nu va face nimic, atâta timp cât există o şansă ca tatăl lui să trăiască.

– Cesare e bolnav în patul lui şi la fel de slăbit ca tine.

– Dar eu sunt aici. Crezi că Cesare este mai puţin determinat decât mine? Dacă nu este acolo el însuşi, locotenenţii lui stau la uşa papei ca vulturii.

Luigi continuă să bolborosească obscenităţi în timp ce se îndreptau spre Torre Borgia.

Un trosnet puternic şi un râs excitat se auzi de cum intrară în apartamente.

– Judecând după toată această veselie, e de presupus că Alexandru e mort, zise Lorenzo. Aşază-mă pe scaunul ăla şi du-te în dormitor şi vezi ce poţi afla de la acele biete suflete care îl servesc pe Sfinţia Sa. Probabil că au înnebunit de durere sau n-au văzut veselia acestei ocazii triste.

Luigi îl aşeză în scaunul cu spătar înalt şi cu perne pe care i-l arătase Lorenzo.

– O să fii bine?

– Cu siguranţă. Voi sta aici şi voi admira frescele magnifice ale lui lui Pinturicchio. Am auzit că sunt într-adevăr cele mai bune pe care le-a făcut vreodată.

– Fresce! Tu admiri picturile când gărzile elveţiene pot veni aici în orice moment şi să ne taie capetele?

– Ei bine, ce altceva e de făcut? Lorenzo se sprijini de spătar.

Şi îmi imaginez că vei găsi una sau două gărzi elveţiene în camera papei, dar mă îndoiesc serios că îl păzesc pe el. Aşează felinarul pe masa de lângă el şi îşi înclină capul ca să privească critic la fresce. Am auzit că Alexandru a pozat pentru figura aceea din *Resurecţie*. Crezi că Pinturicchio a reuşit să-l redea bine?

Lorenzo zâmbi în timp ce Luigi îşi aruncă braţele în sus, se răsuci şi ieşi din cameră.

Luigi se întoarse doar după cinci minute.

– Papa e mort, iar valeţii lui îi răscolesc camerele. Burchard, maestrul de ceremonii, este singurul oficial la faţa locului şi nu îi poate opri. Zice că întregul Vatican a înnebunit. Toţi încearcă să prindă ce bunuri pot înainte ca moartea lui Alexandru să devină cunoscută. Făcu o pauză. Michelotto Corella a cerut acum nici treizeci de minute în numele lui Cesare, cheia de la visteria papală.

– Ah, înseamnă că am sosit la timp. Lorenzo se îndreptă în scaun. Desigur, hai să mergem către visterie.

– Mi-era mie teamă că o să zici asta. Eşti nebun, ştii. Corella este asasinul lui Borgia, ucigaşul lui plătit şi se supune ordinelor lui Cesare fără să crâcnească. Se zvoneşte că l-a strâns de gât cu o garotă pe cel de-al doilea bărbat al Madonnei Lucreţia, atunci când omul zăcea nepăsător în patul lui.

– Nu i-am admirat niciodată pe strangulatori. Le lipsesc subtilitatea şi imaginaţia şi se bazează doar pe puterea fizică. Sunt sigur că putem învinge un astfel de dobitoc. Lorenzo se chinui să se ridice în picioare şi se opri clătinându-se. Mergem?

– Te aştepţi să-l învingi pe Corella când tu stai acolo clătinându-te ca un valet care a furat vin? Luigi oftă şi îl luă din nou pe Lorenzo în braţe. Nebunie.

Uşile visteriei erau larg deschise, şi un râu de oameni purtând culorile roşu cu galben ale casei Borgia, ieşeau în grabă din camere, cărând talere din argint şi aur şi lăzi mari.

– Ți-am spus că e o nebunie aici, şopti Luigi, aşezându-l pe Lorenzo în umbra unui cot pe care îl făcea holul lung. Sunt prea mulți.

– N-am nevoie decât de unul, zise Lorenzo absent, în timp ce privea pe furiş pe după colț. Gardianul ăla pare a fi de înălțimea şi greutatea mea şi nu vine nimeni pe hol în urma lui. Arătă cu capul spre bărbatul care mergea de-a lungul holului, apoi se aplecă şi îşi vârî mâna în cizmă. Fii pregătit să iei lada pe care o duce. E probabil plină cu ducați şi nu vrem să se împrăştie pe toată podeaua.

– De ce ar...

Soldatul ajunse în dreptul lor, iar Lorenzo păşi repede înainte, apucându-l pe soldat de gât prin spate şi trăgându-l cei doi paşi pe după colț. Pumnalul lui se mişcă cu o acuratețe letală, iar victima nu scoase niciun sunet decât cel uşor al expirației când pumnalul îi pătrunse în inimă.

Luigi prinse lada când căzu din mâinile soldatului mort.

– *Maraviglioso*. Ce artist eşti. Ce măcelar minunat ai fi putut fi!

– Târăşte-l în camera aia şi dezbracă-l. Lorenzo se sprijini slăbit de perete. Repede!

Zece minute mai târziu, cu ajutorul lui Luigi, Lorenzo reuşise să intre în uniforma gardianului, iar Luigi ascunsese cadavrul dezbrăcat într-o ambrazură a ferestrei.

– Acum ce facem? şopti Luigi.

– Acum mă duc la visterie şi iau trofeul pentru care am venit. Lorenzo zâmbi. Iar tu, prietene, stai aici.

– Nici măcar nu poți merge fără să te clatini.

– Corella probabil că se grăbea şi nu s-a deranjat să aprindă prea multe torțe. Holul e atât de întunecat încât nimeni nu va observa dacă mă clatin sau nu.

– Când vei intra în încăperea aia, Corella va vedea că nu eşti unul dintre oamenii lui şi te va strânge de gât.

– Atunci înseamnă că nu va mai trebui să mă cari înapoi. Lorenzo porni în josul holului. Stai aici. Dacă nu mă întorc în zece minute, părăseşte Vaticanul fără mine.

– Aşa o să fac, declară Luigi. De ce să-mi pun viaţa în pericol pentru un nebun? În momentul când intri în visterie, plec.

Visteria i se părea lui Lorenzo departe precum Raiul de Iad. Un alt soldat Borgia ieşi din visterie clătinându-se sub greutatea unui vraf imens de talere din aur pe care îl căra în braţe. Lorenzo îşi întoarse faţa repede, dar soldatul trecu grăbit pe lângă el fără să-i arunce vreo privire.

Dio, pământul tremura sub cizmele lui. Fiecare pas consuma câte puţin din puterea lui Lorenzo, şi în momentul când ajunse la uşa visteriei, membrele îi tremurau incontrolabil.

– Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Sfinţia Sa a zis că trebuie să i-l aducem. Un bărbat puternic, aflat în celălalt capăt al camerei imense, împingea la o parte lăzi grele, pline cu bijuterii şi talere. Căutaţi mai bine. E o cutie simplă din mahon.

Corella, gândi Lorenzo privind spre faţa încruntată a asasinului. Se simţi uşurat când îşi dădu seama că nu putea distinge trăsăturile lui Corella şi nici ale celorlalţi doi soldaţi din cameră. Erau doar câteva lumânări împrăştiate prin camera enormă şi dacă Lorenzo nu-l putea vedea pe Corella şi nici pe oamenii lui clar, însemna că şi el era la fel de ascuns de întuneric.

Păşi mai adânc în umbra din stânga uşii şi se aplecă prefăcându-se că se uită printre lăzi şi cufere, aşa cum făceau ceilalţi soldaţi. Începu să ameţească şi se apucă disperat de o ladă mare până când vederea i se limpezi.

– Uite-l! Corella arătă spre cutia din mahon ascunsă pe jumătate pe după o vază înaltă aurie, pe care fusese sculptată Cina cea de Taină. Luaţi-l!

În timp ce Lorenzo își îndrepta spatele și pornea repede înainte, un soldat solid se îndreptă și el către cutie din colțul opus al camerei.

Maică Precistă, gândi Lorenzo. El abia putea merge și acum era forțat să se ia la întrecere de alergări!

Lorenzo ajunse primul la cufăr, îl ridică și porni către ușă.

– Așteaptă!

Lorenzo îngheță, rămânând cu spatele la Corella.

– Poate am putea pune niște ducați în lada aia. Trebuie să profităm de fiecare drum. Deschide-o și vezi dacă e loc.

Lorenzo puse cutia pe podea, desfăcu încuietoarea și ridică capacul. Ochii de smarald ai Dansatorului Vântului sclipiră spre el, ca și cum s-ar fi amuzat de situația în care se afla el.

– Nu e loc, zise el răgușit. Trânti capacul și îl încuie cu degete tremurânde. Ridică lada și se îndreptă clătinându-se spre ușă.

– E chiar așa de grea? Dacă o scapi îți smulg *coglios, stupido.*

– Grea, murmură Lorenzo și ieși clătinându-se din încăpere. Transpirația i se adună pe frunte și simțea cum i se ridică fierea în gât. Cei câțiva pași rămași până la colțul holului puteau fi și o milă.

Nu va reuși să ajungă.

Nu putea să ajungă.

Reuși să ajungă.

Se simți tras pe după colțul coridorului și lada îi fu smulsă din mâini.

– *Santa Maria*, da' știu că ești încăpățânat. Luigi vârî cutia sub brațul drept și cu cel stâng cuprinse talia lui Lorenzo. De ce nu ai renunțat? Merse cu Lorenzo de-a lungul holului. Este din cauză că dorești să-mi faci viața mai mizerabilă decât este deja?

– Ziceai că o să pleci.

– Am decis că nu mă grăbeam. Aveam nevoie să mă odihnesc după ce-ți cărasem carcasa slăbănoagă de-a lungul întregii Rome.

– Înțeleg. Lorenzo zâmbi. Ce noroc pentru mine. Poți să-mi dai drumul puțin? Îmi rupi coastele. N-am mai fost ținut atât de strâns de un bărbat de când eram copil în Napoli. Ești sigur că nu ai înclinații romantice către sexul masculin?

– Pentru insulta asta ar trebui să-ți dau drumul și să te las să mi te întinzi la picioare. Luigi adăugă repede. Și aș face-o, dar pe urmă trebuie să mă deranjez să te ridic din nou. Dacă te las aici, cineva își va aduce aminte că te-am recomandat pentru o slujbă în bucătăriile papei și aș ajunge și eu în donjoanele din Sant' Angelo. Cu siguranță că nu m-ar interesa ce se întâmplă cu tine.

– Categoric nu. Aerul umed al nopții era plăcut pe fața lui Lorenzo și el inspiră adânc când ieșiră din palat, lăsându-l în urmă. N-aș face niciodată o asemenea greșeală de judecată.

– Asta-i bine. Brațul puternic al lui Luigi se strânse mai tare în jurul lui Lorenzo ca să suporte mai mult din greutatea lui. Un bărbat ar trebui să fie un dobitoc ca să-i pese ce se întâmplă cu un nebun care riscă să se trezească cu gâtul sucit de către Corella, doar ca să fure din visteria papală. Ce e în cufăr, de ai riscat atât de mult?

Lorenzo văzu apele leneșe, sclipitoare, ale Tibrului chiar în fața lui și bucuria se ridică în el când realiză că nu se auzea nimic în spatele lor și nimeni nu îi urmărea.

Per Dio, reușiseră!

– E un dar în cufăr. Un dar deosebit pentru un foarte bun prieten.

21

Pisa
15 Decembrie, 1503

Crezi că o să vină? Sanchia se aplecă peste parapet, privirea ei căutând nerăbdătoare prin mulțimea de pe docuri. Nu-l văd și este aproape timpul să ridicăm ancora.

Lion trase cu grijă gluga pelerinei verzi peste pletele de un roșu închis, strălucitor, ale Sanchiei.

– Lorenzo își ține întotdeauna promisiunile. Va veni.

– Dar, dacă... uite-l! Arătă spre silueta familiară, elegantă, care se mișca cu ușurință prin mulțime. Arată bine. Mi-a fost teamă să nu fi rămas cu boala.

– De la un timp, îți faci griji pentru toate, zise Lion indulgent. Ne-a scris acum câteva luni de zile, informându-ne că și-a recăpătat sănătatea.

– Atunci de ce a rămas la Roma? Alexandru era mort și în plus, el nu se putea atinge de Borgia după ce ducele și-a dublat numărul gărzilor. Am crezut că poate e bolnav și nu vrea să ne îngrijoreze. Tăcu dintr-o dată, văzând că Lorenzo ducea în brațe ceva. Ochii Sanchiei se măriră când recunoscu lada din mahon. Dumnezeule, e...

– Dansatorul Vântului. Fața lui Lion se lumină de bucurie. *Santa Maria*, are Dansatorul Vântului!

Durerea trecu prin sufletul Sanchiei când amintirile o invadară. Donjonul din Solinari, ochii solemni ai lui Piero în timp ce privea statuia din salon, Pegasul privind neclintit la ea şi la Caterina în timp ce îşi plângeau morţii, Damari legând Dansatorul Vântului de şaua calului său, în timp ce îi povestea orori după orori Sanchiei. Mâinile ei strânseră parapetul din lemn cu o forţă care îi albi încheieturile degetelor.

– Cum naiba a reuşit să facă asta? Lion se întoarse şi îi văzu faţa. Ce s-a întâmplat? Ţi-e rău din nou?

– Nu. Încercă să zâmbească. Îmi răscoleşte atâtea amintiri. Mandara...

Lion îi acoperi mâna cu a lui.

– Mandara nu mai este. Începem o viaţă nouă, *cara*. Amintirile se vor şterge.

– *Dio,* căsătoriţi de peste patru luni şi încă vă mai ţineţi de mână, purtându-vă ca nişte porumbei?

Se întoarseră şi îl văzură pe Lorenzo urcând pasarela.

– E de ajuns să mă facă să mă cutremur. Veni spre ei cu un zâmbet pe faţă. Sau, cum ar zice mai brutal prietenul meu Luigi, să vomit.

– Eşti bine? întrebă Sanchia.

Lorenzo puse cutia care conţinea Dansatorul Vântului pe jos, pe punte.

– Foarte bine. Privirea lui îi cercetă faţa. Iar tu, draga mea Sanchia, eşti înfloritoare.

– Sunt însărcinată, zise ea simplu.

– Ah, asta-i bine. Reînnoire. Se întoarse spre Lion. Ţi-am adus un dar.

– Văd că mi-ai adus. Lion îl bătu pe umăr. Dumnezeule, cum ai reuşit să-l iei?

– În noaptea când a murit Alexandru, m-am întors la Vatican.

Lorenzo se strâmbă. Sau mai bine zis Luigi m-a cărat până la palat, pentru că nu eram deloc bine. Michelotto Corella ceruse cheia de la visteria particulară a papei chiar în momentul în care Alexandru îşi dădea ultima suflare şi a scos de acolo o sută de mii de ducaţi şi o avere uriaşă în talere şi pietre preţioase, şi i le-a dus stăpânului său, care era prea bolnav ca să-l însoţească. Am reuşit să sustrag Dansatorul Vântului în timp ce Corella fura orice puteau căra oamenii lui. Un zâmbet de mulţumire apăru pe buzele lui Lorenzo. Am înţeles că Borgia a fost foarte mânios pe Corella că nu a reuşit să-i aducă statuia împreună cu celelalte comori.

– Îmi imaginez că a fost puţin supărat, zise Lion sec. Borgia are nevoie de orice mijloc de supravieţuire de când nu-i mai vin banii papali. Am auzit că a încercat cu disperare să-şi salveze pielea, chiar făcând un târg cu noul Papă Julius.

Lorenzo dădu din cap.

– Am urmărit cu mare interes cum a început decăderea lui. Ştiai că Julius l-a închis pe Borgia până când acesta va consimţi să-i dea parolele care îi vor determina pe comandanţi să cedeze cuceririle lui Borgia din Romagna?

– Crezi că o va face?

– Eventual. Dar asta nu înseamnă că Borgia va fi învins. E un om strălucitor, cu o voinţă de fier. Este nevoie de mult timp ca să stârpeşti răul de la rădăcină, dar slavă domnului, acum am tot timpul din lume să-l distrug complet. Făcu o pauză. Am venit să-mi iau rămas bun.

Lion încremeni.

– Plănuisem să mergi cu noi. Te-ai răzgândit?

– Borgia este încă în viaţă.

– Dar ai spus chiar tu că îşi pierde puterea.

– Distrugerea lui nu este sigură. Trebuie să fiu sigur. Lorenzo îl privi pe Lion în ochi. Moartea lui Damari a fost prea uşoară.

– Te asigur că el nu ar fi de acord.

– N-a avut timp să vadă pierzând tot ce a construit. Mă voi asigura că Borgia va fi conştient de fiecare pas al căderii lui.

– Unde te duci? Roma?

– Poate. Lorenzo privi în jos spre mulţimea de pe doc. Deşi mă gândeam să mă întorc la Mandara.

– Mandara! Sanchia îl privi uimită. Dar nu a mai rămas nimic acolo.

– A mai rămas podgoria şi vinăria. Aş putea construi o casă mică.

Lion clătină din cap.

– Tu? La ţară?

– Există o ordine specială în cultivarea strugurilor care mă atrage în mod irezistibil. Procesul seamănă mult cu finalizarea fericită a oricărei activităţi curajoase. Lorenzo dădu să plece. Podgoria este un loc la fel de bun ca oricare altul din care să urmăreşti şi să aştepţi ca oportunitatea să se coacă.

– Stai. Lion arătă spre cutie. Ia asta cu tine.

Sanchia se simţi şocată

– Lion...

Lorenzo se răsuci spre el să-l privească:

– Nu-l vrei?

– Sigur că-l vrea. Sanchia încercă să-şi controleze vocea. Îl iubeşte pe Dansatorul Vântului.

– Dar îmi iubesc şi soţia.

– Face parte din familia ta, zise Sanchia. Mi-ai spus... Inspiră adânc. Nu te voi lipsi de el.

Un zâmbet cald îi lumină faţa.

– E alegerea mea, Sanchia. Mi-ar face plăcere dacă ai simţi pentru Dansatorul Vântului ceea ce simt eu, dar nu poţi. Se opri.

Şi nu vreau să-l ai tot timpul în apropiere şi să-ţi amintească de toate suferinţele prin care ai trecut. Mi-ai spus odată că ceea ce simt pentru tine nu se compară cu ceea ce simt pentru Dansatorul Vântului. Poate că atunci aveai dreptate, dar acum ai greşi dacă ai spune asta.

– Nu, o să fie bine. Pot să...

– Şşşt, *cara mia*. Întinse mâna şi îi mângâie cu blândeţe şuviţa de păr alb. Am decis. Există o legendă care spune că Dansatorul Vântului se va întoarce întotdeauna la familia mea. Întoarcerea lui de acum nu ar fi dorinţa mea. Se întoarse spre Lorenzo. Dansatorul Vântului este al tău, dacă îl accepţi.

– Îl voi accepta.

– Nu eram sigur că l-ai fi vrut. Lion zâmbi strâmb. Îmi amintesc că ziceai că este precum o sirenă care atrage oamenii către dezastru. După evenimentele din Mandara, credeam că vei fi de două ori mai convins de asta.

– M-am răzgândit. Lorenzo privi gânditor în jos, spre cutie. Nu Dansatorul Vântului a provocat distrugerea Mandarei. Ci ambiţia şi lăcomia oamenilor. Ambiţia lui Damari şi a lui Cesare, şi lăcomia lui Alexandru. Toţi trei, împreună, poate ar fi cucerit Europa. Dar într-un mod indirect, Dansatorul Vântului a oprit toate planurile lor. Se opri şi ridică lădiţa. Îţi promit că voi găsi un mod bun de a-l folosi.

– Lorenzo. Lion făcu un pas înainte impulsiv. Vino cu noi.

Lorenzo îşi clătină capul.

– Nu aveţi nevoie de mine. Poate o să vă vizitez într-o zi să mă conving cât de norocos sunt, fiind liber de lanţurile fericirii domestice.

– Vei fi binevenit întotdeauna. Vocea lui Lion era răguşită. Întotdeauna.

– Lion, devii sentimental, zise Lorenzo ironic. Trebuie să plec înainte să izbucneşti în lacrimi şi...

– Aş face-o dacă asta te-ar determina să vii cu noi, zise Lion simplu.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Lorenzo.

– Asta a fost o lovitură grea. Mă... deprimi.

– Te iubesc mult.

– Încă o lovitură. Un zâmbet cald lumină faţa lui Lorenzo. Drum bun, prietene. Se întoarse şi plecă de lângă ei.

– Opreşte-l. Sanchia îl strânse pe Lion de braţ. Nu-l lăsa să plece aşa.

– Nu pot să-l opresc. Ochii lui Lion sclipiră umezi în timp ce îl urmărea pe Lorenzo cum traversa puntea. Şi-a făcut alegerea.

– Iar tu ai prea multă demnitate ca să încerci să-l faci să se răzgândească. Sanchia era exasperată. Îl iubeşti. Este parte din tine. N-ai pierdut destui oameni pe care îi iubeai?

– Asta-i altceva. E dreptul lui să decidă.

– E altceva doar pentru că ai şansa să-l chemi înapoi. Văzu încăpăţânarea de pe faţa lui şi deveni nerăbdătoare. Dacă n-o faci tu, o voi face eu. Făcu un pas înainte. Lorenzo!

El privi peste umăr.

– Dacă nu vii acum, promite-mi că vei veni când termini ceea ce ai de făcut.

– Poate. Se răsuci din nou să plece.

– Nu poate. *Avem* nevoie de tine. Lion vrea să construiască un castel. Ştii că nu sunt pregătită să conduc o asemenea casă. Trebuie să mă înveţi.

– Vei învăţa de una singură. Continuă să se îndepărteze de ei.

– Va avea cea mai frumoasă grădină de trandafiri din toată Franţa. Voi avea nevoie de tine să mă ajuţi să o plantez.

Pasul lui deveni şovăielnic pentru un moment, apoi continuă să meargă.

– Dacă vom avea un băiat, îl vom numi Lorenzo.

– Doamne ajută-l!

– Nu, *tu* trebuie să-l ajuți.

Lorenzo începu să coboare pasarela.

– Și dacă e fată o vom numi Caterina.

Se opri pe pasarelă, șira spinării încordându-i-se brusc. Nu dură decât un moment până când se întoarse cu fața la ei.

– Ah, Sanchia, întotdeauna am susținut că ești o strengăriță isteață.

Privirea lui era o mângâiere caldă care îi cuprindea pe amândoi. Apoi se întoarse și coborî pasarela, pierzându-se în mulțimea de pe docuri.

– Oh, Lion, șopti Sanchia. Îl vom mai vedea vreodată?

Lion o îmbrățișă din spate și o trase spre el.

– Nu știu. Își trecu încet buzele peste tâmpla ei. Ai făcut tot ce ai putut.

– Pentru că și eu îl iubesc.

Rămaseră privind, încă sperând că poate se va întoarce sau că-l vor zări prin mulțime. Rămaseră privind chiar și după ce pasarela fu ridicată... chiar și când corabia se îndreptă spre larg.

– E rece briza, zise Lion. Ar trebui să te duci în cabină.

Era frig, gândi ea. Cerul era de un gri plumburiu, la fel și marea, iar vântul era rece. Nu era o zi promițătoare pentru a începe o călătorie.

– Curând. Vreau să stau aici până ce nu voi mai putea să văd pământul. Mi se pare ciudat când mă gândesc că s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată.

– Te întristează gândul ăsta?

– Nu. Ezită. Da. Nu știu. Se cuibări cu spatele de pieptul lui. Sentimentele mele se schimbă de la un moment la altul. Un singur lucru este sigur. Vreau să fiu cu tine. Toate celelalte vor veni de la sine.

Linia țărmului abia se mai vedea acum și trebui să-și mijească ochii ca să o mai vadă. Curând va dispărea și se vor cufunda în necunoscut.

În necunoscut pândeau dragoni, îi spusese Lion în noaptea aceea când se îndreptau spre Genova.

Ei bine, ei doi erau destul de puternici ca să se lupte cu orice dragon care ar fi îndrăznit să îi amenințe. Poate vor fi obstacole în calea lor, în acel necunoscut, dar vor fi și recompense pe măsură.

– Ești foarte tăcută, zise Lion. La ce te gândești, *cara*?

– La dragoni. Își îndreptă spatele și zâmbi în timp ce se întoarse cu fața spre el. Și la splendoare...

EPILOG

MUGURII SCHIMBĂRII

Pe 12 Aprilie, 1504, forțele principale din Romagna ale lui Borgia s-au predat Papei Julius, iar Borgia a fost eliberat din închisoare. Papa se aştepta ca Ducele Valentino să fugă imediat la vechiul lui prieten şi tovarăş de arme, Regele Ludovic al XII-lea al Franței dar, dintr-un motiv misterios, a plecat cu corabia spre sud, la Napoli, apoi în mâinile Spaniei.

În 26 Mai, 1504, forțele spaniole din Napoli l-au arestat pe Borgia. L-au trimis cu o galeră ca să fie închis în Castelul de Sevilla şi, mai târziu, în fortăreața Medina del Campo.

23 Octombrie, 1504
Podgorie, Mandara

– Te aşteaptă un mesager în curtea grajdurilor, zise Luigi cu asprime. Presupun că o să laşi să se răcească cina pregătită de mine.

– Nu neapărat. Lorenzo împinse scaunul pe care stătea la birou şi traversă camera.

– N-o s-o țin caldă pentru tine, strigă Luigi după el. O arunc la porci.

– Nu avem porci, îi strigă Lorenzo.

– Și din vina cui n-avem? Ți-am zis că trebuie să avem porci. Dacă nu cumperi porci, cum aș putea să pregătesc mâncăruri din porc? Mulțumită avariției tale o să-mi uit toate talentele.

Lorenzo păși pe veranda casei și primi o bucată de pergament îndoită și sigilată de la mesagerul pistruiat care era aproape un băietan.

– Descalecă și vino înăuntru să te odihnești.

Tânărul își clătină capul cu grabă.

– Am ordine să aștept un răspuns imediat, Messer.

Lorenzo rupse sigiliul și desfăcu foaia fină. Nesemnat, mesajul conținea doar un rând.

Este destul?

– Mă întorc imediat. Lorenzo se răsuci și intră în casă, îndreptându-se spre biroul lui. În partea de jos a scrisorii scrise cu litere groase și decise:

Nu este destul.

Se întoarse și dădu scrisoarea mesagerului. Nu se deranjă să-l privească pe tânăr plecând și închise ușa casei.

MATURITATEA

După moartea reginei Isabella, regele Ferdinand al Spaniei decise că ar fi o mișcare strălucitoare să-l elibereze pe Borgia și să profite de pregătirea lui militară ca să îl facă general suprem în Italia. Dar soarta a intervenit din nou ca să dărâme ambițiile lui Borgia. Castelul Medina del Campo în care era prizonier se afla în Castilia și sub controlul fiicei lui Ferdinand, Juana. Nu părea să existe

niciun motiv ca ea să fie înverşunată împotriva lui Borgia, dar era. În ziua în care Ferdinand ceru ca prizonierul să fie eliberat, ea îl puse pe Borgia sub acuzare, pe motiv că ar fi conspirat la moartea fratelui ei, Ducele de Gandia, şi a lui Alfonso de Bisceglie, cumnatul lui. Pe 5 Septembrie 1505, Ferdinand şi-a abandonat în sfârşit eforturile de a-l obţine pe Cesare, şi a navigat spre Napoli fără el.

15 Octombrie, 1506
Podgorie, Mandara

Mesagerul de la care luă Lorenzo scrisoarea de data asta nu era un băiat, ci un bărbat tânăr care acceptă o cupă de vin fiert de la un Luigi morocănos, în timp ce Lorenzo rupse sigiliul şi privi conţinutul.

– Aşteaptă aici. Lorenzo intră în casă şi se îndreptă direct spre biroul lui. Mesajul lapidar pe care îl primise era exact ceea ce aşteptase.

Destul?

Răspunsul lui Lorenzo, pe care îl mâzgăli în josul paginii, era aproape la fel de scurt.

Nu-i destul.

Merse din nou în curtea grajdurilor, dădu scrisoarea mesagerului şi îl lăsă să plece.

SPRE UN NOU ÎNCEPUT...

La şase săptămâni după ce Ferdinand se îndreptase spre Napoli, Cesare Borgia scăpă de la Medina del Campo şi fugi în Pampeluna, oraşul capitală al fratelui

soției sale, Jean D'Albert, regele Navarvei. Cumnatul său îl primi cu un entuziasm sălbatic, văzând în sosirea sa șansa de a se folosi de geniul militar al lui Borgia pentru propriile ambiții. Regele vorbi de armate noi pe care să i le dea lui Borgia ca să-l așeze din nou pe drumul cuceririlor. Dar, Navarva era foarte săracă și, în disperare, Borgia trimise un mesager surorii lui în Italia, cerându-i să-i trimită degrabă destule lucrări de artă ale familiei, încât să scoată trei sute de mii de ducați din vânzarea lor. Mesagerul a fost arestat din ordinul Papei Julius.

Borgia a trimis un mesaj și regelui Ludovic al Franței, implorându-l să-i plătească o mie de ducați ce îi erau datorați ca parte din zestrea miresei sale Charlotte, precum și veniturile uriașe ale ducatului Valentinois, ca să-și poată recâștiga vechea putere și influență. Regele Ludovic nu numai că a refuzat să-i plătească ceva, dar a și revocat titlul lui Borgia, luându-i ducatul de Valentinois și însemnele regale.

Prin martie 1507, Cesare Borgia, la vârsta de treizeci și unu de ani, era distrus de sifilisul care înainta rapid, era fără putere, bani sau pământ. La scurt timp după ce a primit vestea de la administratorul său, Don Jaime de Resquesnez, că a pierdut ducatul de Valentinois, Borgia a fost trimis de către regele Navarrei să înăbușe răscoala lordului rebel, Don Juan, conte de Beaumont la Viana. Borgia comanda o garnizoană în Viana când a sunat alarma că erau atacați. A sărit din pat, s-a îmbrăcat și, fără să dea niciun ordin oamenilor săi, se aruncă pe un cal și ieși singur pe porțile orașului. Mai târziu, s-a spus că Borgia urla și înjura și părea să fie complet nebun. A intrat singur

în tabăra inamicilor, aşezată într-o trecătoare din apropiere şi i-a atacat, urlând nebuneşte în continuare şi înjurând.

În zori, soldaţii lui Borgia au ieşit din oraş şi curând au găsit cadavrul dezbrăcat al lui Cesare Borgia, crestat şi înţepat în douăzeci şi trei de răni hidoase, sângerânde.

7 Aprilie, 1507
Podgorie, Mandara

Devin nerăbdător. Ce altceva ai mai putea dori? Destul?

Privirea lui Lorenzo se ridică de pe scrisoare şi se îndreptă spre fereastra aflată în faţa biroului, şi privi spre zidurile plesnite şi înnegrite ale oraşului Mandara.

Apoi, cu un zâmbet discret pe faţă, îşi ridică pana de scris şi mâzgăli un singur cuvânt pe marginea de jos a pergamentului.

Destul.

21 Mai, 1507,
Bourges, Franţa

Lorenzo păşi pe coridorul lung, strălucitor, cu privirea rămasă în admiraţie asupra picturilor splendide de pe pereţii galeriei.

Pajul se opri şi privi peste umăr către el cu reproş.

– Vă rog, Monsieur Vasaro, Majestatea Sa este foarte nerăbdător.

Lorenzo dădu din cap, dar nu grăbi pasul.

– Majestatea Sa are multe tablouri frumoase. Ăsta e un da Vinci?

Pajul dădu din cap.

– Majestatea Sa îl admiră foarte mult pe Monsieur da Vinci. Dar sunt şi alte obiecte frumoase în apartamentele private ale Majestăţii Sale.

Pajul deschise larg uşile înalte şi frumos finisate de la capătul coridorului.

– Monsieur Vasaro, Majestatea Voastră.

Regele Ludovic se grăbi să îl întâmpine.

– *Mon Dieu*, Vasaro, dar ştiu că ţi-a luat mult timp. Privi nerăbdător spre lădiţa pe care o ducea Lorenzo. Asta este?

Lorenzo înclină capul şi se îndreptă spre masa din marmură de Carrara, unde aşeză lădiţa.

– Da. Descuie lădiţa şi deschise capacul. Aşa cum am promis.

Se apucă să scoată Dansatorul Vântului, dar Ludovic îl opri.

– Nu, lasă-mă pe mine. Cu o grijă plină de reverenţă, Ludovic îl ridică pe Dansatorul Vântului din cuibul lui de catifea. E la fel de superb cum mi-l aminteam. Credeam că poate nerăbdarea îmi juca feste cu amintirile pe care le aveam. Îl privi pe Lorenzo cu nemulţumire. Încăpăţânarea ta nu mi-a plăcut. Trei ani sunt o mulţime de timp de aşteptat.

– Şi pentru mine, Majestatea voastră. Lorenzo zâmbi. Dar târgul e târg.

– Puteai să cedezi. Nu trebuia să ai totul exact aşa cum ai vrut, zise Ludovic privindu-l supărat. Am făcut ce mi-ai cerut. I-am spus lui Borgia că nu este bine venit aici şi l-am cedat în mâinile spaniolilor. Asta ar fi trebuit să-ţi fie de ajuns.

Lorenzo rămase tăcut.

– Şi ai idee cât de greu a fost pentru trimisul meu la curtea lui Juana să o manipuleze în aşa fel, încât să se întoarcă împotriva lui Borgia? Femeia aia e pe cale să înnebunească acum.

– Dar trimisul tău a reuşit.

– Pentru că i-am spus că îi iau capul dacă nu o face. Ludovic îl duse pe Dansatorul Vântului în cealaltă parte a camerei şi îl aşeză pe un piedestal din marmură neagră. Se dădu un pas înapoi. Am pus să se facă piedestalul ăsta acum doi ani pentru Dansatorul Vântului. Cum ţi se pare că arată?

– Superb. Aveţi un gust desăvârşit, Majestatea Voastră.

Ludovic rămase mult timp tăcut privind statuia.

– Ştii că soldaţii care l-au văzut în noaptea aia pe Borgia la Viena, când a ieşit pe porţi, cred că voia să-şi ia viaţa?

– Înseamnă că şi-a interzis definitiv intrarea în Rai, dacă nu o făcuse deja.

– I-ai condamnat sufletul la iad aşa cum i-ai condamnat trupul la mormânt?

Lorenzo nu răspunse.

– Când a venit prima dată la curtea mea, mi s-a părut cel mai fermecător, cel mai strălucitor om pe care l-am văzut vreodată. Privirea lui Ludovic rămase pe Dansatorul Vântului. Ar fi fost distrus chiar dacă nu te ajutam, nu-i aşa?

– Poate, deşi nu prea cred.

– Eşti un om dur, zâmbi Ludovic. Şi de o isteţime ascuţită ca o sabie de Toledo. Aş avea de lucru pentru tine dacă ai rămâne în subordinea mea. Ce ai zice de un post la curtea mea?

Lorenzo clătină din cap.

– Doresc să merg la Marseille să-mi vizitez niște prieteni care au fost blagosloviți de curând cu un copil.

– Un băiat?

Lorenzo clătină din cap.

– O fată. Au numit-o Caterina, după bunica fetiței, și spun că îi seamănă în multe privințe.

– Păcat că nu e băiat. Probabil că sunt dezamăgiți.

Lorenzo zâmbi.

– Nu par să fie.

– Te-ai plictisit de vinărie?

– Să zicem că a sosit timpul să mă îngrijesc și de altceva în afară de struguri. Poate voi planta o grădină de trandafiri.

– Vei fi dezamăgit. Nu se poate obține decât un profit minim din vânzarea florilor.

– Vom vedea.

Ludovic făcu câțiva pași în spate, încruntându-se nesatisfăcut la statuie.

– Nu arată atât de bine pe piedestal așa cum am crezut. Dansatorul Vântului pune în umbră tot ce se află în jurul lui.

– Așa este.

Ludovic rămase din nou tăcut înainte de a izbucni cu o agresivitate defensivă bruscă:

– Am făcut doar ceea ce era cel mai bine distrugându-l pe Borgia. E drept ca Dansatorul Vântului să fie aici, la curtea Regală a Franței. Toate orașele-cetate ale Italiei pălesc în puteri, dar Franța începe să strălucească precum soarele. Dansatorul Vântului trebuie să aparțină unei asemenea națiuni. Nu ești de acord, Vasaro?

Lorenzo privi statuia și un zâmbet curios îi atinse buzele.

– Da, Majestatea Voastră. Cred că Franța este acum locul potrivit pentru Dansatorul Vântului.

O rază de soare trecu prin fereastrele înalte și înconjură Dansatorul Vântului cu o aură de radianță, oferind ochilor de smarald o strălucire aparte și buzelor lui Pegasus o tandră atingere.

Și, pentru un moment foarte scurt, Dansatorul Vântului păru să zâmbească.

– Sfârșit –

CONTINUAREA ACȚIUNII ACESTEI CĂRȚI,
ÎN VOLUMUL URMĂTOR:
„PE URMELE DANSATORULUI“

CUVÂNTUL AUTOAREI

Am împletit ficțiunea şi realitatea atât de strâns în *Legenda Dansatorului*, încât cred că este nevoie de nişte clarificări.

Obiceiurile şi îmbrăcămintea, precum şi evenimentele politice ale perioadei sunt atât de precise pe cât cercetările mele le-au putut determina.

De fapt, moartea neagră a devastat populația Europei în secolul paisprezece, dar au mai fost izbucniri de ciumă izolate în secolele cincisprezece şi şaisprezece.

În ceea ce priveşte familia Borgia, inteligența, avariția, brutalitatea şi cruzimea Papei Alexandru şi a fiului său, Cesare, sunt bine documentate. Deşi nu există dovezi că au aprobat o asemenea atrocitate ca aceea de la Mandara, este cu siguranță posibil să o fi făcut. Şi tatăl şi fiul s-au îmbolnăvit în acea zi fatală de august şi s-a presupus că au fost otrăviți. Mulți istorici aderă cu încăpățânare la teoria încercării de asasinat, în timp ce alții cred că amândoi Borgia au căzut victime ale malariei după ce au fost înțepați de țânțari la un dineu *al fresco* oferit de Cardinalul Adriano Corneto la podgoria lui. Ştiința şi înregistrările medicale ale vremii sunt atât de insuficiente, încât niciuna dintre teorii nu poate fi susținută în întregime.

Asasinul plătit al lui Cesare Borgia, Michelotto Corella, a devastat visteria în noaptea în care a murit papa. Apartamentele lui Alexandru din Torre Borgia au fost răscolite de valeții săi, iar cadavrul i-a rămas nepăzit toată noaptea. Este foarte posibil ca

vreo persoană să fi putut să se infiltreze în Vatican în acea perioadă de haos.

Oleandrul este mortal, așa cum am indicat, și creștea în Italia în perioada Renașterii. Deși, așa cum spunea Lorenzo, otrăvitorii vremii erau ignoranți și nepricepuți, un maestru asasin, așa cum era Lorenzo Vasaro, ar fi putut descoperi și folosi planta în folosul său.

Cam asta ar fi despre realitate.

Ar fi putut partea de ficțiune din *Legenda Dansatorului* să se întâmple cu adevărat?

Renașterea a fost o perioadă de catifele și armuri, de sărăcie abjectă și averi de nedescris, de ciumă și asasinate, de sfinți și păcătoși, de Michelangelo și Machiavelli. A fost o perioadă în care lumea renăștea încet și se forma cu îndrăzneală ca să se potrivească nevoilor bărbaților și femeilor de ajuns de puternici, încât să o cucerească și să o păstreze.

Sigur că povestea asta s-ar fi putut întâmpla.

CARTEA PRIN POȘTĂ

Ofertă valabilă după data de 15.03.2009

Puteți primi cartea dorită chiar în momentul apariției ei, cu o reducere substanțială de preț, prin comandă, la adresa:
B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, ei. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, Bucureşti Tel: 317.76.75; 0744531333; fax: 317.76.78;
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

Cititorii care solicită carte prin poştă devin automat membri ai CLUBULUI CĂRȚII ORIZONTURI, beneficiind de următoarele facilități:
1. Editura suportă cheltuielile de expediție prin poştă a cărților comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărțile dorite (comandă de minim trei exemplare ori trei titluri) cu plata ramburs.
2. Reducerea prețului de vânzare cu: 15% pentru fiecare comandă de minimum trei cărți, 20% pentru comenzile ce depăşesc cinci cărți, 30% la comenzile de cel puțin zece cărți.
3. Livrarea cărților cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărțile în curs de apariție.
5. Asigurarea gratuită a materialelor informative: cataloage şi liste de apariții.

OFERTĂ SPECIALĂ

Trustul Editorial Orizonturi oferă în perioada 15 martie 2009 – 15 mai 2009 prețuri excepționale, reduceri de 20%-30 %, la care se adaugă costurile de expediție în valoare de 12% ce vor fi suportate de către Trustul nostru. Pentru o comandă de minimum 3 cărți se oferă o reducere de 20%, pentru minimum 5 cărți o reducere de 25%, iar la peste 10 cărți o reducere de 30%.

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pepin	GHID DE CULTURĂ GENERALĂ	24,90
K Braunstein	RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE	18,90
Michael H.Hart	100 DE PERSONALITĂȚI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENȚAT	

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Celebra autoare americană **IRIS JOHANSEN** crează, într-un registru original, versiunea modernă a cunoscutei poveşti de iubire a *Cenuşăresei*, prezentată în cadrul **Trilogiei Dansatorului.**

Acțiunea primului dintre aceste volume, ***Legenda Dansatorului*** se desfăşoară în Florența perioadei Renaşterii, în lumea hoților, asasinilor şi prostituatelor, pentru ca mai apoi să se plaseze în societatea strălucitoare a celor bogați şi puternici.

Dispariția unei statuete dotată cu puteri miraculoase, a cărei forță de atracție este comparabilă cu vestitul cântec al sirenelor, declanşează o adevărată campanie pentru recuperarea ei, ce se transformă într-o aventură presărată cu cele mai neaşteptate evenimente...

Un roman fascinant, plin de surprize, a cărui acțiune, cu siguranță, va stărui multă vreme în memoria cititorilor.

EDITURA ORIZONTURI

LEI 32,90 (29,58 + 2,72 TVA + 0,60 TL)

9 789737 361066